BESTSELLER NAȚIONAL ȘI INTERNAȚIONAL

TUNELE 5

SPIRALA

Roderick Gordon & Brian Williams

CORINT JUNIOR

Roderick Gordon, Brian Williams

Spirala

Nota editorului englez, Barry Cunningham

OK. De data asta, chiar e de-a dreptul înfricoşător. Când am primit manuscrisul, n-am fost sigur dacă fanii *Tunelelor* ar putea face faţă groaznicului secret tăinuit de Styx. Dar când Rod a început să râdă ca smintitul – şi zău dacă vă mint când spun asta –, am ştiut că-şi pusese în minte să scoată cea mai palpitantă dintre cărţile acestei serii cu adevărat senzaţionale. Voi nu trebuie decât să fiţi cu luare-aminte, eu atâta vă spun.

Traducere din limba engleză şi note de Irina Negrea
CORINT JUNIOR
Redactor: CARMEN Botoşaru
Tehnoredactare computerizată; Olimpia BOLOZAN
Roderick Gordon & Brian Williams
Spiral
Original English language edition first published in 2011 under the title SPIRAL by The Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS

ISBN: 978-973-128-437-8

Cuprins

Partea întâi: Faza 7
Capitolul unu 7
Capitolul doi 14
Capitolul trei 29
Capitolul patru 53
Capitolul cinci 79
Capitolul şase 90
Capitolul şapte 119
Capitolul opt 123
Capitolul nouă 137
Capitolul zece 154
Partea a doua: Vâltoarea 159
Capitolul unsprezece 159
Capitolul doisprezece 177
Capitolul treisprezece 200
Partea a treia: Asaltul 219
Capitolul paisprezece 219
Capitolul cincisprezece 243
Capitolul şaisprezece 246
Capitolul şaptesprezece 256
Capitolul optsprezece 282
Partea a patra: Reacţii nucleare 292
Capitolul nouăsprezece 292
Capitolul douăzeci 315
Capitolul douăzeci şi unu 326
Capitolul douăzeci şi doi 333
Capitolul douăzeci şi trei 344
Capitolul douăzeci şi patru 347
Capitolul douăzeci şi cinci 360
Epilog 363
Mulţumiri 366

În miez de brumar, ceaţă şi frig
Tot mai aprig, tot mai aprig.
O cale scurtă de-ar exista
Să alungăm teama, teama.

— *Să alungam teama,* formaţia Wire, din albumul *154,* 1979.

Există un punct de unde nu mai iese alt punct.

— *Cartea Proliferaţiei,* secolul al XV-lea.

Partea întâi: Faza

Capitolul unu

Buummm!

În afară de zgomot şi de frica morbidă de a nu fi rănit, cel mai cumplit lucru la o explozie este acea infimă fracţiune de secundă în care lumea pare să se sfărâme. Este ca şi cum însăşi urzeala timpului şi a spaţiului s-ar sfârteca în bucăţi, iar tu te prăbuşeşti prin spărtură, fără să ai idee ce se află în cealaltă parte.

Când colonelul Bismarck îşi veni în simţire, zăcea ca răstignit pe pardoseala de marmură. Câteva momente, nici nu reuşi să se mişte, ca şi cum corpul lui i-ar fi interzis acest lucru. Ca şi cum organismul lui ar fi ştiut de la sine ce avea de făcut.

Deşi liniştea deplină din jurul lui ar fi trebuit să-l intrige, colonelul Bismarck nu era nicidecum speriat sau tulburat. Se holba în sus la tavanul crăpat, unde frânturi de tencuială, ca nişte fulgi de zapadă, se legănau uşor. Îl captiva balansul lor – înainte… înapoi, înainte… înapoi –, iscat parcă de bătaia vântului. Dar, mai ales, îl fascina să vadă cum unele bucăţi se desprindeau de sus şi cădeau lent pe pardoseala în jurul lui.

Auzul începea să-i revină.

Desluşi un sunet, care-i evoca nişte ciocănitori.

— *Vater,* spuse ei, aducându-şi aminte de partidele de vânătoare în jungla din jurul Noii Germanii, împreună cu tatal lui.

Uneori, excursiile lor durau chiar şi o săptămână, când dormeau în cort şi împuşcau amândoi sălbăticiuni.

Era o amintire mângâietoare. Lungit în molozul provocat de detonaţie, colonelul suspină, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Auzi din nou un păcănit, tot foarte departe. Nu-l asocie cu împuşcăturile rapide ale unor arme

automate.

Apoi, clădirea Monetăriei Regale fu zguduită de o nouă detonaţie. Colonelul închise pleoapele strâns, ferindu-se de scăpărarea orbitoare a luminii, absolut la fel de strălucitoare ca soarele din lumea lui aflată în centrul Pământului.

Bubuiturile se rostogoliră peste el, cu violenţa unor talazuri, lăsându-l fără aer în plămâni.

— *Was ist...*? îngăimă gâfâind colonelul, lungit în continuare pe spate, în timp ce prin încăpere zburau cioburi de sticlă, ca o grindină măruntă, zuruind pe marmura lucioasă din jurul lui.

Înţelese atunci că se întâmpla ceva rău. Nu numai că totul deveni într-o clipă ceţos din pricina unui fum negru şi înecăcios, dar parcă şi mintea-i era năpădită de el.

— *Wie komme ich hierher*? se întrebă el, bâjbâind cu gândul după un răspuns.

Nu avea nici cea mai mică idee cum ajunsese acolo. Singura amintire îndeajuns de substanţială, încât să se poată bizui pe ea, se referea la ambuscada în care căzuse în Noua Germanie. Ţinea minte că fusese capturat de Styx, dar din ceea ce urmase – iar asta i se părea straniu – nu-şi mai amintea decât o lumină purpurie. Ba nu, nişte *lumini* purpurii, nenumărate lumini arzând cu o asemenea intensitate, încât, prin comparaţie, amintirile lui păreau nebuloase.

Vag, îşi amintea de călătoria lungă până la scoarţa Pământului, dar din ce se petrecuse apoi nu mai ştia mare lucru, decât că se trezise într-un camion, împreună cu un pluton de soldaţi de-ai lui, din Noua Germanie. Fuseseră duşi la o clădire mare – o fabrică. Şi, legat de această fabrică, încă foarte pregnant în mintea lui era un lucru pe care trebuise să-l facă. O sarcină de o importanţă atât de vitală, încât punea în umbră orice alte considerente, chiar şi propria lui supravieţuire.

Acum însă, nu putea nici în ruptul capului să identifice natura acelei sarcini. Şi nici nu avu răgazul să reflecteze mai mult la acest subiect, întrucât o nouă rafală de

împuşcături, foarte de-aproape, îi dădu ghes să intre în acţiune. Se ridică în capul oaselor, crispându-se din cauza junghiului care-l săgetă în cap, unde se lovise de pardoseală. Tuşind sufocat când fumul înţepător îi intră pe gât, înţelese că prima urgenţă era să se pună undeva la adăpost.

Se târî printr-un gol de uşă unde fumul nu era aşa de dens şi constată că ajunsese într-un birou, cu tavanul înalt şi o masă de lucru pe care se afla o vază cu flori. Închizând uşa cu piciorul, se rezemă de masă, încercând să evalueze starea în care se afla. Avea părul năclăit din cauza unei răni la ceafă, dar nu-şi dădea seama cât de grav era – pielea din jur îi era amorţită, iar în plus ştia din experienţă că, de regulă, rănile la cap sângerează abundent. Plimbându-şi palmele pe tot corpul, nu mai găsi alte răni. Nu purta uniformă, ci un mantou peste un costum de haine obişnuit, dar acum nu recunoştea niciunul dintre aceste articole vestimentare. Bine măcar că avea la brâu centura lui militară, iar pistolul era încă la locul lui în toc. Îl scoase şi, răsuflând uşurat, îl cântări satisfacut în palmă. Certitudinea lucrului cunoscut. Nemişcat, ciuli urechile la eventualele zgomote făcute de cealaltă parte a uşii.

După o scurtă acalmie, auzi cuvinte rostite în englezeşte şi scrâşnete de moloz strivit sub tălpi de cizme, în coridorul unde zăcuse până nu de mult. Cineva împinse cu umărul în uşă şi, trântind-o de perete, dădu buzna înăuntru. Bărbatul era îmbrăcat în negru şi avea imprimat pe piept cuvântul POLIŢIE. Purta mască de gaz şi cască de protecţie, iar în mână ţinea o armă automată, un model cum colonelul Bismarck nu mai văzuse niciodată.

Luându-l prin surprindere pe poliţist, colonelul îl înşfăcă de gât, strângându-l în curbura braţului, până omul îşi pierdu cunoştinţa. În timp ce transmiţătorul poliţistului zumzăia insistent, colonelul îl dezbrăcă iute de uniformă şi se îmbrăca el cu ea. Când îşi puse masca de gaz, observă că rana de la cap continua să sângereze, dar nu voia să se frământe acum mai mult decât era cazul.

Se familiariză cu puşca de asalt, care i se păru destul de

simplă. Apoi, ieşi din birou şi, fâcând doi paşi prin fumul negricios, dădu nas în nas cu un alt poliţist, îmbrăcat în echipament de luptă identic. Când privirile li se întâlniră prin lentilele măştilor de protecţie, tipul îi făcu un semn din mână, însă colonelul nu ştia cum ar fi trebuit să reacţioneze. În ochii poliţistului se citi o întrebare. Crezând că deghizarea lui ieşise în vileag, colonelul dădu să ridice puşca de asalt H&K.

Îl salvă o nouă explozie, care cutremură coridorul şi-l doborî din picioare pe colonel. Buimac, se ridică şi se îndreptă împleticindu-se spre intrarea principală, unde uşile spânzurau şui de balamalele rupte. Fiind cât pe-aci să-şi piardă echilibrul când călcă greşit pe lângă treaptă, colonelul nimeri împiedicat pe trotuarul din faţa clădirii.

Încremeni.

Se trezi în faţa unui şir de oameni înarmaţi – prea mulţi ca să-i poată fenta. Erau postaţi în spatele unor vehicule abandonate sau în dosul unor scuturi de apărare, având dispozitivele laser ale armelor îndreptate toate spre el.

Colonelul nu se aştepta la ceea ce se întâmplă după aceea. În continuare ameţit şi cu simţurile amorţite, nu reuşi să reacţioneze atunci când îi smulseră puşca din mână. În acelaşi timp, doi poliţai îl luară pe sus şi-l duseră de-acolo în doi timpi şi trei mişcări.

— E-n regulă, bătrâne, nu te speria! Vei primi îngrijiri medicale, zise cu milă tipul din stânga lui.

Al doilea poliţist spuse şi el ceva, dar colonelul nu pricepu nimic.

Însoţitorii lui îi scoaseră casca şi masca de protecţie.

— Nu eşti din trupele noastre, remarcă poliţistul, când văzu faţa plină de sânge a colonelului.

— O fi de la echipele de intervenţie… vreun flăcău de la ţară, îşi dădu cu părerea celălalt.

Dar colonelul nu mai era atent. La nici şase metri mai încolo, un cadavru zăcea cât era de lung în rigolă. Postaţi în cerc în jurul lui, nişte poliţişti râdeau şi faceau băşcălie, în timp ce unul dintre ei îl împungea cu bombeul cizmei. Colonelul îl recunoscu imediat pe mort. Era un soldat din

Noua Germanie, care facea parte chiar din regimentul lui. Îl cunoştea bine pe militar şi, de asemenea, pe soţia lui – de curând deveniseră părinţi, aveau o fetiţă. Colonelul încercă să-i împingă la o parte pe cei doi poliţişti care-l sprijineau, dar gestul lui li se păru o manifestare de furie.

— Da, lasă, ştim şi noi. În nici un ceas, îi împachetăm şi pe ceilalţi în saci şi le punem etichete, o să vezi, îl asigură poliţistul mai voinic pe camaradul său, mârâind ameninţător. Am ciuruit deja patru dintre nemernicii ăştia, cine naiba or mai fi şi ei!

În timp ce colonelul continua să se zbată, încercând să scape, celălalt poliţist, rostind sacadat fiecare cuvânt, de parcă era pe punctul de a exploda de furie, îi spuse şi el:

— Calmează-te, domnule ofiţer. Lasă-ne pe noi să terminăm treaba.

Colonelul mormăi un „Da”, dându-şi seama că trebuia să le facă jocul, altminteri riscând să fie identificat drept unul dintre protagonişti. Le îngădui, aşadar, celor doi poliţişti să-l conducă pe Threadneedle Street până în capăt, iar apoi pe o străduţă laterală, unde erau parcate nişte ambulanţe.

— Ocupă-te de el, da?! A fost prins în ultima deflagraţie, ordonă unul dintre poliţişti, adresându-se unui medic stagiar.

Apoi, lăsându-l pe colonel acolo, porniră grăbiţi înapoi spre Banca Angliei.

În ambulanţă, medicul se apucă să-l examineze pe colonel.

— Foarte frumoasă mustaţa asta, remarcă el.

După felul cum îi tremurau mâinile, era limpede că acest medic stagiar nu fusese niciodată în mijlocul unor incidente atât de dramatice. Îi curăţă colonelului rana de la cap şi, exact când termină de pus pansamentul, din capătul străduţei se auziră nişte strigăte. Alte câteva noi victime erau aduse pe tărgi. Medicul plecă să le acorde primul ajutor, oferindu-i colonelului prilejul la care sperase. Deşi încă era un pic buimac, reuşi să coboare prin partea din spate a ambulanţei, şi-şi luă tălpăşiţa.

Având în vedere că zona era împânzită de oameni în

uniforme – atât poliţişti, cât şi militari, în efective tot mai ample –, nimeni nu-l băgă în seamă pe colonel. Deplasându-se doar pe străzi dosnice, nu se opri decât atunci când dădu cu ochii de o intrare aflată în spatele uneia dintre clădirile mari de birouri. Dincolo de o uşă cu două canaturi deschise larg, colonelul zări o rampă care ducea jos, într-o parcare subterană. Coborî pe-acolo şi, exact când încerca să vadă dacă nu găsea vreun automobil cu portiera descuiată, în parcare apăru un domn îmbrăcat într-un costum de stofă cu dungi fine. Bărbatul se duse direct la un vehicul masiv 4x4 şi, în timp ce punea doua serviete în portbagaj, colonelul îi luă maul. După ce schimbă tunica de poliţist cu sacoul bărbatului leşinat, colonelul îl săltă înăuntru, lângă serviete, trântind apoi uşa de la portbagaj.

Deşi până atunci nu condusese decât maşini cu volanul pe stânga, colonelului nu-i era deloc greu să şofeze acel vehicul – urcă panta parcării subterane şi continuă să ruleze apoi pe stradă. În timp ce se alătura unei coloane de maşini, aşteptând să scape de traficul aglomerat din City, se apucă să scotocească prin buzunarele sacoului de împrumut. Găsi un portofel, din care extrase cărţile de credit, aruncându-le una câte una pe scaunul din dreapta, pe măsură ce le termina de studiat. Apoi, descoperi un carnet de şofer, pe care figura ceea ce el presupuse că era adresa de acasă a tipului, şi se apucă să cerceteze atent semnele de circulaţie din jurul lui. Deşi nu avea habar cum să ajungă la domiciliul tipului din portbagaj, acum când riscul de a fi prins nu mai era atât de mare ştia că-şi putea permite să acţioneze pe îndelete.

Apăsând pe un buton de pe consola de lângă scaunul lui, pe ecranul mic de pe bord apăru, clipind luminos, emblema BMW albastru cu alb. Un zâmbet se aşternu pe buzele colonelului. Din câteva clicuri, accesă sistemul GPS încorporat în computerul de bord. Introduse imediat codul poştal înscris pe carnetul de şofer. Când o voce feminină profesionistă începu să turuie direcţiile, colonelul dădu mulţumit din cap, îngăduindu-şi luxul unui zâmbet şi mai

larg.

— *Bayerische Motoren Werke,* răsuflă el încântat, plimbându-şi mâinile admirativ pe marginea elegantă, de piele, a volanului. *Ausgezeichnet!*

Colonelul cunoştea bine această marcă, întrucât tatăl lui pilotase avioane de aceeaşi fabricaţie, în Marele Război.

Unele aspecte din această lume exterioară, în care colonelul se trezise acum, îi erau atât de familiare, încât aproape că putea să-şi imagineze că se mai afla încă în Noua Germanie. Cu alte aspecte însă, ştia că-i va lua ceva timp până să se obişnuiască. În primul rând, gravitaţia era atât de puternică aici, încât fiecare mişcare era un efort, ca şi cum ar fi avut atârnate de membre nişte greutăţi de plumb.

Şi soarele…

Privind afară prin parbrizul fumuriu, se minună de globul acela incandescent spânzurat pe cer, care era mai mic şi mai slab ca intensitate decât soarele omniprezent şi arzând permanent, pe care îl ştia el de-o viaţă. Chiar acum, bunăoară, soarele de-aici nu era perpendicular deasupra, ci cumva oblic, urmând să coboare sub linia orizontului odată cu lăsarea serii, lăsarea *întunericului.*

Şi oamenii de pe stradă. Persoane de toate rasele. Sub privirile lui, un negru bătrân se împiedică şi căzu urât. O femeie albă îi sări numaidecât în ajutor.

Nu fiindcă ar fi ales această cale, ci din cauza originilor ei, Noua Germanie fusese monorasială, iar colonelul Bismarck ştia prea bine ce atrocităţi se petrecuseră în Germania pe timpul războiului. Cercetând atent amestecul de oameni care ieşeau acum din City, colonelul zâmbi. Se afla cu adevărat într-o civilizaţie luminată.

Mergi mai departe trei sute de metri până la sensul giratoriu de la Old Street, apoi te înscrii pe a doua arteră de ieşire, dicta mecanic GPS-ul.

Pentru colonelul Bismarck, nu conta că fusese dislocat din patria lui de către Styx şi aruncat în acest mediu necunoscut şi străin. N-avea să se dea bătut. Era un om inventiv, un supravieţuitor.

Şi, în afară de asta, avea o răfuială cu cineva.

Capitolul doi

— Fir-ar să fie!

O voce groasă se prelinse parcă prin întunecimea vâscoasă din căsuţa fermierului de pe domeniul lui Parry. Dacă ar fi fost cineva de faţă ca să fi putut observa cu ce viteză traversa acel individ încăperea până la fereastra dantelată în pânze de păianjen, cu siguranţă ar fi crezut că avea vedenii. Când omul trase la o parte draperia, agăţând-o pe perete lângă geam, lumina filtrată de ploaie îi dezvălui trăsăturile feţei – era chipul unei persoane de şaizeci şi ceva de ani.

Dar nu era nicidecum o faţă normală; pielea era uşor ridicată într-o scrie de cercuri concentrice radiind dinspre pupila fiecărui ochi. Iar de-a curmezişul frunţii, avea multe linii proeminente dispuse ca o reţea, care coborau pe tâmple şi după urechi. Ai fi zis că nenumăraţi viermi râmaseră pe sub pielea lui, lăsând în urmă dâre vizibile.

— Cine naiba o fi acolo? zise omul, strâmbându-se agasat, în timp ce-şi apăsa strâns peste urechi clapele căciulii, în foşnetul căptuşelii interioare din folie de aluminiu.

Repetând întrebarea, se trase înapoi de la fereastră, cu mişcări lente.

* * *

— Stop! rosti răguşit Chester, când Will se năpusti spre poarta amplasată dincolo de poteca din faţa lor.

Will se opri brusc şi se uită la ceasul lui digital, fără să ştie ce disconfort îi provoca omului din întuneric acel inofensiv dispozitiv electronic.

— De ce? Nu alergăm decât de aproximativ treizeci de minute, îi zise el lui Chester.

Apoi, observă printre copaci acoperişul plin de muşchi verde al căsuţei fermierului, preferând însă să nu-i

pomenească prietenului nimic despre acest lucru.

— O jumătate de oră?! pufăi Chester mirat, clipind des din cauza burniţei care-i cădea în ochi.

— Exact! Ce-ar fi să vedem unde duce asta? sugeră Will, privind în lungul potecii. Sau poate că ai obosit? Dacă vrei, nu mergem mai departe astăzi, ne-ntoarcem la bază.

— Exclus! Eu, să obosesc?! ripostă Chester indignat. Uite ce scrie acolo: *Pericol – Nu vă apropiaţi*, adaugă el arătând cu degetul spre plăcuţa de pe poartă.

— Pericol? Când s-a mai întâmplat să ne stea nouă în cale aşa ceva? zise Will, căţărându-se imediat peste poartă, urmat cam fără chef de Chester.

— Mi-am tras şi eu sufletul un pic, minţi Chester.

— OK, atunci hai să vedem cine aleargă cel mai repede până la păduricea aceea, îl provocă Will la întrecere, zbughind-o prin ploaia care începea să se înteţească.

Chester se căznea să ţină pasul cu prietenul lui, prin ploaia torenţială, bombănind supărat:

— Parcă ziceai că ne luăm la întrecere.

În absenţa lui Drake, care era plecat de aproape o lună, Parry îi pusese pe băieţi să se antreneze, trimiţându-i să facă alergări şi învăţându-i cum să lucreze cu greutăţile în sala lui de gimnastică, dotată cu aparatură demodată, în pivniţa casei. Şi concepţia lui despre o bună formă fizică data din vremea când era în armată, ceea ce însemna că-i îndemna pe băieţi să lucreze în forţă, dar ei nu se plângeau, fiindcă nu ar fi îndrăznit să nu-l asculte pe bătrân şi, de asemenea, fiindcă orele de sport le umpleau timpul, acum, când erau nevoiţi să se ascundă de Styx.

Alunecând cu tălpile prin noroi, conţinuară să alerge de-a lungul potecii, până când, gâfâind greoi, Chester zise:

— Pauză. Caz de forţă majoră, din cauza vremii!

Se adăpostiră sub un ulm bătrân, cu crengi mari care-i fereau cumva de ploaie.

— Uită-te la noi, cum arătăm în chestiile astea, parcă am fi doi ocnaşi evadaţi, chicoti Will, examinând treningurile gri groase, date de Parry.

— Chiar aşa, îi dadu dreptate Chester. Iar încălţările

astea parcă ar fi din epoca de piatră, remarcă el, tropăind de câteva ori ca să scape de noroiul de pe tenişii negri şi grei, după care privi în jur la frunzele copacului, la primele semne de toamnă. Ciudat – cât timp am fost în subteran, n-am avut nici cea mai vagă idee unde mă aflam. Acum însă, am ajuns din nou în Suprasol, dar sunt la fel de în ceaţă ca atunci.

— Mda… zise Will, gânditor. Aici, ploile par cantitativ peste medie – poate din cauza vântului care suflă dinspre apă, sau chiar dinspre mare, zise el, ştergându-şi cu mâneca obrajii uzi. Da, cred că s-ar putea să fim aproape de coastă, în Ţara Galilor sau în Scoţia.

— Zău?! exclamă Chester, impresionat. Chiar poţi să-ţi dai seama unde suntem?

— Nu, recunoscu Will, râzând.

— Mare tolomac mai eşti, spuse Chester.

— Posibil, dar un tolomac mai ager decât tine, ripostă Will, rupând-o la fugă din nou.

— Asta mai vedem noi! strigă Chester în urma lui Will.

Gonea tare în spatele lui Will, când, cotind amândoi pe o cărare noroioasă, dădură nas în nas cu un bărbat înarmat cu o puşcă.

— Bună ziua, zise omul, când Will frână brusc, urmat de Chester care, oprindu-se, se ciocni de el.

Puşca era proptită peste braţul omului, cu ţeava în jos – modul corect de a purta arma atunci când nu o foloseai –, aşa că băieţii n-aveau mari motive să se sperie. După părerea lor, omul era foarte bătrân, aşa cum era zbârcit la faţă, cu pielea arsă de soare şi părul rărit, aproape alb, ca al lui Will.

— Voi sunteţi, probabil, musafirii comandantului, adăugă bărbatul.

Se referea la tatăl lui Drake, iar Will îşi dădu seama numaidecât că omul din faţa lor era pesemne moş Wilkie, paznicul angajat pe domeniu.

Will încuviinţă lent din cap, neştiind exact cum trebuia să reacţioneze.

— Iar dumneata eşti… ăăă… domnul Wilkie, probabil?

— Exact el, dar te rog să-mi spui moş Wilkie. Aşa-mi zice toată lumea. Iar aceasta este nepoata mea, Stephanie.

— Steph, îl corectă un glas de fată, ieşind la vedere dintre copaci.

Avea cincisprezece sau şaisprezece ani, părul roşu aprins şi tenul pal, presărat cu pistrui. Îi măsură din priviri pe băieţi, din cap până-n picioare, cu un aer cumva dispreţuitor, dar nu mai spuse nimic, preferând să aranjeze mai bine perechea de fazani morţi care-i atârnau de braţ, ca şi cum păsările vânate erau mult mai interesante pentru ea decât cei doi străini.

Moş Wilkie se uită mândru la fată.

— Stephanie vine să stea la mine în weekend, cam la două săptămâni. Merge la şcoală în Benenden, dacă vreţi să ştiţi. Comandantul e un adevărat domn – întotdeauna a avut grijă să achite el taxele de şcolarizare…

— Bunicule! îi reteză vorba Stephanie şi, cu o piruetă pe picioarele ei zvelte, o luă cu paşi hotărâţi în direcţia opusă.

Moş Wilkie se aplecă spre băieţi, cu un aer conspirativ:

— Aşa-s adolescentele, ce să-i faci! Zice că viaţa la ţară e anostă şi că ei îi place la Londra, să meargă la cumpărături şi să se vadă cu prietenii. Dar înainte nu era aşa – îi plăcea enorm aici când era micuţă. Oricum, cert e că la Londra şi în sudul Angliei e aşa o harababură, încât îi e mult mai bine aici, până când nu plesneşte odată toată buba…

De undeva, din peisaj, Stephanie strigă:

— Bunicule, vii odată sau ce faci?!

Moş Wilkie se îndreptă de şale:

— Voi şi restul grupului aveţi de gând să staţi mult timp la comandant?

Will şi Chester schimbară o privire. Drake îi prevenise în mod expres să nu-i dea tipului niciun fel de informaţii despre ei.

— Nu ştim încă exact, răspunse Will.

— Păi, dacă vreţi într-adevăr să vă antrenaţi ca lumea – în stil de comando –, s-ar putea să vă pasioneze Filiera Copacilor.

— Ce-i asta? întrebă Will.

— Începe de-acolo.

Şi moş Wilkie arătă spre o scară de pe structura de metal construită în jurul trunchiului unui pin masiv, apoi ridică degetele înspre crengile de deasupra, unde băieţii zăriră un fel de şine care-şi continuau drumul prin aer, printre copaci.

— Asta este o pistă de asalt, construită de mine pentru comandant, odată, demult, zise moş Wilkie. Detaşamentul 10 de Paraşutişti din Aldershot mi-a copiat ideea, dar pista mea e mai mare şi mai bună. Am grijă să o întreţin în stare de funcţionare, chiar daca sunt ani de zile de când comandantul n-a mai folosit-o, zâmbi moş Wilkie. S-o vedeţi pe Stephanie cum circulă pe ea, ca argintul viu, pe cuvânt. N-ar strica să-i propuneţi o întrecere – să vedem dacă puteţi scoate un timp mai bun decât ea.

— Pare drăguţ, spuse Will.

— Da, ar trebui să facem asta, repetă ca un robot Chester, deloc convingător, urmărind din ochi şina de metal care mergea în zigzag printre coroanele arborilor.

— Ei bine, domnilor, călătorului îi şade bine cu drumul. Sper să ne mai întâlnim şi în viitor, zise moş Wilkie.

Şi, fluierând în barbă, porni pe urmele lui Stephanie.

— S-o creadă el că mă sui eu acolo, zise Chester, dar apoi, zâmbind, adăugă: Doar dacă nu vrea Steph să ne luăm la întrecere. E tare drăguţă, aşa-i? spuse el, ţuguind buzele, cu un aer preocupat. Trebuie să recunosc că nu prea mă mai pasionează roşcatele, după câte mi-a făcut Martha, dar sunt dispus să accept o excepţie, preciză el, cu un aer visător.

— Vasăzică, îţi place de ea mai mult decât de Elliott? îl tachină Will.

— Păi, eu… ăăă… ştii, bălmăji Chester, fâstâcit.

Will se uita surprins la prietenul său. Nu se aşteptase ca remarca lui să fie luată în serios.

— În fine, oricum, cu Elliott nu se poate spune că m-am văzut prea mult în ultima vreme, îi scăpă lui Chester, pe nerăsuflate. Stă veşnic în camera ei, face baie tot timpul, îşi dă unghiile cu ojă, chestii de-astea de fată.

Will îi dădu dreptate, încuviinţând din cap.

— Da. Mi-a spus că o supără spatele… că are dureri în umeri tot timpul.

— Poate că atunci asta e, dacă zici că nu se simte bine, îşi dădu cu părerea Chester. Dar nu mai e deloc ca înainte. E ca şi cum s-a mai înmuiat sau aşa ceva.

— Într-adevăr, recunoscu Will. De când am ajuns aici, s-a schimbat enorm. Să ştii că sunt chiar îngrijorat din cauza ei.

* * *

În timp ce continua să toarne cu găleata, când mai aveau de alergat doar ceva mai mult de un kilometru până la casă, lângă Will şi Chester apărură Bartleby şi Colly, cei doi Vânători uriaşi.

— Ne-am ales cu un alai de pisici mari, râse Chester, când animalele îi încadrară din mers, pe o parte şi pe cealaltă.

Ţinând capul sus, Vânătorii alergau lejer, cu paşi constanţi, ca şi cum ar fi vrut să demonstreze că ritmul băieţilor era un fleac pentru ei. Drept răspuns, Will şi Chester măriră viteza, dar Vânătorii nu se lăsară nici ei mai prejos.

— N-o să reuşim noi niciodată să fim mai rapizi decât ei, chicoti Will, gâfâind, când toţi patru ajunseră la casă.

Urcând val-vârtej treptele de la intrarea principală, dădură buzna pe uşi, drept în hol. Parry apăru aproape imediat.

— Descălţarea, băieţi, haideţi… executarea, îi îndemnă el, văzând că lăsaseră deja urme de noroi pe pardoseala din marmură alb cu negru. Şi uite în ce bal de murdărie sunt animalele astea două, se burzului el la pisicile spâne, stropite de noroi pe tot corpul. Şi-au pus în gând să radă toate potârnichile de pe moşie. În curând, n-o să mai rămână nici picior de pasăre pe-aici, adăugă Parry, înciudat.

Bătrânul cu înfaţişare aspră, cu părul zbârlit şi barba încâlcită, purta un şorţ de bucătărie peste nişte pantaloni frumoşi din tweed, iar în mână avea un teanc de hârtii, pe care era tipărit ceva.

— Aţi fost plecaţi mai mult timp decât mă aşteptam, remarcă el, aruncând o privire spre pendulă.

Băieţii încremeniseră amuţiţi, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit, poate, să spună ceva despre întâlnirea cu moş Wilkie şi nepoata lui. Nu spuseră nimic totuşi, aşa că Parry continuă să vorbească:

— Mda, mă bucur, oricum, că v-aţi luat în serios antrenamentul. Presupun că acum v-ar prinde bine ceva de mâncare, aşa-i?

Will şi Chester aprobară amândoi, dând din cap entuziasmaţi.

— Mă gândeam eu că aşa e. V-am lăsat nişte supă pe plită. Aveţi şi o franzelă proaspătă. Îmi pare rău că nu e mai mult, dar sunt cam ocupat în momentul de faţă. Am nişte probleme de rezolvat.

Deschizând uşa de la birou, Parry intră grăbit înăuntru. Şi, înainte ca uşa să se închidă la loc, băieţii întrezăriră, pentru prima oară, interiorul încăperii.

— Ăla dinăuntru nu era taică-tău? întrebă Will.

Până să se-nchidă uşa, băieţii îl zăriseră pe domnul Rawls aplecat peste ceea ce părea a fi o imprimantă de modă veche, ţinând seama de păcănitul constant pe care-l scotea.

— Ba da, l-am văzut şi eu. Parcă nimeni nu avea voie să intre în birou, remarcă Chester, ridicând din umeri, înainte de a se lăsa pe vine ca să se descalţe. Dacă mă gândesc bine, nici pe taică-meu nu l-am prea văzut în ultima vreme – o fi fost tot timpul acolo, în birou, mai ştii?

— Iar eu mă întreb la ce se referea oare Parry, adineauri. Crezi că ştii-tu-cine s-or fi apucat iarăşi de vechile lor scheme? îşi dădu cu părerea Will.

Trecuseră câteva luni de la atacul lansat în City, cartierul financiar din centrul Londrei, şi de la exploziile din West End, dar de atunci s-ar fi zis că Styxul îşi încetase ofensiva împotriva suprasolilor.

— Dacă era ceva grav, s-ar fi anunţat la ştiri. Hai să luăm haleala şi să mergem la televizor, sugeră Chester.

— Bun plan, se aprobă, zise Will.

* * *

Din cauza măsurilor de securitate, se formaseră cozi

lungi pentru a intra la reprezentaţia specială a operei *Boema,* în Palais Garnier, din arondismentul IX al Parisului. Măsurile de precauţie suplimentare fuseseră luate din cauză că preşedintele Franţei şi soţia lui urmau să se numere printre spectatori în acea seară.

În timp ce jandarmul folosea detectorul manual pentru a verifica fiecare persoană, înainte de a-i permite accesul în foaier, o femeie aştepta răbdătoare să-i vină rândul.

— *Bonsoir*, *Madame,* zise un jandarm, când femeia îi întinse poşeta la control.

— *Bonsoir*, răspunse ea, lăsând-o pe colega jandarmului s-o verifice cu detectorul de metale în lungul trupului, în faţă şi în spate.

— *Anglaise*, comentă amabil jandarmul, verificând valabilitatea biletului. Sper să vă placă spectacolul.

— Mulţumesc, răspunse Jenny, după care jandarmul îi făcu semn cu mâna că putea trece mai departe.

Femeia se mişca de parcă ar fi înotat printr-o ceaţă groasă, care o împiedica să vadă pe unde păşea. Când îşi găsi locul rezervat în sală, se aşeză liniştită pe fotoliu, aşteptând ridicarea cortinei.

Femeia, Jenny Grainger pe numele ei, nu declanşase sistemele de alarmă când trecuse prin verificările de rigoare, impuse de măsurile de securitate în gara londoneză St. Paneras International, înainte de a se îmbarca în Eurostar, cu destinaţia Paris. De asemenea, pe toata durata călătoriei, comportamentul ei nu trezise nici o suspiciune, deşi era trasă la faţă şi un pic cam gălbejită, iar în cea mai mare parte a timpului nu făcuse decât să privească fix înainte, fără să clipească deloc. Dar, dacă totuşi cineva s-ar fi uitat cu atenţie la ea, n-ar fi avut de conchis decât că doamna din tren suferea de o oboseală excesivă.

Acum însă, în Palais Garnier, preşedintele francez şi atrăgătoarea lui soţie erau conduşi la locurile lor şi toată lumea se ridică în picioare; Jenny începu să-şi agite poşeta în poală. Luminile se stinseră, iar cortina se ridică.

Domnul care stătea pe scaunul de lângă ea începu să

sesizeze, agasat, felul în care Jenny se foia şi şoptea cu patos ca pentru sine. Uitându-se mai atent la ea, observă că femeia părea să nu se simtă bine: se ţinea cu mâna de abdomen, apăsându-se tare. Fiind medic, i se părea firesc s-o întrebe dacă putea să-i fie cumva de ajutor. Când i se adresă însă, femeia nu-i răspunse, bălmăjelile de dinainte devenind acum mult mai sonore.

Brusc, Jenny sări în picioare. Deranjând toţi spectatorii de pe rândul ei, ieşi grăbită în holul central. Totuşi, în loc s-o ia la dreapta, înspre ieşire, lăsă poşeta să-i cadă din mână şi începu să alerge spre scenă. Spre preşedintele Franţei.

Deşi nu apucă să ajungă până la el, în explozie aveau totuşi să moară peste douăzeci de spectatori.

O serie de martori susţineau că, sub ochii lor, femeia dispăruse într-o secundă, atunci când se produsese o lumină orbitoare, urmată de o bubuitură masivă. Dar, în timp ce unii credeau că femeia se împiedicase de mochetă, alţii jurau că fusese interceptată de către un membru al staff-ului prezidenţial. Cea de-a două ipoteză nu putuse fi verificată, din cauză că bărbatul murise pe loc în explozie. Indiferent din ce cauză se oprise, cert este că Jenny nu-şi mai atinsese ţinta, iar preşedintele şi soţia lui fuseseră scoşi în pripă din teatru, de către serviciul de pază şi protocol.

Deşi cazierul demonstra că Jenny nu avusese niciodată legături cu vreo grupare teroristă, şi nici preocupări politice, în afară de calitatea de membru în aripa de tineret a conservatorilor, toate ipotezele duceau la ideea că atacatoarea introdusese cumva un dispozitiv exploziv în sala de spectacol. Lucrul ăsta însă venea în contradicţie cu toate înregistrările camerelor de supraveghere video şi cu probele prelevate de specialiştii în medicină legală, ceea ce în final conducea la o concluzie extrem de bizară.

Se părea, că explozia se produsese în interiorul femeii – o presupunere confirmată parţial de analizele amănunţite efectuare în sală, cu prilejul cărora se constatase că o mare parte din masa ei corporală lipsea de la locul exploziei.

Rapid, se formulă teoria potrivit căreia lui Jenny i s-ar fi

extirpat organele interne, pentru a face loc unui exploziv binar, care, în momentul amestecării, devenea o armă puternică.

Această gospodină modestă din Londra, care oricum ar fi decedat în câteva zile din pricina oribilei sale mutilări corporale, nu fusese altceva decât o bombă ambulantă.

* * *

Venind de la serviciu spre casă, bărbatul ieşi din staţia de metrou şi coti la dreapta pe Camden High Street. Ochelarii şi ţinuta îngrijită îi confereau un aer intelectual, printre grupurile pestriţe din acea zonă.

În ultimul deceniu, spaţiile comerciale din Camden Lock deveniseră o destinaţie populară pentru diverşii adolescenţi îmbrăcaţi în negru, care pierdeau vremea pe lângă numeroasele buticuri şi tarabe acoperite. Printre ei însă, chiar şi la această oră a serii, mai existau încă turişti răzleţi care sperau să prindă ultima plimbare cu barca pe canalul Mica Veneţie sau să vadă mişcarea ecluzelor.

În costumul lui sobru, bărbatul părea cam deplasat prin comparaţie cu exponatele de prost-gust din vitrinele prăvăliilor colorate stridente sau cu centurile de piele cu catarame mari de alamă înfăţişând cranii fioroase sau gloanţe încrucişată.

Bărbatul se opri exact înaintea podului de peste canal, apoi se trase înapoi de la marginea trotuarului, ca să facă loc să treacă unui grup de turişti australieni. Scoţând din sacou un telefon mobil, bărbatul începu, aparent, o convorbire, chicotind cumva amuzat.

— Asta se cheamă la tine deghizare? zise el. Eşti mult prea bătrân ca să faci pe rockerul înrăit.

La nici doi metri mai încolo, în gangul întunecos dintre două clădiri, Drake râdea copios.

— Aşa o fi, dar să ştii că în ziua de azi li se spune „emo”. Oricum, am rămas în continuare un mare fan al formaţiei *The Cure*, spuse el.

Drake se trase mai în spate în gang, lipindu-se de zidăria victoriană ciuruită de vremuri. Era îmbrăcat şmechereşte, în pantaloni şi o jachetă militară neagră, lejeră pe corp, şi

purta în picioare bocanci Doc Martens. Dar nu aspectul ăsta i se păruse tipului atât de amuzant; Drake se răsese complet pe cap, având în schimb mustaţă şi cioc. Şi ca personajul întruchipat de el să fie şi mai credibil, îşi pusese nişte ochelari de soare, micuţi şi rotunzi, cu lentile cu oglindă.

— Mă gândeam că s-ar putea să fii pe recepţie, zise bărbatul, cu un aer serios, de data asta. Am mers pe filiera celor trei mostre de Dominion, pe care noi le-am plasat…

— Dar au dispărut din băncile de agenţi patogeni, îl întrerupse Drake. Mai mult chiar, li s-a pierdut urma şi din baza de date.

— Cum…? exclamă bărbatul. De unde ştii asta? întrebă el, dând să se întoarcă spre Drake.

— Nu! îl avertiză Drake. E posibil să fim urmăriţi.

Bărbatul se întoarse din nou cu faţa spre drum, dând din cap ca şi cum ar fi fost de acord cu interlocutorul său.

— Asta e şi motivul pentru care am mare nevoie de ajutorul tău, continuă Drake. Charlie, tu care eşti imunologul meu favorit, trebuie neapărat să-mi mai prepari nişte vaccin Dominion, iar eu o să găsesc apoi o altă modalitate de a-l distribui. În plus, mai am nişte chestii pe care am să te rog să le analizezi pentru mine.

— Imunologul tău *favorit*?! repetă Charlie, chipurile indignat. Pot să pun pariu că *eu* sunt *singurul* imunolog la care poţi apela şi, cu siguranţă, *unicul* atât de tâmpit, încât să-şi rişte viaţa pentru tine, zise el, trăgând aer în piept, după care întrebă: Bun, zi, cum procedăm de data asta?

— Când ajungi acasă, o să găseşti un pachet ascuns în spatele lăzii de gunoi – am pus înăuntru nişte probe de sânge şi, de asemenea, câteva mostre de virusuri de care am făcut rost din Colonie, preciză Drake, tăcând apoi câteva clipe, fiindcă pe trotuar, prin dreptul lui Charlie, trecea o femeie. Vezi că e acolo o tulpină de virus foarte păcătoasă – letală –, aşa că ai grijă cum umbli cu ea, încheie el.

— Noi tratăm fiecare agent patogen ca şi cum ar fi ciuma bubonică, spuse Charlie.

— Sună sinistru, dar cum nu se poate mai adevărat, şopti Drake, pe un ton funest. Acum, ar fi bine să nu mai zăboveşti pe-aici prea mult. Trec eu pe la tine, peste câteva zile.

— OK, zise Charlie, prefacându-se că apasă pe buton pentru a încheia o inexistentă convorbire telefonică, înainte de a-şi vedea de drum mai departe.

În câteva momente, Drake ieşi din gang, postându-se strategic după doi rockeri mai vârstnici, cu şuviţe groase de păr vopsit într-un negru imposibil de negru, care se mişcau alene, târşâindu-şi pe trotuar pantofii de piele întoarsă. Continuă să meargă în spatele lor, spre staţia de metrou Camden, unde opriră brusc nenumărate dube de poliţie.

Angajaţii companiei London Transport evacuau în pripă pasagerii din staţie, trăgând porţile din grilaj de fier de-a curmezişul intrărilor. Aproximativ zece poliţişti în echipamente de intervenţie pentru operaţiuni speciale coborâseră de urgenţă din vehicule, ocupând zona, dar nedumeriţi cumva de rostul prezenţei lor acolo. Unul dintre ei bătea ritmic cu bastonul în scutul de apărare, când la difuzor se anunţă că staţia de metrou era închisă, în vederea cercetării unui pachet dubios găsit înăuntru.

Drake se pierdu în mulţimea de oameni care se adunaseră lângă staţia de metrou şi ascultă comentariile înciudate ale navetiştilor. Incidentele de acest gen deveniseră din ce în ce mai comune la Londra, după primul val de atacuri lansate de către Styx sau, mai precis, de către prizonierii lor, soldaţi ai Noii Germanii programaţi cu dispozitivul Lumina-Întunecată.

În lunile de după atacurile cu bombe în City şi în West End, ţara – deja într-o situaţie financiară precară – intrase în degringolada unei recesiuni sumbre. Asasinarea guvernatorului Băncii Angliei zguduise puternic opinia publică. Iar, deşi aceste acte violente de terorism declanşate de făptaşi neidentificaţi păreau să fi încetat aproape complet, nemulţumirea generală continua. Poporul ceruse schimbarea guvernului, ceea ce dusese la organizarea de alegeri anticipate. Întrucât în Parlamentul

rezultat în urma procesului electoral nu exista nicio grupare politică majoritară, fărâmiţarea puterii în cadrul legislativului provocase un climat de indecizie şi confuzie, în care acţiunile de protest ale maselor erau tot mai numeroase.

Condiţii ideale pentru Styx, permiţându-le să-şi pună în aplicare planurile. Aşa cum Drake ştia prea bine.

— Circulaţi, vă rugăm, oameni buni, îi îndemnă un poliţist pe cei adunaţi acolo. Staţia de metrou rămâne închisă. Va trebui să optaţi pentru alte variante de transport.

— Cum adică? ripostă unul dintre rockeri. Te referi cumva la autobuz? Ai uitat că sunt toţi în grevă iarăşi săptămâna asta?

Întrucât mulţimea începuse să se împingă înainte şi să vocifereze ţinând isonul protestatarului, Drake decise că era preferabil să dispară de-acolo, până când situaţia nu scăpa de sub control. Afişând un aer dezinvolt, se îndepărtă fără grabă. Ca urmare a atacurilor din City, Drake era un om căutat de poliţie – avuseseră grijă membrii Styx să fie aşa. Şi, deşi era convins că deghizarea asta putea să-l ajute să nu iasă în evidenţă în mijlocul mulţimii, nu era exclus ca poliţia să treacă la arestări arbitrare pentru a împrăştia gloata, or el nu voia să se joace cu focul. Mai ales când ştia că avea atâtea de făcut.

* * *

A doua zi dimineaţă, Chester se trezi mai devreme decât de obicei, din cauza unei febre musculare la picioare.

— Am tras de mine prea mult, gemu el, masându-şi gamba şi gândindu-se ce mult alergaseră el şi Will în ziua precedentă.

Dintr-odată însă, se opri, cu privirea pironită în gol.

— Sau or fi dureri de creştere? zise el, amintindu-şi ce obişnuia să spună mama lui, când îl auzea ţipând noaptea din cauză că-l dureau picioarele.

Doamna Rawls venea fuga în camera lui şi se aşeza lângă el pe pat, vorbindu-i cu vocea ei duioasă, până când durerile se domoleau. Întotdeauna, prezenţa ei avea darul să-i aline suferinţa, dar acum Chester nu mai ştia nimic de

ea, nici măcar dacă mai era în viaţă. Încercă să nu se gândească la ce i-ar fi putut face mamei lui membrii Styx, deoarece chinul ăsta sufletesc i se părea mai groaznic decât orice durere fizică. Chester nutrea încă speranţa că mama lui era teafără, pe undeva, şi că se ascundea.

După ce se îmbrăcă, Chester ieşi din dormitor şi traversă culoarul, călcând cu paşi mari, ca să-şi dezmorţească picioarele. În trecere, ciocăni de două ori la uşa lui Will, ca să-l anunţe pe prietenul lui că el se sculase, dar nu aşteptă să-i răspundă. La parter, s-ar fi zis că nimeni nu făcuse ochi încă în acea dimineaţă; ca de obicei, uşa de la biroul lui Parry era bine închisă. Chester zăbovi câteva clipe în dreptul uşii; de data asta, imprimanta amuţise, iar dinăuntru nu se auzea niciun alt zgomot. Împingând uşa de alături, intră în salonaş.

Înăuntru, era cald, iar în faţa şemineului aprins, pe o pătură în carouri mari şedea turceşte doamna Burrows.

Deşi avea ochii închişi şi faţa inexpresivă, probabil că-l auzise pe Chester când intrase, dar prefera să nu spună nimic. Băiatul nu ştia ce să facă; să-şi anunţe prezenţa, riscând să o deranjeze, sau pur şi simplu să iasă tiptil din salonaş, lăsând-o în pace pe doamna Burrows?

O bufnitură venind din spate îl facu să tresară, iar Will sări peste ultimele trepte, aterizând pe podea.

— Te-ai trezit devreme, remarcă el în gura mare. Pe pariu că…

Se opri la jumătatea frazei, când Chester îşi pecetlui buzele cu un deget, arătând apoi spre doamna Burrows.

— N-are nimic, zise Will. Meditează, atâta tot. Face asta în fiecare dimineaţă.

— Dar ne aude? întrebă Chester, vorbind tot în şoaptă.

— Aşa cred, zise Will, ridicând din umeri. Deşi, dacă vrea, poate să rămână în transă.

Cu toate că doamna Burrows continua să ţină ochii închişi şi stătea atât de nemişcată, încât ai fi zis că nici nu respiră, brusc deschise gura. Un fel de abur geros îi ieşea dintre buze. În ciuda temperaturii ridicate din cameră, norul de condens pluti o clipă în faţa obrajilor ei inerţi.

— Cum reuşeşte să facă asta? murmură Chester.

— Habar n-am, răspunse nonşalant Will, pe care-l preocupau mai mult chiorăielile din stomacul lui. Nu miroase deloc a mâncare înspre bucătărie, comentă el, uitându-se peste umăr. Sunt lihnit de foame. Aş fi în stare să înghit cu tigaie cu tot o omletă din aia cum face Parry.

Chester scutură din cap, cu un aer posac.

— Cred că n-avem noroc la capitolul ăsta. Parry e prea ocupat ca să mai şi gătească. E limpede că se întâmplă ceva.

— Nu s-ar zice, daca ne luăm după ştiri, spuse Will.

Căutaseră pe toate canalele, în seara precedentă, dar nu descoperiseră nimic. Arătând spre tabla neagră din colţul salonaşului, adăugă:

— Poate că astăzi nu facem nici *orele de comando*, mai ştii?

Pe lângă îndemnurile adresate băieţilor de a-şi crea o condiţie fizică optimă, Parry se străduise din răsputeri să le ţină activă şi mintea, făcând lecţii cu ei în fiecare dimineaţă. Pentru asta, se inspira din ceea ce ştia el cel mai bine, aşa că, în mod cumva bizar, băieţii primeau cunoştinţe despre descifrarea unei harţi, tactica militară şi strategiile de luptă.

— Puncte de gâtuire şi tiruri de gloanţe încrucişate, spuse Chester, amintindu-şi ce-i învăţase Parry despre teoria ambuscadei.

— Mie mi-au plăcut cel mai mult tehnicile şofatului în lupta contra inamicului, zâmbi Will. Asta chiar că nu ne-au învăţat la şcoala noastră din Highfield.

Chester căzu pe gânduri câteva clipe.

— Fă socoteala numai de la câte ore de curs am lipsit noi anul trecut. Parcă ar fi fost în altă viaţă. Nu mai ţin minte aproape nimic… doar cum am parcat noi prostioara aia de Speed la locul lui.

— Şi-acum mă mai mir cum de-a avut încredere Parry să ne dea nouă pe mână Land Roverul lui preaiubit, continuă Will, fără să-i dea atenţie prietenului său. Am crezut efectiv că o să se răstoarne, când am accelerat atunci la vale, pe

pantele alea.

Chester reveni la prezent, chicotind amuzat:

— Da, măi, ţin minte. Oricum, nu prea i-a convenit când am rupt oglinda laterală în copacul ăla, mai ştii?

— Nu prea mi-a plăcut, într-adevăr, confirmă Parry, din pragul uşii, facându-l pe Chester să se fâstâcească. Din păcate, flăcăilor, va trebui să vă descurcaţi singuri în dimineaţa asta. Eu an stat treaz toată noaptea, monitorizând situaţia.

— Prin urmare, este vorba despre Styx? întrebă Will.

— Toate reperele indică prezenţa lor. Dacă nu greşesc, tocmai au intrat în a doua fază a iniţiativei lor, se încruntă Parry. Încă nu reuşesc să mă dumiresc ce explicaţie poate avea hiatusul de două luni, după prăpădul pe care l-au făcut în City cu atacurile alea frontale.

— Dar treaba asta de-acum e gravă? întrebă Will.

Parry confirmă dând din cap.

— Şi teribil de ingenioasă, adăugă el.

Băieţii schimbară priviri cu subînţeles, aşteptând ca Parry să le dea informaţii suplimentate, însă dascălul lor de conjunctură se holba absent foc. Părea epuizat, sprijinindu-se cu amândouă mâinile în baston.

— Drake se ocupă de problemă? zise într-un târziu Will, sperând că astfel să-l incite să vorbească.

— Nu, s-a dat la fund.

— S-a dat la fund? repetă Will.

— Operează pe cont propriu, probabil la Londra. I-am lăsat mesaje să vină înapoi aici, dacă o catadicsi măcar să le asculte, replică Parry, întorcându-se spre uşă.

— Şi tăticul meu… te ajută şi el acum? se interesă Chester, cu timiditate.

— O să vă pun la curent mai târziu – când voi şti mai multe, mormăi Parry, traversând holul spre biroul lui.

Capitolul trei

— Cum poate cineva să *trăiască* într-o groapă de gunoi ca asta?!

După ce automobilul părăsise autostrada, Rebecca Unu se ridicase mai bine în şezut şi începuse să observe succesiunea de vaste zone comerciale prin care treceau acum cu viteza.

— Până şi denumirea localităţii sună oribil. *Slough. Sluff. Sloff.* Cine o fi avut ideea asta? mai exclamă ea, clătinându-se lateral când maşina luă un viraj. Oh, uite, iarăşi un sens giratoriu. Mare porcărie!

Rebecca Doi nu-i răspunse. Privea prin geamul lateral fumuriu, cufundată în gânduri, cu chipul parcă împietrit sub lumina stroboscopică a felinarelor stradale.

Iritată de lipsa de reacţie a surorii ei, Rebecca Unu pufni înciudată şi începu să râcâie cu unghiile ei ascuţite pe fâşia de banchetă dintre ele, zgâriind învelişul elegant din piele.

— Amorul ăsta al tău a devenit cam prea vizibil. Să nu-ţi închipui că trece neobservat, declară ea.

Obţinuse, în fine, efectul scontat, fiindcă sora ei se răsuci imediat spre ea.

— Cc tot îndrugi acolo? întrebă Rebecca Doi.

— Pasiunea ta pentru soldăţelul de jucărie de-acolo, ripostă Rebecca Unu cu dispreţ, arătând din cap spre bărbatul de la volanul Mercedesului.

Se referea la căpitanul Franz, tânărul ofiţer din Noua Germanie, care-i căzuse cu tronc Rebeccăi Doi când fuseseră împreună în lumea interioară.

— Ar fi trebuit să avem la volan pe unul de-al nostru, nu pe filfizonul ăsta cu ochi albaştri, împopoţonat în uniformă de şofer. Barem de l-ai pune să poarte chipiul, dar nu vrei, fiindcă n-ai mai putea să-i admiri zulufii blonzi.

Furioasă, Rebecca Unu sfredelea din priviri ceafa chipeşului căpitan Franz, care continua să şofeze, părând să ignore schimbul de cuvinte dintre ele.

— Termină cu tâmpeniile astea! se răţoi furioasă Rebecca Doi. Nu-i deloc aşa.

— Oh, sigur, lasă că ştim noi. Sunt soră-ta… pe mine nu mă poţi păcăli, îi trânti Rebecca Unu, scuturând din cap. În plus, pur şi simplu, nu pricep.

Rebecca Doi remarcă expresia din ochii surorii ei gemene – da, într-adevăr era nedumerită.

— Ce nu pricepi? întrebă ea.

— Păi, unu la mână, ce ţi se pare ţie aşa de grozav la el? E doar o creatură umană, la fel ca toţi puturoşii ăia de suprasoli, care nu-s buni de nimic. Ba chiar, mai rău, tipul a fost atât de spălat pe creier cu programul Lumina-Întunecată, încât a ajuns ca un zombi, zise Rebecca Unu, scoţând limba şi uitându-se cruciş, ca să ilustreze mai bine ce voia să spună. Parcă ar fi o păpuşă de cârpă pe care o târăşti dupa tine, aşa, de fantezie, ceea ce nu-i deloc sănătos, crede-mă.

Căpitanul Franz opri automobilul în faţa porţii duble a unei fabrici. Rebecca Unu îşi încetă tirada, când văzu unde erau.

— Ce masiv e totul, zise ea, contemplând clădirile mari cât nişte hangare.

— Da, îi dădu dreptate Rebecca Doi, răsuflând uşurată că sora ei avea de-acum altă preocupare.

Doi Limitatori în haine de suprasoli deschiseră poarta. După ce verificară cine era în maşina, îi făcură semn căpitanului Franz că putea să treacă.

Aplecându-se în faţă, Rebecca Unu îl împunse brutal în umăr pe soldatul din Noua Germanie:

— Hei, căţeluş-cu-părul-creţ, fă întâi un ocol prin spate. Vreau să văd depozitele.

Imediat, căpitanul Franz se conformă ordinului, conducând maşina prin dreptul clădirii de birouri, dar pe urmă începu să încetinească.

— Mergi înainte, tontălău ce eşti! Du-ne în curtea de-acolo! zbieră Rebecca Unu, trăgându-i o palmă peste ceafă, cu atâta forţă, încât bărbatului îi sări volanul din mână. Şi fii atent cum conduci!

Rebecca Doi îşi încleştă fălcile, dar nu spuse nimic, în timp ce Mercedesul intra în depozit.

— Opreşte aici, zise cu bruscheţe Rebecca Unu.

Căpitanul Franz apăsă tare pe frână, făcând să scrâşnească pneurile pe pardoseala de ciment vopsit. Când gemenele Rebecca se dădură jos din maşină, bătrânul Styx şi asistentul lui veneau deja în fugă. Gulerele albe contrastau puternic cu negrul hainelor lungi cu care erau îmbrăcaţi.

— Foarte spaţios, îl complimentă Rebecca Doi pe bătrânul Styx, privind în jurul ei.

— O suprafaţă totală de 3715 metri pătraţi, pe toată întinderea celor trei depozite. Pe acolo, arătă el spre o uşă dublă din colţul vastei clădiri, se ajunge în spitalul de campanie, unde efectuăm pe scară largă programul Lumina-Întunecată şi procedurile de implanturi de bombe. Asemenea multor companii industriale din regiune, şi această fabrică a dat faliment, aşa că am putut prelua întregul spaţiu pe o nimica toată. Complexul este ideal pentru ceea ce vrem noi, mai ales că nimănui nu i-ar trece prin minte să ne caute tocmai aici, evident.

— Cât de sigură e incinta? se interesă Rebecca Unu.

— De ieri, am dublat paza la toate punctele de acces. Asigurăm un sistem de securitate, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, folosind atât personalul nostru, cât şi soldaţi din Noua Germanie, răspunse bătrânul Styx. De asemenea, vom instala blocade rutiere pe toate drumurile care duc spre zona noastră.

Mişcând aprobator din cap, Rebecca Unu întrebă în continuare:

— Şi când va fi totul gata pentru oaspeţii noştri?

— Acest prim depozit va fi complet pregătit încă de diseară, zâmbi bătrânul Styx, cu scânteieri de emoţie în ochii lui negri, apoi tăcu, privind împreună cu gemenele cum un cârd de soldaţi din Noua Germanie împingeau pe roţi paturile de spital, aranjându-le în şiruri. Şi, întrucât s-au închis atâtea spitale ale NHS, n-am întâmpinat nicio dificultate în a obţine tot necesarul de paturi, continuă bătrânul Styx. E de aşteptat să putem găzdui confortabil aproximativ o sută cincizeci de persoane în această zonă, şi

cel puţin acelaşi număr în celelalte depozite deopotrivă. Apoi, vom aduce umidificatoarele şi vom asigura atmosfera optimă dorită. Vrem ca totul să fie perfect, preciză el şi, înclinând capul spre spate, amuşină aerul. Momentul nostru de glorie se apropie rapid, anunţă el, bătând cu satisfacţie din palmele înmănuşate. În sfârşit, a sosit clipa cea marc.

— Oh, da, simt şi eu, simt şi eu, murmură Rebecca Unu.

În timp ce-l ascultase vorbind pe bătrânul Styx, Rebecca Unu se frecase cu degetele pe ceafă şi între omoplaţi. Când îşi trase mâna afară, avea mici picături de sânge pe unghii, remarcă Rebecca Doi. Sesiza şi ea acut durerea surdă din partea de sus a coloanei vertebrale, la fel ca şi acel irezistibil instinct.

Instinctul specific rasei Styx.

Deşi ea şi sora ei nu trecuseră încă prin pubertate şi nu puteau participa la ceea ce se întâmpla aici, dorinţa era intensă. Şi tulburătoare. Era ca şi cum un fel de electricitate stranie îi năpădise tot corpul, sfârâindu-i prin vene. Străvechea forţă o chema, o obliga să participe la un ciclu care dura sute, dacă nu mii de ani pentru a se manifesta. Ştergându-şi sudoarea de pe frunte, Rebecca Doi înţelese, cu o tresărire de emoţie, că se căznea să lupte împotriva impulsului. Or, lucrul ăsta o alarma, fiindcă de ce să vrea să se opună?

Nu era o reacţie firească.

Se întoarse cu spatele la sora ei şi la bătrânul Styx, de teamă că aceştia ar putea intui cumva lupta ce se dădea în interiorul ei.

* * *

Se auzi un scarţâit ascuţit şi ţevile huruiră, ca apoi, cu o bufnitură finală să sosească un mesaj. Ţinându-se cu mâinile de stomac, comandantul se urni greoi din loc, ieşind cât putea de repede din biroul lui. Localiză ţeava corectă şi deschise un mic chepeng în ea, prin care extrase un tub în formă de glonţ, de mărimea unui mic făcăleţ.

— Ce s-a întâmplat, domnule? întrebă locotenentul, venind din Temniţă şi intrând în zona de recepţie.

— Lasă-mă să mă dumiresc, i-o reteză comandantul.

Vezi, doar, că nici n-am apucat să citesc ce scrie.

Din cauza tulburărilor recente din Colonie, nu mai apucaseră să doarmă ca lumea de săptămâni întregi, ajungând amândoi la un grad periculos de irascibilitate.

— N-am făcut decât să întreb şi eu, bombăni în barbă locotenentul.

Comandantul deşurubă capacul din capătul cilindrului şi trase afară un mic sul de hârtie ascuns înăuntru. Fiind atât de epuizat, îl scăpă pe jos şi, trăgând o înjurătură, se apleca să-l ridice de pe podea. Ridicându-se la loc, se văită de durere – „Auuu, burta mea”, rămânând nemişcat câteva clipe, cu palma lipită de abdomen şi o paloare verzuie pe faţă.

— Tot vă e rău? întrebă locotenentul.

Considerând că era o întrebare complet inutilă, comandantul îi aruncă o privire acră. Reuşind într-un final să netezească peticul de hârtie, îl îndepărtă de ochi întinzând braţul şi se căzni să desluşească textul scris mărunt. „Agitaţie în Nord… lupte… autorităţile Styx solicită intervenţia tuturor ofiţerilor disponibili.”

Locotenentul nu reacţionă imediat, dar pentru el nu era deloc surprinzător să afle că masele erau agitate în Caverna de Nord. Avuseseră loc numeroase incidente în care coloniştii se atacaseră unii pe alţii, dar el nu-i blama pentru asta. Mulţi dintre ei fuseseră evacuaţi din locuinţele lor, care erau rechiziţionate ca spaţii de încartiruire pentru influxul masiv de soldaţi din Noua Germanie. Iar tot ceea ce autorităţile Styxului le ofereau acestor amărâţi de sinistraţi erau nişte adăposturi temporare pe câmpurile de ciuperci, unde o aşezare de cocioabe ridicate în pripă apăruse pe solul umed.

Pe urmă, mai era şi raţionalizarea drastică a alimentelor; o cantitate uriaşă din hrana Coloniei era dirijată spre trupe, pe durata pregătirii lor de către soldaţii Styxului.

Iar la tot acest amestec deja exploziv se mai adăuga izbucnirea epidemiilor care provocau diaree acută, cel mai probabil ca o consecinţă a actualei suprapopulări cronice a cavernei. Comandantul suferea şi acum consecinţele unei

asemenea îmbolnăviri.

Aşa că, nu, locotenentul nu era surprins să audă că apăruseră noi tulburări; nu-l mira nici faptul că autorităţile Styxului apelau la poliţia Coloniei pentru a normaliza situaţia.

Comandantul se holba la el, bătând darabana pe birou.

— Mă ocup eu de asta, dacă vreţi, zise locotenentul.

— Chiar doresc acest lucru, replică sec comandantul.

— Am înţeles, să trăiţi. Dacă nu vă deranjează să vă ocupaţi de apărarea fortului…

Deşi celulele erau pline până la refuz cu diverşi colonişti protestatari, comandantul pufni ţâfnos la aluzia că nu ar fi fost în stare să se descurce de unul singur. În timp ce mototolea cu furie mesajul de la Styx, din stomacul lui se auzi un zgomot oribil.

— Trebuie să fug undeva, mârâi el, năpustindu-se înapoi în birou şi trântind uşa.

— Să nu faci în pantaloni de frică, murmură locotenentul, chicotind amuzat.

Veselia îi pieri imediat când, scuturând din cap, se întinse peste birou ca să-şi ia cascheta din cuierul de pe perete. Şi-o puse pe cap, după care se mai aplecă o dată peste birou, ca să-şi ia bastonul. Era posibil să aibă nevoie de el acolo unde se ducea – revoltele deveneau din ce în ce mai violente.

Legănând din baston, împinse uşile şi păşi afară din secţia de poliţie, oprindu-se câteva clipe în capul treptelor, ca să cerceteze casele de vizavi. La lumina felinarelor cu globuri permanent luminescente, văzu foială la o fereastră de sus, ca şi când cineva ar fi pândit orice mişcare din secţia de poliţie. Probabil că nu era nimic, însă locotenentul avea o stare de nervozitate acută. Nu ştia să mai fi existat vreodată un asemenea spirit de rebeliune în Colonie, şi nici o antipatie atât de puternică faţă de Styx, care constituiau clasa conducătoare. Însă autorităţile Styxului păreau atât de prinse de operaţiunile lor în Suprasol, încât nu le mai păsa ce gândeau sau ce faceau coloniştii – unica lor prioritate era să-şi vada de planuri nestingheriţi.

Locotenentul coborî scara fără să se grăbească şi, când ajunse jos, auzi un scheunat. Încă mai trăgea o vagă speranţă că Vânătorul lui, Colly, se va întoarce într-o bună zi la el. Felina uriaşă dispăruse după explozia din Laboratoare – un incident pentru care locotenentul primise felicitări, fiindcă-i urmărise vitejeşte pe atacatori. Cel puţin, asta le povestise autorităţilor Styxului, care păruseră să accepte varianta lui privind acele evenimente.

Dar coborând privirea, locotenentul nu văzu pisica pierdută, ci un căţeluş albinos. Era un pui de ogar, cu blană de un alb imaculat. Căţelul stătea acolo, tremurând cu coada între picioare, în timp ce privea în sus, cu ochii lui roz, spre bărbatul voinic de lângă el. În mod evident, era flămând, însă ceea ce-l tulbură pe locotenent mai mult decât orice era faptul că doar familiile înstărite din Colonie aveau animale de rasă ca acest câine. Nişte oameni ajunseseră, probabil, într-o situaţie atât de disperată din cauza lipsei de alimente, încât pur şi simplu îl abandonaseră.

— Sărăcuţul de tine, zise locotenentul, întinzând spre căţel o mână de dimensiunile unui ciorchine de banane.

Căţelul scânci şi-i amuşină degetele, după care veni mai aproape, lăsându-se mângâiat pe cap. Iar când locotenentul porni mai departe pe strada, căţelul îl urmă la pas.

Nu după mult timp, locotenentul ajunse la Poarta Craniului. Un soldat Styx, purtând uniforma gri-verde de camuflaj specifică efectivelor din Divizie, ieşi imediat din gheretă. Locotenentul folosea această rută pentru a veni şi a pleca din Colonie, de câteva ori pe zi, nu numai ca să meargă la serviciu, ci şi pentru sarcinile lui oficiale. Cu toate acestea, soldatul Styx îi cercetă cu atenţie legitimaţia, privind din când în când bănuitor spre ogar, de parcă locotenentul ar fi încercat să introducă marfă de contrabandă, pe sub nasul lui.

În cele din urmă, soldatul îi înapoie legitimaţia şi ridică lanterna, semnalând astfel că poarta putea fi deschisă. Uşile dispărură greoi în craniul uriaş cioplit în stânca de deasupra, ca şi cum monstruoasa dihanie şi-ar fi tras colţii

înapoi. Locotenentul îşi văzu de drum, păşind în gura craniului. Când intră pe culoarul întunecos, care reprezenta principala cale de comunicare dintre Cartier şi Colonie, se bucură în sinea lui de compania căţeluşului care păşea fidel lângă el.

Un zumzet îi umplu urechile, când, cotind pe ultimul tronson al pasajului, îi apăru dinaintea ochilor întreaga panoramă a Coloniei. Din aceasta poziţie situată la înălţime, putu inspecta Caverna de Sud cu nesfârşitele ei rânduri de case, toate învăluite într-o ceaţă străvezie de aer cald şi fum.

— Care-i treaba? strigă cineva.

Locotenentul se opri, urmărind din priviri şirurile multiple de trepte din fontă care urcau pe peretele stâncos şi localizându-l pe subofiţer în vârful scării. Omul era de gardă la intrarea în sala de comandă pentru Staţiile de Ventilatoare, de unde se-auzea acel zumzet permanent. Asemenea multora dintre cei angajaţi în poliţia Coloniei, subofiţerul era un tip vânjos, cu o coamă ţepoasă de păr alb. Şi era staţionat în acel loc, deoarece măsurile de securitate se înăspriseră de când Drake şi Chester folosiseră sistemul de aerisire pentru a răspândi prin Colonie un agent chimic cu efect slab asupra sistemului nervos.

— Care-i treaba? repetă subofiţerul, mai tare de data asta, ca să se facă auzit peste huruitul ventilatoarelor.

— Ca de obicei, îi răspunse strigând locotenentul. S-a lăsat cu tărăboi în Caverna de Nord.

Subofiţerul dădu din cap, în semn că pricepuse, după care îl zări pe ogar.

— Văd că ţi-ai făcut un prieten, remarcă el.

Locotenentul aruncă o privire spre noul lui tovarăş şi, ridicând din umeri, continuă să coboare restul pantei.

Imediat ce ajunse jos, pe teren neted, auzi un zgomot de paşi pe caldarâm, la unison. Un grup de soldaţi din Noua Germanie – aproximativ cincizeci – alergau în formaţie, în ritmul impus de un ostaş din Divizie, care venea calare.

Ogarul se piti după picioarele locotenentului, când trupa

trecu tropăind pe lângă ei. Soldaţii erau ca nişte automate, holbându-se drept înainte, în timp ce se mişcau sincronizându-se perfect. Locotenentul ştia de ce aveau o expresie atât de goală – fuseseră toţi supuşi din greu programului Lumina-Întunecată.

În ultima vreme, asemenea manevre deveniseră ceva obişnuit în Colonie, la fel de obişnuit fiind şi să-i vezi pe-aceşti oameni prăbuşindu-se din cauza epuizării în timpul antrenamentelor, ba unii chiar murind din cauza unui atac de cord. Locotenentul auzise la „radio-şanţ” că autorităţile Styxului îi solicitau pe soldaţi atât de dur, deoarece voiau să-i aclimatizeze cu niveluri de gravitaţie mai ridicate decât cele cu care erau obişnuiţi în lumea lor.

— Cuminte, băiatule! N-ai de ce să te sperii, îl linişti locotenentul pe căţel, când soldaţii se îndepărtaseră deja.

Locotenentul intră pe una dintre străzile din imediata apropiere a Coloniei. Însă, în loc să pornească direct spre Caverna de Nord, facu un ocol, trecând pe-acasă.

Când intră, Eliza ieşea din salonaş.

— Ce-i cu tine înapoi aşa de devreme? îl descusu sora lui. Nu ştii că… zise ea, dar se opri brusc când dădu cu ochii de puiul de ogar. Oh, nu! Nu-mi vine să cred! exclamă ea.

— Nu puteam să-l părăsesc pe bietul căţeluş afară în frig, zise locotenentul.

Se lasă apoi în genunchi, trosnind din încheieturile picioarelor de parcă ar fi tras cu puşca, şi-l mângâie pe căţel. Ochii neliniştiţi ai ogarului se îndreptară câteva clipe spre ochii lui.

— Trebuie să ajung în Nord, acum, dar o să aflu unde e casa lui, când vin înapoi.

Elba îşi duse braţele cruciş la piept, cu un aer dezaprobator.

— Poftim la el, marele protector al sufletelor de pripas – orfani, câini vagabonzi, suprasoli, nu contează, se oţărî ea la el. Credeam că de-acum te-ai învăţat minte, după toate prin câte ai trecut.

Gemând înfundat, locotenentul se îndreptă de şale.

— Unde-i mama? întrebă el.

— E sus, se odihneşte… începu Eliza, după care tăcu, amintindu-şi ce vrusese să-i spună fratelui ei. Ghici ce s-a întâmplat azi? Familia Smith a fost evacuată.

Locotenentul dădu din cap de câteva ori. Membrii familiei Smith erau vecinii lor, care locuiau acolo din totdeauna, nici nu se mai ştia de când – oricum, cu siguranţă, dinainte cu câteva zeci de ani ca el să se nască.

— Pe mama a afectat-o foarte rău. N-a mai rămas aproape nimeni pe stradă, în afară de noi, se încruntă Eliza îngrijorată. Pe noi ne scot din casele noastre, ca să intre soldaţii ăştia din Noua Germanie, care nici măcar nu catadicsesc să-ţi răspundă, dacă vorbeşti cu ei. Se poartă de parcă nici n-ai fi acolo. Nu e drept ce se întâmplă, zise ea cu vocea tremurându-i de disperare, însă apoi coborî tonul, de teamă să n-o audă cineva. Nici măcar nu ştiu dacă pe-ai noştri îi duc într-adevăr în Nord sau dacă nu cumva… umblă zvonuri prin piaţă că familii întregi au dispărut complet, cu căţel, cu purcel, cu tot ce aveau. Tu nu poţi face nimic? îl întrebă Eliza pe fratele ei, punând mâna pe braţul lui. Nu poţi vorbi cu mai-marii Styxului?

— Glumeşti? Eu să vorbesc cu ei?! ripostă locotenentul.

— Da, tu. Singurul motiv pentru care *noi* nu am fost dezrădăcinaţi deocamdată este că mahării Styxului te cred un erou, după cum i-ai capturat tu de unul singur pe suprasolii ăia care au apărut ca s-o salveze pe iubita ta.

Locotenentului îi venea greu să suporte privirea usturătoare cu care-l sfredelea Eliza. O fi reuşit el să păcălească Styxul, cu ajutorul vechiului său prieten, paznicul de la Laboratoare, care-i confirmase povestea, însă sora lui îl cunoştea prea bine ca să înghită aşa ceva.

— Şi, dacă ăia tot te cred aşa de *al naibii* de grozav, poate că sunt dispuşi să plece urechea la ce ai de spus, încheie ea.

Locotenentul nu ştia ce-l şocase mai mult, faptul că sora lui începuse să înjure sau că debitase extravaganta idee că el ar putea cumva să le ceară socoteală autorităţilor Styxului pentru acţiunile lor în Colonie?

Clătinând din cap, porni spre uşă, având grija s-o închidă

bine după ce ieşi, de teamă ca ogarul să nu vină după el. Fără nicio tragere de inimă, lăsă în urmă atmosfera caldă şi cam îmbâcsită din casă, cumva stânjenit de ceea ce se presupunea că trebuia să facă în Caverna de Nord şi, în general, foarte nefericit de soarta lui.

* * *

Parry aşteptă să se adune toţi în hol. Elliott apăru ultima, plutind parcă pe scări în jos, purtând o rochie roşie şi fiind pieptănată frumos, cu părul ei negru şi lucios strâns la spate într-un coc. Crescuse considerabil de când venise în Suprasol, câştigând câţiva centimetri buni în înălţime, dar şi câteva kilograme pe trupul ei cu alură băieţească. Era posibil ca acest lucru să fie rezultatul porţiilor de mâncare mai mult decât generoase cu care îi servea Parry la masă, insistând că trebuiau să se hrănească bine; sau, totodată, putea să se datoreze şi vârstei. Indiferent de explicaţia reală, Will şi Chester nu o găsiseră niciodată atât de feminină ca acum, când se străduiau din răsputeri să nu se zgâiască la ea cu gura căscată. Cât despre Elliott, ea nu se uita la nimeni în mod special, şi cu atât mai puţin la vreunul dintre băieţi.

— Perfect. Haideţi încoace, anunţă Parry, deschizând larg uşa grea de stejar şi poftindu-i în biroul lui.

Intrară în şir, unul după altul, fără să vorbească, privind prin încăperea în care nu avuseseră voie să pătrundă până acum. Interiorul era mai spaţios decât se aşteptase Will, cu un rând de seifuri de-a lungul pereţilor lambrisaţi – unul dintre seifuri era deschis, lăsând să se vadă dosarele stivuite înăuntru.

— Bună, tati, zise Chester, iar domnul Rawls, în hainele lui mototolite şi nebărbierit de o zi, se ridică de pe un scaun de lângă imprimanta veche. Aparatul continua să huruie şi să râşnească parcă, în timp ce o rolă de hârtie cu marginile perforate îi alimenta apetitul aparent nemărginit.

Will văzu câteva ecrane de computer pe o banchetă lângă imprimantă, însă toate erau stinse. Mai exista un ecran pe un birou în faţa peretelui din fund, însă, din cauza poziţiei, Will nu-şi dădea seama dacă ăsta funcţiona sau nu.

De asemenea, pe acelaşi perete din fund se afla o hartă mare a Scoţiei, cu toate ţinuturile muntoase şi şesurile, ilustrate în nuanţe pastelate. Cu excepţia doamnei Burrows, privirile tuturor se îndreptară atente într-acolo.

— Da, vă aflaţi în Scoţia, zise Parry, ridicând glasul ca să se faca auzit peste zgomotul imprimantei. Cam la o sută de kilometri nord de Glasgow, ca să fiu mai precis. Cam acolo, adică, adăuga el, îndreptând vârful bastonului spre punctul corespunzător de pe hartă.

Lui Will i se zbârli părul pe ceafă; în mod evident, nu mai conta că ar fi putut identifica situarea domeniului pe care se aflau, iar lucrul ăsta i se părea cam sinistru. Parry deschise gura, vrând să continue, dar o închise brusc la loc, răsucindu-se spre domnul Rawls:

— Opreşte naibii un pic chestia asta, te rog. Nu mă pot auzi când vorbesc.

Domnul Rawls apăsă pe un buton de la imprimantă, în timp ce Parry, rezemându-se cu fundul de marginea biroului, reluă:

— Vă întrebaţi, neîndoielnic, de ce Jeff şi cu mine ne-am închis aici înăuntru de vreo douăzeci şi patru de ore, zise el, aruncând o privire spre domnul Rawls, care încuviinţă scurt din cap, după care Parry bătu în podea de două ori cu bastonul. L-am rugat să mă ajute, fiindcă aveam nevoie de cineva care să monitorizeze telexul. Figurez în continuare pe lista de corespondenţă pentru buletinele COBRA, preciză Parry zâmbind, dar nu fiindcă i se părea amuzant ce spusese. Puterile actuale mă păstrează în peisaj. În fostul meu domeniu de activitate, nu ieşi niciodată la pensie, de fapt.

Domnul Rawls vedea că fiul lui se încruntase.

— COBRA este un comitet guvernamental care se întruneşte ori de câte ori apar riscuri la adresa siguranţei ţării, explică el.

— Dar n-ar fi mai rapid să se obţină informaţiile prin internet? întrebă Will, uitându-se de la antica imprimantă de lângă domnul Rawls la ecranul computerului.

— Web-ul nu este niciodată sigur, zise Parry. Singura

modalitate de a da de urma acestui telex ar fi să se descopere linia telefonică specială, măsurând nenumăraţi kilometri, la care este conectat aparatul, menţionă el, inspirând adânc. Bun, de unde să încep…? Fiul meu – pe care voi îl cunoaşteţi sub porecla absurdă de Drake[1] – a refuzat întotdeauna cu obstinaţie să mă lase să ma implic în lupta lui împotriva Styxului. Ba chiar s-a apucat să umple lumea cu vestea că aş fi dat ortul popii, ca să mă protejeze, spuse Parry, ridicând din sprâncene. Numai că securitatea mea personală nu mai e o problemă acum, având în vedere că jocul s-a schimbat. Vrei, te rog, să-i pui la curent cu ultimele buletine COBRA? îi zise el domnului Rawls.

— Desigur. Exact acum o zi, au început să apară rapoarte privind incidente petrecute în toată Europa – multiple tentative de asasinat împotriva unor şefi de stat şi a unor figuri politice cheie. În Franţa, preşedintele şi soţia lui au scăpat de la moarte ca prin urechile acului, însă alte două atentate împotriva Parlamentului spaniol şi italian s-au soldat cu uciderea câtorva zeci de politicieni. Iar la Bruxelles, o sală plină de europarlamentari din diferite ţări a fost sortită pieirii.

— Dar la televizor, aseară, nu s-a dat nimic, spuse Will.

— Şi nici azi-dimineaţă n-am putut prinde nicio ştire – majoritatea canalelor TV anunţau că nu au emisie, adăugă Chester.

— Nu mă mir deloc, spuse Parry. Dar să începem cu începutul. Te rog, Jeff, continuă.

— Absolut, zise domnul Rawls. Ştirile despre aceste tentative de asasinat au fost suprimate, pentru menajarea susceptibilităţilor – toate atentatele şi-au avut originea aici.

— Adică în Anglia, clarifică Parry. Mai mulţi englezi, oameni obişnuiţi, au devenit bombe sinucigaşe… s-au transformat în bombe vii ambulante. Natura explozibililor din interiorul lor – fără substanţe feroase – explică de ce aparatura convenţională de detecţie a bombelor este ineficientă.

— Bombe ambulante? Cum funcţionează aşa ceva?

[1] Răţoiul (lb. engleză).

întrebă doamna Burrows, încruntându-se.

— Un atentat ratat asupra Parlamentului german de la Berlin a dus la capturarea unei asemenea bombe vii, zise domnul Rawls. S-a descoperit că femeii i se extirpaseră din cavitatea toracică şi abdominală o serie de organe interne majore.

Parry întinse braţul spre cealaltă parte a mesei de lucru, ca să scoată din telex o hârtie imprimată, după care-şi puse ochelarii şi începu să citească:

— *Lobectomie a plămânului drept,* zise el, ridicând privirea pentru a da lămuriri. Investigaţiile medicale au scos la iveală că femeii i se scosese, prin operaţie chirurgicală, un întreg plămân. Şi, de asemenea, continuă el, citind de pe foaia de hârtie, o *cistectomie, splenectomie, colecistectomie* – asta înseamnă că i s-au extirpat vezica urinară, splina şi, respectiv, vezica biliară. În fine, şi asta este partea cu adevărat odioasă, aproape întregul colon lipsea din trupul femeii, fiind înlocuit cu un bypass improvizat. De asemenea intestinele femeii fuseseră înlăturate.

Will observă că Chester se strâmba îngrozit şi arăta cam palid.

— Ar fi murit oricum? întrebă doamna Burrows.

— Da, în câteva zile, răspunse domnul Rawls. Putea încă să bea şi să primească fluide, dar nu putea digera nimic solid. Dar, înainte chiar ca lipsa de hrană să ajungă să-i provoace sfârşitul, este cert că, fără îngrijiri medicale de specialitate, infecţiile sau traumele masive pe care le suferise ar fi ucis-o de mult.

— Ca un peşte căruia îi scoţi măruntaiele, la fel şi ea a fost eviscerată… golită pe dinăuntru… zise Parry, scoţându-şi ochelarii şi masându-se pe frunte. În loc de organe interne, avea două containere de plastic umplute cu chimicale. În clipa în care erau mixate printr-o pârghie mecanică fixată la încheietura mâinii, chimicalele explodau puternic. De asemenea, un manşon ceramic era fixat în jurul amestecului exploziv pentru a lărgi raza detonaţiei ucigaşe.

Scuturând din cap, doamna Burrows spuse:

— Vasăzică Styxul a făcut asta – oameni nevinovaţi au fost supuşi programului Lumina-Întunecată, ca apoi să fie măcelăriţi şi transformaţi în aceste bombe umane. Dar de ce toate astea?

— De ce? tună vocea lui Parry, cu asemenea ferocitate, încât toţi din cameră încremeniră. Pentru ca Executivul britanic să nu poată oferi lumii nîciun fel de explicaţie privind motivul pentru care nişte cetăţeni de-ai săi, oameni modeşti, nicidecum radicali, se pretează la asemenea acte de terorism nejustificate, mârâi el. Oricum, din cauza politicii noastre frontaliere prea laxe în trecut, SUA şi multe alte naţiuni au considerat dintotdeauna ţara noastră drept un fel de creuzet pentru diverse grupări disidente. Styxul nu face decât să împlinească o profeţie, preciză el şi, recăpătându-şi cumpătul, continuă: în consecinţă, toate graniţele Regatului Unit urmează să fie închise astăzi la ora 1 p.m. – şi toate zborurile vor fi suspendate. Şi este foarte probabil ca ţara să intre sub incidenţa legii marţiale.

Auzind un clinchet melodios, Parry scoase ceva din buzunar. De mărimea unui pachet de cărţi de joc, aparatul semăna mai degrabă cu un pager decât cu un telefon mobil, având un mic ecran luminos, la care Parry se uita acum cu atenţie.

— Nu durează decât o clipă, zise el, aplecându-se peste birou ca să se uite la monitorul computerului.

Chester profită de ocazie, ca să întrebe:

— Dar ce înseamnă toate astea?

— Înseamnă că peste insuliţa noastră se vor trage obloanele şi vom fi complet izolaţi de restul lumii... şi sub putere militară, zise Parry, punând aparatul la loc, în buzunar. Armata va prelua controlul asupra oraşelor.

— Şi atunci Styxul va face mutarea decisivă, spuse Elliott, cu voce joasă, dar, fiind prima oara când rostea ceva, capta atenţia tuturor. Ştiu cum gândesc Gulerele Albe. Vor cotropi ţara voastră, folosindu-se de toţi soldaţii din Noua Germanie pe care i-au adus cu ei. Plus propriii voştri soldaţi, după ce-i vor fi supus programului Lumina-

întunecată.

— Dar chiar dacă ar avea la dispoziţie importante forţe terestre, tot le-ar fi al naibii de greu, zise Parry, cu un aer contrariat. Nu, nu se poate să fie doar asta. Trebuie să existe şi un alt ingredient în planul lor, care mie îmi scapă. Şi îmi vine să înnebunesc, fir-ar să fie, fiindcă nu reuşesc să-mi dau seama despre ce este vorba.

Parry se ridică brusc de pe marginea biroului, rămânând în picioare în faţa lor. Părea extrem de istovit şi nu mai sugera aproape deloc acel bastion de forţă, cum îl ştia Will că fusese până atunci.

— Indiferent ce urmăresc reprezentanţii Styxului, nu trebuie să li se permită să-şi pună planul în aplicare, zise doamna Burrows.

— Întocmai, replică bătrânul. Şi dacă nu noi, atunci cine să-i oprească?! exclamă el, răsucindu-se spre uşa biroului carc se deschisese. Ai ajuns aici destul de repede.

Când o siluetă înveşmântată în negru se ivi în încăpere, Will şi Chester se gândiră amândoi la tot ce putea fi mai rău – că era un reprezentant al Styxului – şi dădură să reacţioneze. Dar doamna Burrows îl prinse de braţ pe fiul ei, ca să-l liniştească.

— Uau! răsuflă Chester, când el şi Will îl recunoscură pe bărbatul complet pleşuv şi cu barbişon.

— Cine să-i oprească? spuse Drake, repetând cuvintele tatălui său. *Noi,* fir-ar să fie, bineînţeles!

Elliott se repezi în faţă şi-şi aruncă braţele de gâtul lui, după care paşi înapoi, zâmbind cu gura până la urechi. În străfulgerarea clipei, reapăruse Elliott cea de altădată, acea Elliott de care lui Will şi Chester le fusese atât de dor.

— Acum, chiar că arăţi ca un renegat, chicoti ea. Un ins rău şi periculos.

— Ha-ah! Dar ia uită-te la tine, replică el, admirându-i rochia şi pieptănătura. O adevărată domnişoară.

Drake înaintă mai mult în cameră, salutându-i pe băieţi, pe doamna Burrows şi pe domnul Rawls, după care îşi luă locul lângă Parry.

— Văd că vi s-a permis accesul în sanctuarul interior, zise

Drake, plimbându-şi privirile prin cameră. Am nişte veşti de ultimă oră pentru voi. Exact înainte de revărsatul zorilor, au fost atacate simultan centrele de transmisii de televiziune, serverele principale de internet şi câteva dintre cele mai mari reţele de televiziune.

— De-asta n-am putut noi prinde nimic la TV, îşi dădu seama Chester.

— Exact – este o blocare a tuturor serviciilor –, Styxul vizează centrele noastre de comunicaţii şi informaţii. Şi e destul de rău acolo, la Londra, vă spun eu. Lumea aleargă îngrozită – din cauza panicii, cumpărătorii au golit magazinele de mărfuri, iar reaprovizionare nu se mai face. Serviciile publice sunt în derută, ceea ce e o exprimare eufemistică – s-au adunat mormane de gunoaie pe străzi, şcolile au fost închise, iar în spitale personalul medical e mai mult o prezenţă simbolică. Au avut loc şi două întreruperi de curent – în zone întregi din Londra alimentarea cu electricitate a funcţionat cu intermitenţe în ultima săptămână. Da, e foarte dur acolo. Circulă şi vreo două zvonuri, potrivit cărora câţiva dintre membrii Cabinetului ar fi fost daţi dispăruţi.

— Decapitare. Ca la carte, interveni Parry.

Will şi Chester se uitară unul la celălalt, întrebându-se fiecare dacă Parry se referea la volumul lui favorit despre insurecţii, scris de Frank Kitson. Trecându-şi muchia palmei de-a curmezişul grumazului, Parry continuă:

— Îi înlături pe cei de la vârf – *capul* – iar restul ţării– *trupul* – habar n-are cum să se organizeze.

— Doar că, după toate probabilităţile, capul va fi pus la loc, zise Drake, însă va fi un cap *Styx*.

— Eu nu înţeleg. Având în vedere ce se întâmplă, de ce nu ne putem duce la autorităţi şi să le spunem cine e în spatele acestor acţiuni? sugeră Chester.

— Asta ar fi o modalitate foarte rapidă de a fi ucişi cu toţii, îi răspunse Drake. Problema e că nu poţi şti cine a fost deja racolat. Nu mai ştii în cine să ai încredere.

— Ba eu ştiu, zise Parry, bătând o dată din palme. E timpul să trezim niscaiva stafii din trecut.

Drake se uită cu subînţeles în ochii tatălui său, de parcă ar fi ştiut la ce se referise, după care ridică un deget, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva:

— Apropo de stafii din trecut, n-am fost deloc politicos, zise el, pornind înapoi spre uşă.

Dispărând pe hol câteva momente, reapăru împreună cu un bărbat care purta o glugă pe cap. Toţi cei din cameră ştiau cum e să porţi aşa ceva – Drake insistase să ţină toţi o glugă pe cap, când îi adusese cu maşina pe domeniul tatălui său.

Mâinile bărbatului erau legate împreună cu un cordon de plastic, pe care Drake îl tăie cu cuţitul. Apoi, cu un gest teatral, îi trase gluga jos.

Lui Will şi lui Elliott li se tăie respiraţia de emoţie.

— Colonelul! exclamă fata, recunoscându-l imediat, chiar dacă acum era îmbrăcat cu un costum scump, încheiat la două rânduri de nasturi, cum se poartă în City, care însă lui nu-i venea prea bine.

— Acesta e ofiţerul din Noua Germanie care v-a ajutat pe voi? îl întrebă Chester pe Will, dar el nu-i răspunse, ci se holba neîncrezător la nou-venit.

Deşi colonelul Bismarck îi eliberase pe el şi pe Elliott din ghearele Styxului, luându-i în unul dintre elicopterele sale, Will ştia că singurul motiv pentru care ofiţerul era acum în Suprasol se datora faptului că participase, probabil, la atacurile din City.

Când intra de-a binelea în cameră, neobişnuit cu lumina, colonelul clipi des. Cu o plecăciune protocolară şi un pocnet din tocul cizmelor, o prinse de mână pe Elliott.

— Ce onoare să vă revăd, zise el, după care îl salută pe Will, care nu schiţă niciun gest de a da mâna cu el, continuând să-l studieze cu aceeaşi nedisimulată suspiciune.

— Ar putea fi o înscenare – o cursă întinsă de Styx, zise Will. Nu trebuia să-l aduci aici. A trecut prin programul Lumina-Întunecată.

Dimpotrivă, Drake părea complet relaxat în privinţa prezenţei colonelului acolo.

— Da, deşi a fost probabil programat intens cu Lumina-Întunecată, se pare că o lovitură la cap l-a scos brusc din transă. A văzut ce le făceau autorităţile Styxului oamenilor lui – obligându-i să efectueze toate acţiunile lor murdare – şi pentru asta vrea să se răzbune, zise Drake, iar colonelul Bismarck confirmă, mişcând din cap. Şi, da, Will, ai dreptate, continuă Drake. Colonelul este conştient că persoana lui poate fi un risc pentru noi. A fost de acord să fie ţinut închis şi sub cheie, pe perioada şederii lui aici, explică Drake, ridicând privirea spre harta de pe perete. Mai ales că acum şi-a făcut şi o idee despre locul unde suntem.

Parry se uita curios la colonel.

— *Willkommen,* zise el, recunoscând că avea de-a face cu un militar ca el.

— *Danke*, răspunse colonelul Bismarck.

— Şi cum ai dat de colonel? îl întrebă Parry pe fiu-său.

— Cineva de-aici a fost cam imprudent apropo de numărul de urgenţă de pe serverul meu secret, zâmbi Drake. Din fericire, colonelul îl avea scris pe un petic de hârtie ascuns bine în echipamentul de sub centură, aşa că Styxul nu l-a găsit.

— Asta speri tu, mormăi Will.

Ignorând comentariul lui Will, Drake continua:

— Şi colonelul a lăsat un mesaj pentru acel cineva din această cameră.

Se uitară cu toţii unii la alţii, nedumeriţi, până când Elliott se decise să vorbească. Sub privirile tăioase ale lui Will, fata bălmăji:

— Speram să nu aibă nevoie să-l folosească vreodată. Însă am avut presentimentul că, în scurt timp, el şi oamenii lui vor apărea aici, la suprafaţa pământului.

Will se pregătea să spună ceva, dar Drake i-o luă înainte.

— Păi, mă bucur că ai făcut aşa, Elliott. Colonelul e ca un as în mânecă, în viitoarea noastră înfruntare cu Styxul. Mai ales că, momentan, n-avem în mână cărţi prea bune.

* * *

Cam la un kilometru şi jumătate distanţă, Bartleby se

căţăra într-un stejar bătrân, zgâriind adânc în scoarţa copacului, cu ghearele lui lungi, pe măsură ce urca tot mai sus. Când ajunse în cele din urmă la un fel de furcă în trunchiul stejarului, mieună în jos spre Colly, care-i răspunse tot cu un mieunat şi, imediat, începu să se caţere după el. Când ajunse şi ea la furca din trunchiul copacului, Bartleby se târî binişor pe o creangă masivă, care atârna peste zidul înconjurător al domeniului lui Parry. Oamenii înţeleseseră, poate, cât de important era să nu se aventureze atât de departe, însă lucrul ăsta nu însemna nimic pentru Vânători, îmboldiţi cum erau mereu de apetitul lor vorace pentru pradă proaspătă.

Lăsate în general să facă tot ce voiau, de când li se dăduse drumul în libertate pe moşie, felinele duseseră un trai minunat, decimând potârnichile lui Parry, pe care acesta le creştea special pentru sezonul de vânătoare. De fapt, cam nătânge de felul lor, păsările nici nu-şi dăduseră seama ce li se întâmpla, când cele două pisici uriaşe începură să dea iama în ele, mâncându-le treptat aproape pe toate. Iar acum, când potârnichile cam dispăruseră de pe moşie, instinctul de feline îi împingea pe Vânători să-şi caute prada pe terenuri mai îndepărtate.

După ce depăşi coama zidului, Bartleby mai înaintă un pic pe creangă, deşi aceasta începuse să se cam îndoaie sub greutatea lui şi a lui Colly la un loc. Mişcând iute din cap, îi dădu de înţeles lui Colly să sară ea prima. Colly ar fi zâmbit, poate, dacă s-ar fi simţit în stare. Bartleby era un partener de viaţă atât de respectuos – nu voia ca ea să se lovească sărind de la o înălţime prea mare, mai ales în starea în care se afla acum.

Colly ateriză cu bine, iar când decolă, ramura copacului ţâşni în sus. Luat prin surprindere, Bartleby fu nevoit să sară înainte de a fi pregătit. Rotind frenetic din coadă, în încercarea de a-şi controla căderea, Bartleby atinse solul cu o bufnitură dizgraţioasă. Numaidecât, Colly veni în fugă şi, drăgăstoasă, îşi frecă obrazul de obrazul lui.

Bartleby scoase un geamăt stins şi, ca orice mascul, exploată momentul pentru a stoarce maximul de afecţiune

de la iubita lui. Cu gesturi teatrale, se linse pe perniţa de la laba din faţă, unde se lovise într-o piatră ascuţită. După câteva secunde, plictisită de răsfăţul lui Bartleby, Colly îl lovi uşor cu laba pe cap.

Efectul nu se lăsă aşteptat – Bartleby se concentra la ce avea de făcut. În primul rând, alese un loc adecvat, ridică piciorul, şi-l stropi bine cu cantităţi însemnate de urină. După ce noul teritoriu a fost cu adevărat marcat, motanul uriaş începu să înainteze cu nasul lipit de pământ, bizuindu-se pe simţul lui olfactiv extrem de dezvoltat, pentru a localiza următoarea lor cină.

Dar nu era uşor – se afla la liziera unei păduri dese de conifere, care se întindea în sus pe dealul din faţa lor, iar parfumul de brad, care emana din acele căzute pe solul reavăn, îi îngreuna sarcina de a depista urma vânatului. Lucrul ăsta nu-l descurajă însă câtuşi de puţin. Deşi nu prinseseră decât o singură căprioară, care făcuse fatala greşeală de a alege o scurtătură pe moşia lui Parry, Vânătorii zăriseră un grup de căprioare păscând prin pădure. Saliva le atârna Vânătorilor de babine ca nişte şiraguri de mărgele, când se gândeau la un ospăţ cu un asemenea vânat delicios. Dar, pentru Bartleby, trofeul suprem ar fi fost cerbul mare, pe care-l auzise boncăluind pe înserate şi chemându-şi haremul de ciute.

Bardeby urca dealul, mergând în zigzag în încercarea de a lua urma vânatului. Colly venea după el, având grijă însă să lase un interval de vreo şase metri între ea şi Bartleby. Din când în când, se mai opreau ca să se caute unul pe celălalt printre trunchiurile brazilor.

Parry şi Drake ar fi fost mândri de tactica şi strategia pisicilor uriaşe, care urmăreau să înhaţe prada ca-ntr-un cleşte, luând-o prin surprindere, prinzând-o simultan din spate şi din faţă. Când unul dintre Vânători avea să atace, animalul panicat urma să sară drept în fălcile deschise ale celuilalt Vânător.

Undeva, ţipa o pasăre, iar foşnetul aripilor ei lovindu-se de ramurile înalte îi făcu pe ambii Vânători să privească deasupra lor. Apoi însă, când o adiere de vânt se prefiră

printre copaci, Bartleby îşi pironi privirea pe panta din faţă. Furişându-se cât mai aproape de sol, inspecta zona, amuşinând. Un zvâcnet din urechi îi transmise lui Colly tot ce avea nevoie să afle.

Bartleby prinsese o urmă.

Motanul începu să înainteze, mişcând din omoplaţi în sus şi în jos, în timp ce punea jos fiecare labă, cu multă precauţie.

În scurt timp, Colly nu-l mai zări printre copaci. Totuşi, aşteptă – vânătoarea înseamnă să ai răbdare şi să calculezi perfect momentul atacului. Apoi, când îşi facu socoteala că Bartleby era deja pe poziţie, porni înainte, tiptil-tiptil, fără să acopere freamătul crengilor bătute de vânt.

Încremeni când auzi o pocnitură surdă. Un con căzuse pe pământ. Nefiind nimic îngrijorător, porni din nou.

Din nefericire, pâlcul de copaci din vârful pantei nu era suficient de des, încât să ofere un ascunziş adecvat pentru ea. Aşa că alese să nu se grăbească. Nu voia să sperie prada prea devreme – dacă animalul nu sărea în spate unde-l pândea Bartleby, ci undeva în stânga sau în dreapta, partida de vânătoare lua sfârşit. Vânatul le fugea de sub nas. Apoi însă, văzu un copac căzut pe jos, ceva mai sus, în faţă. Îşi modifică un pic traseul, astfel încât prada aflată de cealaltă parte a obstacolului să nu o poată zări.

Se târa atât de jos, încât freca solul cu coşul pieptului.

Ciudat era însă că nu putea să-şi facă o imagine clară a prăzii, în funcţie de mirosul pe care-l lăsase. Atât ea, cât şi Bartleby ştiau bine cum miroseau urina şi excrementele de căprioară şi, deşi amuşina vag ceva de acest fel, mirosul nu era totuşi atât de pregnant pe cât s-ar fi aşteptat ea.

Dar poate că nu era decât o căprioară răzleaţă, şi nu turma întreagă. Pe ea nu o deranja; fie şi dintr-un singur animal, cina lor în acea seara putea fi copioasă.

Când aprecie că înaintase suficient de mult, se înfipse cu picioarele în pământ, gata de atac. Apoi, sâsâind, mârâind şi făcând cât de mult zgomot putea ea, se năpusti înainte cu toată viteza.

Limitatorii nu erau ca soldaţii suprasoli.

Indiferent de mediul în care operau, Limitatorii trăiau întru totul în cadrul acestuia – folosind, mâncând, *devenind* ceea ce era în jurul lor. Cei doi Limitatori miroseau a pădure de conifere, fiindcă stătuseră ascunşi în ea săptămâni întregi. Pentru a subzista, mâncaseră nu numai iepuri şi orice soi de pasăre reuşiseră să prindă, ci şi ciuperci şi alte specimene din flora abundentă a locului. În comparaţie cu Adâncurile, aici era o adevărata sursă de fast-food. Iar de vreo două ori, mâncaseră şi carne crudă de căprioară, ale cărei vagi urme le detectase şi Bartleby.

Colly se desprinsese de sol cu suficient elan, încât să poată sări dincolo de copacul căzut pe jos, dar în ultima clipită văzu ce nu era în regulă.

Licărirea lentilei într-un telescop. Aparatul era montat pe un trepied.

Iar din spatele telescopului apăru faţa ca de craniu a Limitatorului.

Peste o fracţiune de secundă, Colly zări scânteierea coasei lui.

Cu un mieunat de avertizare, îşi arcui spinarea, mişcând din picioare ca o morişcă, în tentativa disperată de a-şi modifica traiectoria.

Trunchiul copacului doborât era în faţa ei. Dacă ar reuşi să coboare suficient de jos, încât să poată ateriza pe el – în loc să zboare peste el –, îl putea folosi drept trambulină pentru mai departe.

Limitatorul ţinea coasa ridicată, gata să lovească.

Când începu să-şi mişte braţul vrând să arunce coasa spre Colly, aceasta auzi mârâitul gros al lui Bartleby. Ca să-şi salveze partenera de viaţă, Bartleby atacase. Într-o învolburare de blană cenuşie şi muşchi încordaţi, motanul uriaş se năpustise ca o ghiulea în spinarea Limitatorului, înfigându-şi ghearele adânc în ceafa lui.

Dar coasa spinteca deja aerul.

Dintr-o singură rotaţie, lama lucioasă o lovi pe Colly în partea laterală a peretelui abdominal. Ricoşând, coasa îşi continuă zborul, până se înfipse într-un copac din apropiere.

Nu era decât o rană superficială, însă Colly urla şocată.

Auzind-o, Bartleby deveni o tornadă de labe cu ghearele scoase. Înfăşură capul Limitatorului cu trupul său, zgâriindu-l pe faţă cu labele din spate. Limitatorul purta un fel de căciulă de lână, iar Bartleby se pregătea să i-o rupă cu colţii, când cel de-al doilea Limitator azvârli coasa în ceafa Vânătorului, exact la baza craniului. Se dovedi a fi o lovitură abilă şi bine ţintită, lama secţionând coloana vertebrală. Bartleby scoase un urlet ascuţit, care se încheie aproape imediat ce începuse.

Se încheie cu un horcăit de moarte.

Pisica uriaşă muri înainte de a se fi prăbuşit la pământ.

Colly ştia ce însemna acel horcăit.

Alergă şi alergă, pană ce găsi copacul pe care se căţăraseră ca să sară peste zid.

O ţinu tot într-o goană până ajunse înapoi la casa oamenilor.

* * *

Parry şedea la masa din bucătărie, având pe nas ochelarii de citit, studiind o carte de bucate cu coperte ferfeniţite şi pătate. „Stropeşti cu sos friptura la fiecare...”, citea el, dar se opri când Colly ţâşni înăuntru pe uşă, lovindu-se de picioarele lui şi pitindu-se sub masă.

— Fir-ar să fie ele de mâţe păcătoase! Iar au venit la mâncarea noastră! strigă el, sărind în sus.

Doamna Burrows înclină capul, inhalând puternic pe nări.

— Nu, nu e asta, zise ea repede. Se răsuci imediat pe lângă masă, împrăştiind cu faină în jur. Nu e vorba despre asta, adăugă ea, ghemuindu-se jos, lângă Vânător. Pisica asta e foarte speriată.

Ştergându-şi palmele pe şorţ, o atinse uşor pe Colly, care avea pielea lac de sudoare.

— Ce-ai păţit, fetiţo? Simţea mirosul de sânge venind dinspre Vânător. Adu-mi un şervet curat din bufet, te rog, îi zise lui Parry, care, ridicând din sprâncene, se supuse. Ce s-a întâmplat? o întrebă doamna Burrows pe felină, care-şi băgase capul între labe.

Gâfâia încă din cauza efortului pe care-l făcuse alergând

glonţ acasă.

— Poftim, zise Parry, dându-i doamnei Burrows şervetul, cu care aceasta se apucă să tamponeze blana pisicii, ştergând-o de sudoare şi sânge.

— În mod cert, s-a întâmplat ceva rău, zise din nou doamna Burrows, când Colly se culcă într-o rână, scâncind.

— Ce te face să spui asta? se încruntă Parry.

— Ştiu eu că aşa e. E foarte speriată şi e rănită.

— Rău? întrebă Parry, aşezându-se în genunchi. Lasă-mă să văd.

— Nu e grav – doar nişte zgârieturi şi o mica tăietură pe partea laterală, îi spuse doamna Burrows. Dar ceva nu e-n regulă cu ea. Simt eu.

— Adică? se interesă Parry, uitându-se cum continua s-o ştează cu şervetul.

— Păi, unde e Bartleby? Au fost nedespărţiţi din ziua în care s-au cunoscut. Când s-a mai întâmplat *vreodată* să nu-i vezi pe amândoi împreună?

Parry ridică din umeri.

— Afurisitele astea de animale vin şi pleacă după cum vor ele. Poate că motanul o fi căzut într-o capcană sau o fi avut vreun accident?! mormăi el, ridicandu-se în picioare. O să-i rog pe băieţi să plece în căutarea lui, zise el pornind spre uşă, dar oprindu-se la jumătatea drumului. L-o fi văzut, poate, Wilkie.

După ce doamna Burrows puse palma pe burta uşor mărită a lui Colly, iar apoi şi-o trase înapoi, amprenta mâinii sale murdare de făină ramase imprimată pe blana netedă a pisicii.

O expresie de înţelegere profundă apăru în ochii ei nevăzători, apoi se încruntă.

— Sper că Bartleby n-a păţit nimic, spuse doamna Burrows. Nu tocmai acum.

Capitolul patru

The Buttock & File, unul dintre cele mai cunoscute baruri din Colonie, era amplasat la intersecţia dintre două drumuri principale. Când locotenentul trecu pe-acolo, localul era complet pustiu. Fusese cândva o tavernă plină de viaţă – un loc de întâlnire pentru colonişti, după o zi de trudă –, însă acum uşile erau ferecate şi înăuntru era linişte.

Câteva străzi mai încolo, locotenentul coti pe o uliţă laterală, dar se opri imediat. Intrase în una dintre cele mai sărace zone, unde iluminatul public lăsa de dorit, şi, deşi pe toată lungimea şirului de case construite perete în perete uşile de la intrare erau deschise, înăuntru era o beznă totală. Dar nu acest aspect îl făcuse pe locotenent să încremenească locului. Pe stradă, se afla un detaşament format din cincizeci de soldaţi ai Noii Germanii, toţi în uniformă. Erau postaţi pe un singur rând şi, ca nişte manechine în vitrină, priveau fix înainte, cu ochii larg deschişi.

Nu se vedea niciun ofiţer Styx prin apropiere, însă ceva mai departe, locotenentul întrezări clădirea Garnizoanei din cadrul bazei militare a Styxului. De la ferestrele clădirii joase veneau scânteieri de lumină roşiatică, asemenea unor stele îndepărtate licărind într-o constelaţie necunoscută. Locotenentul clătină din cap uimit – nu mai văzuse niciodară Lumini-Întunecate folosite la o asemenea scară.

Mergând mai departe, trecu apoi prin scurtul tunel de acces care ducea în Caverna de Nord. În depărtare, se vedea un mănunchi de cocioabe, încercuite de câteva globuri luminescente montate pe stâlpii amplasaţi în jurul perimetrului acestei noi aşezări. Caverna de Nord era o zonă agricolă de unde provenea o bună parte din recolta Coloniei, şi, până nu demult, fusese caverna cu cea mai mică densitate de locuitori din toată Colonia. Apropiindu-se mai mult, observă că se mai construiseră încă alte asemenea locuinţe rudimentare, ridicând numărul lor total la cel puţin câteva sute. Însă, în ciuda dimensiunilor acestei noi aşezări, prea puţini dintre colonişti erau acum afară.

Locotenentul avea acel al şaselea simţ pe care îl dezvoltă toţi cei angajaţi în poliţie. Tulburările, chiar dacă iniţial izolate, cuprinseseră acum întregul cartier. O linişte densă, împietrită, plutea peste întreaga aşezare. Înaintând mai departe pe străduţă, într-un loc viran în concrescenţa de cocioabe dispuse alandala îl zări pe sublocotenent prăvălit pe jos. Omul se ţinea cu mâinile de cap.

— Ai păţit ceva? zise locotenentul, venind imediat lângă el.

— Am încasat nişte pumni, răspunse sublocotenentul, vlăguit. Nu-i nimic grav.

Când omul îşi săltă capul, sublocotenentul văzu că avea sânge pe faţă.

— Cine ţi-a făcut asta? îl întrebă el.

Sublocotenentul arătă spre una dintre colibe.

— Ăia de-acolo, zise el.

Zărind cadavrele, locotenentul îşi desprinse lanterna de la centură şi plecă să investigheze.

Trei inşi zăceau printre hribii putrezi şi storciţi într-un terci cenuşiu. Nu departe de cele trei trupuri neînsufleţite, se afla o masă pliantă răsturnată pe o parte, şi multe cărţi de joc împrăştiate în noroiul din jur.

— Cresswell, murmură locotenentul, când rostogoli pe spate primul cadavru. Fierarul. A fost împuşcat în ceafă.

Sublocotenentul bălmăji ceva. Deşi tipul era rănit, locotenentul nu-l băgă în seamă. Nu avea timp pentru un nătărău cum era acest sublocotenent, inapt pentru munca de poliţist. Promovat pe pile – un unchi de-al lui era în Consiliul Guvernatorilor – până la gradul de sublocotenent, tipul le devenise nesuferit tuturor colegilor din poliţie.

Locotenentul era primul care să recunoască sincer că, fără să fie el cel mai strălucitor astru din Colonie, era totuşi, cum spunea sora lui, „descurcăreţ”, adică avea flerul şi şiretenia necesare pentru a fi un bun profesionist. În plus, fusese promovat la gradul de locotenent, graţie firii lui hotărâte şi ca urmare a atâtor ani de muncă trudnică în poliţie.

Sublocotenentul bolborosea din nou.

— Taci un minut, îi ceru locotenentul, trecând la următorul cadavru. Grayson… zidar, zise el.

Când răsturnă cadavrul pe cealaltă parte ca să-i cerceteze rana făcută de glonţ, asul de cupă alunecă din mâneca mortului, unde fusese ascuns.

Ţinându-se cu mâna de frunte, sublocotenentul se ridicase în picioare împleticindu-se şi arăta acum spre ultimul cadavru.

— Şi ăla e Walsh, vărul lui Cresswell, zise el.

— Da, văd şi eu. Încă o împuşcătură de precizie în ceafă, remarcă locotenentul.

Era într-adevăr Heraldo Walsh, un bărbat bondoc şi musculos, pe care-l recunoşteai negreşit după eşarfa roşie legată la gât. Scărpinându-se gânditor în bărbie, locotenentul încerca să reconstituie scena.

— Vasăzică, Cresswell şi Grayson jucau cărţi… folosind drept miză aceste pachete de tutun, zise el, înclinând din cap spre pachetele aruncate printre cărţile de joc împrăştiate pe jos. Cei doi s-au certat, probabil din cauză că Grayson încerca să trişeze, când Walsh a sărit în ajutorul vărului său.

— Când am vrut să intervin ca să-i potolesc, s-au năpustit toţi trei pe mine, spuse sublocotenentul. Lumea s-a adunat ca la urs – am crezut că o să mă linşeze.

Răsuflând cu gura deschisă, locotenentul continuă:

— Lumea nu mai are pic de respect pentru lege în ziua de azi, spuse, ştiind că mai lipsea o singură piesă capitală pentru ca puzzle-ul să fie rezolvat, şi, deşi intuia cumva soluţia, ştia că trebuia să pună întrebarea: „Şi cine a tras…?”

Tăcu imediat, sesizând prezenţa Limitacorului. Soldatul se materializase în spatele lui ca o stafie, cu puşca pe umăr. Nu era un lucru ieşit din comun, ştiindu-se că Limitatorii fuseseră aduşi la faţa locului pentru a curma acţiunile de jaf de pe câmpurile de hribi situate în adâncul cavernei.

Totodată, prezenţa Limitatorului explica şi de ce fuseseră ucişi cei trei cu o asemenea precizie, însă pe locotenent

continua să-l intrige decesul uneia dintre victime. Se ştia că Heraldo Walsh fusese în solda Styxului, spionându-i pe colonişti şi, uneori, agitând spiritele, atunci când le convenea autorităţilor. Nefiind nicidecum prototipul cetăţeanului model, Walsh dusese un trai de huzur până în acest moment, scăpând basma curata din multe încurcături, graţie libertăţii de mişcare pe care i-o acordase Styxul.

— Ţi-a luat ceva timp ca să ajungi aici, mârâi gros Limitatorul.

Locotenentul se pregătea să explice că trebuise să vină tocmai din Cartier, când Limitatorul îi dădu un şut în ţeastă lui Heraldo Walsh.

În munca lui, locotenentul nu avea de-a face prea des cu Limitatorii şi, sincer vorbind, indivizii îl speriau de moarte. Călcându-şi pe inimă, decise să răspundă, ştiind că avea nevoie de toate informaţiile pentru a-şi întocmi raportul cu privire la incidentul din acea seară.

— Deşi au atacat un poliţist, eu nu văd nicio armă asupra acestor oameni. Era necesar să-i împuşti?

Limitatorul întoarse brusc capul spre locotenent, fixându-l cu privirea lui străpungătoare. Ochii-i erau ca două puncte de foc înfundate pe chipul pământiu, marcat de cicatrice. Locotenentul era un poliţist tăbăcit în meserie şi văzuse multe lucruri oribile la viaţa lui, însă acum îl luase cu fiori reci pe spinare. Avea senzaţia că privea prin două ferestre gemene, până în adâncul iadului.

— E treaba voastră să vă ocupaţi de ai voştri, mârâi Limitatorul. Dar tu ai lipsit de la datorie.

Locotenentul îngăimă un fel de „da” sugrumat, preferând să nu se mai uite la soldatul din faţa lui. Ştia că ar fi trebuit să tacă, însă nu se putu abţine să nu continue, nervos:

— O să fie necesară o anchetă. Mutăm cadavrele la mor…

— Nicio anchetă, bubui ca un tunet îndepărtat glasul Limitatorului, care-şi încleştă mâinile pe puşca lui lungă, ca şi cum s-ar fi gândit s-o folosească din nou, însă de data asta împotriva locotenentului. Şi lăsaţi cadavrele acolo

unde sunt. Să le fie învăţătură de minte celorlalţi.

Cât ai clipi din ochi, Limitatorul dispăruse din nou în umbrele nopţii.

— Sinistru, oftă locotenentul, păşind încet printre trupurile schimonosite în moarte.

Ştia că, a doua zi, copiii aveau să descopere morţii acoperiţi de limacşi – asta dacă nu se întâmplă ca, în timpul nopţii, niscaiva Vânători vagabonzi să smulgă bucăţi din ei.

Locotenentul îl trimise acasă pe sublocotenent ca să se odihnească, după care timp de câteva ceasuri îşi continuă rondul de noapte printre colibe. Toţi stăteau ascunşi, după incidentul de mai devreme, dar din spatele uşilor închise locotenentul auzea femei plângând şi glasuri furioase de bărbaţi indignaţi. Din vreo două colibe, unde uşa fusese lăsata deschisă, ochi de oameni nemulţumiţi scăpărau cu ură spre el, peste găoacea pipelor aprinse.

Într-un târziu, locotenentul îşi încheie garda de noapte, fiind înlocuit de un coleg. Când plecă acasă, îl dureau rău picioarele după atâtea ceasuri de patrulat prin aşezare. Intrând în casă încet, ca să nu trezească pe cineva la ora aceea târzie, auzi zgomote în bucătărie.

— Bună, mamă! zise el, păşind în încăperea plină de aburi, surprins s-o găsească acolo.

În faţa plitei, bătrâna tresări, apoi se răsuci spre el.

— Oh, bună, fiule, zise ea. Cred că eşti frânt de oboseală. Du-te şi aşază-te cu picioarele în sus, lângă foc. Eu şi Eliza am mâncat deja, dar ţi-am păstrat şi ţie nişte păpică bună. Îţi aduc să mănânci acolo, pe genunchi.

În salonaş, locotenentul se instală mulţumit în fotoliul lui. Istovit, aruncă o privire spre lopata lui Will, plasată la loc de cinste, pe bufet. După ce o descoperiseră în cameră, mama şi sora lui o lăsaseră intenţionat la vedere, ca o aducere-aminte, aproape un avertisment pentru el, ca urmare a întâmplării cu doamna Burrows. Dar lopata avea exact efectul contrar – iar lui îi făcea plăcere s-o vadă acolo. Îl amintea de Celia.

— Poftim, dragul meu, mănâncă, zise maică-sa, trântindu-i în poală tava cu un castron mare pe ea.

Lihnit de foame cum era, locotenentul înşfăcă lingura şi începu să înfulece sorbind şi plescăind zgomotos – această odioasa proastă-creştere la masă era obişnuită în toată Colonia. În acest timp, maică-sii îi mergea gura ca meliţa.

— Nu mi-a venit să cred când Styxul a dat buzna la numărul douăzeci şi trei şi i-a mutat pe-alde Smith în doi timpi şi trei mişcări. A fost ceva groaznic. Doamna S. era cu rochiile la subsuoară – câteva şi dintre cele cusute de mine. S-o fi văzut pe fie-sa cum s-a dat în spectacol! Urla şi dădea apă la şoareci – nici nu poţi să-ţi închipui în ce hal făcea. Însă domnul S. s-a dus pur şi simplu unde au vrut ăia, cu capul plecat, de parcă ar fi mers la spânzurătoare. Ţi se rupea inima văzându-l. Sunt convinsă că o fi fost oribil şi în Nord, zise ea, ridicând o mână de parcă n-ar fi suportat să audă ce se întâmplase acolo, deşi aştepta cu nerăbdare să afle de la fiul ei. Văzând că acesta tăcea, continuă ea să vorbească. Să ştii că nu te-aş fi învinovăţit dacă *ai fi plecat* deasupra ierbii cu femeia aia suprasol. Styxul nu mai dă nicio ceapă degerată pe ăştia ca noi. O persoană tânără nu are ce să mai caute într-un loc ca ăsta. Asta nu-nseamnă că, pentru mine, tu şi Eliza v-aţi fi făcut deja mari, bagă de seamă.

Locotenentul se opri din mestecat, rămânând cu lingura în aer. Bătrâna nu vorbea niciodată aşa despre Colonie sau Styx. Fiind una dintre cele mai respectate membre ale societăţii lor, mama lui, în mod normal, n-ar fi suportat niciodată să audă vreo vorbă rea la adresa autorităţii.

— Mamă, ce-i cu tine? se miră locotenentul. Cred că nu vorbeşti serios totuşi!

Plecându-şi capul cu un aer spăşit, se putea observa că nu se pieptănase după somnul de după-amiază, părul ei încărunţit şi cam rărit fiind ciufulit, ca un cuib de pasări răvăşit de vânt.

— Ba, din păcate, da, şopti ea. Cred că pentru noi totul s-a sfârşit.

— Nu se poate să crezi asta.

Deşi vorbise cu gura plină, tonul mustrător fusese evident în vocea locotenentului. Dându-şi seama că sosul

din lingură îi picura pe tunică, se aşeză mai drept pe fotoliu, ca să fie cu bărbia deasupra tăvii. În momentul acela, simţi cât de bine mirosea tocana.

— E gustoasă, o complimentă el pe maică-sa, vrând să-i ridice moralul. Te-ai întrecut pe tine, zău, după care, încruntându-se, adăugă: Dar, în mod normal, noi nu mâncăm şobolan în timpul săptămânii, aşa-i?

Amestecând în sosul apos din castron, dinăuntru se ivi ceva plutind la suprafaţă. Deşi din cauza căldurii se făcuse aproape cenuşiu, într-un loc globul ocular micuţ al ogarului înca mai avea o tentă de roz. Locotenentului îi căzu lingura în castron.

— Nu se poate, ce-ai făcut?!

Maică-sa se ridicase deja de pe scaun, zburând rapid spre uşă, ca o buburuză.

— Trăim vremuri grele, băiete. Nu ne mai ajunge mâncarea să…

— Zgripţuroaică hapsână ce eşti! zbieră locotenentul, azvârlind cu tava prin cameră. Cum ai putut să faci una ca asta?! Ai făcut mâncare din căţelul meu, fir-ar ea să fie de viaţă!

* * *

— Am auzit că taică-meu v-a pus volanul în mână. Prin urmare, ce-ar fi să faci tu onorurile? zise Drake aruncând spre Will cheile de la maşină. Şi să mergi încet, fiindcă vreau să vă fac instructajul în timp ce mergem, spuse el, arătând spre drumul care ducea în pădure. Urmează să va fac cunoştinţă cu nişte vechi prieteni, continuă el, în timp ce vchiculul înainta hurducăindu-se. Nu sunt nişte persoane deprinse să comunice în societate, aşa că trebuie să vă purtaţi cu băgare de seamă în prezenţa lor.

— De ce? Cine sunt aceşti domni? întreba Chester, de pe bancheta din spate.

— Se află aici, pe domeniu, fiindcă nu au unde să se ducă în altă parte. Au lucrat toţi cu Parry, pe vremuri – chiar şi atunci, demult, când a avut misiuni în Malaysia. Mulţi dintre ei sunt… cum să vă spun eu…? zise Drake, trecându-şi palma peste ţeasta rasă complet, în timp ce-şi căuta

cuvintele potrivite. Mulţi sunt… sătui de lupte. Iar în privinţa altora, se consideră că au avut o responsabilitate prea mare pentru a li se da voie să se reintegreze în societatea largă. Aşa că Parry şi-a luat angajamentul faţă de autorităţi să le asigure o casă aici.

Băieţii au absorbit informaţiile, după care Will s-a încumetat să întrebe:

— Prin urmare, sunt periculoşi?

— Potenţial, da. Aceşti oameni şi-au servit patria, recurgând la procedee pe care nici măcar nu vi le-aţi putea imagina. Au fost în întunericul iadului – un loc de unde nu te întorci fără să rămâi stigmatizat pe viaţă.

Când Will recunoscu poarta cu plăcuţa pe care scria *Pericol*, Drake îi spuse să oprească. Încetinind viteza, frână şi, când Land Roverul se opri, huruind la ralanti, opri motorul. Cum Drake nu schiţă nicio mişcare de a se da jos din maşină, băieţii rămaseră şi ei la locurile lor.

— Dar tu cat de bine îi cunoşti pe oamenii ăştia? întrebă Will.

— Îi ştiu de când eram mic. Mama mea a murit de tânără, iar ei l-au ajutat pe tata să mă crească; mai ales cu plecările lui frecvente în străinătate… Au fost pentru mine ca un fel de familie extinsă, spuse Drake, zâmbind ca pentru sine. Nişte unchi foarte ciudaţi, dar incredibil de interesanţi.

— Dar *noi* de ce trebuie să-i cunoaştem? întrebă Chester. De ce nu taică-meu sau doamna Burrows?

Rasucindu-se pe scaun ca să poată vorbi cu Will şi Chester simultan, Drake spuse:

— Voi nici n-aveţi idee cât de mult v-aţi schimbat, aşa-i?

— La ce te referi? zise Will, schimbând o privire cu Chester.

— La început, când v-am luat sub aripa mea în Adâncuri, eraţi doi puştani cu mutrişoare de copii şi habar n-aveaţi în ce vă băgaserăţi. Acum însă, ştiţi exact despre ce este vorba, zise Drake, făcând intenţionat o pauză, ca să dea greutate cuvintelor sale. Ştiu că nu v-a fost deloc uşor cu Styxul pe urmele voastre mereu.

— Mai spune asta o dată, mormăi Chester.

— Şi lucrul ăsta se vede, zise Drake. Oamenii aceştia vor recunoaşte asta în voi. Au trecut şi ei prin aşa ceva, la viaţa lor. Şi trebuie să-i fac să priceapă că ameninţarea este reală şi să-i conving să ni se alăture... Dacă există vreo şansă infimă de a învinge Styxul, ştiu că ei trebuie să fie cu noi.

Când coborâră din vehicul, Drake se întoarse spre ei:

— Verificaţi să nu aveţi nimic electric asupra voastră. Nimic pe bază de curent electric. Nici măcar o lanternă, bunăoară.

Will şi Chester se căutară prin buzunare, apoi Will îşi aminti de ceasul lui digital.

— Doar ăsta, dar nu are decât o baterie mică...

— Nu contează, scoate-l de la mână, îl întrerupse Drake. Dacă nu a fost avizat de existenţa unui asemenea obiect, nu ai voie să umbli cu el la tine.

— Cine să fie avizat? se interesă Chester, care începuse să se neliniştească de-a binelea.

— Întâi, ne întâlnim cu căpitanul Sweeney. Este cunoscut sub numele de Scânteie, dar voi să nu-i spuneţi aşa – nu deocamdată, oricum.

Will deschise cureaua şi puse ceasul pe bancheta maşinii. După aceea, Drake trase zăvorul de la poarta şi porni pe potecă, aceeaşi pe care Chester şi Will alergaseră în urmă cu doar câteva zile, pentru a ajunge în pădure.

— Pe-aici, îi îndrumă Drake, când Will zări acoperişul plin de muşchi verde, pe care-l mai văzuse şi înainte.

Drake abandonă poteca şi începu să coboare pe un dâmb. Îşi croi drum prin ceea ce părea a fi un hăţiş de ierburi impenetrabil, în mijlocul cărora se afla însă o cărăruie îngustă, pe care ajunseră la căsuţa fermierului, în fundul unei mici văgăuni.

Era greu de crezut că ar fi putut cineva să locuiască în acea construcţie complet dărăpănată. Deşi ferestrele din faţă erau intacte, deveniseră practic opace din cauza algelor crescute pe geamuri.

— Staţi în spate şi ar fi mai bine nici să nu deschideţi

gura. Dacă vă întreabă ceva, să vorbiţi cu voce joasă… adică mai mult în şoaptă, zise Drake.

Ciocăni o dată la intrare – atât de delicat, încât aproape că nici nu se auzi –, ca apoi să împingă uşa pe balamalele ei ruginite; iar aceasta se deschise.

Drake păşi în întuneric, urmat de Will şi Chester târşâindu-şi picioarele ca orbeţii şi întrebându-se ce căutau ei de fapt acolo. Singurul zgomot era scrâşnetul cizmelor lor pe pardoseala murdară de piatră din încăperea asta, unde mirosea a mucegai şi umezeală. Neputând să vadă nimic, băieţii păşeau imediat în urma lui Drake, până când Will simţi că acesta îl strânge de braţ şi înţelese că trebuiau să se oprească.

— Salutare, Scânteie, rosti Drake încetişor. Sper că nu deranjăm la ora asta.

— Nu, deloc. Vă aşteptam. Mi-a spus taică-tău că o să treceţi pe-aici, răspunse din colţul odăii o voce morocănoasă.

Will şi Chester ciuliră urechile în timp ce Drake înainta spre cel care vorbise, dar în bezna din jur nu reuşeau să distingă cine era acolo. Un chibrit scăpară şi o lampă cu gaz începu să lumineze anemic printr-un abajur afumat de funingine.

Dincolo de silueta lui Drake, se mai zărea cineva. În ciuda luminii difuze din cameră, observară că bărbatul din colţ era cel puţin cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât Drake şi cu o constituţie de urs.

— A trecut foarte mult timp, mai mormăi bărbatul, dar pe un ton evident afectuos.

— Da, aşa e, zise Drake.

— I-ai adus pe-amândoi. Presupun că ai prefera să ies afara, ca să facem prezentările cum se cuvine.

Ghidaţi de Drake, Will şi Chester porniră înapoi spre uşă. Ca o stafie arătându-se cu părere de rău, bărbatul ieşi la lumina zilei. Deşi nu era prea curat pe faţă, băieţii observară că în jurul ochilor avea nenumărate cercuri concentrice, sugerând că sub pielea lui exista ceva. Liniile acestea erau aproape negre, iar efectul era de-a dreptul

dezarmant – amintea de un chip decorat pentru ritualuri tribale.

Privindu-l atent pe bărbatul din faţa lui, Will se gândi fără să vrea la unchiul Tam, care avusese o statură la fel de impunătoare. Totuşi, Sweeney arăta cu mult mai voinic şi robust decât fusese unchiul Tam. Avea umeri masivi, iar încheieturile mâinilor, ieşindu-i din puloverul militar de lână, erau groase şi musculoase.

Sweeney purta o pereche de pantaloni de camuflaj, largi şi cam pătaţi, iar pe cap avea o căciulă soldăţească pentru vreme rece, cu clape atârnând peste urechi. Când şi-o scoase de pe cap, partea interioară reflecta lumina, de parcă ar fi fost căptuşită cu folie de aluminiu.

— Îţi este de folos? întrebă Drake.

— Nu prea, mârâi Sweeney, în loc de răspuns.

Acum, când bărbatul avea capul descoperit, Will văzu că şi fruntea acestuia era brăzdată de o reţea complicată de linii proeminente. Will nu reuşea să-şi dea seama cam ce vârstă avea bătrânul Sweeney, şi asta din cauza feţei lui stranii, însă estima că avea şaizeci şi ceva de ani, judecând mai ales după părul încărunţit şi rărit.

Mijindu-şi ochii bizari, Sweeney îi studia şi el pe cei doi băieţi.

— V-a povestit ceva despre mine, hm?! întrebă el, arătând cu degetul mare înspre Drake.

Will şi Chester clătinată din cap pe muteşte.

— Mă gândeam eu că nu, zise el, dregându-şi apoi glasul. Acum patruzeci de ani, eram în Marină, mai precis în SBS[2]. Dar, din cauză că în familia mea miopia progresivă era ereditară, vederea mea era în declin. Ceea ce însemna că aveam de ales între a fi lăsat la vatră din motive medicale şi a-mi petrece restul vieţii profesionale făcând o muncă de conţopist. Atunci, a apărut savantul ăsta teribilist, care lucra în programul de cercetare al Armatei, şi a întrebat de mine la cazarmă. Pentru mine, a fost ca un miracol: mi-a promis că-mi vindecă ochii, astfel încât să pot reveni în

[2] Acronim pentru Special Boat Service, unitate de elită din Marina Regală Britanică.

serviciul activ. Armata era viaţa mea, nici nu concepeam că aş fi putut face altceva, aşa că am profitat de ocazie. Dar ştiţi cum se spune…

— Ce-şi face omul cu mâna lui…, interveni Drake, zâmbind.

— Aia e. Oricum, totul era legat de intensificarea percepţiei pentru aplicaţiile de luptă, zise Sweeney, în timp ce cu două degete descria conturul cifrei opt în jurul ochilor, de parcă s-ar fi închinat la altar. Vedeţi, prin implantarea unor drăcovenii de dispozitive în retine şi urechi, apoi prin stimularea conductivităţii nervoase şi a sinapselor la nivelul capului, văzul şi auzul meu au dobândit capacităţi excepţionale, dincolo de limitele omeneşti. Ca un efect secundar, şi timpii mei de reacţie sunt extrem de rapizi, preciză el, tuşind jenat. Am fost al treilea soldat pe care chirurgii l-au avut în mâini, aşa că, atunci când mi-a venit rândul să mă taie şi să mă repare, slavă Domnului că le-a reuşit! Mai mult sau mai puţin. Ceilalţi porcuşori de Guineea n-au fost la fel de norocoşi – unul, amărâtul de el, a murit pe masa de operaţie, iar celălalt a rămas paralizat de la gât în jos.

Aşa cum îi instruise Drake, Will şi Chester tăceau mâlc. Consternaţi, se holbau pur şi simplu la bărbatul care continua să le povestească viaţa lui:

— Bun… cum vă spuneam, sunt iute, pot să vad şi să aud lucruri pe care voi nici nu le sesizaţi, spuse Sweeney, privind apoi în jos la căciula pe care o ţinea în mâini.

— Chestia asta este foarte utilă în operaţiunile de noapte şi intervenţiile de comando în adâncul junglei, le explică Drake.

— Da, exact la asta m-au folosit – trei decenii de bântuit prin întuneric, la pândă, zise Sweeney, mişcând din cap, în timp ce privea în sus, cumva exasperat. Totul este amplificat… supraîncărcat… dacă nu sunt pregătit dinainte, zgomotele puternice pot fi ucigătoare, se încruntă el, reţeaua nervurilor de pe frunte formând o succesiune de „V”-uri. Dar, până la urmă, ceea ce te termină, efectiv, este faptul că nu există ntciun buton de „stop”. Iniţiatorii

programului n-au avut în vedere ce-nseamnă această suprasarcină senzorială 24 de ore din 24. E ceva care te scoate din minţi, pe cuvânt.

Apoi, arătând cu nonşalanţă spre pădure şi înclinând capul spre umăr, continuă:

— Uite, chiar acum, eu aud insectele care scurmă pe sub scoarţa copacilor. Nişte zgomote ca de ciocan pneumatic în funcţiune, explică el, întorcându-se apoi spre direcţia din care veniseră Drake şi băieţii. Şi, uite, vehiculul pe care l-aţi lăsat la poartă… Eu aud cum se răceşte blocul motor. Parcă ar fi nişte aisberguri explodând aici, înăuntru, spuse Sweeney, ridicând ambele mâini în dreptul tâmplelor. Şi nu există nicio posibilitate de a opri aşa ceva.

— Auziţi într-adevăr toate astea? întrebă Will, încetişor.

— Sigur că da. Cât despre ochii mei, pot suporta lumina soarelui, dar doar pentru durate limitate de timp.

— Şi eu la fel, mormăi Will.

Sweeney se uită la el, fără să înţeleagă, după care continuă:

— Însă adevăratul inconvenient este că orice chestie cu curent electric poate face prăpăd în circuitele din tărtăcuţa mea. Asta înseamnă că n-am încotro, trebuie să trăiesc fără niciun fel de energie electrică, aici, în cocioaba mea. Folosesc gaz lampant, când am nevoie de lumină, şi gătesc pe o plită cu lemne. Uneori, am senzaţia că m-am întors naibii în afurisenia aia de Ev Mediu.

— Şi să nu încercaţi să vă jucaţi de-a v-aţi ascunselea cu Scânteie – fiindcă vă bate cât aţi clipi din ochi, îi sfătui Drake, zâmbind şmechereşte, ca să mai detensioneze atmosfera. Vă localizează după respiraţie.

— Haide, nu exagera, te mai lăsăm şi pe tine să câştigi din când în când, zise Sweeney, cu nişte hohote de râs bubuitoare, după care, cu braţul lui uriaş, îl prinse pe Drake de după umeri şi-l strânse atât de tare, încât îl săltă cu tălpile de pe pământ. Noi doi trebuie să stăm de vorbă, continuă el, adresându-i-se lui Drake, după ce-i dădu drumul. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, flăcăilor, zise el, uitându-se la Will şi Chester, cu ochii lui ciudaţi.

— Ne întâlnim la maşină, spuse Drake, iar băieţii porniră în sus pe dâmb, lăsându-l singur cu Sweeney.

Când Drake veni înapoi, era rândul lui Chester să ia volanul în mână. După un timp, socotind că se îndepărtaseră suficient de mult, încât Sweeney să nu mai poată surprinde ce vorbeau ei, Will întrebă:

— Dar nu s-ar putea să i se extragă din cap toate aparatele alea, ca să poată fi şi el normal din nou?

— Poate, numai că el nu vrea să-i lase să-i mai umble prin creier a doua oară. Scoaterea firelor după atâta timp ar putea cauza tot felul de probleme, răspunse Drake, aruncând o privire peste umăr spre Will. Scânteie este destul de tensionat, iar uneori i se cam pune capsa şi devine arţăgos. Dar ne va fi foarte folositor, dacă reuşesc să-l conving să redevină operaţional.

— Cu condiţia să-l avem de partea noastră, remarcă Will, cu o grimasă.

— Ştiu la ce te referi, îi dădu dreptate Drake, aprobând din cap. Şi, într-un fel, Sweeney seamănă cu mama ta – cu amândoi în echipa noastră, vom avea un radar comparabil cu cel al Styxului. Toate aceste aspecte fiind foarte relevante, dacă ne gândim la persoana pe care urmează s-o vedem acum.

— Despre cine e vorba? întrebă Will.

— Despre profesorul Danforth, îi răspunse Drake. A lucrat în industria electronică de apărare, unde s-a ocupat de radare de descoperire la joasă altitudine şi de sistemele de contracarare a erorilor de comandă, în cazul armelor nucleare. Acum, nu face decât să piardă vremea prin jurul casei, ocupându-se ba de una, ba de alta. Mă rog, cam aşa ceva. Proful este cel mai inteligent om pe care l-am cunoscut vreodată – un geniu absolut. Opreşte acolo, spuse Drake, arătând spre ultima clădire din şir.

În timp ce Land Roverul frâna, Will privi spre căsuţa cochetă, cu coşuri de primule roşii şi galbene atârnate la uşă şi la ferestre.

— Ceva informaţii utile, înainte de a-l întâlni? întrebă Chester când coborâră din maşină şi porniră spre casa din

faţa lor.

— Nu în mod special – profesorul e destul de inofensiv ca persoană, însă are obsesia să nu-l atingă nimeni. Se teme să nu se molipsească de ceva, zise Drake, ducându-se spre intrare şi punând palma peste ceea ce semăna cu un panou de sticlă montat în uşă. Cu câteva bufnituri surde, zăvoarele se retraseră şi uşa se deschise singură.

Când intrară în holul luminat puternic, băieţii se simţiră frapaţi de contrastul cu coliba lui Sweeney. Înăuntru era cald şi uscat, cu pereţi de un galben intens, pe care erau atârnate mici acuarele înfăţişând meticulos diverse scene rurale. Alte picturi erau aranjate frumos pe poliţa de deasupra căminului, iar mobilierul în stil georgian era atât de lustruit, încât umplea încăperea de strălucire.

Dintr-un fotoliu se ridică un bărbat. Purtând o pereche de ochelari groşi, era îmbrăcat şic, cu o vestă roşcată şi pantaloni cafenii. Lucrase la ceva lângă fereastră, unde avea lumina mai bună, şi pusese obiectul respectiv pe măsuţa de lângă fotoliu, înainte de a le ieşi în întâmpinare. Avea mişcări sacadate, ca păsărelele, şi umerii gârboviţi. Semăna cu un moşneag simpatic.

Când ajunseră faţă în faţă, se putea observa că Drake era cu mult mai înalt decât profesorul Danforth.

— După atâţia ani, scanerul tău de la intrare încă funcţionează de minune, zise Drake, ridicând palma cu degetele răsfirate, ca şi cum acesta ar fi fost felul lor special de a se saluta. Şi n-ai şters datele mele din sistem.

— Bineînţeles că nu le-am şters – spre deosebire de taică-tău, eu n-am crezut niciodată că ai luat-o razna. Ştiam că te vei întoarce la noi într-o bună zi, zise Danforth, adăugând cu un chicotit: Aşa e când diavolul îşi bagă coada. Şi aceştia sunt băieţii despre care ai pomenit, continuă el, întorcându-se cu spatele la Drake. În fine, am vrut să spun Parry, nu diavolul – deşi maă întreb uneori dacă nu e vorba de una şi aceeaşi persoană.

Uitându-se atent la Will, prin ochelarii cu lentile groase ca un fund de sticlă, continuă:

— Albinism… prin urmare, tu trebuie să fii Will Burrows…

da... *Capul Său şi părul Său erau albe ca lâna albă, ca zăpada; şi ochii Săi, ca para focului*[3]*,* recită el, cu privirea pierdută în gol.

Apoi, Danforth îşi pironi iarăşi ochii asupra lui Will:

— Albinism... adică acromie, acromazie sau acromatoză. Incidenţă de unu la şaptesprezece mii, o afecţiune genetică ereditară recesivă, zise el, cuvintele revărsându-i-se din gură ca un şuvoi neîntrerupt.

— Ăă... bună ziua, bălmăji Will, când profesorul tăcu în cele din urmă.

Mai mult decât surprins de atenţia care i se acorda, Will intinse mâna automat spre Danforth, care se trase înapoi imediat, mormăind ceva de genul:

— Oul... îmi spargi oul. Dregându-şi zgomotos glasul, îşi îndreptă atenţia spre Chester: Şi tu eşti Rawls, probabil. Bun, bun.

Înciudat pe sine că uitase de sfatul privind aversiunea profesorului faţă de orice contact fizic, Will examina acum obiectul la care lucra acesta când veniseră ei. Aşternută frumos pe o perniţă cam de douăzeci şi cinci de centimetri pătraţi, se afla o bucată de dantelă, cu multe mosorele de aţă atârnând de margini. Nu era nici pe departe finisată, însă în porţiunile terminate Danforth brodase nişte modele geometrice extrem de complicate şi laborioase.

— Un anacronism, ştiu, dar folositor minţii mele, explică profesorul, observând preocuparea lui Will. Consider că procesul de gândire este în mare parte o activitate preconştientă.

În timp ce Will mişca din cap, în semn că înţelesese, Danforth îşi mută privirea o fracţiune de secundă spre Drake, spunând:

— Eu l-am învăţat pe îngâmfatul asta mic tot ce ştie. I-am predat noţiunile de baza în electronică, încă de pe vremea când nici nu ştia să-şi lege şireturile de la pantofi. L-am luat pe lângă mine, ca ucenic.

— Ucenicul lui Merlin, zise Drake, cu un zâmbet afectuos.

---

[3] Citat din „Apocalipsa Sfântului Ioan”, 1:14, în *Noul Testament,* Editura Institutului Biblic, 1995, Bucureşti.

Cum aş putea uita vreodată; am început cu un radioreceptor rudimentar, când aveam trei sau patru ani, după care am progresat, ajungând la robotică şi la bondari explozivi.

— Bondari explozivi? se miră Chesfer.

— Aeroplane cu telecomandă, construite după specificaţiile militare, care transportau explozibilii confecţionaţi de noi, răspunse Drake. Parry a pus capac testelor noastre de zbor pe domeniu, când unul dintre aeroplane s-a prăbuşit pe seră şi a fost la un pas să-i radă capul lui moş Wilkie.

Profesorul se foia nerăbdător, de parca toate astea începuseră să-l plictisească.

— Da, bine, am primit pachetul tău cu componentele şi desenele aferente. Fascinant material, trebuie să recunosc.

Scoţându-şi ochelarii, se apucă să-i şteargă cu o meticulozitate obsesivă. Manierismul ăsta îi era atât de familiar lui Will, încât băiatul simţi că i se taie răsuflarea: Danforth semăna uluitor de mult cu doctorul Burrows, tatăl lui Will, acum decedat. Asemănarea nu-i scăpă nici lui Chester, care, prinzând privirea lui Will, mişcă din cap cu subînţeles.

Danforth era în plină desfăşurare, de parcă s-ar fi lansat într-o pledoarie:

— Cercetătorii Styxului – urmărind o traiectorie evoluţionistă paralelă cu a noastră, graţie dezvoltării lor ştiinţifice – au ajuns la nişte performanţe tehnologice cu adevărat revoluţionare. Realizările lor atât în domeniul subsonic, cât şi în controlul psihicului uman reprezintă ceea ce armata SUA se străduia cu disperare să dezvolte prin anii 1960. Şi, ascultaţi-mă pe mine, americanii ar fi dispuşi să plătească bani frumoşi ca să poată…

— Dar *tu* ai obţinut ceva rezultate cu Lumina-Întunecată? îl întrerupse Drake.

— *Ceva* rezultate?! exclamă profesorid, de parcă întrebarea lui Drake ar fi fost un afront. Dar ce crezi tu? Ia, vino încoace.

Cu mersul lui ciudat, ţopăind parcă, profesorul porni spre

peretele din fundul camerei unde se afla o bibliotecă şi – la fel cum făcuse Drake când pusese palma pe scanerul de-afară – apăsă cu palma pe ceea ce părea o oglindă obişnuită. Porţiunea din mijloc a bibliotecii făcu clic şi se deschise, dezvăluind o încăpere ascunsă.

— Parcă ar fi laboratorul lui Dexter, pe cuvântul meu, şopti Will, nepoliticos, spre Chester, în timp ce intrau după Danforth în camera care, de la podea până-n tavan, era plină cu aparatură electronică. Şiruri uimitoare de lumini clipeau în fel şi chip pe diferitele instrumente.

Dar, în mod limpede, nu acolo aveau să se oprească, din moment ce profesorul se îndrepta deja spre nişte trepte înguste din colţul odăii, în capătul cărora Will şi Chester se treziră că ajunseseră într-un pod lung. Măsurând peste treizeci de metri dintr-un capăt în celălalt, podul se întindea pe toata lungimea rândului de case, fiind plin de aparatură, deşi multe dintre unităţile de-aici erau acoperite cu huse care să le apere de praf. Dincolo de câteva mese de laborator, în fundul podului se afla un scaun metalic înşurubat în podea. Când Danforth ajunse acolo, scoase la vedere un cărucior pe care se aflau nenumărate cutii cu instrumente electronice.

Când profesorul apăsă pe un buton, o linie verde începu să tremure pe un monitor semicircular, stabilizându-se apoi sub forma unei sinusoide. Apoi, profesorul luă în mână un fel de acoperământ de cap, ca un fel de harnaşament, cu două perniţe care să acopere ochii şi nenumărate cabluri de conectare la echipamentul de pe cărucior.

— *Ceva* rezultate, asta ziceai?! repetă Danforth cu indignare, fluturând instrumentul prin faţa lui Draké. Bineînţeles că am obţinut rezultate. Iată aici ceea ce mi-ai cerut – un antidot pentru Lumina-Întunecată.

Apăsând pe un buton în partea din spate a harnaşamentului, perniţele pentru ochi, zumzăind uşor, căpătară o strălucire purpurie intensă. Când Danforth se mişcă din loc, ţinând harnaşamentul în mână, Will zări lumina purpurie. Simţi nişte furnicături în spatele ochilor, apoi o presiune care creştea rapid, ca şi cum ceva – o rază

de tracţiune – ar fi încercat să-i tragă din orbite ambii globi oculari.

Fără să vrea, scoase un geamăt lung şi, împleticindu-se, se trase înapoi. Nu făcuse decât să întrezărească lumina, dar cu toate astea simţea că mingea ghimpoasă de energie şi-ar fi croit parcă drum în craniul lui, din nou.

— Nu, mârâi el, copleşit de amintirile haotice legate de şedinţele când Styxul îl supusese caznelor programului Lumina-Întunecată, în perioada când el şi Chester fuseseră închişi în Temniţă.

După ce-şi reveni, îl văzu pe Drake care-l urmărea cu atenţie.

— Te-a afectat şi pe tine? întrebă Drake.

În timp ce Will îngăima un „DA” drept răspuns, Danforth scotea un fel de triluri.

— Bun, bun. Este mult mai puternic decât eforturile Styxului, remarcă el, părând încântat.

Ferindu-şi ochii de perniţele luminoase de pe harnaşament, Drake i se adresă lui Danforth:

— Vasăzică, tu susţii că aparatul acesta poate epura în oricine efectele Luminii-Întunecate?

— Teoretic, da, replica Danforth, deconectând din nou harnaşamentul. Senzorii auxiliari citesc activitatea cerebrală alfa, adică normalizată, a subiectului, zise el, aruncând o privire spre unda verde care plutea pe micul ecran. Apoi, folosesc un circuit de feedback, pentru a şterge tot ceea ce este străin acolo – tot ceea ce a putut fi implantat de către Styx.

— Şi eşti sigur că funcţionează? întrebă Drake. Fără efecte secundare nedorite? Fără pierderi de memorie sau leziuni mentale de vreun fel?

Profesorul ofta agasat:

— Da, da. Conform calculelor mele, va funcţiona. Când s-a mai întâmplat să greşesc eu?!

— Presupun că nu există decât o singură modalitate de a afla, decise pe loc Drake.

Scoţându-şi haina şi lăsând-o să cadă pe jos, se aşeză imediat pe scaun.

— Hai s-o facem, zise el.

Will şi Chester erau consternaţi.

— Drake, chiar crezi că e o idee bună să…? începu Cbester.

— Cum să ne dăm seama altfel dacă funcţionează? Doar nu vrei să testăm aparatul pe un iepure, nu?!

— Dar am putea să-l probăm întâi pe Bartleby, sugeră Will. Şi el a fost supus programului Lumina-Întunecată.

Danforth n-avea timp de asemenea obiecţii. Oferind imprudent harnaşamentul lui Chester, fiindcă nu suporta ca băiatul să stea prea aproape ca el, Danforth înclină capul spre Drake.

— Pune-ţi asta. Vezi ca senzorii să fie bine fixaţi pe tâmple, fiindcă altminteri rezultatele nu vor fi deloc fiabile, îi ordonă el.

— OK, acceptă Chester, fără tragere de inimă.

Chester aşeză harnaşamentul pe ţeasta complet pleşuvă a lui Drake, în timp ce Danforth făcea nişte reglaje la comenzile de pe cutiile cu instrumente electronice.

— Ajută-mă, te rog! se răţoi profesorul la Will. Leagă-l bine cu curelele. Ai grijă să fie imobilizat perfect.

Will se uita la Chester cu o expresie încremenită, apoi făcu aşa cum i se ceruse, asigurându-se că braţele şi picioarele lui Drake erau bine legate de scaun.

Urmă un moment de tăcere, cât timp profesorul făcu ultimele reglaje. Din nou, pe Will îl frapă asemănarea savantului cu tatăl lui, care murise – s-ar fi zis că pentru profesor nu conta câtuşi de puţin că pe scaunul acela se afla o persoană care, dacă operaţiunea eşua, putea să aibă de suferit. Şi, mai mult decât atât, Danforth îl cunoştea pe Drake de când acesta era mic, şi avusese o influenţa imensă asupra lui. Specializarea lui Drake în optoelectronică şi studiile făcute de el la universitate se datorau probabil influenţei lui Danforth, dar cu toate astea pe profesor nu-l interesa acum decât să verifice dacă instalaţia lui funcţiona. Doctorul Burrows fusese la fel, sacrificând orice şi pe oricine din jurul lui, dacă era necesar, în dorinţa lui arzătoare de a face descoperiri ştiinţifice.

— Atenţie, pornim! anunţă Danforth, acţionând un întrerupător.

Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Drake stătea nemişcat pe scaun, cu ochii acoperiţi de perniţe.

Will era atât de furios şi de indignat, încât îi venea să-l ia la pumni pe Danforth. Abia se mai abţinea să nu ceară oprirea programului şi să-l elibereze pe Drake de pe scaun, când omul cu mişcări de pasăre spuse:

— Am înregistrat parametrii normalizaţi. Acum, urmează epurarea, preciză el, apăsând tare pe un buton.

Drake tresări spasmodic de câteva ori, apoi urlă din rărunchi, arcuindu-şi trupul pe scaun şi contractându-şi muşchii atât de puternic, încât Will se aştepta ca legăturile de la încheieturile mâinilor şi de la glezne să plesnească din clipă în clipă.

Zbârnâitul cutiilor se regăsea prin rezonanţă în toate obiectele din pod. Pe marginile perniţelor de la ochi apăruse un contur din lumina purpurie de dedesubt, din cauza căreia lui Will îi era greu să se uite direct la faţa lui Drake.

— Oh, nu, murmură Chester când văzu sudoarea şiroind pe chipul lui Drake şi îmbibându-i pieptţii cămăşii.

— Se vede clar că a fost supus unui program intens de spălare a creierului, remarcă sec Danforth, de parcă ar fi vorbit despre vremea de-afară. Acum, voi mari amplitudinea, pentru a desăvârşi epurarea, preciză el, răsucind un buton.

Drake avea gura deschisă, dar nu mai scotea niciun sunet, nici un urlet. Tendoanele de la gât şi de la încheieturile mâinilor erau atât de încordate, încât aveai senzaţia că vor plesni prin piele. Pe urmă, începu să bolborosească bizar.

— Dumnezeule, ascultă… asta e Styx! exclamă Chester. Vorbeşte în graiul Styxului.

Will asculta uluit, în timp ce Drake mişca din buze şi scotea din fundul gâtlejului nişte sunete bizare, sacadate şi explozive, ca atunci când rupi o hârtie uscată. Era foarte straniu să auzi un non-Styx vorbind pe limba lor.

— Ar trebui să înregistrăm…

— Asta şi facem, îi tăie vorba Danforth, arătând spre coama acoperişului exact deasupra scaunului, unde era fixată o calotă căptuşită cu oglinzi.

— Ar putea să ne tălmăcească Elliott ce spune el acum, sugeră Chester, în timp ce profesorul îşi flutura mâna în aer, cu un gest teatral.

— Şi cu asta am terminat, anunţă el.

Când profesorul acţionă un întrerupător, zbârnâitul se reduse, lumina purpurie de sub perniţe păli, iar Drake se prăvăli ca o cârpă pe scaun.

— Scoate-i imediat toate astea de pe el, îi porunci Danforth lui Chester, care se grăbi să facă după cum i se spusese, îndepărtând harnaşamentul şi senzorii de pe pielea udă de transpiraţie a lui Drake.

Will dezlegă legăturile care-l ţineau ancorat de scaun şi, îndreptându-se de mijloc, zise:

— Drake! Alo! Te simţi bine? insistă el îngrijorat, scuturându-l de braţ.

Cu bărbia căzută moale în piept, Drake nu facea nicio mişcare. Părea terminat.

— Acum ce facem? întrebă Will, păşind înapoi.

— Dă-i o palmă, spuse profesorul, frământându-şi mâinile, îngrozit la ideea că ar fi trebuit să facă el asta.

— Chiar vorbeşti serios? insistă Chester.

— Da, confirmă Danforth. Pălmuieşte-l!

— Bine, atunci, zise Chester şi, proptind în sus capul lui Drake, îi trase o palmă.

— Mai cu viaţă, băiete, şuieră Danforth. Loveşte-l mai tare!

Chester fu scutit însă de corvoadă, căci Drake smuci brusc din cap.

— S-a trezit, spuse Chester, rasuflând uşurat.

— Spune-mi câte degete vezi? întrebă profesorul, ridicând trei degete în faţa lui Drake. Câte degete vezi?

— Patru degete şi douăzeci de mierle, răspunse Drake buimac, mijindu-şi ochii tulburi, ca beţivanii.

— Mai dă-i o palmă, spuse Danforth.

Înghiţindu-şi nodul din gât, Chester se apropie de Drake, care însă îi prinse mâna din zbor, tocmai când băiatul se pregătea să-l plesnească.

— Am glumit, ce naibii! exclamă Drake, ridicându-se mai bine în şezut şi tamponându-şi năduşeala de pe frunte. Mă simt perfect.

Will se uita la Drake cu un aer dezaprobator.

— Ştiu, ştiu, spuse Drake, trăgând adânc aer în piept. În circumstanţe normale, nu mi-aş fi asumat riscul. Dar, ţinând seama de pericolul cu care ne confruntăm, trebuie să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să sporesc şansele de izbândă.

— Eşti sigur că ţi-ai revenit complet? întreba Will, cercetându-l cu atenţie. Ai o voce cam ciudată.

— Nu, sunt bine. Pe cuvânt! Doar că mi-am muşcat limba, asta-i tot, răspunse Drake.

Într-adevăr, vorbea cam ciudat, dar, oricum, poate din cauza sentimentului de uşurare că Drake ieşise teafar din experimentul ăsta, Will şi Chester începură să râdă ca apucaţii.

— Mulţam din suflet, băieţi, spuse el zâmbind şi tatonând cu vârful limbii prin gură. Apoi, cu un aer grav, rosti: Cred că nu vom şti cât de bine a funcţionat experimentul decât abia când ne vom reîntâlni cu Styxul.

— Puţin credinciosule, de ce te-ai îndoit?[4]

Gemând, Drake se ridică de pe scaun. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi găsească echilibrul pe picioare, după care se întoarse să examineze cutiile cu aparatură electronică de pe cărucior.

— Ai putea miniaturiza echipamentul ăsta? Avem nevoie să fie portabil, pentru a putea deprograma subiecţii direct pe teren.

— Am început deja să lucrez la o varianta transportabilă manual, răspunse profesorul. Bun, cine urmează la rând? întrebă el, uitându-se la Will cu o nonşalanţă rece.

— Păi… eu… presupun, se bâibâi Will, căruia i se pusese

[4] Citat din „Sfânta Evanghelie după Matei”, 14:31, în *Noul Testament,* Editura Institutului Biblic, 1995, Bucureşti.

un nod în gât.

— N-o să fie aşa rău, încercă Drake să-l liniştească pe băiat, în timp ce acesta îşi scotea haina şi se aşeza pe scaun. Bagă de seamă, am reuşit deja să negăm dorinţa de moarte pe care o sădiseră în tine.

— Da, Will, are dreptate, îi dădu curaj Chester. Nu-ţi mai vine să te arunci de pe clădiri, aşa-i? zise el, în timp ce punea harnaşamentul pe capul prietenului său şi verifica atent ca senzorii să fie în contact cu tâmplele.

— Până acum, nu, mormăi Will.

Drake termină de legat curelele care îl imobilizau pe Will cu braţele şi picioarele prinse de scaun, după care, făcând sul o batista, i-o puse băiatului între dinţi.

— Aşa… muşcă bine asta, îl sfătui el. N-aş vrea să te văd că rămâi fără vârful limbii.

— Mulţam, mormăi înfundat Will, auzind cum profesorul apăsa pe nişte butoane, dar nevăzând nimic, din cauza perniţelor aşezate peste ochi. Ştiu că va fi oribil, mai încercă el să îngaime, cu batista în gură.

— Taci din gură şi stai cuminte, îl dojeni Danforth. Aşa, am înregistrat structura de unde normalizată… iar acum… voi…

Când acţionă butonul principal, întunericul se transformă într-un purpuriu intens, invadând violent craniul lui Will. Urmă o durere cumplită în tot corpul, de nelocalizat – de fapt, nici nu-şi mai simţea corpul, atunci când avu senzaţia că se răstoarnă cu capul înainte într-un spaţiu imens, unde existau explozii de lumină albă, exact ca nişte bliţuri. Scânteierea acestora devenea din ce în ce mai frecventă, iar în intervalul dintre două declanşări Will întrezărea nişte vagi figuri întunecate. Îşi dădu seama că-i vedea pe cei doi reprezentanţi ai Styxului din timpul şedinţelor de Lumină-Întunecată, la care fusese supus în toate acele luni de zile după ce căzuse prizonier în Cartier. Însă cel mai bizar lucru era că totul părea să se deruleze de-a-ndăratelea.

Durerea se înteţi atât de rău, încât Will avea senzaţia că o să-i explodeze capul. Dar, brusc, totul încetă şi, când deschise ochii, Drake şi Chester erau aplecaţi deasupra lui.

— OK? întrebă Drake.

— Sigur, răspunse Will, deşi avea gura uscată ca iasca şi-l dureau cumplit braţele.

— Am crezut că o să-mi spargi timpanele cu urletele tale, spuse Chester încetişor. Ai scuipat batista din gură şi ai răcnit, de era să zboare şi acoperişul de pe casă. Slavă Domnului că n-ai păţit nimic!

Observând cât de palid era prietenul lui, Will întrebă:

— Dar de ce? Ce s-a întâmplat? Unde e profesorul?

— Ai rămas complet inert cam zece minute, îi spuse Drake.

Apăruse şi profesorul – fusese jos, la parter.

— Ah, şi-a revenit, zise el. Înseamnă că n-o să mai fie nevoie de săruri mirositoare sau de trusa de prim-ajutor, comentă el maliţios.

— Am tras o sperietură din cauza ta! zise Drake. Pesemne că Styxul ţi-a implantat o programare mult mai intensă decât am presupus eu. Acum, după ce am stârpit tot răul din tine, probabil că nu vom şti niciodată ce a fost, de fapt.

— Vorbeai pe limba Styxului – a fost sinistru, spuse Chester, răsfrângându-şi buza de jos, dezgustat.

— Ce?! Eu?! exclamă Will. Straniu. Nu-mi amintesc absolut nimic.

Veni apoi rândul lui Chester să fie tratat cu Epuratorul lui Danforth, cum începuseră ci să numească instalaţia profesorului. La început, Chester nu asuda deloc, dar pe urmă, când sudoarea începu să-i şiroiască pe faţă, ţipă şi el şi bolborosi sunete de neînţeles, care semănau cu graiul Styxului. Iar la sfârşitul tratamentului era aproape inconştient.

— Asta înseamnă, presupun, că mi-or fi înfipt şi mie ceva în cap, cât timp ne-au ţinut închişi în Temniţă, zise el, după ce băuse nişte apă şi apucase cât de cât să-şi revină.

— Cam aşa ceva, din păcate. Nemernicii aia nu ratează nicio ocazie! exclamă Drake. Singura consolare este că reacţia ta nu a fost atât de violentă ca în cazul meu sau în cazul lui Will, ceea ce mă îndreptăţeşte să cred că ai scăpat

mai uşor decât noi.

— Instalaţia a fost oprită, anunţă Danforth, deconectând şi ultima cutie de pe cărucior, în timp ce zbârnâitul permanent de dinainte amuţi brusc. Un rezultat foarte satisfăcător, aş spune eu.

În timp ce se pregăteau de plecare, Drake se întoarse spre omul ciudat şi mărunţel de statură, care le fusese gazdă – profesorul Danforth –, întrebându-l:

— Ce ştii de Jiggs – e prin zonă?

— Nu vorbim unul cu celalalt în momentul de faţă, replică Danforth. Probabil că ne pândeşte din copacii ăia de mai încolo. Doarme noaptea sus, printre crengi, dacă nu ştiai, ca un babuin. Încă nu suportă să fie băgat la coteţ, după perioada cât a stat la răcoare, la Wormwood Scrubs.

— Bun, zise Drake, de parcă informaţiile aflate nu erau nicio surpriză pentru el. Transmite-i urările mele de bine, dacă întâmplarea face să te ciocneşti de el.

— Puţin probabil, ripostă profesorul, închizând uşa de la intrare.

Mergând în urma lui Drake, în drum spre Land Rover, Will şi Chester se uitau atenţi spre zona de pădure arătată de profesor şi se întrebau din ce motiv fusese Jiggs la închisoare şi, totodată, ce fel de om putea fi acesta, dacă-i plăcea să doarmă într-un copac.

— Degeaba, n-o să-l zăriţi. Nici dacă ar fi la numai trei metri distanţă de noi, zise Drake, continuând să meargă spre automobil şi fără să se uite la băieţi. Asta e stilul lui Jiggs. Se ascunde. Şi nimeni nu-i poate da de urmă.

Capitolul cinci

Întrucât trecuseră două zile întregi fără ca Bartleby să fi dat vreun semn de viaţă, Will şi Chester plecară într-o altă expediţie de căutare, de data asta însoţiţi de doamna Burrows.

— Ar putea fi oriunde, zise Chester, păşind pe poteca

noroioasă de lângă papura de pe malul lacului. Iar dacă a căzut în apă şi s-a înecat, n-o să-l mai găsim niciodată. Poate că voia să prindă vreun peşte.

— Nu e el chiar atât de imprudent – dar, oricum, ştie să înoate. Sunt convins că Bartleby e OK, indiferent pe unde-o umbla, zise Will, cu un glas cavernos.

Se străduia din răsputeri să-şi păstreze optimismul, numai că Chester nu era uşor de convins.

— Dacă spui tu…, murmură Chester.

— Pun pariu că o să apară acasă, nonşalant şi vesel, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Nu cred, spuse brusc doamna Burrows.

Amândoi băieţii se uitară la ea de parcă se aşteptau să le dea o veste proastă, însă doamna Burrows se referea la noul ei simţ, de care se folosise în tentativa de a aduce cumva lumină asupra sorţii Vânătorului.

— Poate câteva ecouri de pe unde o fi fost înainte, unde şi-a marcat teritoriul, dar nu sesizez nimic recent, explică ea.

Întorcându-se spre răsărit, doamna Burrows îşi înălţă capul, rotindu-se apoi lent, până când ochii ei nevăzători ajunseră să privească în gol spre insula din mijlocul lacului. Purta o rochie lungă din bumbac alb, pe care Parry o găsise într-un cufăr cu haine, în unul dintre dormitoarele de oaspeţi. Postată aşa pe malul apei, unde vântul îi înfoia poalele rochiei şi se juca prin părul ei, doamna Burrows avea o alură de sfântă.

— Prin urmare, tu eşti de părere că Bardeby ar fi putut s-o părăsească pe Colly, fugind în lume? întrebă Chestor. E motan, la urma urmei, şi se ştie că pe motani nu poţi pune nicio bază.

— Pe motani, şi nici pe soţi, replică doamna Burrows, visătoare, dar apoi întoarse brusc capul spre apus, ca şi cum ar fi auzit ceva.

Băieţii aşteptau cu sufletul la gură, nădăjduind că poate prinsese în aer urma Vânătorului, însă doamna Burrows continua să tacă.

— Mami, el e? întrebă Will, într-un final.

— Nu, e altceva… foarte departe… nu-mi dau seama… poate un cerb, spuse ea, încetişor.

Cu un gest de nervozitate, Chester rupse o tulpină de trestie, spunând:

— Parry zice că şi moş Wilkie mai are goluri de memorie când îşi face rondul pe moşie. Ştii…, vru să continue Chester, dar amuţi câteva clipe, bătând ritmic în palmă cu spicul maro tubular. *Dacă* moş Wilkie şi-a băgat coada în povestea asta?

— Vezi să nu aibă vreo gânganie înăuntru, printre seminţe, spuse Will, poznaş, ştiind fobia prietenului lui faţă de orice insectă târâtoare. Ce voiai să zici, de fapt? De ce să vrea moş Wilkie să-i facă rău lui Bart?

Aruncând imediat bucata de papură, Chester îşi frecă palmele una de cealaltă, examinându-le apoi cu atenţie.

— Păi… Parry zice că lui moş Wilkie i-a dispărut prepelicarul şi ştii şi tu pe cine a căzut vina pentru asta…

— Adică tu-ţi închipui că moş Wilkie l-ar putea minţi pe Parry? îl contrazise Will. Moş Wilkie lucrează pentru el de ani de zile. Nu mi se pare plauzibil.

Doamna Burrows continua să stea cu faţa în aceeaşi direcţie, adică spre apus, unde pădurea de conifere acoperea un mic munte, ca o pătură verde. Acolo unde Limitatorii îşi avuseseră postul de observaţie.

— Da… cerb… precis, cerb a fost, conchise ea. Mă duc înapoi acum, anunţă, întorcându-se cu faţa spre casă şi începând să urce panta.

— Bine, mami, spuse Will. Noi o să mai încercăm în câteva locuri.

Acceptând ca doamna Burrows să se îndepărteze suficient de mult, încât să nu mai poată auzi conversaţia lor, Chester zise:

— Ştii că asta e pierdere de timp, Will. Nu-l vom găsi. N-ar fi mai bine să-l momim cu un iepure sau un pui de găină? Sau am putea să legăm o capră vie în faţa casei şi să aşteptam să-i dea târcoale. Precis, în felul ăsta ar ajunge rapid acasă.

— Am un presentiment rău în această privinţă, răspunse

Will, îndoindu-se de eficienţa sugestiilor lui Chester. Hai să aruncăm repede o privire sus, pe dealul ala, propuse el, pornind înainte pe malul lacului, spre locul unde terenul se ridica brusc.

* * *

Pe monitor, chipul lui Chester se schimonosea hidos. Când băiatul urlă atât de tare, încât banda sonoră se întrerupse, Elliott se foi pe scaun. Cu braţele încrucişate la piept, încerca să-şi maseze umerii cu vârful degetelor.

— Îţi face rău să urmăreşti înregistrarea? întrebă Drake, oprind filmul.

— Nu, nu-i din cauza asta, răspunse Elliott. Mă cam supără spatele în ultima vreme.

Elliott fusese ultima persoană tratată cu Epuratorul lui Danforth, care însă nu-i provocase niciun fel de reacţie, certificând astfel că Styxul nu-şi exercitase niciodată manevrele de comandă asupra minţii ei. Toţi ceilalţi de pe domeniu trecuseră prin procesul de epurare, cu trei excepţii. Drake se temea că procedura ar putea fi cu adevărat traumatică pentru doamna Burrows, după programarea intensă cu Lumina-Întunecată la care fusese supusă în Colonie, aşa că preferase s-o scutească de aceasta experienţă. Şi, pentru nimic în lume, nu reuşiseră să-l convingă pe Parry să facă experimentul – îi spuse lui Drake că niciodată nu va lăsa pe nimeni să-i umble prin creier, nici măcar pe Danforth, în care avea toată încrederea. Şi, în fine, Jiggs, din cauză că nimeni nu ştia unde era.

Drake adusese nişte copii ale filmărilor făcute în podul profesorului, iar acum el şi Elliott le vizionau pe un monitor instalat în sala de biliard. Danforth făcuse două variante pentru fiecare înregistrare video: una, care se derula în ordinea secvenţială normală; şi alta, care se derula în sens invers, de la sfârşit spre început, deoarece victimele afectate cel mai grav de Lumina-Întunecată, incluzându-i aici pe Drake şi Will, păreau să vorbească „pe dos”.

— Mi se pare atât de sinistru să aud limba Styxului vorbită de Chester şi de voi toţi, spuse Elliott.

Vizionaseră deja filmele cu şedinţele de epurare la care fuseseră supuşi Drake, Will şi colonelul Bismarck, însă Elliott nu izbutise să înţeleagă mare lucru, în afara de câteva propoziţii confuze şi complet lipsite de sens. Oricum, nimic din care să reiasă vreun indiciu privind specificul programării lor.

— E-n regulă dacă mergem mai departe? întrebă Drake.

Elliott încuviinţă din cap.

Drake apasă pe butonul telecomenzii: de pe buzele lui Chester începură să iasa cuvinte gâjâite în graiul Styxului.

— Numai tâmpenii, spuse Elliott, ridicând din umeri. Majoritatea sunt cuvinte disparate, pe care oricum le-ai lua nu au niciun înţeles, zise ea, ascultând cu atenţie. E ca atunci când auzi pe cineva că vorbeşte în somn.

Drake trase adânc aer în piept. Se resemnase deja la gândul că înregistrările nu aveau să dezvăluie absolut nimic semnificativ.

— Ne apropiem de sfârşitul şedinţei lui Chester, aşa că…

— Stai un pic! strigă Elliott, crispându-se. Derulează înapoi!

* * *

Will şi Chester urcaseră dealul până la o altitudine suficient de mare, încât să poată vedea de sus casa, deşi undeva foarte departe.

— Bart! Eşti pe-aici, Bart? striga Will, în timp ce Chester venea alene în urma lui.

Se auzi un ţipăt ascuţit şi cineva apăru din spatele unui stejar falnic.

— Stephanie! exclamă surprins Chester.

Fata ţinea în mână un telefon mobil. Îmbrăcată într-un impermeabil bleumarin, cu gulerul ridicat, Stephanie îşi legase cu o fundă părul roşu şi lucios, ca să nu i-l încâlcească vântul, care sufla destul de tare. Will remarcă faptul că era încălţată cu nişte pantofi negri cu toc înalt, care păreau de-a dreptul nepotriviţi în pustietatea unde se aflau acum.

— Oh, salut, zise ea agasată, încercând să ascundă telefonul la spate. Ce faceţi aici? întrebă ea, dar dumirindu-

se imediat adăugă: Staţi, ştiu, căutaţi dihania aia de câine a lui Parry. Şi bunicul a umblat să-i dea de urmă.

— Exact, replică Will, „Dihania aia de câine” a dispărut de câteva zile.

— Mda, eu n-am văzut nimic, zise Stephanie, cu nepăsare.

Şi, măsurându-i pe băieţi de sus până jos, cu un aer cumva dispreţuitor, întoarse brusc capul, de parcă ar fi conchis că, de fapt, cei doi n-aveau niciun drept să fie acolo.

— Dar tu ce faci aici? zise Chester, făcând efortul de a părea prietenos.

Fata nu-i răspunse, dar se uită urât la el, ca şi cum ar fi fost o neobrăzare din partea lui să-i pună ei o asemenea întrebare.

— Foloseai telefonul, aşa-i? zise Will, pe un ton acuzator.

Dându-şi seama că fusese prinsă cu ocaua mică, Stephanie păru să se mai îmbuneze.

— Încerc să prind semnal pe mizeria asta de celular, mărturisi ea, scoţând mobilul la vedere. Bunicul exagerează, efectiv – zice că Parry are nişte duşmani, iar din cauza asta telefoanele sunt strict interzise aici, pe domeniu, explică ea, ridicând din umeri cu nonşalanţă. Şi, în fond, de ce să-i pese *cuiva* ce fac eu, nu?! zise ea, făcând pe mironosiţa. Doar n-o să vă apucaţi voi să-i spuneţi bunicului, nu-i aşa?! Sau lui Parry? completă, de parcă le-ar fi câştigat deja complicitatea şi secretul ei era de-acum în siguranţă.

— Dar bineînţeles că nu, acceptă Chester, fără să pregete.

— Şi pe cine voiai să suni? întrebă Will, mijindu-şi ochii bănuitor.

— Încerc să descarc nişte sms-uri de la prietenii mei, dar semnalul e foarte slab. Of, diseară e o petrecere de pomină la Londra – toţi vor fi acolo, în afară de mine, care stau închisă aici în…

Tăcu, lăsând fraza neterminată, ca şi cum nu mai era necesar să precizeze ce părere avea ea despre proprietatea

lui Parry.

— O petrecere? zise Chester.

— Da. Vin nişte tipi cool de la Eton. Şi alţii de la Harrow. Nu-mi vine să cred că n-am cum să ajung acolo, zise ea disperată, ridicând tonul. Voi unde mergeţi? întrebă repede.

— Adică la ce şcoală învăţam? zise Chester epatat de prezenţa ei şi, din cauza asta, parcă mai greu de cap decât îndeobşte.

— La Highfield, îi răspunse Will.

Stephanie se încruntă, făcând un gest cu mâna în aer, ca şi cum ar fi descris o zonă pe o hartă:

— Asta e cumva în nord… în nordul Londrei, parcă, nu-i aşa? remarcă ea, cu un aer compătimitor.

— Nu, nu, nu acolo, râse Will. Se pronunţă, de fapt, High*feld.* E în Elveţia.

— În Elveţia?! repetă ea nedumerită. N-am auzit în viaţa mea de…

— Nu, probabil că n-ai auzit, o întrerupse Will, bombându-şi pieptul. E o chestie mai exclusivistă, înţelegi. Şi cam scumpă. Locul e absolut cool – schiem în fiecare dimineaţă, înainte de ore.

— Zău!? Părinţii mei nu m-au dus niciodată la schi, recunoscu ea, cu un aer posac. Ce mult mi-ar plăcea şi mie să merg!

Fără să-l vadă Stephanie, Chester scutura frenetic din cap şi mima din buze „NU”, spre Will. Dar Will era de neoprit.

— Iar amicul meu, aşa cum îl vezi aici, e un megastar pe pârtii. Instructorul nostru de schi consideră că băiatul ăsta este atât de nemaipomenit la slalom uriaş şi sărituri cu schiurile, încât e mai mult ca sigur că, la anul, va face parte din echipa olimpică, zise Will, şuierând din buze şi mişcând braţele, cum îi văzuse pe schiori la televizor.

— Pe cuvânt?! se piţigăie impresionată Stephanie, răsucindu-se atât de iute spre Chester, încât era cât pe-aci să-l surprindă gesticulând spre Will. Slalom uriaş şi sărituri cu schiurile! Păi, asta e ceva extraordinar! exclamă ea, bătând din pleoape entuziasmată, spre băiatul uluit din faţa

ei. Acum, pot să mă laud că am cunoscut un schior olimpic.

— Ăăă… nu sunt eu chiar atât de bun, bălmăji Chester. Hai să mergem Will, s-a făcut târziu, zise el repede, înşfacându-şi de braţ prietenul şi forţându-l să pornească în jos, pe pantă, ca apoi, când se îndepărtară suficient de mult, să-l ia la refec: Ce te-a apucat să debitezi toate astea? De ce a trebuit s-o minţi aşa?

— E-atât de îngâmfată! Eton! Harrow! Altceva nu are în cap. Ne crede nişte nulităţi, doar fiindcă nu frecventăm asemenea locuri. De fapt, adevărul este că noi nu mergem la şcoala *deloc*, din cauză că o armată de maniaci ucigaşi, care trăiesc în pământ, vor să ne zboare creierii. Ce, ai fi preferat să-i spun asta, ha, zi? se răţoi Will. Crezi că ar fi fost mai bine, ha, ascult!

— Nu mai tot spune „ha” mereu, s-a-nţeles? zise Chester, pe un ton amărât. Mie mi se pare că e drăguţă.

Întorcând capul, Will observă că Stephanie continua să se uite la ei. Flutură din mână, iar ea îi răspunse entuziasmată, cu acelaşi gest. Şuierând din buze, Will îndoi genunchii şi se legăna dintr-o parte în cealaltă, ca şi cum ar fi fost pe schiuri. Stephanie chicotea ascuţit, cu un aer admirativ.

— Şi încetează naibii cu tâmpeniile astea! se răsti Chester la Will, tropăind la vale, nervos.

* * *

După ce, la rugămintea lui Drake, vizionase şi ultima înregistrare pe peliculă, Elliott plecase înapoi în camera ei. Aşezată la măsuţa de toaletă, în faţa oglinzii, analiza din priviri obiectele pe care Parry i le cumpărase, la insistenţele doamnei Burrows. Îi plăceau enorm sticluţele cu ojă, pe care le aranja acum lângă creionul dermatograf, fondul de ten şi rujurile primite. Mai era acolo şi o sticlă din parfumul preferat al doamnei Burrows, pe care aceasta i-o făcuse cadou.

Elliott răsuci în mâna flaconul elegant din sticlă faţetată, admirând cum reflecta lumina, iar apoi mirosi parfumul din ea. Îi aducea aminte de mama ei, care întotdeauna făcea efortul de a cumpăra sticluţe cu apă de toaletă, destul de banale ca miros, de la drogheria din Caverna de Sud. Elliott

zâmbea, amintindu-şi cât de circumspectă devenise apropo de parfumurile din Colonie, după ce aflase de la fiul droghistului, un băiat de vârsta ei, că esenţele aromate erau preparate dintr-un amestec de zeamă de ciuperci fermentate şi urină de Vânători. Nici până în ziua de astăzi nu se dumirise dacă băiatul spusese adevărul.

Punând pe masă sticla de parfum, Elliott căscă prelung şi-şi întinse braţele. I se părea că trecuse o veşnicie de când plecase din Adâncuri, iar după şederea asta în casa lui Parry, avea senzaţia că devenise complet altă persoană. De când venise aici, uitase parcă de lupta-pe-viaţă-şi-pe-moarte, cum fusese existenţa ei atâta vreme, când nu ştiai niciodată ce chip ar putea avea primejdia care te pândeşte la tot pasul – un renegat ostil, un Styx sau vreun animal de pradă gata să te sfâşie. Suprasolii socoteau că li se cuveneau de drept o mulţime de lucruri, ducând un trai liniştit, într-un mediu nepericulos, unde găseau mâncare fără nici un efort.

Dar, mai presus de orice, lunile de şedere în casa lui Parry îi oferiseră lui Elliott prilejul de a fi mereu curată. După atâţia ani de veşnică murdărie şi haine jegoase, e posibil ca Elliott să fi exagerat cumva cu băile ei lungi, uneori şi câte trei pe zi, dar era vorba despre un lux pe care nu-l cunoscuse niciodată înainte.

Şi ştiuse dintotdeauna, în sinea ei, că acest lucru nu putea dăinui. Că, până la urmă, va interveni ceva care va întrerupe acea stare de bine. Şi, mai ales, ştia că acel *ceva* se rostogolea inexorabil spre ea, Will, Chester şi toţi ceilalţi din grupul lor, iar ea nu avea încotro decât să revină la vechea ei personalitate. Spre binele ei şi spre binele celor pe care-i iubea.

Oftând adânc, privirea îi alunecă spre puşca lungă proptită lângă măsuţa de toaletă. Întinse braţul şi o luă de jos, mişcând piedica pentru a se asigura că în camera cartuşului nu era niciun proiectil. De la fereastra dormitorului ei, se vedea una dintre statuile lui Parry, de pe peluza din spatele casei, o reproducere înfăţişându-l pe Sfântul Gheorghe luptându-se cu balaurul. Lipindu-şi ochiul

de vizor, reglă distanţa lunetei, apoi fixă reticulul în cruce pe capul balaurului. Când arma se declanşă în gol, se auzi un clic sec.

— Asta e tot ce ştiu eu să fac, zise ea cu glas tare, coborând arma şi aşezând-o în poală.

Apoi, îşi plimbă degetul peste ţeava ciupită a puştii şi peste numeroasele crestături din patul de lemn. Multe dintre aceste stigmate marcau diversele momente periculoase, ambuscadele din care Elliott reuşise să iasă învingătoare.

Deocamdată.

Răsucindu-se pe scaun, se uită la imaginea ei din oglindă – o Elliott cu părul pieptănat frumos şi cu pielea imaculată, îmbrăcată într-un pulover de angora şi o fustă lungă până la genunchi. Şi în timp ce se uita la propria-i reflexie, avea senzaţia că imaginea din oglindă îi aparţinea altei persoane. O persoană care nu era *ea.*

Senzaţia de alienare era atât de puternică, încât atunci când Elliott scutură din cap s-ar fi aşteptat ca imaginea să rămână nemişcată, ba poate chiar să înceapă să spună ceva cu de la sine putere.

— Nu te cunosc, rosti ea spre cea din oglindă, întorcând repede privirea, ca şi cum s-ar fi fâstâcit în faţa acelei necunoscute.

Ridicându-se de pe scaun, puse puşca pe măsuţa de toaletă, împingând la o parte sticluţele şi cosmeticale, care începură să cadă pe jos. Apoi, se duse să-şi ia hainele cu care venise.

În clipa în care Will şi Chester intrară în casă şi o văzură pe Elliott la picioarele scării, înţeleseră că nu era în regulă ceva. Nu numai că-şi luase puşca pe umăr, dar renunţase şi la hainele feminine de până atunci şi se tunsese scurt din nou. Elliott, cea pe care se bizuiseră ei atâtea luni când fuseseră sub pământ, se reîntrupase în faţa lor.

— Ohoho! exclamă Will. Miroase a scandal.

Chester se pregătea s-o întrebe ce se întâmplă, când Elliott ordonă, arătând cu degetul spre salon:

— Înăuntru, acolo!

Intrând, băieţii constatară că erau deja instalaţi cu toţii pe scaune în jurul căminului, cu excepţia lui Parry.

Will se uită întrebător la Drake.

— Aşteptăm să vină şi tata, zise el.

Apoi, Parry dădu buzna în salon şi, fără să pregete, începu să vorbească:

— Orice apel telefonic format pe aparatul din birou este înregistrat, anunţă el, fluturând în aer foile pe care le ţinea strâns în mână. Aşa cum bănuiţi, probabil, linia telefonică are scopul de a facilita diverse treburi de rutină – comenzi de păcură pentru centrala termică sau alte chestii de zi cu zi, necesare într-o casă de om, preciză el, punându-şi ochelarii şi cercetând prima foaie din teanc. Un număr de telefon a apărut pe foile de monitorizare, după venirea voastră aici. Iniţial, n-am dat prea multă atenţie, dar examinând istoricul din nou am mai descoperit alte două apeluri la acelaşi număr. Durata fiecărei convorbiri a fost cam de un minut. Şi acele convorbiri nu aveau nimic de-a face cu mine.

— Dar nimeni dintre noi nu a avut voie în birou, până foarte de curând, remarcă doamna Bunows, întorcându-se spre Drake. Eşti sigur că nu tu ai sunat?

— Nici măcar nu eram aici când au fost făcute celelalte două apeluri, replică el. Singura explicaţie este că din grup s-a strecurat cineva pe furiş în birou şi a dat acele telefoane.

Se uitau toţi unii la alţii.

— Dar de ce să fi făcut vreunul dintre noi aşa ceva? Şi către cine erau acele apeluri telefonice? întrebă doamna Burrows.

— Către cineva din Londra. Iar numărul nu poate fi contactat acum, spuse Parry.

— Din păcate, zise Drake, ridicându-se în picioare, eu cred că ştiu cine a făcut asta, însă nu vreau să-i faceţi o vină din gestul lui, care nu a fost nicidecum ceva conştient.

— Adică e un „el”? explodă glasul lui Will.

Drake încuviinţă din cap.

— Iar apelurile telefonice au încetat după ce tipul a fost

epurat de către Danforth.

Întrebându-se dacă nu cumva era vorba chiar despre el, Will zise, foindu-se jenat:

— Vasăzică Styxul m-a programat pe mine – sau pe altul – să facem…

Dar, fluturând din mână, Drake îi facu semn să tacă:

— Elliott şi cu mine am vizionat toate filmările de la şedinţele de epurare. Cu regret, trebuie să spun, zise el răsucindu-se cu faţa spre Chester, că tu ai menţionat două cifre din acel număr de telefon, împreună cu nişte cuvinte în graiul Styx, pe care Elliott a reuşit să le traducă.

— Ce… nu! ţipă Chester, livid la faţă. EU?!?

— Da, tu. Foarte probabil, Styxul te-a programat să suni la acel număr şi să raportezi coordonatele noastre locale. E posibil să mai fi sunat acolo, fără să ştii, cu mult timp înainte de venirea noastră aici, spuse Drake, deloc mustrător. Prin urmare, este de presupus că şi-au făcut deja o idee despre locul unde ne aflăm noi acum.

— Dar… nu se poate să fi făcut aşa ceva, zise Chester, păşind nesigur înapoi.

Elliott veni lângă el şi-l prinse de mână:

— Nu te învinui singur pentru asta. A fost ceva peste voinţa ta.

— Nu, n-am fost eu, zise Chester, cu glas tremurător. Mi-aş aminti ceva, nu se poate.

— Nu, n-ai cum să-ţi aminteşti, spuse Drake, cu blândeţe.

Chester se uita la el, prin păienjenişul lacrimilor care-i umpluseră ochii, şi încerca să vorbească, să spună ceva ca să se disculpe:

— Of, Doamne, cât de rău îmi pare! exclamă el, aproape fără să vrea, şi fugi din cameră.

Domnul Rawls ieşi după el.

— N-a mers prea rău, zise Parry, fără nicio undă de umor, după care continuă: Prin urmare, suntem în stare de alertă maximă, ceea ce înseamnă că nu mai putem rămâne aici multă vreme. Amplasarea cartierului nostru general a fost descoperită de către inamic.

— Dar dacă inamicul e Styxul, de ce n-au atacat deja?

întrebă Will.

— Nu ştiu să-ţi spun. Poate că suntem pe lista lor de probleme şi nu ne-a venit încă rândul să ne „rezolve”, ripostă Parry un pic sarcastic, ceea ce demonstra limpede că nu-i picase deloc bine întorsătura pe care o luaseră lucrurile. L-am avertizat deja pe Wilkie, la fel şi pe ceilalţi, iar Danforth face o verificare completă pe camerele de supraveghere video şi pe senzorii termici din jurul domeniului, pentru a se asigura că sunt în stare de perfectă funcţionare.

Drake preluă cuvântul:

— Cert este că suntem o ţintă prioritară pentru Styx. Se tem să nu apărem subit într-un moment nepotrivit, când am putea să le stricăm petrecerea. Când – şi nu *dacă* – vor veni aici, noi va trebui să dispărem în pripă. Prin urmare, fiecare să aibă bagajul făcut. Şi e bine să vă luaţi toţi cate o armă din depozitul de la subsol.

— Mare porcărie, mârâi Parry, cu o grimasă. Suntem prea mulţi, bombăni el în barbă. Vom avea nevoie de apă şi alimente pentru a supravieţui într-un alt amplasament, iar eu n-am nicio nuieluşa fermecată ca să le procur.

Lovind vârtos cu bastonul în podea, ieşi valvârtej din cameră, lamentându-se în continuare.

Capitolul şase

Will ţinea satisfăcut în poală vechea lui puşcă Sten.

— Mă simt mult mai bine acum, când mi-am regăsit arma preferată, spuse el, ridicând privirea spre Chester. Zi, tu tot te mai frământi din cauza chestiei cu Lumina-Întunecată?

Chester ridică din umeri:

— Ceea ce mă scoate din minţi este că nu ţin minte să fi dat acele telefoane, fir-ar să fie! Nici să mă tai în patru, pe cuvânt, zise el, încruntându-se. Chiar şi atunci în căsuţa din Norfolk, cu ţicnita aia de Martha... şi-acolo era un telefon... daca i-am sunat pe Styx tot aşa? Oricum, n-aş fi avut ce să

le spun prea mult, din moment ce habar n-aveam unde mă aflam. Când Martha mi-a trosnit una în cap, am crezut că voiam să-i sun pe părinţii mei. Dar poate că nu era aşa şi poate că tipa a avut dreptate să…

— Încetează, nu-ţi mai face sânge rău, îi zise Will. O să înnebuneşti dacă te mai gândeşti la asta. Nu mai contează acum. Ce-a fost a fost, gata. Plus, nu uita ce mi-au plantat şi mie în cap. A fost chiar mai rău decât la tine.

— Aşa e, ai dreptate, recunoscu Chester. Haide, e rândul tău să muţi.

Erau în salon, la a doua partidă de şah deja. Lemnele trosneau în cămin şi atmosfera era plăcută. Drake le ceruse să vegheze până în zori, pentru eventualitatea în care nişte musafiri nepoftiţi s-ar fi decis să vină în vizită la moşie.

Will întinsese mâna spre regină, dar renunţase la mutare, concentrându-se în schimb la flăcările jucăuşe din şemineu.

— Apropo de Martha, mai ţii minte de câte ori am jucat şah în baraca ei? zise el.

Chester încuviinţă din cap.

— Atunci chiar credeam că Elliott o să moară, zise el, cu privirea pironită în foc.

— Îţi place mult de ea, aşa-i? întrebă Chester cu dezinvoltură, în timp ce-şi evalua poziţiile pe tabla de joc.

Will nu-i răspunse imediat.

— Da, aşa cred. Dar şi ţie îţi place de ea, nu?

— Mmmmm… nu cred că o interesează prea mult persoana mea. Ceea ce nu s-ar putea spune despre tine, zise Chester, studiindu-şi piesele în continuare.

— Nu sunt aşa de sigur de asta, mormăi Will, după care mârâi nemulţumit de poziţia pieselor lui pe tabla de şah – nu prea avea şanse de câştig.

— Ar trebui să-i spui ceva, sugeră Chester.

Într-un final, Will mută regina, după care spuse cu sinceritate, fiindcă simţea că putea avea încredere în prietenul lui:

— Nu, e nepotrivit acum. Ar complica lucrurile prea mult.

Uitându-se atent la Chester, îi trecu prin minte că nu era exclus ca prietenul lui să fi deschis acest subiect tocmai

fiindcă ţinea mult la Elliott şi voia să afle ce intenţii avea Will. Dar cum Chester continua să tacă, Will presupuse că nu asta era motivaţia.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că nu mă văd făcut pentru acest gen de relaţie, reluă Will. Mai ales după ceea ce s-a întâmplat între părinţii mei.

Will se tot gândise la doctorul Burrows şi la doamna Burrows. Împotmoliţi într-un mariaj letargic şi lipsit de dragoste, ani de zile trăiseră despărţiţi. Will nu putea uita aversiunea şi încrâncenarea dintre ei, atunci când el şi doctorul Burrows se întorseseră la Highfield. Doamna Burrows nu ezitase să arate limpede că nu era dispusă să-şi primească soţul înapoi.

— Care dintre ei? întrebă Chester.

— Poftim?! ripostă Will.

— Care părinţi? Te referi la părinţii tăi adevăraţi? zise Chester.

Întrebarea lui Chester îl făcu pe Will să se gândească la părinţii lui biologici şi la ceea ce-i povestise Cal; cum domnul Jerome nu fusese alături de soţia lui atunci când pruncul lor era pe moarte din cauza febrei cronice, ci preferase să rămână credincios legilor Coloniei. Înnebunită de amărăciune, Sarah îşi părăsise barbarul şi, cu un gest de necrezut, fugise în Suprasol.

Will începu să râdă în hohote, deşi reacţia lui era absolut deplasată, având în vedere subiectul discuţiei lor. Chester ridică privirea surprins.

— Care părinţi, ziceai? Păi, care vrei tu, zise Will. Niciunul n-a fost mai breaz decât altul, nişte nesuferiţi toţi patru!

Pe hol se auziră paşi grăbiţi, după care Parry apăru în cadrul uşii.

— Semnale multiple, zbieră el spre băieţi.

Bipurile emise de pagerul lui se succedau atât de rapid, încât sunetul părea un ţiuit continuu. Ducându-se spre masa din hol, începu să bată gongul, ritmul presant al bătăilor umplând toată casa. Apoi, intră val vârtej în biroul lui, urmat îndeaproape de băieţi. Domnul Rawls, care continua să facă de serviciu lângă telex, era deja în

picioare. Parry se duse direct la monitorul de pe masa lui de lucru. împungând cu degetele în tastatură, vizualiza rapid diferitele imagini ale camerelor de supraveghere.

— Uite, acolo! Se vede unul în infraroşu! strigă Parry. Au trecut de zid, sunt pe domeniu.

Will văzu limpede cum o formă întunecată se strecoară iute sub un copac. Simţi că i se taie răsuflarea când, prinsă în obiectivul unei alte camere de luat vederi, silueta unui bărbat se profilă pe fundalul porţilor principale ale domeniului.

— Uite ce armă are, zise Will, recunoscând imediat ţeava lungă a puştii cu lunetă bulbucată pentru vizibilitate pe timp de noapte, cum foloseau Limitatorii. Ei sunt, au venit!

— Oh, Dumnezeule! exclamă Chester, cu glasul sugrumat. Da, ei sunt!

— Păi, doar nu crezi că o fi venit preotul să ne facă o vizită. Uite, încă un grup, zise Parry, indicând una dintre camere, care arăta pe puţin patru inşi furişându-se pe lângă un zid. Avem mai multe breşe în perimetrul domeniului – toate în partea de sud. Ai aflat? îl întrebă el pe fiu-său. Au venit!

Drake dădu scurt din cap, zicând:

— E timpul să părăsim poziţiile.

Ocolind colţul biroului, Parry făcu câţiva paşi, uitându-se atent la ceas.

— Styxul nu e motorizat, ceea ce înseamnă că, mergând pe jos, o să le ia cam opt-nouă minute ca să ajungă aici. Conformează-te procedurii de evacuare pe care am discutat-o, îi spuse Parry lui Drake. Atrage-i spre est, în timp ce noi folosim canalul pluvial, până la camion. Iar dacă Scânteie nu e pregătit, plecaţi fără el. Poate să-şi poarte de grijă şi singur.

— Jiggs şi Danf…? încercă să întrebe Drake.

— Jiggs preferă să se descurce pe cont propriu, iar Danforth a plecat deja, îl întrerupse Parry, arătându-i pagerul, după care, mişcând din braţe spre toţi cei din birou, ordonă: Gata, afară… afară! Ieşiţi afară de-aici!

Aplecându-se lângă masa de lucru, deschise un capac

montat în podea. În nişa mică dinăuntru se afla o cheie fixată într-o fantă. Răsucind cheia, zise:

— Am amorsat încărcătura de explozibili. Invadatorii nu vor pune mâna pe nimic din camera asta.

Drake, Will, Chester şi domnul Rawls se întâlniră cu Elliot şi doamna Burrows lângă scara.

— Am simţit că vine ceva spre noi, dinainte chiar ca bătăile gongului să fi răsunat în toată casa. I-am spus lui Elliott să fie pregătită de drum, zise doamna Burrows. Înţeleg că plecăm.

— Da, confirmă Drake. Toată lumea să-şi ia echipamentul, zise el, inspectând din ochi rucsacurile imense şi armele înşirate de-a lungul peretelui din spatele holului. Tata o să vă conducă până la locul unde se află camionul, preciză el, aruncând o privire spre colonelul Bismarck, ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva, dar răzgândindu-se i se adresă lui Will, întrebându-l: Ai lentila la îndemână?

Will arătă spre partea de sus a rucsacului său.

— Bun, spuse Drake. Pe porţiunea cea mai mare din drum, nu vom folosi farurile, aşa că-mi prinde bine un copilot. Eşti apt pentru asta?

— Da… sigur, răspunse Will, măgulit că Drake îl alesese pe el, în locul colonelului Bismarck.

Luându-şi rucsacul şi câteva genţi din echipamentul lui Drake, Will nu mai avu timp pentru despărţiri protocolare. Îmbrăţişând-o în fugă pe maică-sa, se întoarse spre Elliott, dar fata era prea preocupată de pregătiri, ca să-l mai bage în seama. Apoi, el şi Drake ieşiră grăbiţi, pornind pe coridorul care ducea la bucătărie. Spre surprinderea lui Will, Drake lăsă luminile aprinse în casă, ba chiar aprinse şi lampa exterioară, de lângă uşa din spate.

Apoi, dându-i lui Will un proiector puternic, îi spuse:

— După ce ne punem în mişcare, mişcă lumina dintr-o parte în cealaltă, ca să fim siguri că ne vor vedea.

— Dar e bine aşa? se miră Will.

— Nu ţi-am spus că noi suntem iepurele vânat? replică Drake, chicotind. Momim Styxul să vină după noi, pentru ca

Parry să se poată strecura liniştit până în locul unde se află camionul.

Porniră spre dosul casei, unde exista un şopron, pe care Will nu se ostenise niciodată să-l investigheze. Când Drake deschise larg uşile, dinăuntru ieşi un iz de benzină, iar sub razele pale ale lunii se zări conturul unui automobil de formă dreptunghiulară. Vehiculul era prevăzut cu parbriz, dar nu avea acoperiş.

— Jeepul meu, îl am de când eram puştan, zise Drake, aruncându-şi echipamentul în partea din spate a maşinii.

— Uau! exclamă Will, tragându-se speriat înapoi, când o mutră bizară se întinse spre el din întuneric.

— Ce-i, băiete, tremuri din toate balamalele?! mârâi Sweeney, întorcându-se apoi spre Drake, care se suise deja la volan. I-am auzit pe musafirii noştri venind pe alee. Am prins nişte vibraţii pe care nu le-am recunoscut – s-ar putea să fie cuvinte, dar suna al naibii de nasol.

— Înseamnă că vorbeau în limba Styxului, zise Will. Aşa suna graiul lor.

— Ah, făcu Sweeney, cu un râset bubuitor. Vasăzică Pociţii vorbesc stâlcit.

— Haideţi, lăsaţi vorba amândoi! Sus în maşină! ordonă Drake, vrând să pornească motorul, dar apoi răzgândindu-se.

— Dă-i drumul, oftă Sweeney, îndesându-şi căciula peste urechi. Chestiile electrice de la vehicule nu mă deranjează prea mult, deşi curentul din alternator îmi strepezeşte dinţii, efectiv.

— Nu, nu la asta mă gândeam, zise Drake. Mă întrebam ce motiv ar avea Limitatorii să vorbească în timpul unei operaţiuni? N-ar avea nevoie, sunt prea buni la aşa ceva, remarcă el, ridicând din umeri, după care porni jeepul şi aprinse farurile cu faza mare. E timpul să mişti proiectorul ăla, cum ţi-am zis, îi spuse el lui Will.

Ambalând motorul, în ideea de a face cât mai multă gălăgie cu putinţă, Drake scoase jeepul din şopron, în marşarier, după care porni în viteză spre partea din faţă a casei, iar de acolo ieşi pe alee. Roţile vehiculului vânturau

pietrişul, în timp ce Will, cu proiectorul în mâini, lumina coasta dealului, pe unde se presupunea că înainta Styxul.

— E suficient, Will. N-au cum să nu fi observat ditamai fasciculul luminos! strigă Drake ca să se facă auzit peste huruitul motorului.

Când viră la vale, pe lângă casă, călcă pe acceleraţie, ca să fie sigur că jeepul va sări peste şanţul de scurgere. Pârâind din toate angrenajele, jeepul ateriză de cealaltă parte a şanţului, tăind-o apoi de-a curmezişul peste nişte câmpuri, până când Will văzu un gard în faţă. Dar Drake nu se opri, trecu drept prin gard, iar apoi la vale, pe pantă.

— Asta e noua poartă dinspre nord, glumi el, râzând. Stinge proiectorul, Will. E timpul să mergem pe întuneric, spuse, coborându-şi lentilele peste ochi, în timp ce stingea larurile jeepului. De-aici încolo, mergem pe tăcute, băieţi, conchise el.

* * *

Unul după altul, în urma lui Parry, coborâră toţi în beci. Parry traversă grăbit coridorul slab luminat şi plin de praf, conducându-şi plutonul pe lângă sala de gimnastică, pivniţa cu vinuri şi, în cele diu urmă, depozitul de arme. Când ajunse la uşa metalică blindată, din capătul coridorului, se opri ca să verifice dacă toată lumea era prezentă.

— De ce chestia asta nu mă mai miră?! întrebă el, când, din spatele doamnei Burrows, unde se pitise, Colly îşi scoase capul la iveală.

Fără să aştepte vreun răspuns, se întoarse din nou spre uşă şi, dintre pânzele de păianjen ţesute acolo, ridică drugul de fier fixat de-a curmezişul plăcii metalice.

— S-ar putea să am nevoie de ajutor aici, îi spuse el lui Chester, arătând spre mânerele montate lateral pe uşa.

Iniţial, când se opintiră amândoi, trăgând cu forţă, uşa nu se deschise. Apoi, la o a doua încercare, panoul masiv se urni din loc, împrăştiind în jur praf şi rugină. Chester simţi un val de aer umed, iar când Parry lumină cu lanterna în beznă, în faţa lor se contură un fel de conductă din cărămidă.

— Acest jgheab duce jos la canalul principal. Dar să ai

grijă, fiindcă alunecă rău, îl preveni Parry pe Chester, întinzând mâna spre el, prin deschizătura uşii, ca să-l ajute să iasă. Lasă-te-n jos, pe jgheab, uşurel, feră să te grăbeşti, îi mai spuse Parry băiatului.

Chester se trezi pe suprafaţa mâzgoasă a unui plan înclinat cam la patruzeci şi cinci de grade. Luminând cu lanterna hăul negru de dedesubt, se lăsă să alunece la vale, ca pe un tobogan, ceea ce nu era deloc uşor din cauza rucsacului voluminos din spinare şi a puştii atârnate de umăr. După câteva clipe, panta se făcu atât de umedă şi de alunecoasă, încât Chester simţi că nu-şi mai putea controla viteza. Încercă să se lase pe spate şi să pună frână cu călcâiele, dar degeaba. Se duse vertiginos în jos, din ce în ce mai iute, până când, cu un pleoscăit puternic, intră cu picioarele în apă, cam până la genunchi.

— Oh, excelent, asta mai lipsea, bombăni Chester, ştergându-şi stropii de apă murdară de pe faţă.

În timp ce-şi aşeza mai bine rucsacul în spinare, fasciculul luminos al lanternei căzu pe un guzgan uriaş. Când Chester ţipă îngrozit, guzganul se sperie şi o rupse la fugă. Parry auzise ţipătul şi acum îl striga pe Chester.

— Ai păţit ceva? se auzi de sus glasul lui.

— De ce trebuie eu să nimeresc *mereu* în asemenea capcane mizerabile?! se întrebă Chester, înfiorându-se, după care, ridicând lanterna spre Parry, îi răspunse: Nu, n-am păţit nimic!

Pe urmă, când coborâră pe jgheab, Chester îi ajută să nu se lovească la aterizare, cum i se întâmplase lui. Coborârea nu părea să ridice nicio problemă pentru doamna Burrows, care-şi folosi noile supra-simţuri. Parry veni ultimul şi, imediat ce ajunse jos, le spuse:

— Acesta este canalul pluvial principal, care leagă lacul de râu – o mostră reuşită a hidrotehnicii britanice de la începutul veacului al XX-lea. Dar acum e cazul să-i dăm zor, zise el, începând să înainteze voiniceşte prin apa noroioasă.

Porniră cu toţii în urma lui, luminând cu lanternele pereţii vechiului tunel clădit din cărămizi. Judecând după felul cum alerga şontâcăit, era limpede că lui Parry îi venea greu să

se mişte atât de repede. Domnul Rawls înainta şi el la fel de anevoios, dezechilibrându-se de câteva ori şi căzând în apă. Noroc cu Chester, care era acolo să-i ajute de fiecare dată.

După nici zece minute, ajunseseră la capăt. Cum hainele le erau ude, îi luă frigul când ieşiră la lumină în canalul de drenaj, cu pereţi aproape verticali, năpădiţi de ferigi şi alte plante. La vreo şase metri mai încolo, unde canalul se lărgea considerabil, Chester zări conturul întunecos al unui camion. Cu puşca în mâini, moş Wilkie apăru din spatele vehiculului, începând imediat să discute în şoaptă cu Parry.

Când se apropiară toţi de bena camionului marca Bedford, Stephanie scoase capul de sub prelată. Văzându-i aşa uzi leoarcă şi stropiţi de noroi, fata rămase consternată. Apoi, zărindu-l pe Chester, se mai înveseli:

— Hei, salutare. Bunicul nu mi-a spus că o să vii şi tu.

— Ăăă… da, făcu Chester.

— Nu-i aşa că e nemaipomenit? Să trăim o asemenea aventură, cu spioni, puşti şi faze top secret, aici, în văgăuna asta, unde de obicei nu se întâmplă nimîc! E ca-n filme, pe cuvântul meu.

— Chester, nu vrei să mă prezenţi prietenei tale? interveni Elliott.

În timp ce Chester bălmăjea încercând să le prezinte una celeilalte pe cele două fete, Stephanie o zări pe Colly şi scoase un ţipăt de uimire.

— Oho, ţi-ai găsit dihania-de-câine.

— Ia, vorbiţi mai încet, mârâi Parry.

— Oooh, scuze, zise în continuare Stephanie, cu glas piţigăiat, punându-şi apoi palma peste gură, cu un aer neputincios. Veşnic dau de bucluc, cu vocea mea gălăgioasă.

— Nu e *acea* dihanie-de-câine, îi spuse Chester. E… ăăă… cealaltă dihanie-de-câine. Sunt două, de fapt.

Stephanie dădu din cap, în semn că pricepuse. Era conştientă că Elliott se holba la ea.

— Oricum, vreau să stai lângă mine. Vreau ca schiorul meu să stea lângă mine, zise Stephanie, şuierând sugestiv, în timp ce se hlizea şi mişca din şolduri.

— Asta ce vrea să-nsemne? se încruntă Elliott.

— *Schior*? se miră şi domnul Rawls.

Uitându-se fâstâcit la ei, Chester îşi azvârli rucsacul în camion, după care se urcă şi el.

— Oricum, nici în ruptul capului nu concep să stau lângă mortăciunile alea de porci şi vaci, zise Stephanie, pe un ton categoric.

Odată ajuns sub prelată, Chester observă că înăuntru, în spatele cabinei camionului, erau depozitate pe puţin zece lazi şi butoaie de plastic albastre. Iar deasupra lor, înfăşurate într-un fel de pânză, spânzurau ca la măcelărie câteva hartane de carne.

— Of! Uită-te şi tu, se strâmbă Stephanie, arătând spre halcile de carne care se legănau încet. Nu vreau să pice pe mine ceva din scârboşeniile astea.

— Nu... da, n-ar fi exclus, conveni Chester, întrebându-se în gând cam ce ştia, de fapt, Stephanie despre situaţia lor actuală.

— Urmează să plecăm? întrebă colonelul Bismarck, venind spre Parry.

— Da, urcaţi-vă toţi în camion. La vreo două sute de metri mai încolo, canalul se varsă în râu, iar în această perioadă a anului apele sunt destul de umflate în albie. Ceea ce înseamnă că o să ne cam udăm cu toţii, le spuse Parry, adresându-i-se apoi colonelului; Dumneata aş vrea să mergi deasupra, pe cabină, ca să ai vizibilitate în toate direcţiile.

— *Ja*. Am înţeles, răspunse colonelul, bătând afectuos cu palma în patul mitralierei.

După ce-şi încărcară cu toţii echipamentul în camion şi se asigurară că uşiţa din spate era bine închisă, se instalară pe băncile amplasate pe părţile laterale ale benei. Urcându-se în cabină lângă moş Wilkie, Parry porni motorul. Camionul coborî panta, până ieşiră complet din canalul de drenaj. Apoi, Parry dădu schimbătorul de viteze pe o treaptă inferioară şi acceleră puternic: camionul urcă pe un dâmb de pietriş şi intră în albia râului. În benă, toţi se hurducăiau dintr-o parte în cealaltă. Deşi nu puteau vedea mare lucru

în întunericul de sub prelata de pânză, auzeau toţi clipocitul apei care trecuse de pragul platformei camionului, udându-i la picioare.

— Ohhhh! ţipă disperată Stephanie, ridicând picioarele şi agaţându-se cu braţul de Chester.

* * *

Drake scoase jeepul de pe drum şi înaintă un pic în pădure. Apoi, tăie nişte crengi cu o macetă şi, ajutat de Will, camufla vehiculul cu ele.

Când ajunseră amândoi la drum, îl găsiră pe Sweeney cu clapele de la căciulă prinse sus, pe creştet, ţinând capul înclinat pe o parte, în direcţia de unde veniseră ei.

— Nimic, deocamdată, îi spuse el lui Drake, desfacându-şi geanta de umăr. Le-am adus Pociţilor tăi nişte daruri de bun venit.

Şi scoase la lumină un pumnal masiv, pe care-l prinse între dinţi, ca un pirat, în timp ce continuă să scotocească prin geantă.

— Nu ai armă de foc, observă Will.

— Armele de foc n-au fost niciodată specialitatea mea, răspunse Sweeney, cu un rânjet vag în spatele cuţitului din gură. Prefer să lucrez cu astea, adăugă el şi, desfăcând larg palmele uriaşe, le strânse căuş, încheieturile degetelor ieşindu-i în afară ca nişte dopuri de şampanie, de parcă ar fi sugrumat pe cineva de gât. Mă ajută să fiu mult mai creativ, adăugă el, după care, găsind ceea ce-i trebuia, zise, ridicând doua grenade în mână: Uite-le, aici erau. Ca două fructe proaspete de ananas.

— Mulţam, spuse Drake, luând una dintre grenade, de parcă ar fi fost o bomboană de ciocolată.

Apoi, se postară la pândă, el şi Will pe o parte a drumului, iar Sweeney – pe cealaltă. Drake îi spusese lui Will că trebuia să se concentreze asupra zonei de lângă drum, fiindcă niciun Limitator care se respectă nu ar veni spre ei direct, fără acoperire. Prin urmare, cu mâinile încleştate pe puşcă, Will stătea cu ochii în patru. Prin lentila de la ochiul lui drept, care-i permitea să vadă în jur limpede ca ziua, copacii şi tufişurile aveau nuanţe oranj. Se întreba cum i se

părea totul lui Sweeney, cu excepţionala lui acuitate vizuală.

După un ceas, în care nu auzise decât răpăitul ploii, lui Will îi cam pierise entuziasmul. La început, inima îi săltase de nerăbdare la gândul de a putea captura nişte Limitatori, luându-i prin surprindere, însă din cauza umezelii care-i pătrunsese prin haine până la oase începea să nu se mai simtă în largul lui. După încă două ceasuri de asemenea chinuri, Drake îl conduse, în sfârşit, înapoi la potecă.

— Tot nimic? întrebă Drake, când apăru şi Sweeney.

— Niciun capăt de aţă, zise uriaşul, scuturând din cap. În afara de flăcăiandrul ăsta, care cască de plictiseală şi se foieşte de parcă ar avea viermi în fund.

— Îmi pare rău, mormăi Will.

— Ar fi avut tot timpul să ne ajungă din urmă, reflectă Drake cu voce tare, privind în lungul drumului. Este imposibil să nu ne fi văzut când am plecat, ceea ce înseamnă că au ştiut exact încotro ne-am îndreptat.

— Poate că au preferat s-o tândălească prin jurul casei, sperând că am fi atât de nătărăi, încât să ne ducem înapoi, sugeră Sweeney.

— Poate, zise Drake, examinând grenada pe care i-o dăduse Sweeney.

Ieşind cu jeepul în marşarier, Drake aşteptă ca Will şi Sweeney să se suie în maşină, iar apoi porniră în trombă, continuând să se îndepărteze de proprietatea lui Parry.

— Copaci… numai copaci, mormăia Will ca pentru sine, în timp ce kilometri întregi de pădure se perindau pe marginea drumului.

Nu prea avea la ce să se uite şi, în tot acest timp, Sweeney stătea cu geanta pe genunchi, aşezat pe bancheta din spate, ţinându-şi strâns închişi ochii stranii, cu cercuri concentrice.

Will simţi dintr-odată că i se făcuse foarte frig, aşa că-şi înfăşură fularul în jurul feţei, dar tot nu reuşi să se încălzească. Încercând să se calmeze, spunându-şi că era imposibil ca Limitatorii să cunoască, la fel de bine ca Drake, configuraţia terenului, Will se lăsă doborât de oboseală şi

aţipi.

Când Drake luă un viraj atât de strâns, încât jeepul se înclină pe două roţi, Will se trezi, tresărind speriat. Începea să mijească de ziuă, iar pe cer apăreau crâmpeie de albastru-cobalt. După o altă serpentină, drumul cobora abrupt. În capătul pantei, se vedea albia unei ape curgătoare, care traversa drumul, Sweeney scoase un ţipăt, dar când Will întoarse capul, uriaşul şi geanta lui de umăr dispăruseră de pe bancheta din spate.

Vehiculul încetini, apoi, când Drake frână puternic, se opri.

— *Cine*-i acolo? şopti Will.

La vreo zece metri în faţa lor, o femeie şedea în mijlocul vadului, făcând semne cu o lanternă.

Will îl auzi pe Drake rostind „Doamna Rawls”. Apoi, Drake băgă în marşarier, turând motorul, dar ţinând jeepul pe loc.

— Ce mai aştepţi?! strigă Will. Ni s-a întins o cursă, nu vezi?!

— Prea târziu, nu mai putem face nimic. Am căzut deja în capcană, ripostă Drake, cu voce joasă.

Lăsând motorul să funcţioneze, se strecură jos din maşină. Will procedă la fel, ţinând puşca pregătită.

Doamna Rawls îl mai strigă de câteva ori pe Drake, dar, fără să-i răspundă, acesta înainta cu precauţie spre albia râului, în timp ce se răsucea ba într-o parte, ba în cealaltă, cu pistolul lui Beretta în mână.

— Acum, ce facem? întrebă Will.

— Improvizăm, murmură Drake.

Trăgând cu dinţii, scoase cuiul din grenadă, ca să o armeze. Ţinând grenada în mană, scuipă cuiul din gură, uitându-se apoi în ochii lui Will:

— Acoperă-mă din spate, zise el.

Dar Will exact asta şi făcea deja, ţinând arma îndreptată spre porţiunea de drum rămasă în urmă.

— Drake, e în regulă! strigă doamna Rawls, continuând să fluture lanterna.

În afară de mama lui Chester, nu era nici ţipenie în jur. Sweeney dispăruse şi el, ceea ce pe Will nu-l mai mira deja.

Bătrânul soldat facea ceea ce învăţase să facă toată viaţa.

— E-n regulă! mai strigă doamna Rawls, lăsând jos lanterna. Zău, Drake, crede-mă, e în regulă!

— Emily, răspunse Drake, continuând să inspecteze cu atenţie copacii din jur. Cine mai e cu tine?

— Salut, Drake, zise Eddie, ieşind din spatele unui copac de pe cealaltă parte a râului şi pornind spre doamna Rawls.

— Stai pe loc unde eşti! ordonă Drake, îndreptându-şi revolverul spre capul Styxului. Mă gândeam eu că tu trebuie să fii.

Încet, Eddie ridică ambele braţe, desfăcând palmele ca să arate că nu avea nimic în mâini.

— Nu sunt înarmat. Vreau doar să vorbesc cu tine.

Deşi misiunea lui era să acopere spatele, în eventualitatea unui atac neprevăzut, Will – care nu-l mai văzuse niciodată pe fostul Limitator – nu rezistă tentaţiei de a se uita pe fugă la el. Individul era slab ca un ţâr, cum erau toţi cei din rasa Styx. Purta un troacar maro-închis, cizme de cauciuc şi o căciulă plată pe cap. Dacă nu ar fi avut obrajii atât de supţi şi ochii aşa de negri, l-ai fi putut lua drept un moşier care ieşise la plimbare prin pădure.

— Nu e o ambuscadă – dacă ar fi fost, n-aş mai sta eu acum, aici, la taclale cu tine, zise Eddie, lasându-şi braţele în jos. Este esenţial să vorbesc cu tine. Este mai important decât orice ranchiună ne-am mai purta noi încă unul celuilalt.

Drake stătea postat pe o parte a vadului, Eddie pe cealaltă parte, iar doamna Rawls la jumătatea distanţei dintre ei, cu gleznele în apă.

— De unde ai ştiut că o să vin încoace? se interesă Drake.

— O presupunere tactică, îi răspunse Eddie. Am ţinut casa sub observaţie şi, fireşte, am fost în recunoaştere în împrejurimi.

— *Fireşte*, repetă Drake, sarcastic.

— Cum direcţia aceasta nu este ruta ideală de evadare, mi-am făcut socoteala că *exact* pe-aici vei veni. Ştii, au încercat să o activeze pe Emily pentru ofensiva din centrul

Londrei, dar am intervenit eu. Am avut grijă de ea.

— E-adevărat? întrebă Drake. Eddie ţi-a salvat viaţa?

— Da, încuviinţă din cap doamna Rawls, zâmbind.

În niciun caz nu se vedeau pe chipul ei urme de epuizare sau de tortură.

— Ţi-am adus-o special înapoi, zise Eddie. Ca o ofrandă de pace.

Doamna Rawls începuse să păşească spre Drake.

— Îmi pare rău, Emily, dar nu te apropia mai mult deatât. Nu ştiu dacă nu te-au supus programului Lumina-Întunecată, zise el. Will, ţine arma îndreptată spre ea.

— Vă salut, doamnă Rawls, mormăi stânjenit Will, rotind puşca înspre ea. Ce mai faceţi?

— Foarte bine, mulţumesc, Will, răspunse ea.

— Nu a fost programată cu Lumina-Întunecată. Oricum, nu de mine, asta e sigur, interveni Eddie.

Stăteau toţi acolo, singurele zgomote fiind clipocitul apei şi câte un ţipăt de pasăre în depărtare.

— OK, unde sunt ceilalţi? întrebă Drake. Nu puteai să ţii casa sub supraveghere şi să mergi în recunoaştere prin împrejurimi, dacă nu ai fi avut oameni cu tine.

— Absolut corect, răspunse Eddie, începând să ridice mâna. Dacă-mi permiţi?

— Te rog, ai toată libertatea, zise Drake.

Eddie pocni din degete.

Un huruit gros umplu văzduhul, când nişte motoare se puseră în funcţiune atât mai în faţă, pe drum, cât şi undeva în spate.

Două vehicule militare americane veneau dintre copaci, înaintând greoi, strivind sub roţi tufele de arbuşti.

— Vehicule militare Humvee? spuse Drake, cu un aer alarmat.

Maşinile se opriră, blocând ambele capete ale drumului. Erau vopsite într-o nuanţă de verde mat şi aveau geamuri fumurii. Când motoarele amuţiră, se deschiseră portierele.

Mai mulţi Styx coborâră din vehicule. Alţii se iviră dintre copaci. Will numără în total opt soldaţi.

— Limitatori? întrebă Drake, din ce în ce mai alarmat.

— Exact, răspunse Eddie.

Soldaţii Styx nu purtau uniforma lor obişnuită de luptă, de culoare cenuşie, ci aveau o vestimentaţie tipică de suprasoli: pufoaice, geci matlasate şi cizme de oraş. Ba unul dintre ei avea chiar jeanşi. Însă, cu feţele lor colţuroase şi ochii înfundaţi în orbite, soldaţii de elită erau inconfundabili. Chiar dacă niciunul nu era înarmat, lui Will tot ameninţători i se păreau. I se chircise stomacul de frică. Ultima oară când se întâlnise cu soldaţi Limitatori, într-un număr atât de mare, tatăl lui fusese împuşcat brutal de către una dintre gemenele Rebecca.

— Unde vrei să stăm? întrebă Eddie.

— Staţi grupaţi toţi, acolo, unde eşti tu, zise Drake, arătând din cap spre Eddie.

Conştiincioşi, Limitatorii se îndreptară spre marginea vadului, unde formară un rând în spatele lui Eddie. Will observă că unul dintre Limitatori avea bandajată aproape toată faţa, iar la ochiul stâng avea pleoapa închisă şi cusută, ceea ce-i conferea un aer şi mai sinistru.

— Ăştia sunt toţi? întrebă Drake, cu revolverul aţintit asupra grupului de Limitatori.

Eddie părea ezitant, în timp ce-şi inspecta oamenii înşiraţi în spatele lui. Tocmai când se pregătea să vorbească, îl întrerupse Drake:

— Scânteie – acum poţi să ieşi de-acolo, zise el, aproape fără să ridice glasul.

— Ah, şi eu care abia începeam să-mi intru în mână, veni răspunsul celuilalt, urmat de ecoul unui hohot de râs.

Sweeney apăru ţanţoş pe drum. Avea doi Limitatori cu el, câte unul pe fiecare umăr.

— M-am pricopsit cu doi Pociţi. Par niţel cam mototoli, aşa-i? zise el, cărându-i de parcă n-ar fi cântărit nimic.

Eddic smuci din cap în direcţia colosului de pe drum.

— Le-ai rupt oasele? întrebă Drake.

— Nuu, rânji Sweeney. Nefiind înarmaţi, nu le-am făcut nimic. Dorm acum ca nişte îngeraşi, uita-te la ei, zise el, uitându-se, pe rând, la fiecare Limitator. Aiurea, ce îngeraşi?! Draci cu gheare şi coadă, nemernicii, zise el,

întorcând privirea spre Drake. Zi, unde să-i pun? Lângă Urâtul-şef?

— Nu, lasă-i jos acolo, zise Drake, zâmbind spre Eddie, care se uita curios la Sweeney. Salută-l pe Scânteie, e un vechi prieten de-al meu. Mai am şi alţi prieteni ca el.

Eddie îşi arcuise sprâncenele, vizibil mirat de faptul că nişte soldaţi Styx se lăsaseră prinşi aşa.

— Tot mai lipseşte unul, zise el.

— Jiggs, interveni Sweeney.

— Jiggs e aici? întrebă Drake uluit.

— Sigur că da. L-a bătut chisăliţă pe un alt Pocit de-al lor.

— Bun băiatu', îmi place, zise Drake, cu un râset sec, în timp ce-i studia pe Limitatorii înşiraţi răbdători în faţa lui. Ce-i cu efectivul ăsta numeros, Eddie? Aţi pornit la o hoinăreală prin natură? întreba el, pe un ton rece. Nu-mi rămâne decât să deduc că toţi aceşti Limitatori au trecut acum în tabăra ta, aşa e? Dar cum ştii că te poţi bizui pe ei?

— Îmi sunt leali, confirmă Eddie, fără nicio urmă de îndoială în glas. Ţii minte când ţi-am spus că mai sunt şi alţii care simt la fel ca mine? Toţi aceşti indivizi au dezertat ca să mi se alăture mie, din pură convingere. Au credinţa că actuala escaladare a conflictului nu este justă şi că trebuie oprita de urgenţă.

Uitându-se în treacăt la Will, Drake observă că băiatul era crispat la faţă.

— Te simţi bine, Will? întrebă el.

Dar Will nu se simţea bine deloc. Se întreba dacă vreunul dintre aceşti Limitatori nu se aflase cumva în vârful piramidei, asistând la uciderea doctorului Burrows. Într-o discuţie cu Chester, Will îl criticase aspru pe Drake, din cauza scurtei alianţe a acestuia cu Eddie, atunci când organizaseră împreună operaţiunea din Oraşul Etern, deşi direct lui Drake nu-i spusese niciodată nimic. Pur şi simplu, îi era imposibil să conceapă că ar putea să existe pe lume vreun Styx cumsecade.

— Will? repetă Drake.

— Da… n-am nimic, minţi Will, cu dinţii încleştaţi.

— Vasăzică, tu eşti Will Burrows, spuse Eddie, cu

blândeţe. Am auzit multe despre tine.

— Zău?! mârâi Will, deranjat de atenţia pe care i-o dădea Styxul.

— Şi despre familia ta: Tam, mama ta Sarah şi Cal, fratele tău. De fapt, în legătura cu ei, se cuvine să ne cerem iertare faţă de tine.

— Cal? a fost tot ce-a putut să îngaime Will.

— Da, e vorba despre Vânătorul lui. Numele animalului era parcă Bartleby.

— Era! explodă Drake, dar Eddie continua să explice:

— S-a produs o încălcare de neiertat a protocolului la unul dintre punctele de observaţie pe care le-am stabilit pe colinele din jurul domeniului, iar Vânătorul vostru a fost mai ager decât soldaţii noştri, zise Eddie. Limitatorul de serviciu s-a lăsat atacat de animal, care s-a strecurat pe furiş până la el.

— Ce tot spui acolo? întrebă Will.

— Din păcate, Bartleby a fost ucis, zise Eddie, arătând cu degetul lui, ca o gheară, spre vehiculul militar parcat ceva mai încolo, în spatele lui Will.

Will se răsuci pe călcâie şi începu să păşească mecanic spre Humvee. Nu voia să vadă ce-l aştepta acolo, dar nici nu se putea abţine să nu se uite.

Pe capota plată a maşinii, se zărea forma unui corp. Will îşi ridică lentila de pe ochi – odată cu revărsatul zorilor, devenise inutilă.

Apropiindu-se de vehiculul militar, văzu trupul lui Bartleby: cu picioarele din faţă şi din spate legate cu o funie şi cu trupul întins de-a latul peste partea din faţă a vehiculului, ai fi zis că motanul uriaş era un trofeu de vânătoare.

Sub pielea cenuşie a lui Bartleby, care acum, în moarte, părea şi mai pală decât de obicei, Will desluşea clar venele ce aminteau de coloritul dominant al cerului matinal. Ochii ca de chihlimbar ai lui Bartleby pierduseră şi ei strălucirea de dinainte, părând străvezii ca zerul subţire, cu pupilele opalescente străpungând în gol văzduhul.

Dar, mai presus de orice, lui Will i se părea imposibil să

accepte că felina zăcea acolo nemişcată. Bardeby fusese întotdeauna atât de plin de viaţă, plimbându-se ţanţoş pretutindeni, veşnic în căutare de ceva bun de mâncare şi în permanenţă pus pe şotii ca un copil năstruşnic.

— Bart, şopti stins Will, nădăjduind absurd că motanul se va trezi, exact cum se întâmplase de-atâtea ori înainte, când Will venise să-l deranjeze în timp ce trăgea un pui de somn.

Dar ştia că Bartleby nu se va mai trezi niciodată. Întinzând mâna, mângâie una dintre labele masive ale Vânătorului.

— Săracul Bartleby, rosti el, cu vocea gâtuită de emoţie. Bietul de tine, cum ai ajuns!

Bolborosind continuu aceste cuvinte şi scuturând din cap, porni înapoi spre albia râului, târându-şi picioarele, sleit de supărare şi indignare.

Toţi îl urmăreau din priviri, dar nimeni nu spunea nimic, până când Eddie rupse tăcerea:

— Îmi pare sincer rău pentru acest accident nefericit.

— Îţi pare rău, da, nu mai spune?! mârâi Will.

Auzea ca aievea glasul fratelui său mort, glasul lui Cal, strigându-i în urechi, însetat de răzbunare: „Omoară-i pe ticăloşii de Gulere Albe! Haide, Will, învaţă-i minte, fir-ar ei să fie de nemernici!”

Will îşi dădu seama că nimic nu mai avea cum să-l oprească acum. Putea să-i împuşte pe Eddie şi pe aceşti soldaţi, fără nici un fel de repercusiuni. Nu încălca legea. Drake şi Sweeney ar fi putut să îngroape cadavrele în pădure, exact cum urma să fie îngropat şi Bartleby, probabil.

— Îţi pare rău, da?! zise Will din nou, provocându-l pe Eddie să reacţioneze. Şi *cât* de rău, mă rog, ha, zi? spuse el, mişcând puşca ameninţător spre Eddie.

Abia se mai stăpânea să nu apese pe trăgaci.

Ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Voi, din neamul vostru, mi i-aţi luat pe toţi cei dragi mie. De fiecare data, mereu la fel. Nu ştiţi decât să ucideţi. Eu…

Degetul i se crispă pe trăgaci.

— Will! strigă Drake.

— Uşurel… nu face ceva ce s-ar putea să regreţi, băiete, zise Sweeney, apropiindu-se şi întorcând spre sol ţeava puştii lui Will. Să nu acţionezi niciodată la furie, îi zise Sweeney, luându-i binişor puşca din mână.

— Vreau să repar greşeala, continuă Eddie.

— Ce-ai zis? întrebă ca năuc Drake.

Păşind prin apă spre el, Eddie îi spuse:

— Dă-mi voie să elimin chestia asta acum, se oferi el, arătând spre grenada pe care Drake o ţinea încă în mână. Nu mai ai nevoie de ea acum.

Drake se uita absent la Eddie.

— N-am de gând s-o folosesc împotriva noastră, îl asigură Eddie. Nu am apucături de sinucigaş.

Drake se încruntă, dar apoi, spre stupoarea lui Will, îi permise Styxului să-i ia grenada din mâna. Lucrul cel mai straniu era că Will nu detecta niciun fel de animozitate între Drake şi Eddie, ci ceva complet diferit. Camaraderie, prietenie, chiar. Se simţea revoltat.

Eddie reveni lângă rândul de Limitatori şi-i oferi grenada Styxului cu faţa bandajată. Limitatorul luă grenada fără să crâcnească.

— Acest soldat doreşte să-şi exprime regretul, anunţă Eddie, după care Limitatorul începu să păşească pe cărarea care ducea în pădure.

— Nu! strigă Drake, când îşi dădu seama ce urma să se întâmple. Scânteie! Urechile tale! răcni el, răsucindu-se spre Sweeney.

Exact când Drake îl avertiza pe Sweeney, Limitatorul se aruncă în faţă, cu grenada la piept. Se auzi o explozie înfundată. Will văzu o lumină fulgerătoare, când suflul exploziei proiectă în sus trupul Limitatorului. O ploaie de ţărână şi aşchii de lemn căzu ca o grindină peste toţi. Când un copac începu să pârâie, frângându-se din trunchiul gros, doamna Rawls trase un urlet.

— Auu! se văită Sweeney, cu mâinile lipite de urechi. Ce tare s-a auzit!

— Nu trebuia să se-ntâmple aşa ceva, îi spuse Drake lui Eddie, pe un ton sumbru.

Chipul lui Eddie, asemenea chipului celorlalţi Limitatori, afişa aceeaşi expresie de nepătruns, pe care o aveau îndeobşte cei din rasa Styx.

— Ba trebuia, Drake. Ăsta a fost preţul pentru neglijenţa în post, explică Eddie. Şi, prin asta, ţi-am răspuns şi la întrebare. Fiecare dintre aceşti inşi îmi vor da ascultare, în mod absolut şi necondiţionat. Îmi sunt întru totul leali. De aceea se şi află aici. Vor face orice le voi cere eu. Şi cum spuneam, ne pare nespus de rău pentru moartea Vânătorului, continuă Eddie, adresându-se lui Will care, ghemuit încă din cauza exploziei, îl urmărea cu ochi mari. Acum, când vinovatul pentru acest incident nedorit a fost pedepsit, sper că vei considera că ne-am reparat cumva greşeala. Bun, acum putem şi noi să stăm de vorbă? încheie el, întorcându-se cu faţa spre Drake.

— Da, dar cu condiţia să nu-mi mai faci figuri tâmpite ca adineauri, zise Drake.

Puşca Sten părea o jucărie în mâinile uriaşe ale lui Sweeney, atunci când Will şi Drake îl lăsară să stea de pază lângă doamna Rawls şi Limitatori. Eddie făcuse o sugestie plină de tact, propunându-le să stea de vorbă în vehiculul militar de pe partea cealaltă a vadului, cruţându-l astfel pe Will de durerea de a vedea pentru a doua oară cadavrul lui Bartleby.

Will se sui pe scaunul pasagerului. Nu mai fusese niciodată într-un Humvee, aşa că se zgâia uimit la habitaclul spaţios.

— Te simţi bine? îi zise Drake lui Will, când se instală pe bancheta din spate.

Răsucindu-se pe scaun, Will îi răspunse mişcând afirmativ din cap, însă Drake studia deja cu atenţie stativul cu arme montat în partea din spate a vehiculului. Erau acolo pe puţin zece mitraliere de fabricaţie Styx şi alte arme ultramoderne folosite în Suprasol. Iar alături, se afla un echipament de comunicaţii foarte sofisticat.

— Pariez că te-a costat ceva bani ca să cumperi toate

chestiile astea, îi zise Drake lui Eddie, când acesta se aşeză pe scaunul de lângă el.

— Mai am încă două vehicule de acest fel în Londra, răspunse Eddie. Şi nişte TAB…

Will rămase stupefiat, când Drake îi trase un pumn zdravăn Styxului, drept în faţă.

— Asta a fost fiindcă m-ai băgat la Lumina-Întunecată, spuse Drake, frecându-şi încheieturile degetelor.

Cu ochii împăienjeniţi din cauza loviturii încasate, Eddie se scormonea după ceva în buzunar. Scoase o batistă şi se tamponă la nas. Will văzu că era mânjit de sânge pe buza de sus.

— Presupun că am merit…, începu Eddie să spună.

Dar Drake îi mai arse un pumn, cu şi mai mare forţă de data asta. Batista îi zbură din mâna, iar sângele îi şiroia din nas.

— Şi asta? întrebă Eddie, mai fornăit decât oricând.

— Asta a fost pentru Chester, mârâi Drake. A fost o mare porcărie din partea ta să-i aplici şi lui Lumina-Întunecată.

— Ce?!? exclamă Will. Înseamnă că nu Styxul adevărat i-a făcut asta?

— Nu, n-a fost Styxul adevărat, aşa-i, Eddie? zise Drake, pe un ton acuzator.

Styxul confirmă, cu o mişcare din cap.

— Presupun că am meritat-o şi pe-asta, zise el, pe un ton impasibil şi fără nici cel mai mic resentiment la adresa lui Drake. Recunosc, a fost o mârşăvie ce i-am făcut eu lui Chester, însă aveam nevoie de o modalitate de a putea şti unde sunteţi în orice moment. Aşa că, atunci când l-ai lăsat pe Chester singur în apartamentul meu, i-am aplicat un program minimal, nicidecum ceva complex.

— Vorbeşti de parcă l-ai fi tratat cu un produs pentru îngrijirea părului, comentă sec Drake, scuturând apoi din cap. Prin urmare, am abandonat buncărul tatii absolut degeaba. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, n-ai venit să baţi la poartă, cum ar fi fost normal?

Eddie se smârcâi de câteva ori, încercând să-şi desfunde nările pline de sânge.

— Trebuia să obţin toată atenţia ta, fără alte devieri. Dacă aş fi venit la voi, aşa, pur şi simplu, nu m-ai fi luat în serios. În plus, am impresia că treci prea uşor cu vedere fapta mea bună. După ce ai azvârlit-o înapoi pe Emily Rawls în gura lupului, eu a trebuit să intervin ca să o salvez. Iar acum ţi-am adus-o înapoi, teafără şi nevătămată.

— Înapoi… în gura lupului? Cum adică? îl întrebă Wfll pe Drake.

— A fost alegerea ei, se disculpă Drake, însă Will vedea că Eddie îl prinsese pe picior greşit. Emily ţinea morţiş să fie de ajutor, iar eu aveam nevoie să fiu la curent cu ce pune la cale Styxul în continuare.

— Şi mai ai tupeul să susţii că tratamentul pe care i l-am aplicat eu lui Chester a fost mai urât decât felul cum ai procedat tu, abandonând-o pe maică-sa în ghearele duşmanului?! i-o trânti Eddie lui Drake, cu mult năduf. Dar, ştii, ciondăneala asta nu rezolvă nimic acum, mai ales că trebuie să te informez în legătură cu o problemă care…

Vizibil enervat de acuzaţiile lui Eddie, Drake îi reteză vorba, ţâfnos:

— Ce naiba poate fi atât de important, încât să fi montat toată nenorocirea asta, doar ca să vorbeşti cu mine?! Dacă e în legătură cu fie-ta, îţi pierzi vremea degeaba. Nici nu vrea să audă de tine.

— Da… şi nu, răspunse Styxul, pe un ton ponderat. Nu, n-am venit s-o iau pe Elliott, dar spune-mi totuşi, ai observat ceva schimbat la ea? Ţi se pare că e altfel?

Drake se încruntase, căci nu prea înţelegea ce rost avea întrebarea lui Eddie.

— Păi, într-un fel da, s-a făcut domnişoară mare, răspunse el. Ca orice adolescentă normală la vârsta ei.

— Adolescentă normală, repetă în şoaptă Eddie, desfacând şi închizând pumnul, cu o mişcare crispată, denotând o stare de îngrijorare atipică, pe care Will şi Drake o sesizară imediat. O să vă povestesc nişte lucruri pe care nicio fiinţă omenească nu le-a mai auzit vreodată. Va veţi putea explica, totodată, de ce cei din neamul meu şi-au mutat operaţiunile aici, sus, la suprafaţă.

— Dă-i drumul, atunci, îl îndemnă Drake, rezemându-se de spătar, cu mâinile încrucişate la piept. Sunt tot numai urechi.

— Trebuie să-ţi vorbesc despre... începu Eddie, poticnindu-se apoi o fracţiune de secundă, ca şi cum buzele ar fi refuzat să-l asculte... despre *Fază.*

* * *

Când doi soldaţi din Noua Germanie deschiseră larg porţile fabricii, căpitanul Franz, aflat la volanul Mercedesului, pătrunse cu maşina în spaţiul asfaltat, numit *Parcare pentru vizitatori,* unde opri motorul. Într-o clipită, sări de pe scaun şi ajunse în partea din spate a automobilului, ca să le ajute pe gemenele Rebecca să se dea jos. Apoi, la fel de iute, alergă din nou ca să deschidă uşa clădirii de birouri. Dar, câteva momente, cele doua Rebecca zăboviră în parcare, admirând şirurile de maşini scumpe.

— Mă simt mândră, spuse Rebecca Unu, zărind un Bugatti Veyron lângă un Ferrari Enzo.

Sora ei îi dădu dreptate, după care porniră amândouă spre clădirea de birouri, unde căpitanul Franz ţinea încă uşa deschisă pentru ele.

— Foarte amabil, mulţumesc, spuse Rebecca Doi, strecurându-se pe lângă el.

— Foarte amabil, mulţumesc, repetă Rebecca Unu, cu o voce vibrantă, ca Marilyn Monroe, trecând şi ea pe lângă căpitan şi facându-i o reverenţă, pentru ca ironia să fie şi mai evidentă.

Rebecca Doi ignoră tachinarea surorii ei, uitandu-se atentă la un Limitator îmbrăcat în uniformă de luptă, care venea cu paşi mari în întâmpinarea lor.

— Deduc, după numărul maşinilor din parcare, că toată lumea e deja aici, zise ea. Pofteşte-i pe toţi în sala de consiliu.

Părăsind repede zona de recepţie, gemenele traversară un coridor şi intrară pe o uşă într-o încăpere spaţioasă, unde trona o masă cam de şase metri lungime, cu scaune aranjate de jur împrejur. Gemenele Rebecca se duseră

direct spre capul mesei şi se aşezară jos. Căpitanul Franz se postă lângă scaunele lor, în poziţie de drepţi şi cu mâinile la spate.

După nici un minut, o procesiune de femei Styx, toate mature, începu să intre în sala de consiliu. Veneau din toate sferele vieţii în Suprasol, iar înfaţişarea lor diferea de la caz la caz, cum era de aşteptat. Unele îşi păstraseră la păr nuanţa de negru ca pana corbului, altele însă se decoloraseră sau se vopsiseră. Vestimentaţia lor era la fel de variată. În loc să se fi ascuns în umbră, asemenea omologilor lor masculini, multe dintre aceste femei se insinuaseră în domeniile comerciale de vârf şi în eşaloanele guvernamentale superioare ale Suprasolului, aflându-se cu regularitate în lumina reflectoarelor. Erau reprezentante de marcă ale societăţii engleze, multe dintre ele fiind factori-cheie de decizie în tronsoanele de activitate aferente.

Erau patruzeci de femei, în total. Şi, cu toate că difereau ca aspect şi prestanţă, singurul lucru pe care *toate* îl aveau în comun era excepţionala lor frumuseţe. Cu pomeţi proeminenţi şi ochi pătrunzători, erau toate incredibil de înalte şi zvelte. Cum se spune în Suprasol, erau una mai frumoasă decât alta.

O femeie cu păr negru tuns scurt se îndreptă semeaţă spre scaunul din celălalt capăt al mesei, aşezându-se cu eleganţă, picior peste picior.

— Hermione, o salută Rebecca Unu.

Hermione zâmbi.

— Am văzut pictorialul despre tine, pe care l-au publicat în *Hello!* continuă Rebecca Unu. Arătai pur şi simplu fantastic în poze.

— Da, am fost foarte mulţumită de cum a decurs şedinţa foto, răspunse Hermione.

Cu proprietăţi imobiliare la Londra, Paris şi New York, Hermione era farul călăuzitor în una dintre cele mai importante firme de PR.

O altă femeie, cu păr blond şi lung până la umeri, îmbrăcată într-un taior negru marca Vivienne Westwood, luă loc lângă Hermione. Cu mişcări graţioase de felină, se

lăsă jos pe scaun, proptind pe marginea mesei un picior încălţat cu pantof de la Jimmy Choo.

— Hei, salutare, Vane, îi zise Rebecca Doi. Nu te-am mai văzut de multă vreme.

— Aşa e, răspunse ea.

Deşi era dificil să-ţi dai seama la prima vedere, Hermione şi Vane erau gemene, la fel ca Rebecca Unu şi Rebecca Doi, şi dintotdeauna fuseseră personaje-model pentru toate tinerele.

— Am văzut că ai fost ocupată cu ultima ta emisiune TV, zise Rebecca Doi.

Femeia zâmbi în colţul gurii. Vane era principala prezentatoare a unui program de telerealitate, care era cotat în topul audienţelor.

— Nu-i mare scofală să distrezi suprasolul de nivel mediu, zise ea, pe un ton dispreţuitor.

Frecându-şi un umăr, pe sub jacheta, Hermione aruncă o privire prin sala de consiliu.

— Ce loc sordid! Întru totul neremarcabil!

Rebecca Doi îi dădu dreptate, mişcând aprobator din cap.

— Da, e perfect, nu-i aşa? Şi complet rupt de lume, zise ea, înclinând capul spre dreapta. Controlăm aici aproape patru mii de metri pătraţi de spaţiu.

Preluând cuvântul, Rebecca Unu se adresă tuturor femeilor prezente în sală:

— Şi pe aceşti patru mii de metri pătraţi de spaţiu avem deja pregătiţi pentru voi trei sute de subiecţi.

Toate femeile reacţionară imediat, gângurind de plăcere. Şi toate, fără nicio excepţie, începuseră să respire mai greoi şi se congestionaseră la faţă. Câteva îşi masau umerii.

Însă o femeie – care stătea în picioare în grupul din spatele gemenelor Vane şi Hermione – nu părea deloc impresionată.

— Asta e tot? zise ea, pe un ton tăios.

În comparaţie cu celelalte femei, avea un aspect neglijent; nu era fardată, iar când îşi scoase şapca de ofiţer, se vedea că avea părul şaten şi tern. Îmbrăcată într-o uniformă kaki, femeia era una dintre persoanele de sex

femeiesc cu cel mai mare grad în Armata Britanică.

— Spun asta, continuă ea, fiindcă ştiu de unde pot face rost de mult mai mulţi candidaţi decât aţi adunat voi aici, zise ea, referindu-se la soldaţii de sub comanda ei. Şi toţi sunt într-o condiţie fizică excelentă.

Rebecca Unu ripostă repede.

— Nu e nevoie de ei. Un număr identic cu cel menţionat trece prin etapa de pregătire şi va fi la dispoziţia voastră curând. Ceea ce poate mulţumi şi un apetit vorace ca al dumitale, doamnă maior.

O femeie într-un taior bleumarin păşi în faţă din grup. Venise direct de la clinica de optometrie de pe Harley Street, unde le administra în mod regulat şedinţe cu Lumina-Întunecată multora dintre cei mai importanţi politicieni şi oameni de afaceri.

— Pot să încep cu el? întrebă ea, holbându-se la căpitanul Franz. E o bucăţică dulce de tot.

— Eu l-am văzut prima, râse Hermione, punând ambele tălpi pe podea şi trecându-şi limba peste dinţii perfecţi.

— Vă înşelaţi amândouă. Cred că veţi avea dezamăgirea de a constata că e al meu, zise Vane.

— Nu, interveni Rebecca Doi un pic cam prea dur. Ne este folositor.

— Serios?! zise Hermione, scăpărând din ochi spre Rebecca Doi. Şi în ce fel ar putea acest suprasol să fie „folositor” vreodată?

Pentru a dezamorsa conflictul incipient, Rebecca Unu bătu din palme şi se ridică în picioare.

— Dacă toată lumea este pregătită, anunţă ea, am să vă rog să ne urmaţi.

Fetele deschiseră calea, lăsând grupul de femei Styx să vină după ele. Tocurile lor păcăneau pe linoleum, când ieşiră din zona mochetată, călcând pe coridorul care ducea la primul depozit. Doi Limitatori, neînfricaţi soldaţi ai regimentului de elită al Styxului, erau postaţi la intrarea în fosta fabrică. Dar nu mai parcau la fel de neînfricaţi acum, ci dimpotrivă se fereau şi băteau în retragere din calea hoardei de femei. Când trecură pe-acolo, Hermione se

apleca spre unul dintre ei şi mârâi la el. Limitatorul sări ca ars.
— Cât de fricoşi pot fi bărbaţii ăştia, chicoti ea gutural.
Celelalte femei nu scoaseră niciun cuvânt, când păşiră în incinta fabricii. Aparatele de umidificare industriale huruiau constant, iar aerul era îmbâcsit şi încins. Cea mai mare parte a halei, luminată doar ici şi colo de un glob luminescent montat pe trepied, era în întuneric.
Pe pardoseala fabricii se aflau amplasate trei sute de paturi aranjate ca o reţea, iar pe fiecare pat zăcea o persoană în stare de inconştienţă. Scena amintea de un uriaş dormitor comun, plin de fiinţe omeneşti adormite, constând din suprasoli şi colonişti, ba chiar şi câţiva soldaţi din Noua Germanie aduşi acolo ca să fie rotunjită cifra dorită.
Postându-se în faţa grupului de femei, Rebecca Unu se pregătea să vorbească, dar observă că majoritatea femeilor Styx nu-i dădeau nicio atenţie. Atrase de irezistibilul instinct primar prezent în fiecare dintre ele, multe porniseră deja spre paturi. Rebecca Unu ridică braţele şi li se adresă femeilor, pe un ton răsunător:
— Acesta este unul dintre cele mai măreţe momente din lunga noastră istorie, iar noi suntem mândre că am putut să…
Dar renunţă să mai continue, dându-şi seama că era inutil; femeile Styx nu mai vedeau în faţa ochilor decât persoanele care zăceau pe paturile din sală.
— După ce terminaţi treaba aici, puteţi să vă mutaţi în celelalte două hangare, unde vă aşteaptă ceilalţi candidaţi, adăugă Rebecca Doi. Nu vă frământaţi dacă nu vă puteţi ocupa de toţi; mai târziu ni se vor alătura şi alte surori de-ale noastre.
— Vom încerca să le lăsăm şi lor nişte firimituri, zise Hermione.
Un val de râsete înfundate traversă grupul, deşi majoritatea femeilor nu avură nicio reacţie, fiind prea nerăbdătoare să ajungă la pradă.
— Să înceapă Faza! proclamă Rebecca Unu, strigând.

Femeile se răsfirară în toate direcţiile prin hală, unele alergând chiar pentru a-şi revendica fiinţele omeneşti aflate în colţurile mai îndepărtate.

— Am evoluat mult faţă de etapa din România, zise Rebecca Unu. Este cu mult mai uşor acum, când dispunem de tehnologie pentru a le spăla creierul, adăugă ea, referindu-se la tratamentele intensive cu Lumina-Întunecată la care fusesera supuşi oamenii de pe paturi.

— Da, e mult mai puţină tevatură şi mizerie decât atunci când îi priponeam. Chiar şi cu gleznele imobilizate, tot ar putea să mai opună rezistenţă, spuse gâfâind Rebecca Doi, uitându-se la Hermione care se ducea spre unul dintre paturi.

În timp ce se apropia tiptil de fiinţa umană căzută în nesimţire, femeia Styx îşi dădu jos jacheta, apoi şi bluza. Încălecând trupul lungit pe pat, Hermione îşi arcui bustul şi-şi azvârli capul spre spate, scoţând un ţipăt strident şi primitiv, care se ridică spre acoperişul din tablă zincată, de unde ricoşă parcă înapoi, pe podeaua fabricii.

Avea deja sânge pe spinare. Dar, când începuse să urle, două fante se deschiseră de-a curmezişul peste vârfurile de sus ale omoplaţilor, carnea sfârtecându-i-se complet.

Din acele fante, ieşiră afară picioare de insecte lipite unele de altele. Zvâcneau de parcă abia se născuseră şi trăgeau prima gură de aer, după care se desfăcură la lungimea lor reală.

Erau două mădulare insectoide, negre, lucioase, ude de sânge şi plasmă, acoperite cu mici ţepi.

Hermione continua să ţipe ascuţit, însă sunetul căpătă amploare când şi celelalte femei, călărindu-şi victimele, începură să ţipe la fel. Ţipau într-una, încât volumul combinat al urletelor lor, intensificat de ecoul halei, deveni insuportabil între pereţii fabricii.

Apoi, când Hermione aruncă braţele în faţă spre fiinţa umană inconştientă, mădularele insectei se întinseră şi ele peste umerii ei. Cu cleştişorii de la capătul picioarelor, insecta prinse de tâmple capul bărbatului, imobilizându-l pentru ceea ce avea să urmeze.

Răsuflând sacadat, Hermione se apropie cu capul de capul bărbatultui şi-şi vârî degetele mari de la mâini în gura lui, desfăcându-i larg buzele. Un tub ţâşni subit din gura ei. Cu o lungime de peste patruzeci şi cinci de centimetri, tubul nimeri imediat gura căscată a bărbatului.

— E un spectacol minunat, îngăimă Rebecca Unu, fascinată de ceea ce vedea. Avem mare noroc că putem asista la aşa ceva.

Tubul cărnos era asemănător ovipozitorului întâlnit în vârful abdomenului la multe insecte, pentru depunerea ouălor, dar cu mult mai mare. Tubul lui Hermione pulsa acum, împingând ceva în jos, prin mişcarea peristaltică a muşchilor.

Era un fel de teacă de mărimea unei cutii de chibrituri. Un sac cu ouă.

Când tubul se împinse şi mai adânc în gura bărbatului, din reflex bărbatului îi veni să tuşească şi vru să mişte capul. Dar, cu un pleoscăit final, tocul cu ouă a fost depus adânc, în interiorul bărbatului, care se linişti imediat.

Mădularele de insectă ale lui Hermione se desprinseră de pe tâmplele bărbatului. Hermione ridică braţele şi le întinse elegant, după care se dădu jos de pe bărbat. Imediat, se mută la următorul pat, unde zăcea o femeie.

— Unul a fost rezolvat, au mai rămas cinci sute nouăzeci şi nouă, zise Rebecca Doi.

Capitolul şapte

— Şi din fiecare aceste teci sau pungi cu ouă, continuă Eddie, se prăsesc peste treizeci de indivizi Styx. Aceştia trec printr-o etapă larvară, mistuind trupul viu al gazdei omeneşti. Şi, când au nimicit până la schelet corpul gazdei, ţâşnesc afară şi…

— Ţâşnesc afară? repetă Will, destul de scârbit.

— Da, distrug resturile de piele şi se târăsc afară în căutare de hrană. În zilele următoare, au nevoie de o

cantitate mare de carne proaspătă, pentru a se putea dezvolta complet. După ce au absorbit suficient de multe proteine, formează nişte coconi, pentru etapa de pupă. Iar într-o săptămână, cel mult două, ies din înveliş. Şi, aşa, o armată nou-nouţă este gata să dea năvală.

— Ai spus că „Styxul” este produs. La ce te referi, mai exact? se încruntă Drake.

— Da, ca mine, ca Limitatorii, răspunse Eddie.

— Adică indivizii Styx sunt produşi după numai două săptămâni? insistă Drake, încruntându-se şi mai mult. Cum e posibil ca un adult dezvoltat complet să fie produs doar în câteva săptămâni? Cum se poate aşa ceva?

— Noii indivizi Styx sunt dotaţi cu inteligenţa unui mascul Styx dezvoltat pe deplin, dar nu au niciun fel de capacităţi emoţionale. Nu au nevoie de ele. Au fost aduşi în această lume cu un singur ţel – să ucidă. Şi sunt incredibil de buni la asta, fiindcă n-au nicio temere în privinţa morţii. Noi îi numim Clasa Războinicilor. Rolul lor este să se infiltreze în populaţia Suprasolului, folosind toate armele disponibile şi omorând totul în cale, până li se ordonă să se oprească. Sau până nu mai rămâne nimeni de ucis.

O tăcere încremenită în şocul celor auzite se aşternuse în Humvee, până când Will începu să vorbească:

— Seamănă cu viespea ihneumonidă, şopti el îngrozit şi faţa lui de albinos se facu parcă şi mai albă decât de obicei. Am văzut un documentar la televizor despre insectele astea. Îşi depun ouăle într-un animal viu, care le „cloceşte”, şi…

— Dar aici e mai grav, îl întrerupse Drake. Mai ţii minte ultima oară când eram în Highfield cu tatăl tău? Când a vrut să se uite la Celia, de pe acoperiş?

— Cum să nu ţin minte?! zise Will. Era în Martineau Square.

— Mda, atunci am făcut eu o comparaţie, cam în derâdere, între Styx şi virusuri. N-aveam nici cea mai mică idee cât de aproape de adevăr eram, zise Drake, întorcându-se spre Eddie. Ca o presupunere, atunci când larva creşte în organismul-gazdă, asimilează de la acesta,

în genomul ei, nu numai proteinele, ci şi ADN-ul, corect? Şi nu este ăsta motivul pentru care actuala fiziologie a Styxului oglindeşte perfect fiziologia noastră?

Eddie confirmă, dând din cap.

— Învăţaţii noştri cred că a existat o Fază în timpurile preistorice, care a dus la dispariţia dinozaurilor. Şi, în niciun caz, pe atunci nu eram humanoizi. Învăţaţii afirmă că asemănarea umană a venit mai târziu, după o a doua Fază în epoca omului de Neanderthal.

— Uau! făcu Will, aproape în surdină.

— Stai… chestia asta începe să devină cam fantastică, spuse Drake, ridicând mâinile. Unde este dovada pentru toate astea, Eddie? De unde ştiu eu că tot ce ai povestit tu este adevărat? îl zgândări el, dar nu agresiv, ci încercând mai degrabă să asimileze cele auzite. Nu ne putem bizui decât pe spusele tale…

Eddie schiţă gestul de a băga mâna în haină. Într-o clipită, Drake scoase arma, aţintind-o spre Styx.

— Ştii bine că nu sunt înarmat, zise Eddie, încremenind complet. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Continuă, zise Drake, cu arma îndreptată în continuare asupra Styxului.

Dintr-un buzunar interior, Eddie scoase încet o carte, cu scoarţe uzate şi încreţite.

— *Cartea Catastrofelor*? întrebă Will, uitându-se la volumul jerpelit, care era legat în coperte dintr-un fel de pergament sidefiu.

— Nu, cartea asta este cu mult mai veche, răspunse Eddie. Doar câteva exemplare s-au mai păstrat din veacul al XV-lea. Nici un colonist nu a văzut vreodată acest volum şi e puţin probabil să mai existe un altul sus, la firul ierbii. Exemplarul ăsta l-am obţinut clandestin din Citadelă.

Punând revolverul deoparte, Drake ridică din umeri:

— Şi, ce-i cu asta?

— Mda… zise Eddie, gândindu-se o secundă. Titlul în limba Styx înseamnă „din unul ies mulţi”. Nu există o traducere exactă în engleză, dar cel mai potrivit cuvânt ar fi „Diseminare” sau, mai bine chiar, „Proliferaţie”, zise el şi,

cu vârful degetului urmări laturile proeminente ale triunghiului gravat pe prima copertă. Da, *Cartea Proliferaţiei*, decise el, ridicând apoi volumul spre Will şi Drake. Şi asta nu e piele de animal. E piele de om.

— Bi-ne! suflă lung Drake. De-aici încolo, ştim la ce să ne aşteptăm, nu?

Eddie deschise cartea şi, cu multă grijă, întorcea paginile, care foşneau ca nişte frunze uscate.

— Ah, da, aici e, zise el, rotind cartea astfel încât Will şi Drake să poată vedea ilustraţia, o gravură pe lemn vulgară.

Gravura înfăţişa un bărbat zăcând pe jos, cu trupul puhav şi maltratat, în timp ce faţa ascuţită a unei femei plana deasupra lui. Trupul femeii se pierdea parţial în umbră, fiind dificil de desluşit.

Will îşi miji ochii către imagine.

— S-ar zice că femeia are aripi pe spate… dar cred că alea sunt mădularele de insectă despre care vorbeai tu, zise el.

— Corect, spuse Eddie, rotind din nou cartea şi uitându-se la textul scris cu meticulozitate pe pagină. Asta este o consemnare despre ultima noastră Fază, descriind ceea ce a avut loc în veacul al XV-lea, în România, le spuse el lui Will şi lui Drake. Era în timpul domnitorului valah care a rămas celebru pentru omorurile în masă…

— Vlad…, nu se putu abţine Will să nu intervină. Te referi la *Vlad Ţepeş*, nu-i aşa?

— Da, confirmă Eddie. Iar folclorul care s-a creat în jurul lui a dus la apariţia improbabilelor poveşti şi filme cu vampiri, care par atât de în vogă acum. Realitatea este însă alta… realitatea este că Faza noastră a stat la originea mitului. Vedeţi voi, domnitorul valah ne-a oferit protecţie, pe baza înţelegerii ca noi să-i radem de pe faţa pământului pe boieri, duşmanii lui înveteraţi. El, în schimb, trebuia să ne pună la dispoziţie un loc sigur unde să se poată desfăşura Faza noastră… şi o cantitate mare de trupuri omeneşti.

— Sunt convins că v-a dat ce i-aţi cerut. Tata îmi spunea că Vlad Ţepeş a omorât mii de oameni, după ce înainte îi

prăjea, îi jupuia de piele şi le hăcuia braţele şi picioarele, îşi aminti Will. Şi-i plăcea să-i tragă-n ţeapă.

— Asta a fost doar o chestie de faţadă, pentru a distrage atenţia de la ce puneam noi la cale, zise Eddie. Domnitorul valah era, în realitate, un om foarte cult şi cumsecade.

— Dă-mi voie să înţeleg, zise Drake, încruntându-se. Dacă a existat o Fază în secolul al XV-lea… *atunci*… ce s-a întâmplat? Nu suntem nici morţi, nici robi, aşa că de fapt ce n-a mers atunci?

— Domnitorul valah ne-a renegat, spuse Eddie. L-au convins înaltele feţe bisericeşti că noi eram nişte păgâni şi că trebuia să fim opriţi de la nelegiuirile noastre. Le-a poruncit oştenilor lui să ia cu asalt catacombele din palat, unde se desfăşura Faza. Noua noastră Clasă de Războinici era încă în formă de larvă sau pupă, aşa că oştenii valahi nu au întâmpinat niciun fel de împotrivire, sfârtecând toată populaţia larvară şi dându-i foc. De fapt, singura rezistenţă a venit din partea femeilor noastre, însă oştenii le-au încolţit până la urmă şi le-au ucis. Prin urmare, în loc să-l prezinte drept un despot plin de cruzime, istoria ar trebui să recunoască în domnitorul valah Vlad – aşa-zis „Ţepeş” – pe unul dintre marii ei salvatori, căci culmea, el a salvat astfel *omenirea*.

Cu mâinile lipite în vârful degetelor, ca o piramidă, Drake reflecta, absorbit de povestea lui Eddie:

— Prin urmare, tu spui că nişte forţe convenţionale – dotate doar cu nişte arme rudimentare – au oprit Faza? Înseamnă că, având acum în dotare armament modern, n-ar mai fi nicio problemă.

— Dacă – şi doar dacă – poţi să descoperi unde are loc noua Fază şi să distrugi Clasa Războinicilor înainte de a se răspândi, răspunse Eddie. Înainte sau în timpul etapei de pupă.

— De ce? întrebă tăios Drake.

— Deoarece şi Clasa Războinicilor se poate reproduce. Când ies afară, numărul lor creşte…

— Exponenţial, interveni Drake. Vasăzică, deşi sunt masculi, totuşi se pot reproduce. Dar de ce această nouă

Fază are loc tocmai acum? întrebă el brusc.

— Aşa cum ţi-am mai spus, o serie de factori trebuie să fie prezenţi, înainte ca o Fază să fie declanşată. Dar nici chiar învăţaţii noştri nu ştiu exact care sunt aceştia. Poate că unul dintre factori este, pur şi simplu, ceasul nostru biologic. Momentul era... ba nu, *este*, se corectă Eddie, absolut just. Şi ştiu asta fiindcă simt că aşa e, şi la fel simt toţi Limitatorii care au trecut de partea mea.

Capitolul opt

Păzite de căpitanul Franz, care stătea postat în spatele lor, ca un manechin din vitrină, gemenele Rebecca urmăriseră, pe ecranul unui monitor al sistemului de securitate, cum Hermione şi celelalte femei Styx luaseră la rând toate fiinţele umane de pe paturi, fecundându-le cu ouă.

Pe un alt monitor, Rebecca Doi observă o oarecare agitaţie la porţile fabricii.

— A sosit raţia de mâncare, comentă ea.

— Era şi timpul. Precis, suratele noastre sunt lihnite de foame. Hai să vedem dacă reuşesc să captez aici imaginea, zise Rebecca Unu, apăsând pe tastele funcţionale ale claviaturii, până găsi ceea ce voia. Gata, uite.

Camionul cu remorcă intra cu spatele la rampa de descărcare. Imediat ce se opri, remorca fu deschisă şi un pluton de soldaţi ai Noii Germanii se apucară repede să-l golească de produsele dinăuntru, punându-le în nişte roabe.

— Papa bună pe roţi, glumi Rebecca Unu. *Tu eşti raza mea de soare*, începu ea să fredoneze, în timp ce comuta înapoi la camera video din interiorul aburit al fabricii.

Folosind maneta pivotantă pentru reglarea desktopului, mări imaginea, focalizând-o pe uşile de legătura din zona de descărcare. În nici un minut, uşile se deschiseră larg şi înăuntru intrară doi soldaţi ai Noii Germanii, împingând o

roabă încărcată. În spatele lor, un Limitator stătea de pază la intrare.

Simţind mirosul de mâncare, o hoardă de femei Styx se adunase aproape de uşi.

Rebecca Unu râdea maliţios:

— Ce bun trebuie să fie!

Vane se năpusti la unul dintre soldaţii Noii Germanii, trântindu-l la pământ cu o iuţeală uluitoare. Celelalte femei tăbărâră imediat pe bărbatul atacat şi pe celălalt soldat, sfâşiindu-le trupurile. Cei doi erau anihilaţi prin programul Lumina-Întunecată, aşa că nu opuseră niciun fel de rezistenţă.

— Le-am promis suratelor noastre carne proaspătă, reflecta Rebecca Doi, urmărind măcelul. Păi, mai proaspătă de-atât nici că se putea.

Nici măcar Limitatorul nu a fost scutit de atenţia femeilor.

— Sunt sălbatice! răsuflă lung Rebecca Doi.

Ca un păianjen atacându-şi prada, Vane acţionase cu o viteză fenomenală, încât mişcarea ei pe ecran se văzuse mai mult ca o umbră estompată.

Dintr-un singur salt, ajunsese la Limitator şi, până ca acesta să-şi fi dat seama ce se întâmpla, picioarele ei insectoide îl biciuiseră peste ochi. Clătinându-se orbeşte, Limitatorul încercă să o împingă la o parte cu puşca, dar Hermione îi sărise deja în spinare şi îşi înfipsese colţii în ceafa lui.

— Femela speciei este întotdeauna cea mai periculoasă, şopti uluită Rebecca Unu.

— Ha! Uita-te la alea două! chicoti Rebecca Doi, urmărind spectacolul.

Vane şi Hermione îl sfârtecau metodic pe soldatul Styx mădular cu mădular, în timp ce un alt Limitator, panicat deja, închidea etanş uşile fabricii, izolându-le în hală.

— Sunt foarte pretenţioase când vine vorba de mâncarea lor, comentă în continuare Rebecca Doi.

* * *

După ce camionul Bedford se hurducăise o vreme prin albia râului, nivelul apei mai scăzu, aşa că măcar nu se mai

udau la picioare. Apoi, patinând întâi în gol, roţile camionului urcară malul. Reveniseră acum pe uscat, înaintând pe un fel de făgaş accidentat.

După un timp, Chester simţi că-l apasă ceva pe braţ. Stephanie aţipise, cu capul rezemat pe el. Încercând grijuliu să nu o deranjeze, Chester scoase lanterna, ţinând palma paravan în dreptul fasciculului luminos, ca să poată vedea cât era ceasul. Înainte de a stinge lanterna, lumina căzu întâmplător asupra lui Elliott, care şedea exact în faţa lui. Elliott era perfect trează, cu ochii holbaţi la el şi la Stephanie. Poate că doar i se păruse lui, din cauza unghiului pieziş al razei de lumină, dar Elliott părea încruntată şi supărată.

Deşi ştia că faţa lui era în umbră, Chester simţi că se înroşeşte, de parcă ar fi fost prins făcând ceva ce nu avea voie.

Într-adevăr, nu prea ştia cum să reacţioneze la interesul pe care-l manifesta Stephanie faţă de el, mai ales că intuia cumva că era consecinţa imaginii false sub care îl prezentase Will, lăudându-i aşa-zisele performanţe de mare schior.

În plus, Chester avea o senzaţie de disconfort din cauza ritmului alert în care decurgea totul, ca şi cum ar fi fost cu adevărat luat la vale de apele râului. Până la urmă însă, problema era că nu ştia ce simţea Elliott pentru el, şi de fapt nici ce simţea el pentru ea. Fusese o perioadă când păruseră apropiaţi, dar în ultima vreme, în timpul şederii lor în casa lui Parry, Elliott se distanţase de el, şi de toţi ceilalţi, de fapt.

Chester era derutat.

Răsuflă uşurat când, în cele din urmă, Bedfordul se opri, iar din cauza zdruncinăturii Stephanie se trezi din somn.

— Unde suntem? căscă ea, îndreptându-şi poziţia pe banchetă.

— Habar n-am, mormăi Chester, conştient că ochii lui Elliott continuau probabil să-l fixeze necruţător.

Cu un hârşâit puternic, Parry deschise uşa din spatele benei.

— Toată lumea jos, zise el.

Păşind după colonelul Bismarck, Chester sări din camion şi constată că se aflau sub un adăpost din tablă ondulată ruginită. Ieşind afară, îşi miji ochii spre cer, unde lumina zorilor începea să-şi facă loc printre nori.

— Ce surpriză – plouă! se lamentă el, clipind des din cauza picăturilor de ploaie care-i intrau în ochi.

— Uite, ăsta e un Morris Minor! anunţă domnul Rawls, iar Chester se întoarse ca să se uite la maşina de epocă din spatele camionului.

Automobilul vechi semăna cu un ciorchine de struguri foarte mare şi prea copt, nu numai din cauza formei lui globulare, ci şi din cauza patinei mohorâte a vopselei de pe caroserie.

— E al lui Danforth, îi informă Parry. Bine măcar că a ajuns aici fără nicio nenorocire.

După ce-şi adunară echipamentul, porniră în urma lui Parry pe o cărare străjuită pe ambele părţi de tufişuri dese. Chester observă că Elliott se oprise şi, cu o strâmbătură pe faţă, se freca pe umăr sub cureaua rucsacului. Îngrijorat să nu fi păţit ceva, veni înapoi şi, punând o mâna pe braţul ei, o întrebă cum se simţea.

Elliott tresări ca arsă, ferindu-se de atingerea lui, după care zise, privindu-l lung:

— Stephanie este foarte drăguţă. Nu mi-ai spus că aţi făcut cunoştinţă pe domeniul lui Parry, zise ea.

— Păi... ăăă... am crezut că nu contează, se bâlbâi Chester. De fapt, nici n-o cunosc, să ştii.

— O cunosc eu, în schimb, ripostă Elliott. E exact cum am vrut eu să fiu. Şi exact motivul pentru care mă detest pe mine însămi.

Chester nu avea habar cum să reacţioneze, însă Parry observase că încetiniseră ritmul:

— Hei, voi doi, mai repejor, le strigă el, continuând să păşească în fruntea grupului.

După câteva minute, Chester zări în faţă o porţiune de teren deschis.

— Haideţi, mişcaţi-vă mai iute încoace, îi îndemnă Parry.

Ieşiseră într-o ravenă la poalele unui munte, acoperită în mare parte de iarbă şi vegetaţie unde păscuseră oi. Totuşi, în sus, pe versanţi, solul fusese spălat de intemperii, iar blocurile mari de stâncă striată se înălţau semeţe, aidoma ruinelor unei cetăţi străvechi. Chester observă că ravena ducea la un şir de stâlpi de electricitate.

Parry îi chemă pe toţi în jurul lui, lângă peretele ravenei:

— Când vom ajunge sus, va urma o porţiune fără niciun fel de acoperire. Este puţin probabil să fie cineva în valea de dedesubt, dar pentru a evita orice risc, Wilkie vă va da drumul să treceţi pe rând, câte unul. S-a-nţeles?

Încuviinţând toţi din cap, Parry urcă primul, dispărând din raza lor vizuală. Când îi veni rândul lui Chester, Wilkie îl bătu încurajator pe spate, iar băiatul urcă panta. Cu faţa biciuită de vânt şi ploaie, Chester traversă în fugă cei aproximativ doisprezece metri până în locul unde Parry stătea ghemuit lângă una dintre cele două structuri de la baza primului stâlp. Când se mai apropie, văzu că erau două transformatoare electrice joase şi cenuşii, cam de şase metri pătraţi fiecare, acoperite cu aripioare de răcire. Pe ele, se aflau un fel de porţi de fotbal alungite în sus, de unde porneau cabluri spre stâlpul de deasupra.

Ambele transformatoare erau încercuite de un gard din plasă cu sârmă ghimpată deasupra. Parry îl împinse pe Chester printr-o poartă în gard, punându-l să stea înăuntru, lângă tatăl lui şi Stephanie, care părea foarte plictisită.

— Nu mai e deloc mişto, zise ea, picurându-i apă de pe vârful nasului.

În cele din urma, când intră şi moş Wilkie pe poartă, Parry se deplasă spre primul dintre cele două transformatoare, din care se auzea un zumzăit constant. Pe transformator, un indicator avertiza: *PERICOL DE MOARTE. NU VĂ APROPIAŢI. CURENTUL DE ÎNALTĂ TENSIUNE ESTE LETAL*, cu fulgere desenate lateral, lângă un craniu roşu şi două oase încrucişate.

— Pericol, într-adevăr, zise Parry, punând mâna pe structură.

Se auzi un pârâit scurt, când se produse descărcarea de

electricitate. Deşi ud leoarcă din cauza ploii, lui Parry i se făcuse părul măciucă. Înfăţişarea lui li s-ar fi părut comică, dacă nu ar fi crezut toţi că Parry se electrocutase.

Numai că Parry nu păţise absolut nimic.

— Nu există motive de îngrijorare, râse el. Doar o descărcare de electricitate statică, pentru a pune pe fugă orice curios.

Alegând una dintre aripioarele de pe partea laterală a transformatorului, apăsă pe un dispozitiv de pe ea, care deschise un mic chepeng.

Pătrunseră toţi prin trapă, unul câte unul, ajungând într-o încăpere claustrofobică. Folosind lanterna pentru a vedea totuşi ceva, Parry apăsă pe nişte taste cu cifre, aflate pe un mic panou. În clipa când termină, o lampă roşie începu să clipească deasupra unui grilaj de lângă panoul cu taste. Dinăuntru, o voce de bărbat ceru imperativ:

— Prima secvenţă.

— Ştii foarte bine cine sunt. Chiar e nevoie să parcurgem şarada asta de fiecare dată? replică Parry ţâfnos.

— Bineînţeles că e nevoie, se răţoi grilajul, adăugând „domnule”, ca şi cum îşi amintise în ultimul moment de acest apelativ.

Pufăind nervos, Parry recită:

— Lighioana din pântecele muntelui lâncezeşte până aude chemarea coroanei, iar atunci se va scula pentru a face ce i-a cerut regele.

— Corect, spuse panoul. Acum, secvenţa paisprezece dacă vreţi, domnule.

Parry se gândi o clipă:

— Un deliciu e pădurea neîncepută, o încântare e ţărmul pustiu, unde singur niciodată nu eşti, deşi nimeni nu te deranjează vreodată…

— Şi secvenţa opt, îl întrerupse grila.

— Ce naiba, omule, am îngheţat toţi până la oase, suntem hămesiţi şi rupţi de oboseală. Bagă de seamă, Finch, dacă nu deschizi imediat, arunc în aer totul până la Complex, ameninţă Parry.

După o pauză, se auzi un clic lângă panou şi, dedesubt,

apăru o geană de lumină.

— În sfârşit! exclamă Parry, deschizând uşa cu umărul, astfel încât să poată coborî toţi pe o rampă prevăzută pe ambele părţi cu nişte balustrade de fier ruginite.

Ajunseră jos, într-o încăpere cu tavanul scund.

— Asta este singura cale de acces în Complex, le zise Parry, mişcând din cap în direcţia uşii masive pe unde veniseră. E din metal blindat. O tonă de explozibil abia dacă ar ciupi un pic din suprafaţa uşii, preciză el, arătând apoi spre nişte fante de mărimea unei arme de foc, montate în panourile metalice cenuşii de pe zidurile de beton, de o parte şi de cealaltă a intrării. Iar dincolo de astea, sunt cele două camere de pază, unde se află în post santinelele, continuă el.

— Dar, de fapt, ce este aici? se încumetă să întrebe domnul Rawls.

— Complexul a fost baza pentru Operaţiunea Salvgardarea, răspunse Parry. Secretul a fost muşamalizat într-atât de mult, încât *ăia de deasupra* au şi *uitat* probabil că exact asta era treaba lor: *să uite* că aşa ceva a existat vreodată.

— Înseamnă că e ca adăpostul antinuclear descoperit de Will? întrebă Chester.

— Nu, e mai mult decât atât, spuse Parry. Demult, în anii de dinaintea Primului Război Mondial, aristocraţii aflaţi la cârma ţării au decis că trebuiau să aibă un refugiu, unde să fie în siguranţă. Un loc unde să-şi ţină familiile şi valorile mobile, în eventualitatea unei invazii. Şi, aşa, au construit Complexul, pe banii lor – e ca un fel de castel subteran pentru cei foarte bogaţi. Ulterior, când treaba s-a cam nasolit pentru noi în al Doilea Război Mondial, Cabinetul de Război a preluat Complexul, extinzându-i rolul, astfel încât să includă un centru de comandă pentru Mişcarea de Rezistenţă.

— Operaţiunea Salvgardarea? intui domnul Rawls.

— Exact. Fiecare oraş din sud-est şi fiecare regiune importantă din Insulele Britanice îşi avea propria echipă, recrutată în prealabil în Mişcarea de Rezistenţă, aşteptând

pregătită în culise. Istoricii vă vor spune că, în momentul în care nemţii ar fi traversat Canalul, fiecare echipă urma să desfacă plicul sigilat şi să se conformeze cu stricteţe ordinelor scrise acolo, zise Party, aruncând o privire spre colonelul Bismarck, care aprobă doar cu o mişcare din cap. Dar ceea ce istoricii nu cunosc este că aceste echipe erau întru totul autonome. Iniţiativele majore urmau să fie orchestrate din camera de operaţiuni tactice aflată exact aici, în Complex, cunoscută sub denumirea de „Centru de comandă”. Încăperea este încă aici, iar noi continuăm să o numim tot aşa.

— Dar la ce este folosit Complexul acum? întrebă domnul Rawls.

— Este menţinut în state de funcţionare pentru cazul în care ar fi nevoie de el la un moment dat în viitor, răspunse Parry. Şi eu socotesc că acel moment a venit.

Tăcu, şi auziră cu toţii un zornăit. Zgomotul părea să vină din spatele uşii metalice blindate, deşi din cauza distanţei era greu de apreciat. Zornăitul se auzi din nou, mai tare de data asta, repetându-se apoi încă de câteva ori.

Pe urmă, uşa masivă din faţa lor se deschise încet, scrâşnind gros. Chester şi colonelul Bismarck luminară cu lanternele coridorul dreptunghiular, cu pereţii vopsiţi în crem şi pardoseala verzui. Dar dincolo de zona până la care băteau fasciculele luminoase, domnea o beznă neagră şi sinistră.

Pe urmă, se aprinseră nişte lămpi în capătul îndepărtat al coridorului.

— Cât de lung e? întrebă Chester, mijindu-şi ochii şi privind în depărtare.

Parry nu răspunse, căci alte şiruri de lămpi subţiri începuseră să se aprindă, din ce în ce mai aproape de ei.

Din porţiunea neluminată a coridorului, se auzi un zbârnâit.

— Asta ce-a mai fost? întrebă domnul Rawls, păşind în spate, îngrijorat.

— Ultimul Cavaler Protector rămas, chicoti Partry.

Luminile ajunseră acum în camera unde erau ei.

În aceeaşi clipă, un bărbat în vârstă pe un cărucior cu rotile motorizat răsări în faţa lor, scârţâind din pneuri pe pardoseala cu linoleum, când opri prin derapaj.

Stephanie se hlizea amuzată.

În spatele bărbatului, pe puţin vreo zece pisici, toate de culori şi vârste diferite, veneau alergând pe coridor, ca să-l ajungă din urmă.

— Sergent Finch, spuse Parry, ducându-se spre bătrân şi scuturându-i mâna cu însufleţire.

Ca şi cum sergentul ar fi intrat la apă, micşorându-se, bereta lui maronie părea cu câteva mărimi mai largă decât i s-ar fi potrivit, alunecându-i pe frunte peste sprâncenele albe şi stufoase. Purta un cardigan kaki, iar la spatele căruciorului avea două cârje vârâte într-o husă.

— Domnule comandant, cât de mult mă bucur să vă revăd, zise sergentul Finch, zâmbind cu gura până la urechi. Scuze că nu m-am mişcat mai repede, dar m-au lăsat de tot picioarele astea.

— Valabil şi în cazul meu, zise Parry, ridicând bastonul.

Coborând privirea spre motanul care se cuibărise fericit între picioarele lui, pe căruciorul cu rotile, sergentul Finch mai spuse:

— Şi scuze pentru formalităţile de la intrarea principală. Ştiţi bine că trebuie să respect protocolul.

— Sigur că da, îl linişti Parry.

Sergentul Finch se uita în jur, la toata lumea. Privirea i opri asupra lui Colly, care, furişându-se sfioasă prin spatele doamnei Burrows, o adulmeca de zor pe una dintre pisicile mai curajoase.

— Ăsta nu-i câine, aşa-i, domnule comandant?! Nu pot lăsa câini în libertate pe-aici, cu atâtea pisici…

— Nu-ţi face griji – e tot pisică, doar că mult mai mare, interveni doamna Burrows.

Era ciudat s-o vezi pe Colly, ca un colos printre celelalte pisici care, mirosind pe una de-a lor, îşi învingeau rapid teama. Pisicile începură să se adune ciorchine în jurul lui Colly, frecându-se de ea şi mieunând.

— Ce-o să mai inventeze în curând? exclamă sergentul

Finch. Habar n-am avut că afară, în lume, au ajuns să crească asemenea pisici!

După care, aplecându-se în faţă pe scaun, ca să ia nişte foi de hârtie şi pixuri de duzină din coşul prins de ghidon, continuă:

— Să începem cu începutul. Vreau să semnaţi toţi acest formular, în trei exemplare, înainte de a va da permisiunea să mergeţi mai departe.

— Oh, da, zise Parry, cu o grimasă. Uitasem complet de birocraţia asta.

— Ce-i cu formularul asta? întrebă domnul Rawls, luând una dintre foi şi parcurgând în fugă rubricile.

Mişcând dojenitor degetul spre el, sergentul Finch spuse:

— Nu, nu, domnule, nu aveţi voie să citiţi. Este SOSA – Special Official Secrets Act[5], explică el.

— Poftim?! explodă uimit domnui Rawls. Păi, dacă nu-l citesc, de unde să ştiu cu ce sunt de acord semnându-l?

— Simplu, nu ştii, zise Parry, zâmbind. Este atât de top secret, încât nu ai voie să-l citeşti decât *după* ce l-ai semnat.

— Fir-ar să fie! mormăi domnul Rawls, aplicându-şi semnătura pe prima foaie şi continuând, apoi, cu celelalte două exemplare.

După ce completă fiecare formularele obligatorii, spre satisfacţia sergentului Finch – inclusiv doamna Burrows, căreia trebuiră să-i arate unde să semneze –, porniră cu toţii în urma lui, pe coridor. Cu o lungime de aproximativ o sută de metri, coridorul avea înşirate pe pereţi rafturi pe care se aflau coifuri metalice uzate în lupte, măşti de gaz, biciclete care păreau fabricate prin anii 1940 şi radiouri de modă vrehe, în raniţe de pânză.

În timp ce se deplasau, sergentul Finch folosi o comandă de pe ghidonul căruciorului, pentru a activa uşile intermediare care delimitau coridorul de camera precedentă. Apăsând pe fiecare buton roşu numerotat, un perete metalic gros coborî zuruind şi închise etanş accesul în restul Complexului.

---

[5] Regulamentul Serviciilor Speciale Secrete (lb. engleză).

— Prin urmare, Danforth e deja aici? întrebă Parry.

— Da, profesorul este în Centrul de comandă, domnule, răspunse sergentul Flinch. Şi-a conectat noua jucărie.

— Ar trebui să mergem şi noi să vedem ce mai face, zise Parry.

— Am înţeles, domnule, spuse sergentul Finch, scârţâind cu pneurile pe linoleumul de pe pardoseala coridorului uşor înclinat la vale.

Colly păşea iute în faţa contingentului uman, cu toate pisicile alergând în turmă după ea. Felina Vânător părea mai însufleţită decât fusese în ultima vreme, dar asta poate şi din cauză că un pisoiaş jucăuş încerca tot timpul să sară pe ea, cu gheruţele scoase.

Captivat de ecranul laptopului, Danforth abia dacă-şi ridică privirea când intrară în Centrul de comandă.

— Trebuie neapărat să vedeţi asta, zise el. Este ştirea principală pe toate canalele TV din SUA.

Centrul de comandă era o încăpere circulară spaţioasă, având în mijloc cinci rânduri de birouri lungi, pe care aflau telefoane vechi şi panouri de lemn înţesate de cadrane greoaie, servind la formarea numerelor. Pe o întreagă latură a Centrului de comandă, se aflau ecrane de sticlă acrilică înşirate din tavan până la podea, şi pe care fuseseră pictate, cu linii negre groase, diferite hărţi ale Insulelor Britanice. Chester rămăsese lângă o hartă care prezenta sudul Angliei şi exact vizavi, peste Marea Mânecii, linia de coastă a Franţei.

Danforth se afla chiar în partea din faţă a încăperii. Dintr-un panou montat pe zid, lângă el, se revărsa o încâlcitură de cabluri, ca nişte spaghete, care acum se mişcau uşor, în timp ce Danforth răsucea ceva în spatele laptopului.

— Dacă aş reuşi să fac să meargă vechitura asta inutilă, bombănea el, fluturând din mână înspre un ecran mare montat pe perete deasupra lui, am putea cu toţii să vedem ştirile în gloriosul tehnicolor.

Brusc, pe ecran se iviră linii frânte, mişcându-se rapid.

— Aproape am reuşit, zise Danforth, când imaginea unei persoane răsări dintre paraziţii de pe ecran, ca să dispară

din nou imediat.

Apoi, schimbând o setare pe laptop, Danforth anunţă:

— Şi dacă aplicăm un pic de atenuare… hei, abracadabra!

— CNN? întrebă Parry, încruntându-se la imaginea de pe ecran – un prezentator la pupitrul ştirilor –, deşi deocamdată nu avea sonor. Asta voiai tu să ne arăţi?

— Da, răspunse Danforth. Informaţia este difuzată de toate canalele de ştiri din SUA. CNN, Fox, ABC – la alegere.

Sergentul Finch se holba cu gura căscată la ecran.

— Asta e televiziune? Până acum, n-am mai avut niciodată televiziune aici.

— Tot stâlpul de electricitate de deasupra a fost conceput pentru a funcţiona ca o antenă radiofonică puternică, dar există şi două farfurii de satelit ascunse înăuntru. Am reuşit să intru la semnalul de alimentare al uneia dintre antenele-satelit, spuse Danforth, Şi… cu un pic de inventivitate à la Heath Robinson[6]… într-un final… ar trebui să avem şi sonor.

Un scârţâit asurzitor izbucni din difuzoarele de pe pereţi cand Danforth făcu o nouă setare la laptopul lui.

Toata lumea se adunase în faţa ecranului mare, în afară de doamna Burrows care stătea în genunchi lângă Colly, gonind constant pisoiaşul năstruşnic care nu-i dădea pace felinei Vânător.

Prezentatorul avea o expresie sumbră.

— *Abia acum Departamentul de Interne a difuzat detalii privind explozia în care şi-au pierdut viaţa trei membri ai Senatului şi alte patru persoane în faţa unei clădiri guvernamentale de pe Dealul Capitoliului, ieri seară. Potrivit un rapoarte eronate difuzate de mass-media, o bombă plasată într-o maşină ar fi fost cauza exploziei.*

Diverse instantanee arătau cum militari americani păzeau o baricadă de-a curmezişul drumului. Apoi, camera de luat vederi prezentă câteva prim-planuri cu maşini incendiate, în jurul cărora roiau persoane în costumele albe

[6] William Heath Robinson (1872-l944), caricaturist şi ilustrator britanic, renumit pentru invenţiile complicate şi extravagante pe care le desena.

specifice medicinei legale.

— *Dar acum se ştie că lucrurile nu au stat aşa. Înregistrările difuzate de sistemul de pază şi securitate au dezvăluit că diapozitivul exploziv era transportat de către un bărbat de vârstă mijlocie, care se pare că a lucrat pe cont propriu.*

Apărând din nou pe ecran, prezentatorul continuă:

— *Cu câteva ore în urmă, într-o conferinţă de presă, Departamentul de Securitate a dat publicităţii acest comunicat.*

Pe un podium se afla o femeie, cu o mare de ziarişti în lunga sală din faţa ei.

— *Presupusul atentator a fost identificat drept un cetăţean american.*

Un murmur de stupefacţie traversă grupul de ziarişti, mulţi ridicând mâna, nerăbdători să pună întrebări.

— *Vă rog – vom trece şi la întrebări peste câteva momente,* spuse purtătoarea de cuvânt, aşteptând ca ziariştii să facă linişte. *Vă mulţumesc*, reluă femeia, când gălăgia încetă. *Identificat drept cetăţean american, care în ultimii cinci ani a locuit în Regatul Unit, unde lucra ca producător de documentare de televiziune…*

Doamne Burrows se ridicase în picioare.

— *O fotografie recentă a presupusului atentator a fost dată publicităţii*, continuă purtătoarea de cuvânt, când pe ecran apăru o poză.

— Îl vedeţi? Mi-l descrieţi, vă rog? cerea disperată doamna Burrows.

Toţi cei din Centrul de comandă se uitau la ea, în afară de Parry.

— Un bărbat la aproape patruzeci de ani, şaptezeci şi două de kilograme, plete ondulate, barbă… începu să spună Parry.

— E Ben, rosti cu voce sugrumată doamna Burrows, dându-şi seama că era vorba despre producatorul de televiziune cu care se împrietenise în Highfield.

Nu a mai fost nevoie ca Parry să completeze descrierea, căci purtătoarea de cuvânt spunea deja:

— *Conform listei de pasageri de la JFK, Benjamin Wilbrahams a sosit cu un zbor de la Londra în primele ore ale dimineţii de ieri. A închiriat o maşină de la aeroport, la volanul căreia s-a deplasat în Washington, DC. Deşi toate zborurile comerciale din şi către Regatul Unit al Marii Britanii au fost suspendate în ultimele două săptămâni, Wilbrahams s-a aflat la bordul unui avion al US Air Force, care efectua zboruri speciale pentru repatrierea cetăţenilor statului. Cu toate că nu a fost detectat niciun dispozitiv în bagajul său şi nici asupra sa, se crede că atentatorul ar fi avut un aparat ascuns în corpul lui, asemenea Bombelor Umane trimise din Anglia în alte ţări europene, al căror număr a crescut îngrijorător în ultimele săptămâni.*

Ziariştii prezenţi la conferinţa de presă amuţiseră acum complet.

Pe ecran apăru chipul prezentatorului din studio.

— *Ca urmare a revărsării de petrol pe coasta de est a SUA, ostilitatea faţă de Anglia nu a fost niciodată mai intensă decât în ultimul an. Iar acest incident, în care unul dintre cetăţenii statului nostru a fost constrâns să comită un oribil act de terorism pe pământ american, a făcut ca sentimentele antibritanice să crească şi mai mult. Au avut loc demonstraţii în faţa Ambasadei Britanice de la New York şi, de asemenea, la câteva consulate britanice de pe cuprinsul ţării.*

Imaginea de pe ecran înfăţişa acum o mulţime furioasă, purtând nenumărate pancarte protestatare.

— *Fiii Americii şi-au vărsat sângele pentru a ajuta Anglia să cucerească Germania în ultimul război. Şi aşa... aşa înţeleg englezii să ne răsplătească acum?!* tuna furios un demonstrant, agitând ameninţător pumnul în faţa obiectivului camerei de filmare.

— *Uitaţi-vă numai la toate facţiunile de terorişti pe care i-au primit în ţara lor. Era de aşteptat să se ajungă la asta – a fost doar o chestiune de timp,* spunea un alt demonstrant.

O femeie începu să scandeze:

— *Jos englezii! Jos englezii!*

— Foarte iscusită mutarea Styxului. Au avut grijă să nu

mai putem primi niciun sprijin de la verii noştri de peste Atlantic, comentă Danforth.

— Gata, ajunge, decise Parry. Închide televizorul!

Când ecranul se întunecă, toată lumea se întoarse spre doamna Burrows.

— S-au folosit de Ben. Probabil că i-au spălat creierii de tot cu Lumina-Întunecată, spuse ea încetişor, cu capul plecat. Nu merita să moară aşa.

Parry îşi drese glasul, cu un aer jenat. Schimbând o privire cu moş Wilkie, se duse spre Stephanie:

— Cred că e timpul ca noi doi să stăm de vorbă serios.

Stephanie nu reacţionă sclifosindu-se ca de obicei, ci încuviinţă din cap, cu o mutră spăşită. Chester simţi un val de compasiune pentru fată – era limpede că ei nu i se explicase deocamdată cât de gravă era situaţia.

— Iar între timp, cazaţi-vă toţi, exact cum aţi avut camerele până acum. Va ajută sergentul Finch, zise Parry. Măcar veţi descoperi că e confortabil aici – dormitoarele de la nivelul de dedesubt sunt de talia unui hotel de cinci stele.

Capitolul nouă

Will nu-l mai văzuse niciodată pe Drake atât de îngrijorat ca acum, când ridică privirea spre chipul lui Eddie, înainte de a rosti:

— Explică-mi şi mie ceva, te rog. De unde ştii sigur că această aşa-zisă Fază are loc cu adevărat? A văzut asta cu ochii lui unul de-al vostru? Şi unde se desfăşoară chestia asta? insistă el într-o succesiune rapidă de întrebări.

— Oh, te asigur că are loc cu adevărat, doar că nu ştim unde, replică Eddie. Pentru un Styx, este cea mai puternică forţă pe care a întâlnit-o vreodată... o simţi cu fiecare celulă din trupul tău. E valabil pentru toţi bărbaţii. Am ştiut toţi de o bucată de vreme că Faza era pe cale să înceapă. Iar femeile Styx, oriunde s-ar fi aflat, au simţit acelaşi lucru cu mult timp înaintea noastră. Impulsul este mult mai puternic

la ele. Este cerinţa copleşitoare şi irezistibilă de reproducere a speciei. Este… încercă să explice Eddie, căutând cuvintele cele mai sugestive pentru asta, este… ca şi cum o chemare imperativă se transmite prin aer… ca un accelerator de particule ireversibil.

— Ca nişte feromoni, sugeră Drake, cu respiraţia întretăiată.

Eddie părea atât de cufundat în gânduri, încât nici nu-l auzi, continuând să vorbească:

— Acceleratorul instigă… coordonează… Faza, mai presus de voinţa oricui. Femeile noastre se schimbă, se transformă oribil. Şi ceea ce se dezlănţuie din ele – Clasa Războinicilor – face *tabula rasa* din orice specie care nu este considerată drept rezervă alimentară. *Afară cu ce e vechi!*

— Inclusiv noi? întrebă Drake.

— Da, orice forma de viaţă care poate prezenta fie şi cea mai vagă ameninţare faţă de stăpânirea absolută a Styxului va fi eradicată. Asta înseamnă vânarea nemiloasă a tuturor oamenilor.

Sesizând o mişcare afară, lângă Humvee, Eddie zări o veveriţă roşie coborând iute pe trunchiul unui copac. Arătând spre ea, zise:

— La fel cum specia aceea de veveriţă a fost dominantă, înainte ca varietatea cenuşie să nu o înlocuiască aproape total.

— Dar această Clasă a Războinicilor despre care vorbeşti tu – sunt totuşi nişte creaturi fizice, materiale. Chiar dacă ar fi un soi de mega-Limitatori, nişte suprasoli bine înarmaţi i-ar putea opri, nu-i aşa? întrebă Drake. Mai ales dacă ne organizăm bine.

— Iată un *dacă* monumental de mare. Indivizii din Clasa Războinicilor prosperă în haos. Sunt haos ei înşişi, zise Eddie. Iar dacă vă luptaţi cu ei şi, cumva, reuşiţi să-i învingeţi, există posibilitatea unei noi încleştări.

— Mai bine să nu mai aud aşa ceva, gemu Drake, în timp ce Eddie căuta o anumită pagină din Cartea Proliferaţiei, pe care, găsind-o, i-o arătă şi lui.

— Ce naiba sunt chestiile alea? întrebă Will.

Ilustraţia gravurii pe lemn ocupa o pagină întreagă, dar era împărţită în trei casete, care înfaţişau cerul, pământul şi, jos de tot, o zonă de apă acoperită cu spumă şi valuri, ceea ce voia să sugereze, probabil, oceanul. Iar în fiecare dintre aceste casete se aflau nişte creaturi inexplicabile. În afară de colţi ucigaşi şi gheare, singurul aspect pe care creaturile îl aveau în comun era faptul că artistul încercase să arate că erau transparente sau semitransparente. Pe lângă asta, fiecare creatură părea adaptată la mediul ei; creatura de sus avea două rânduri de aripi ca la lilieci, creatura din mijloc avea trei perechi de picioare, iar creatura acvatică avea înotătoare ca peştii.

— Dacă orice altceva da greş, reuşita Fazei este garantată de asta, zise Eddie. Asta este soluţia de avarie… este *Armagi*.

— Armagi? repetă cu atenţie Drake.

— Este baza pentru cuvântul Armageddon, care nu are nimic de-a face cu locul unde se zice că va avea loc legendara bătălie finală, aşa cum ne fac să credem multe religii. Nu, Armagi este un fel de sfârşit… sfârşitul vieţii omului pe Pământ, spuse Eddie.

— *Un fel de?* repetă Will, cât pe-aci să râdă, fiindcă îi venea greu să accepte ceea ce auzea.

— Conform legendelor noastre, Armagi sunt nişte organisme în continuă adaptare, capabile să regenereze un corp întru totul nou, pornind de la o fărâmă de ţesut chiar. Dacă rupi în bucăţi un Armagi, dai naştere unei puzderii de exemplare identice. În termeni ştiinţifici, Armagi pot fi descrişi ca nişte mănunchiuri de celule neoblast, care au capacitatea să se diferenţieze în orice configuraţie celulară cu rol de genocid, de care ar fi nevoie la un moment dat, spuse Eddie, închizând cartea, cu un gest final. Prin urmare, chiar dacă aţi reuşi să ajungeţi la sfârşitul actului întâi – Clasa Războinicilor –, al doilea act ar aduce prăbuşirea edificiului. Fără să fi ştiut, oştenii lui Vlad Ţepeş au zădărnicit Armagi, deoarece au ars toate celulele vii, atunci când au dat foc catacombelor.

— Bun, atunci să-i prindem pe Războinici până nu apucă să se disperseze. Iar pe urmă folosim şi noi focul, raţionă Drake. Ardem tot – Războinici şi femei Styx, scrum şi cenuşă să se-aleagă de toţi.

— Ştiu că s-ar putea să nu vi se pară important acum, dar pot să întreb şi eu ceva? interveni Will.

Eddie încuviinţă din cap.

— Asta este motivul pentru care gemenele Rebecca au atâta putere asupra Styxului? zise Will.

— Toate femeile noastre au un ascendent asupra Styxului de sex masculin, însă gemenele Rebecca sunt din familia noastră domnitoare.

— Bun… dar… ăăă, îngăimă Will, însă se poticni, cumva jenat de ceea ce voia să spună.

— Haide, dă-i drumul, îl încurajă Drake.

— Păi… ţinând seama de toate astea, cum rămâne cu Elliott, atunci? întrebă băiatul.

Eddie se uita la el cu o expresie inertă.

— Cum rămâne cu ea? Sincer, nu ştiu. Desigur, Elliott este ceea ce, fără milă, coloniştii numesc „pruncul canalului”, ţinând seama că este un hibrid, parţial om, parţial Styx. Dar care genotip este cel dominant… n-aş putea să-ţi spun. Tot ce pot să-ţi spun este că trebuie ţinută în izolare, dacă s-ar întâmpla ca Faza s-o afecteze în vreun fel. Asta fiindcă ar putea fi periculoasă pentru oricine s-ar afla în jurul ei.

— Bine, zise Will, înghiţind anevoios, din cauza nodului care i se pusese în gât, şi dorindu-şi să nu fi întrebat nimic.

* * *

Sweeney continua să-i păzească pe Limitatori, când Will veni înapoi. Soldaţii stăteau exact în acelaşi loc. Doar doamna Rawls se mişcase, fiind aşezată acum pe malul apei, cu genunchii strânşi la piept.

— Bun, s-a terminat cu tête-à-tête-ul? Care-i schema? întrebă Sweeney.

— Nici n-ai crede dacă ţi-aş povesti, îi răspunse Will.

— De fapt, am prins aproape tot, recunoscu Sweeney, atingând cu degetul reţeaua de linii din faţa urechii. Nişte

aiureli.

— Chiar ai auzit? se miră Will, privind peste umăr şi-ncercând să estimeze cât de departe era vehiculul militar în care stătuseră ei de vorbă. Dar sunt până acolo… ce… pe puţin treizeci de metri, nu?

— Un fleac, rânji Sweeney.

Când întoarse din nou capul, Will îşi dădu seama subit că opt perechi de ochi de Limitator erau aţintiţi asupra lui. Acum, ştia şi el ce ştiau ei. Stânjenit, îşi drese glasul de câteva ori.

— Prin urmare, ai auzit că Drake vrea să ne punem în mişcare imediat. Apropo, îl luăm cu noi şi pe Eddie, într-unul dintre vehiculele lui militare, îi spuse Will lui Sweeney.

Împungând aerul cu bărbia spre şirul de Limitatori, Sweeney întrebă:

— Bun, dar cu prăpădiţii ăştia ce facem?

— Le dăm drumul să plece, îi răspunse Will.

— Vasăzică de-acum sunt prietenii noştri? zâmbi uriaşul.

— Presupun că da, replică Will, adresându-li-se în continuare Limitatorilor. Eddie vrea să vă duceţi la Londra şi să aşteptaţi acolo ordinele lui. Zice să luaţi jeepul şi celălalt Humv…

Privind în lungul cărării spre celălalt vehicul militar, Will văzu cadavrul Vânătorului pe capotă şi, brusc, amuţi consternat.

— Spuneai ceva, îi sugeră cu blândeţe Sweeney.

— Bartleby, doar atât reuşi băiatul să mai îngaime, uitându-se neputincios la Sweeney.

Încuviinţând din cap, Sweeney li se adresă apoi Limitatorilor:

— Ascultaţi aici, Pocitaniilor. Ia, purtaţi-vă civilizat şi înmormântaţi cum se cuvine motanul flăcăului, s-a-nţeles? Şi vreau să săpaţi o groapă ca lumea, nu aşa, doar de mântuială. Îi datoraţi băiatului măcar atâta respect, clar?! încheie Sweeney, uitându-se spre Will, care dădu recunoscător din cap.

— Şi cu puicuţa cum rămâne? continuă Sweeney, arătând cu degetul mare înspre doamna Rawls.

Doamna Rawls era pe punctul de a-şi manifesta indignarea faţă de un asemenea apelativ, dar se răzgândi, mulţumindu-se doar să-i arunce o privire criminală lui Sweeney.

— Doamna Rawls vine cu noi, răspunse Will, plecând apoi să-şi ia rucsacul din jeep, precum şi două genţi pe care Drake le lăsase în maşină.

— Lasă-mă pe mine să car ce e mai greu, se oferi Sweeney, prinzând cu două degete bagajele şi săltându-le din mâinile lui Will, de parcă ar fi fost uşoare ca fulgul. Şi, poftim, ia-ţi înapoi puşcociul, mai adăugă el, dându-i arma.

Chiar şi fără o armă îndreptată asupra doamnei Rawls, Sweeney avea grija să nu o scape din ochi, după ce se puseră în mişcare cu toţii.

— Will, zise doamna Rawls, acum, când aţi isprăvit cu postura de bărbaţi feroce, e timpul să aflu şi eu veşti despre familia mea. Nimeni nu-mi spune nimic despre Jeff şi Chester, dar presupun că sunt bine amândoi, chiar dacă nu ştiu unde se află. Aşa e?

— Cu siguranţă, aşa trebuie să fie, o linişti Will. Şi în curând ne vom întâlni cu ei.

— Mulţumesc, spuse doamna Rawls, răsuflând uşurată.

Dar, în clipa când ajunseră la Humvee, Drake luă de la Sweeney una dintre genţi şi se apropie de doamna Rawls.

— Emily, în ceea ce te priveşte, am două variante. Ori continui să te tratez drept un potenţial inamic şi să te ţin sub strictă supraveghere, ori te declar absolut „curată”, asigurându-mă că nu ai fost programată cu Lumina-Întunecată. Alegerea îţi aparţine.

Doamna Rawls înclină capul spre Will şi-i zâmbi.

— M-am înşelat când am spus că s-a isprăvit cu postura de bărbaţi feroce. Drake, continuă ea, nu vreau să am cătuşe la mâini când îmi voi revedea familia. Fă ceea ce trebuie.

Băgând mâna în geantă, Drake scoase un dispozitiv. Arăta ca o pereche de ochelari legaţi printr-un cablu de un mic cilindru.

— Danforth a confecţionat chestia asta? întrebă Will.

— Da, e noul epurator de buzunar, cu performanţe îmbunătăţite, răspunse Drake. Ştiu că am mai spus asta de o mie de ori, însă, oricum, omul ăsta e un geniu.

— Absolut, zise Sweeney. S-a oferit odată să mă repare şi pe mine la tărtăcuţă, de parcă aş fi fost tăraboanţa aia a lui de Morris Minor.

— Mda, e evident că a miniaturizat epuratorul original, remarcă Will.

— Exact. Will, am nevoie să mă ajuţi tu, întâi, spuse Drake, ţinând cilindrul în dreptul feţei băiatului.

— Eu?! Pentru ce? întrebă Will, circumspect.

— Trebuie doar să ţii ochii deschişi şi să urmăreşti păsărica, răspunse Drake.

Când apăsă pe un buton de pe cilindru, o rază purpurie intensă lumină drept în pupilele lui Will. Băiatul recunoscu imediat culoarea, care semăna identic cu aceea a unei Lumini-Întunecate, deşi de data asta nu avea absolut niciun efect asupra lui. Strângând pleoapele, dar doar din cauză că raza luminoasă era prea strălucitoare, Will întrebă:

— Şi acum?

— Simţi ceva? îl întrebă Drake. Ţi-e rău, ţi-e greaţă?

— Nu, nimic, răspunse Will.

— Bun, zise Drake şi, ridicând degetul de pe buton, întrerupse acţiunea razei purpurii. Ai înţeles, tu ai fost „lampa de control”. Ştiam că nu trebuia să ai niciun fel de reacţie, demonstrând astfel că eşti „curat lună”. Acum, e rândul tău, Emily.

Drake săltă cilindrul în dreptul feţei ei şi acţionă din nou butonul.

Ţipând strident, de parcă ar fi încasat un pumn, Emily se crispă din tot corpul, fiind gata să se prăbuşească pe jos. Graţie reacţiilor lui fulgerătoare, Sweeney o prinse la timp.

Eddie urmărea fascinat întregul proces.

— Ce tehnologie minunată! Presupun că ai elaborat sistemul ăsta pornind de la observaţiile făcute asupra programului meu de Lumină-Întunecată, zise el. Însă, crede-mă Drake – eu nu i-am făcut lui Emily niciun fel de programare.

— De acord, poate într-adevăr tu nu i-ai făcut nimic, zise Drake. Însă e limpede că în capul ei se întâmpla ceva neobişnuit. Nu ştiu ce poate fi şi, oricum, nu pot risca să o las aşa. Pune-o pe bancheta din spate, Scânteie, îi zise el lui Sweeney. Şi ţine-o bine – nu cumva să se lovească din cauza hurducăturilor prin hârtoape.

Doamna Rawls părea mai mult decât dezorientată când Sweeney o sui cu forţa în Humvee. Aşezându-se apoi lângă ea, Sweeney întinse braţul şi-i cuprinse umerii într-o îmbrăţişare de uriaş.

— Obiectivul este sub control, confirmă el.

Drake se aplecă înăuntrul habitaclului, prin portiera deschisă, cu ochelarii legaţi de dispozitivul lui Danforth.

— Ăsta este capătul activ al aparatului, zise el, verificând dacă ochelarii stăteau bine la ochii doamnei Rawls. Ah, şi era să uit – nu trebuie să-şi muşte cumva limba. Are cineva vreo batistă?

— Poftim, se oferi Sweeney şi, din vestonul lui militar, scoase o cârpă cam murdară, pe care Drake o plie de mai multe ori.

— Gura mare, îi ordonă el doamnei Rawls care, încă buimacă, făcu după cum i se ceruse, lăsându-l pe Drake să-i vâre batista în gură. Acum, încearcă să te relaxezi. În mod normal, nu durează mult.

Când Drake acţionă un alt întrerupător de pe cilindru, o lumină purpurie apăru în spatele lentilelor şi, lateral, spre braţele ochelarilor.

Will tresări nervos când răcnetele guturale ale doamnei Rawls răsunară cu ecou în toată pădurea.

* * *

Locotenentul îşi încheia catarama centurii cu bandulieră, în timp ce ieşea cu paşi târşâiţi pe culoar. Asta fusese a doua noapte în care, în loc să se ducă acasă, preferase să rămână în una dintre celulele din aripa pentru interogatorii a secţiei de poliţie, dormind pe un morman de pături de la puşcărie, direct pe pardoseala rece. Încă nu le iertase pe maică-sa şi pe soră-sa că-i omorâseră căţeluşul, gătind din el o tocăniţă cu care-l serviseră la masă. Ajunse la capătul

coridorului cu pereţi văruiţi, apoi intră în zona de recepţie, scuturându-şi braţele ca să-şi mai dezmorţească muşchii.

— Salut, strigă el, dar constată că înăuntru nu era nimeni. Domnule? Alo? E cineva pe-aici?

Neprimind niciun răspuns, locotenentul ridică panoul rabatabil al ghişeului, îndreptându-se apoi spre uşa de la biroul comandantului.

— Oh, aici eraţi, îi zise el superiorului său, care şedea aplecat peste masa de lucru, cu capul proptit în mâini. Vă supără indigestia aia urâtă, domnule? întrebă compătimitor locotenentul.

— Nu, răspunse după câteva clipe comandantul, îndreptându-se apoi de spate.

Locotenentul se trase înapoi speriat, când văzu faţa maltratată a comandantului, cu unul dintre ochi atât de umflat, încât îl ţinea aproape complet închis.

— Ce-aţi păţit? Cine v-a atacat? Câţi au fost?

— S-a întâmplat în Temniţă, oftă comandantul. Închideam prizonierii în celule, înainte de culcare, când afurisenia aia de Mulligan a tăbărât pe mine.

— Mulligan? întrebă locotenentul. Bill Mulligan – tâmplarul de mobilă?

— Nu, maică-sa, răspunse comandantul, privind jenat în jos.

— Nu se poate, *Baba-Cloanţa* Mulligan?!? pufni locotenentul. Păi, aia are pe puţin nouăzeci de ani. Cum a putut să…

— Ştiu, mormăi comandantul, dând din cap, de parcă nimic n-ar mai fi putut vreodată să spele o asemenea umilinţă. Dădea din gură despre Styx şi – absolut pe nepusă masă – s-a repezit la mine. Mi-a tras o ghioagă cu dreapta, de-am văzut stele verzi.

— Baba-Cloanţa Mulligan, repetă locotenentul.

Era atât de uluit, încât se lăsă jos pe scaunul din faţa biroului comandantului, fără ca acesta să-i fi permis să ia loc. Îşi dădu seama că încalcase regulile protocolare şi constată că superiorul lui se zgâia la el cu ochiul teafăr.

— Oh, scuze, domnule, n-am vrut să…

— Stai jos acolo, îl întrerupse comandantul. Ştii, Patrick, cred că am ajuns în punctul în care putem renunţa la eticheta uzuală.

Locotenentul era consternat pentru a doua oară. Ofiţerul lui superior nu i se mai adresase niciodată – *niciodată* – pe numele lui de botez. De fapt, chiar şi familia îl striga, mai degrabă, cu apelativul de „locotenent”, şi nu pe numele lui adevărat, deoarece legile Coloniei impuneau acest lucru.

— Eu… eu…, se bâlbâi locotenentul.

— Nu e momentul să fim gomoşi, Patrick, zise comandantul, luându-şi pipa dintr-un sertar şi desfacând o pungă de tutun. Hai să fim realişti. Jumătate din membrii Coloniei pier de foame, lent, dar sigur, în casele lor, în timp ce cealaltă jumătate a dispărut, Dumnezeu ştie pe unde, continuă comandantul, în timp ce-şi umplea pipa cu tutun. Şi cei care fac foamea vor ajunge, probabil, să se omoare între ei, bătându-se pe resturile de mâncare pe care le pot şterpeli din magazinele alimentare, iar…

Comandantul aprinse tutunul, folosind o brichetă cu piatră, după care reluă:

— … iar tu şi cu mine vom fi prinşi taman la mijloc, să vezi. O cotoroanţă ştirbă – exact ca Mulligan – o să ne snopească în bătaie cu poşeta. Şi totul doar pentru o înghiţitură de broască râioasă pusă la saramură, zise el, pufăind de câteva ori din pipă. Patrick, ştii, nostim e că *noi* suntem tot ce-a mai rămas. O linie subţire de poliţai, stăvilind o avalanşă de anarhie totală şi absolută. Suntem prinşi între diavol şi o mare neagră şi rece, filosofă el, scuturând stoic din cap. Nu, perspectiva nu-i deloc bună pentru noi, bătrâne. Dar *deloc* bună.

Locotenentul ascultase cu jumătate de ureche pledoaria comandantului, storcându-şi creierii între timp, ca să-şi amintească numele mic al superiorului său, fără să reuşească însă. Pe urmă îl frapă ceva din spusele celuilalt.

— Domnule, la ce v-aţi referit când aţi zis că jumătate din membrii Coloniei au dispărut? S-a produs vreun incident?

La fel ca toata lumea, locotenentul auzise şi el zvonurile, însă avea tendinţa să creadă că erau doar vorbe în vânt şi

oamenii se aflau totuşi undeva prin aşezarea răsfirată în Caverna de Nord.

Clipind des când îi intră fum în ochiul sănătos, comandantul localiză mesajul imprimat pe sulul de hârtie de lângă cotul lui şi-l împinse în cealaltă parte a biroului.

— Agentul de poliţie a transmis un raport, în timp ce tu dormeai. Şi tu, şi eu am avut de furcă deja cu vreo două sesizări nefondate despre dispariţia unor cetăţeni, dar chestia asta este diferită. Unul dintre ai noştri a fost dat dispărut. Nimeni nu l-a mai văzut pe sublocotenent de peste douăzeci şi patru de ore.

— Bine, dar eu ştiu că patrula prin Nord, zise locotenentul, referindu-se la caverna rurală. L-am văzut chiar eu, nu demult. Nu cumva o fi tot acolo şi a…?

— Nu s-a prezentat la raport în aceasta dimineaţă, îl întrerupse comandantul. Şi nici acasă nu a fost. Se zvoneşte că s-ar fi întâmplat ceva peste noapte în Nord şi, indiferent ce-o fi fost, presupunerea mea este că sublocotenentul a căzut victimă. Uită-te la acest edict emis de Styx, zise el, împungând aerul cu tija pipei în direcţia sulului de hârtie. Ni se refuză accesul în zonă.

— În Nord? *Noi* avem interdicţie să mergem acolo?! se miră locotenentul. Dar de ce? Doar suntem ofiţeri de poliţie.

— Extrem de neobişnuit, aşa-i? zise comandantul, dând din cap.

După ce citi mesajul, locotenentul comentă:

— De ce naiba să impună Styxul un ordin de restricţie totală? pufni el indignat, sărind în picioare. Mă duc acolo ca să mă lămuresc, se decise el, sub impulsul momentului.

— Serios? zise comandantul, arcuindu-şi sprâncenele cu un aer de amuzament detaşat, fiindcă tutunul tare începea deja să aibă efect asupra nervilor lui încordaţi. Înseamnă că eşti mai curajos decât mine, Patrick.

* * *

Nu apăru nimeni ca să verifice legitimaţia locotenentului, când acesta ajunse la Poarta Craniului, ceea ce nu însemna însă că prezenţa lui nu fusese sesizată de niciun Styx. Intră pe poartă şi, după douăzeci de minute, era deja la ultima

pantă care ducea în jos spre Caverna de Sud, de unde putea avea o imagine de ansamblu asupra străzilor şi a caselor. Zumzetul Staţiilor de Ventilatoare, care-i zbârnâia în urechi, i se părea mai tare decât de obicei, ca şi cum ar fi fost singurul sunet din întregul oraş.

Când intră în zona de locuinţe, avu tot la fel senzaţia că el era singura persoană rămasă în Colonie. În mod normal, la acea oră a dimineţii, ar fi trebuit să vadă oameni pe stradă, mergând la serviciu sau deschizându-şi prăvăliile, însă acum totul era pustiu.

În ciuda faptului că încă era supărat pe mama şi pe sora lui, locotenentul era atât de îngrijorat, încât trecu întâi pe-acasă. Găsind încuiată uşa din faţă, vru s-o descuie, dar scăpă cheile pe treapta de sus, unde aterizară zăngănind Aplecându-se să le ia de pe jos, rămase din nou surprins de acalmia nefirească din jurul lui.

Cu toate draperiile trase, ferestrele caselor de vizavi erau întunecate şi sumbre, aidoma unor ochi negri holbându-se sinistru la el. Pentru o vreme, strada lor fusese înţesată de soldaţi din Noua Germanie, însă între timp Styxul îi dusese în Suprasol. De-a lungul săptămânilor, auzise cum trupe de soldaţi din Noua Germanie erau mobilizate la tot felul de ore ciudate din noapte, tălpile lor ţinând cadenţa pe caldarâm, perfect la unison. Dar, deşi acum plecaseră toţi, prea puţine familii de colonişti primiseră totuşi permisiunea de a se muta înapoi în locuinţele lor. Începea să se întrebe dacă vecinii lui vor mai veni vreodată înapoi şi dacă strada lui îşi va mai recăpăta aspectul de altadată. Şi mai ales, dacă în Caverna de Nord se petrecuse, într-adevăr, vreo nenorocire.

În cele din urmă, deschise uşa şi intră în casă. Prima destinaţie a fost bucătăria; negăsindu-le acolo pe mama şi pe sora lui, încercă în salonaş, iar apoi în dormitoarele de la etaj. Paturile erau nefăcute, cu cuverturile răsfrânte peste aşternut.

Desigur, era posibil ca Eliza să fi ieşit cu mama lor în oraş, deşi locotenentul nu prea vedea *unde* s-ar fi putut duce, aşa, cu noaptea-n cap. În timp ce cobora scările,

încerca să-şi impună să nu mai fie atât de pesimist… imaginându-şi că Styxul ar fi trecut pe-acolo. Oprindu-se în hol, auzi un zgomot care părea să vină din bucătărie, aşa că dădu imediat buzna în salonaş, ca să ia de pe bufet lopata lui Will. Dacă erau nişte hoţi în casă, avea de gând să le tragă o chelfăneală de pomină.

Locotenentul se furişă în bucătărie, ciulind urechile. Încă un zgomot. Se duse până în capătul bucătăriei şi, încetişor, deschise uşa care dădea într-un mic vestibul. Păşind în vârful picioarelor, ajunse la o a doua uşă, care ducea la magazia de cărbuni. Când îşi lipi urechea de lemnul uşii, auzi neîndoielnic un fel de râcâit. „O fi vreun şobolan”, îşi zise el în gând.

Pe urmă, a fost sigur că aude un şuşotit.

„Şobolani bipezi”, se gândi.

Numărând în gând până la trei, trânti uşa de perete şi se năpusti înăuntru urlând.

Cineva se mişca prin întuneric, arătându-şi albul ochilor.

Locotenentul ridică lopata, pregătindu-se să lovească.

— OH, DUMNEZEULE! se tângui maică-sa, protejându-şi faţa cu mâinile.

Eiiza trase un răcnet.

— Ce…? strigă locotenentul, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Amândouă, în cămaşă de noapte, mânjite cu praf negru de cărbune, erau pitite în colţul din spate al magaziei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce căutaţi aici? se interesă locotenentul, simţind încă în corp valul de adrenalină.

Maică-sa începu să plângă.

— Am crezut că e Styxul la uşă… ca să ne ia cu forţa din casă, izbuti Eliza să îngaime.

Atât ea, cât şi bătrâna tremurau încă, atunci când locotenentul le conduse înapoi în bucătărie şi le puse să stea jos. Se uită la ele, observând cât erau de îngrozite, mânjite de praf gros pe faţă şi pe haine; pe urmă se uită la pardoseala bucătăriei şi la dâra pe care, păşind desculţe, o lăsaseră pe dale. Dalele pe care bătrâna le freca zi de zi,

păstrându-le atât de curate, încât ai fi putut mânca de pe jos.

Şi nu mai simţi supărare, din pricină că-i omorâseră căţelul. Însă *era* furios; voia ca vinovaţii să plătească pentru ceea ce se petrecea în Colonie. Totul se ducea de râpă. Şi acest colonist, leal până atunci, un păstrător aspru al ordinii publice, ştia exact *cine* erau vinovaţii.

— Chestia asta trebuie să înceteze, îşi şopti el în barbă, Styxul trebuie să fie oprit.

* * *

După ce se asigură că mama şi sora lui se cuibăriseră la loc în pat, locotenentul îşi văzu de drum spre Caverna de Nord. Merse pe alte străzi, la fel de pustii, fără să vadă ţipenie de om. Nici măcar câţiva soldaţi ai Noii Germanii, trataţi cu Lumina-Întunecată. Pe unele străzi, puţea groaznic a canalizare. Acum, când rutina de lucru zilnică fusese suspendată, nimeni nu mai cobora sub oraş, ca să se asigure că nu existau nicăieri conducte înfundate. Pesemne că apăruseră strangulări în canalizarea principală şi, din această cauză, întregul sistem refula deja.

— În ce hal am putut să ajungem, bombănea locotenentul ca pentru sine.

Brusc, încremeni în loc. Neîndoielnic, la intrarea în pasajul spre Caverna de Nord, se vedea o bucată de funie groasă spânzurând de-a curmezişul, iar de ea atârna un anunţ oficial interzicând accesul mai departe. Studiind câteva momente anunţul sinistru, care se legăna uşor în bătaia vântului, locotenentul păşi hotărât peste funie şi intră în Cavernă.

Înăuntru, nu mai existau uzualele globuri luminescente montate pe stâlpi – fuseseră demontate toate, aşa că a trebuit să aprindă lanterna de poliţie pentru a lumina drumul. De ambele părţi ale şoselei principale, erau doar câmpuri goale. Nici urmă de aşezare, nicio mărturie a trecerii oamenilor prin acele locuri.

Locotenentului i se păru că vede ceva. O mişcare. Deveni încordat, temându-se de tot ce putea fi mai rău – că nimerise drept în ghearele unui Limitator. Dar după câteva

clipe, văzând că nu apărea nimeni, îşi continuă drumul.

Ceva mai încolo, se opri din nou şi aprinse lanterna, ca să poată vedea în faţă.

— Oh, Doam…! rosti el, cu glas gâtuit.

Un corp compact, negru şi amorf, se ridică de jos. Locotenentul era convins că, de data asta, norocul îl părăsise iremediabil şi că, în faţa lui, nu putea să fie altceva decât un Limitator.

Fâlfâitul aripilor îi dădu numaidecât de înţeles că se înşelase. Fără să vrea, zburătăcise un mic stol de Pasarea-Minerului, care ciuguleau de pe jos. Erau nişte păsări hidoase, care se hrăneau din gunoaie şi stârvuri. Cu penaj negru zdrenţuit şi corpul subţiat ca un fus, semănau mai degrabă cu nişte vrăbii jigărite. Fără alt zgomot decât bătăile aripilor, îşi luară zborul, întorcându-se la cuiburile lor, sus, în frunzişul copacilor.

Respirând sacadat câteva momente, locotenentul încercă să-şi vină în fire după sperietura trasă, ca apoi să înceapă o investigaţie meticuloasă a zonei unde se aflase oraşul. I se parea ciudat când se gândea că, ultima oară când fusese aici, examinase cele trei cadavre, sub privirile inerte ale sublocotenentului. Dar lucrurile erau complet schimbate acum; nu putea găsi nici măcar un indiciu după care să se poată ghida.

— Zadarnic, se văită el, lovind neputincios cu piciorul în ţărâna umedă.

Pentru ca apoi să înlemnească. În sol existau nişte depuneri ciudate, ca şi cum totul ar fi fost greblat cu atenţie. Un material mai întunecos la culoare, aproape negru, părea amestecat cu solul. Şi lucrul ăsta nu avea nimic de-a face cu stolul de Pasărea-Minerului ori cu recoltele de ciuperci. Lăsându-se în genunchi, luă cu vârful degetelor un pic de praf de pe jos, ducându-l apoi la nas.

— Cenuşă, zise el. Lemn carbonizat.

Cei care curăţasera zona răseseră oraşul de pe faţa pământului. Lucraseră cu meticulozitate. Cum numai Styxul putea să facă.

Ridicându-se în picioare, îndreptă lanterna în jur.

— Dar ce s-o fi întâmplat cu oamenii?

Se aştepta din clipă în clipă să audă un pocnet de puşcă şi să simtă în ceafă o durere ascuţită, executat fiind de vreun Limitator, pentru nerespectarea ordinelor din edictul Styxului. Dar oribilii soldaţi păreau să fi dispărut şi din cavernă.

Continua să cerceteze amănunţit zona, inspectând solul centimetru cu centimetru. Dădu de nişte cioburi de farfurii şi pahare, după care găsi un cartuş uzat. Mirosea a cordită. fusese detonat recent. Dar era imposibil ca oamenii din aşezare să fi ars de vii odată cu cocioabele lor. Nu putea crede aşa ceva. Bun, dar dacă fuseseră deportaţi de către Styx, unde fuseseră duşi totuşi?

Fasciculul luminos al lanternei prinse licărul unui obiect. Ştiu ce era dinainte de a se apleca să-l ia de jos. Era un nasture de alamă, având turnat pe el motivul reprezentând lopata încrucişată cu târnăcopul. Blazonul vechi de trei mii de ani al Părinţilor Fondatori ai Coloniei. Iar acest nasture nu putea să provină decât dintr-un singur loc.

De la tunica unui poliţist.

De la tunica sublocotenentului, mai precis.

Cu nasturele în pumnul încleştat, se întoarse la şoseaua principală. Mergea din ce în ce mai repede, pe măsură ce se dumirea ce trebuia să facă. Traversă înapoi Caverna de Sud, revenind la panta pe unde coborâse cu două ceasuri în urmă. Continuă apoi prin dreptul Staţiilor de Ventilatoare, după care se opri brusc.

Asigurându-se că nu fusese urmărit şi că în tunelul din faţa lui nu era nimeni, se afundă iute în întunecimea din pasajul lateral. După vreo nouă metri, pasajul dădea într-o mică încăpere. În centrul acesteia, se afla un fel de ţarc, cu paie împrăştiate pe pardoseala de piatră. Deşi locotenentul detecta încă mirosul de porci, aceştia dispăruseră de mult timp de-acolo, fiind tăiaţi pentru a hrăni armata din Noua Germanie.

Numai că locotenentul nu venise aici pentru porci.

În celălalt capăt al încăperii, găsi locul unde se aflase uşa aruncată în aer de Drake şi Chester. Ulterior, fusese zidită

complet cu bolovani imenşi, iar foarte probabil, şi tunelul labirintului din cealaltă parte fusese surpat intenţionat, pentru ca nimeni să nu mai poată vreodată să intre în Colonie.

Locotenentul îşi numără paşii, mergând în lungul peretelui din stânga al încăperii, după care se opri ca să examineze solul cu lanterna aprinsa. Descoperi adâncitura umplută cu pietre şi începu să sape în ea, încercând pe cât posibil să nu facă zgomot.

Pe urmă, văzu ceea ce căuta. Era o cutie neagră, de mărimea unui pachet de cărţi de joc, cu o antenă de sârmă atârnând la exterior.

„Să recurgi la asta doar în ultimă instanţă”, îi spusese Drake. „Dacă vreodată ai nevoie de ajutor, indiferent de motiv, voi face tot posibilul să vin.”

La vremea respectivă, locotenentul nu prea dăduse atenţie acelor indicaţii. După ce jumătate din Laboratoare fuseseră demolate din cauza exploziei lor, devenise absolut vital ca Drake şi Chester să fugă din Colonie, împreună cu doamna Burrows, cât mai repede cu putinţă. Iar locotenentul, la rândul lui, fusese mai mult decât preocupat de modul în care avea să convingă Styxul de nevinovăţia îui.

Ştia că ar fi trebuit să raporteze prezenţa dispozitivului şi să solicite îndepărtarea lui, fără însă să fie în măsura să dea o explicaţie plauzibilă pentru modul cum aflase el de existenţa acelui obiect. Aşa că, până la urmă, preferase să uite de dispozitiv.

Până acum.

Inspectă atent carcasa neagră şi lucioasă a aparatului. Ca aspect, amintea mult de reperele luminoase cu care-l dotase Drake pe Will pentru a-şi marca drumul în jos spre lumea interioară, numai că acest instrument era altfel, prin faptul că emitea un semnal radio, detectabil prin scoarţa Pământului, dar pe o lungime de undă complet diferită.

Bâjbâind cu degetele, locotenentul localiză microîntrerupătorul de pe partea laterală a carcasei şi-l mută pe poziţia *Pornire*. Apoi, puse cu grijă înapoi aparatul

în adâncitura săpată în sol, îngropându-l bine la loc.

Nu ştia când – sau măcar *dacă* – Drake va prinde semnalul, dar nu ştia nici la cine altcineva să apeleze acum pentru ajutor. Considera emiţătorul radiofonic ca pe un mesaj SOS într-o sticlă, pe care tocmai o aruncase în ocean, cu speranţa că va fi găsită şi că el va fi salvat.

Cu speranţa că întreaga Colonie să fie salvată.

Capitolul zece

Când doamna Burrows intră în apartamentul ei, intercomul de lângă uşă zbârnâia. Se grăbi să ia receptorul din furcă.

— Da, s-a rezolvat, zise ea. N-a fost uşor – a trebuit să-mi ţin respiraţia şi să mă mişc mai încet decât un melc, ca nu cumva să mă audă. Nu m-a auzit şi mă bucur pentru asta, fiindcă altminteri nu ştiu cum aş fi putut să-i explic ce căutam la ea în cameră.

Tăcu apoi câteva secunde, ascultând ce-i spunea interlocutorul de la capătul firului.

— Aşa o să fac, confirmă ea, îndreptându-se spre furca telefonului, ca şi cum ar fi crezut că deja convorbirea urma să se încheie. Bartleby? mai zise ea, cu respiraţia întretăiată, întorcându-se în direcţia mesei de stejar, din micul birou amplasat în capătul camerei. Între cele două piedestale de sertare care formau baza mobilei, Colly şedea ca un Sfinx, cu ochii ei mari ca de chihlimbar aţintiţi asupra doamnei Burrows. Da, e groaznic, dar presupun că făcea şi el ceea ce face orice animal sălbatic… lăsându-se călăuzit de instincte.

Cu firul receptorului răsucit pe deget, doamna Burrows asculta ce-i spunea interlocutorul ei.

— Nu-ţi face griji, o să fim acolo când sosiţi voi, zise ea, după care închise telefonul.

Cu un oftat foarte uman, Vânătorul îşi puse botul pe labele din faţă.

— Ştiu, îi zise doamna Burrows. Dar te aşteaptă ceva atât de frumos!

* * *

— Elliott, şopti doamna Burrows în întuneric.

Fata se trezi instantaneu, rostogolindu-se din pat cu puşca în mâini.

— Ce e? întrebă ea repede. S-a întâmplat ceva rău?

— Nu, nimic care să ne afecteze direct, o linişti doamna Burrows. Doar că au sosit Will şi Drake, aşa că m-am gândit că poate ai vrea să-i vezi. Sunt sus, în Centrul de comandă.

Şi, fără să-i lase răgazul de a decide dacă voia sau nu să meargă, doamna Burrows aprinse lumina în cameră.

Parry nu-i minţise când le spusese că în buncăr cazarea era confortabilă. Apartamentul lui Elliott şi cel al doamnei Burrows erau plasate unul lângă celălalt, pe uşi scriind *Gov 1* şi, respectiv, *Gov 2*. Apartamentele fuseseră destinate miniştrilor din cabinet, interioarele semănând cu ceea ce poţi întâlni îndeobşte pe un vas de linie luxos, cu mobilier din mahon şi accesorii de alamă, dar minus hublourile aferente.

Camera principală din fiecare apartament avea aproximativ nouă metri pătraţi, cu o sală de baie proprie şi un mic birou alăturat, suficient de spaţios pentru o masă de lucru şi două scaune. Totul înăuntru – dulapuri, covoare, aşternuturi – consta în produse de cea mai bună calitate, care existaseră în Anglia la începutul secolului al XX-lea. Singurul adaus modern în cele două apartamente era cablajul din plastic urât înşirat deasupra plintelor şi pe părţile laterale ale uşilor, unde, pentru a asigura un sistem de legătură cu Centrul de comandă, fuseseră instalate aparate de intercom cu plăci de aluminiu, care arătau ca nuca-n perete.

— E nevoie să mă îmbrac special? întrebă Elliott.

Purta un tricou alb lăbărţat, pe care-l găsise în dulap, şi un şort albastru, mult prea larg pentru ea.

— Eventual un capot, sugeră doamna Burrows, înfaşurându-se mai bine în capotul din molton gros, cu care era îmbrăcată ea.

Apartamentele nu erau nicidecum sufocante, ci dimpotrivă destul de răcoroase, graţie aerului proaspăt pompat prin răsuflatoarele din tavan.

După ce Elliott se îmbrăcă, doamna Burrows zise:

— Gata?

Şi ieşiră amândouă din cameră.

— Chester! exclamă Elliott, surprinsă să-l vadă prăvălit lângă zid, pe coridor.

Vocea lui Elliott îl trezi din somn pe băiat care, cu mormăieli şi mârâieli, se săltă în picioare. Apoi, căscă de câteva ori, de-ai fi zis că-şi rupe fălcile.

— Oh, bună... scuze... Dormeam atât de profund când a venit doamna Burrows să mă ia, zise el, frecându-se la ochi. N-am apucat decât două ceasuri de somn.

Porniră toţi trei pe coridor, cotind apoi pe holul unde aflau lifturile.

— Nivelul 2, citi Chester, căscând din nou.

Se zgâia cu un ochi la planul etajului, aflat pe perete. Când sergentul Finch, cu alaiul lui de pisici, îi adusese jos cu liftul ca să le arate unde erau camerele lor, le spusese că în Complex existau în total şase nivele. Le mai spusese, de asemenea, că toată alimentarea cu electricitate venea de la liniile electrice de-afară. Ingenios era faptul că, fiind preluat direct din reţea, nimeni nu ar fi putut să-şi dea seama de consumul de curent electric folosit pe furiş pentru buncărul secret.

— Despre care lift spunea că e mai bine să-l evităm? întrebă doamna Burrows, stând în mijlocul holului.

Într-adevăr, sergentul Finch îi avertizase că unul dintre lifturi se defecta des, numai că ea nu-şi dădea seama la care se referise el.

— Ăsta de-aici, răspunse Elliott, conducând-o de mână pe doamna Burrows la cele două uşi închise ale ascensorului, Să ţineţi minte că nu trebuie să vă urcaţi în primul lift de pe partea asta.

— Mulţumesc, spuse doamna Burrows.

Chester chemă liftul, care veni aproape imediat.

— Mergem sus, mormăi el, trăgându-se într-o parte, ca

să le lase să intre pe Elliott şi pe doamna Burrows, urmându-le apoi şi el, fără niciun chef.

Liftul căpătă viteză în timp ce urca, după care, zdruncinându-se, se opri. Plafoniera de deasupra lor se stinse, o altă lampă aprinzându-se, clipind de câteva ori şi scăldându-i într-o lumină galbenă difuză. Un glas de bărbat, înregistrat pe bandă, anunţă: „Iluminatul de avarie”.

— Oh, splendid, fir-ar să fie, se lamentă Chester, apăsând în mod repetat pe butonul inscripţionat cu „H”, în speranţa că liftul se va urni din loc. Mai bine mergeam pe scări… nu mai am niciun pic de încredere în lifturi, de când cu drăcovenia aia paradită de sub casa lui Will.

Dar, cum termină de vorbit, ascensorul se trezi la viaţă, continuându-şi drumul în sus.

— Drake şi Will… sunt bine amândoi? N-au păţit nimic venind încoace? o întrebă Elliott pe doamna Burrows.

Fata se freca pe umăr, ca şi cum ar fi durut-o în acel loc.

Nu mai era timp de răspuns, căci imediat se auzi un clinchet şi uşile se deschiseră. Ieşiră toţi trei din cabină, traversând apoi câteva culoare pentru a ajunge la Centrul de comandă. Iluminatul pe tot parcursul era asemănător cu lumina de avarie din lift.

— Mă întreb de ce o fi aşa de întunecos peste tot? zise Chester, când intrau în Centrul de comandă.

Prima persoană pe care o văzură a fost Danforth, luminat nu numai de ecranul propriului laptop, ci şi de cele cinci laptopuri aranjate pe nişte mese demontabile, în jurul lui. În mod evident, profesorul continuase să lucreze la ceea ce-l preocupa, din moment ce multe alte panouri de pe perete erau acum deschise, lăsând să se reverse din ele un număr colosal de cabluri, încâlcite printre picioarele meselor. Observând că în încăpere intraseră Chester, Elliott şi doamna Burrows, ridică scurt privirea.

— Alimentarea principală cu curent electric va rămâne întreruptă un timp, anunţă el, fără altă explicaţie.

— Will? Drake! strigă Elliott, zărindu-i în cealaltă parte a sălii şi grăbindu-se să ajungă la ei.

— Nu-mi vine să cred! exclamă Chester, văzând pe cine

strângea în braţe tatăl lui.

Domnul şi doamna Rawls stăteau la gura tunelului de acces.

— Chester! strigă doamna Rawls, desfacând braţele ca să-l includă şi pe el în îmbrăţişarea lor.

Chester se agăţă fericit de gâtul maică-sii, simţind lacrimile de bucurie şi uşurare de pe obrajii ei.

— Ai găsit-o! Îţi mulţumesc, îi spuse Chester lui Drake, îţi mulţumesc din suflet.

Drake dădu înţelegător din cap, după care se întoarse spre Elliott.

— Noi doi trebuie să stăm de vorbă, începu el, pe un ton grav.

Elliott observă că Will venise un pic mai aproape de ea şi că se uita, pe furiş, la spinarea ei – la puşca lungă pe care o purta atârnată pe umăr, presupunea ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, dându-şi seama imediat că era ceva în neregulă. De ce nu vreţi să-mi spuneţi? insistă ea, depărtându-se cu doi paşi de Will şi Drake.

Apoi, întâmplarea a făcut să se uite în lungul tunelului de acces. Două siluete veneau spre Centrul de comandă. Persoana mai înaltă – un colos – era inconfundabilă, chiar şi de la distanţă.

— Sweeney, zise Elliott, dar nu recunoscu cealaltă silueta, Mai scundă. Cine-i acolo cu el?

— Elliott… spuse Will, apropiindu-se de ea. Avem…

— Jiggs… ăla de-acolo e Jiggs? insistă Elliott, mijindu-şi ochii în adâncul tunelului.

Deşi se mai pomenise de el uneori, nimeni nu-l văzuse vreodată până acum, chiar dacă toţi presupuneau că lucrul ăsta avea să se întâmple curând.

Elliott scutura energic din cap.

— Nu, zise ea, aruncând o privire spre Drake. Nu! Nu el!

Will îi văzu maxilarele încleştate şi expresia cruntă care-i apăruse în ochi.

— Elliott, dă-mi mie puşca, îi ceru Drake, încercând să i-o ia cu forţa, numai că fata fusese mai rapidă decât el.

Elliott alerga spre silueta din tunel.

Spre tatăl ei.

Partea a doua: Vâltoarea

Capitolul unsprezece

Vane se trase la o parte de pe colonista pe care tocmai o însămânţase. Cu o precizie molcomă ca de reptilă, întinse un picior spre podea, lângă pat, şi puse talpa jos. Tubul asemenea unui ovipozitor i se retrase în gură, în timp ce, trecând lin cu cealaltă gambă peste trupul inert, Vane se ridica în picioare.

Colonista de pe pat era o femeie de vârstă mijlocie, care fusese adusă recent din oraşul subteran. Se numărase printre nefericiţii locuitori ai aşezării din Caverna de Nord, de unde fusese luată de catre Limitatori sub ameninţarea armelor de foc şi supusă programului Lumina-Întunecată, până când din centrii conştienţi ai sistemului ei nervos nu mai rămăsese nimic.

Dar, deşi creierul ei era efectiv anihilat, colonista începu să răsufle greoi, umflându-şi pieptul şi tuşind înecăcios, din cauza spasmelor involuntare induse în trahee de sacul cu ouă. În unele cazuri, gazda umană crea probleme regurgitând sacul cu ouă, ceea ce însemna reluarea întregului proces de fecundare. Vane o urmări un timp pe femeie, până se convinse că însămânţarea fusese reuşiră, după care se uită dintr-un capăt în celălalt al depozitului. Femeile Styx îşi făcuseră treaba sistematic, luându-i la rând pe oamenii care zăceau pe paturi, aşa că pe puţin o sută dintre ei fuseseră deja fecundaţi, probabil.

Membrele de insectă ale lui Vane zvâcniră, după care se împreunară deasupra capului ei. Oscilau, frecându-se unul de celălalt, din ce în ce mai repede, până când începură să scoată un sunet continuu, asemănător cu ţiuitul ascuţit al unui greier. Vane îşi potoli membrele, înclinând capul ca să audă mai bine. După nici o secundă, un zăngănit sec ajunse până la ea, când Hermione îi răspunse în acelaşi mod, de

undeva din hală.

Vane şi Hermione continuară să comunice, apropiindu-se una de cealaltă, pe măsură ce se îndreptau spre paturile de la intrarea în depozit.

Prin aburul din hală şi lumina difuză, se zăriră una pe cealaltă. Se întâlniră lângă patul unui tânăr, prima fiinţă umană care fusese însămânţată.

Deşi atât Vane, cât şi Hermione se hrăniseră cu carne crudă şi băuseră cu regularitate din butoaiele cu soluţie zaharată vâscoasă prevăzute pentru ele în diferite puncte din hală, Faza le schimbase drastic înfăţişarea. Producţia necontenită de saci cu ouă le accelerase vertiginos metabolismul, astfel încât grăsimea lor corporală se topise complet din cauza arderilor intense.

Nu mai semănau aproape deloc cu genul de femei uimitor de frumoase, cum fuseseră amândouă înainte ca Faza să înceapă. Sub îmbrăcămintea sfâşiată şi pătată de sânge, trupul lor rămăsese numai muşchi şi oase. Faţa lor devenise nefiresc de colţuroasă, ca şi cum un artist plastic ar fi încercat să le remodeleze, folosind o serie de suprafeţe delimitate de linii frânte.

— E timpul să verificăm ce fac puii noştri, anunţă Hermione în graiul hârşâit al Styxului.

Dacă Will şi Chester ar fi avut posibilitatea s-o vadă cum arăta când rostise acele cuvinte, s-ar fi lămurit de ce limba Styxului li se păruse întotdeauna atât de inumană. *Era* inumană, la fel cum era şi rasa lor.

— Da, a venit momentul, răspunse Vane, frecându-şi nerăbdătoare mâinile osoase.

Gestul ăsta facea ca musculatura şi ligamentele de pe braţele ei să se mişte vizibil sub pielea întinsă, aidoma unui manechin mecanic.

Hermione se apropie şi mai mult de tânăr, aplecându-se peste el. Apoi, se opri ca să se şteargă pe bărbie. Glandele din gâtlejul ei nu încetaseră încă să producă fluidele lubrifiante necesare pentru multiple fecundaţii, iar acestea îi curgeau acum din gura, atârnându-i de buzele crăpate, aidoma unor coliere lipicioase.

Descheind nasturele de sus de la cămaşa bărbatului, Hermione îşi strecura mâna sub ţesătură.

— Da, oftă ea.

Cu mare delicateţe, trase afară o larvă sidefie, lungă de vreo treisprezece centimetri, care pulsa constant. Ca aspect, semăna cu un vierme uriaş, deşi părea mult mai bont. Ţinând cu amândouă mâinile larva de Războinic Styx, îl ridică în dreptul ochilor ca să-i examineze atent capătul.

— Cine-i mic şi drăgălaş? Cine e perfecţiunea întruchipată? alintă ea larva.

Ochii nu i se dezvoltaseră încă, însă o gură micuţă se deschidea şi se închidea repetat. În timp ce făcea asta, ceva din gura larvei prinse o rază luminoasă de la una dintre plafoniere. Colţii larvei de Războinic sclipeau albi şi perlaţi, ca dinţii de lapte ai unui bebeluş. Viermele încerca să muşte, pocnind din colţi, în timp Hermione îl ţinea afectuos la pieptul ei, privindu-l cu dragoste.

Vane băgase şi ea mâna sub cămaşa bărbatului şi în cavitatea lui pleurală, care fusese dezgolită când viermii ţâşniseră afară din corp. Scoase dinăuntru nu o larvă, ci două, legănându-le ocrotitor în braţe, în timp ce vietăţile se zvârcoleau jucăuşe la pieptul ei, ca nişte căţeluşi.

— Da, sunt perfecţi, zise Vane, cu lacrimi de fericire şi împlinire în ochi. Una dintre larvele ei începu să scoată un sunet ascuţit şi piţigăiat. Aproape imediat, cealaltă larvă din braţele ei, precum şi larva lui Hermione i se alăturară în cor.

Trupul barbatului de pe pat începu să se mişte, ca şi cum printr-o minune ar fi fost readus la viaţă. Numai că omul era mort de-a binelea. Mişcarea era de la celelalte larve, care, muşcând şi rupând cu colţii, încercau să iasă viermuind prin jeanşi şi de sub mânecile cămăşii.

— Puiuţii sunt hămesiţi, zise Hermione. Sunt primii noştri născuţi. Sunt absolut preţioşi. Cred că ar trebui să-i răsfăţăm.

Vane încuviinţă din cap.

— Da, merită o trataţie specială.

Punând larvele înapoi pe pat, se duse tocmai până-n

colţul depozitului. Acolo, se uită prin lumina difuză la grupul de colonişti şi soldaţi din Noua Germanie. Majoritatea erau pur şi simplu lungiţi pe podea, dar câţiva şedeau în capul oaselor. Şi, cu toate că mintea le fusese spălată cu Lumina-Întunecată, Limitatorii îşi luaseră precauţia de a ridica un gard în jurul lor, pentru eventualitatea în care vreunul ar mai fi fost încă în stare s-o ia din loc, ca o vită buimacă.

Deschizând poarta din acel gard, Vane saltă pe picioare un bărbat corpolent.

— Hai să te luăm pe tine, zise ea.

Era sublocotenentul, îmbrăcat încă în uniforma de poliţist.

— Bun, ai ceva cărniţă pe tine, zise Vane, trăgându-l spre ea.

Bărbatul abia mai putea să meargă; i se înmuiaseră gleznele şi ba călca pe-o parte, ba se pocnea singur în fluierul piciorului. Vane însă, cumva târându-l, cumva cărându-l, veni cu el până la pat. Hermione sfâşiase complet hainele de pe cadavru, pentru ca restul de larve – treizeci la număr – să nu trebuiască să se mai căznească pentru a răzbi afară.

Vane îl împinse pe sublocotenent jos, pe saltea. Colţii larvelor clănţăneau ca nişte castaniete, când viermuind se năpustiră spre ţesuturile lui vii. Cele două femei Styx asistau la festin, contemplând mândre cum puişorii lor începeau să se îndoape.

* * *

Eddie şi Sweeney încremeniseră amândoi pe culoarul lung de la intrare, însă Elliott venea val vârtej spre ei. Se apropia cu paşi mari de taică-său.

Toţi cei din sala slab luminată a Centrului de comandă erau cu ochii pe ea – Parry, Danforth şi, cu toate că erau încă sub emoţia regăsirii, Chester şi părinţii lui, deopotrivă.

Will nu avea cum să vadă expresia lui Elliott, însă judecând după felul cum vorbise despre Eddie în trecut, considera că nu prea existau şanse ca între tată şi fiică să se producă o împăcare fericită. Dimpotrivă chiar – de fapt, Elliott luase apărarea mamei ei coloniste, ba ajunsese să şi

ucidă Limitatori, jos, în Adâncuri. Will nu se încumeta să-şi imagineze cum ar fi reacţionat ea acum, când în sfârşit avea să ajungă din nou faţă în faţă cu tatăl ei.

— E înarmată, îi atrase atenţia Will lui Drake, pe un ton alarmat.

Chester venise iute lângă el, iar acum Will îi aruncă o privire, ca să vadă dacă prietenul lui era la fel de tulburat.

— Ştii, n-ar fi exclus să folosească puşca aia împotriva lui, îi spuse Will lui Chester.

Însă acesta nu-i răspunse – părea întru totul absorbit de înaintarea lui Elliott pe culoar.

— Hei, n-are *nimeni* de gând să facă totuşi *ceva?* strigă disperat Will, adresându-i întrebarea lui Drake. Ca măsură de precauţie, oricum?

— Stai potolit, şopti Drake. Lasă-i puşca.

Când îl văzu pe uriaşul de lângă Eddie răsucindu-se un pic, Will îşi dădu seama că Drake vorbise cu el. Deşi Sweeney era la o distanţă de cel puţin treizeci de metri, prinse instrucţiunea, graţie auzului său incredibil de fin. Will îl văzu pe Sweeney ridicând uşor din umeri.

— Îţi repet – *stai potolit,* şopti Drake. Dar să intervii dacă vezi lamă de cuţit.

Will avu impresia că Sweeney răspunse strângând din pleoape, dar nu era sigur. În orice caz, era prea concentrat la ceea ce făcea Elliott – riscul producerii unui incident era mai mare decât oricând.

La aproximativ trei metri de taică-său, Elliott ridică puşca la umăr, ţintind direct spre el.

Eddie rămase neclintit pe loc.

— Drake..., rosti Will, de-a dreptul panicat.

Poate că Elliott se aştepta ca Sweeney să intervină, cu reacţiile lui fulgerătoare, fiindcă păru să se poticnească un pic, când îi aruncă o privire pe furiş. Sweeney însă nu vădea nicio intenţie de a face ceva.

Când se apropie şi mai mult de Eddie, Elliott lăsă jos puşca de la umăr, dar schiţă un gest, de parcă ar fi vrut să-l lovească zdravăn cu patul armei.

Până la urmă, nu-l lovi, azvârli în schimb puşca spre

Sweeney, care o prinse cu uşurinţă în mâinile lui enorme.

Elliott se opri când ajunse faţă-n faţă cu Eddie. Clătină din cap, după care îi arse o palmă peste obraz, de răsună tot culoarul, până în sala Centrului de comandă.

— Ooh, precis l-a usturat! zise Chester, crispându-se niţel.

Elliott îl plesni din nou pe taică-său, pe celălalt obraz, cu aceeaşi vehemenţă ca prima oară.

— Eddie a cam încasat lovituri în ultima vreme, comentă Will, alegându-se cu o privire piezişă din partea lui Drake, care se pregătea să-i şoptească lui Sweeney o altă instrucţiune.

— Cred că pericolul a trecut, zise el. Poţi să-i laşi mai liberi de-acum.

Sweeney porni pe culoar înspre Centrul de comandă. Spre stupoarea lui Will, Elliott şi tatăl ei începuseră să stea de vorbă, chiar dacă Elliott zbiera.

Reflectând la cele întâmplate, Will era din ce în ce mai nedumerit.

— De unde ai ştiut atât de sigur că Elliott nu o să-l împuşte? îl întrebă el pe Drake.

Doamna Burrows desfăcu pumnul, arătându-i fiului ei obiectele pe care le ţinuse ascunse atâta timp.

— Ar fi fost cam dificil… fără astea.

— Gloanţe? zise Will, înţelegând apoi de ce le vedea în mana maică-sii. Vasăzică puşca lui Elliott nici nu era încărcată, de fapt? întrebă el, aruncând o privire spre arma cu ţeavă lungă, pe care Sweeney o ţinea în mână, în timp ce păşea tacticos prin Centrul de comandă.

— Exact, confirmă Drake, dând afirmativ din cap. Eddie este absolut vital pentru noi în momentul de faţă— nu-mi puteam permite să risc nimic, de teamă că ar fi putut păţi ceva rău. Aşa că am telefonat în prealabil şi am rugat-o pe mămica ta să aibă grijă ca puşca să fie inofensivă. Ea e singura persoană, din câte cunosc eu, capabilă să se furişeze în cameră şi să scoată cartuşele din armă, fără s-o trezească pe Elliott, explică Drake, uitându-se drept la Will. Doar nu-ţi închipui că aş fi putut lăsa aşa ceva la cheremul

hazardului?

— Mulţam că mi-ai spus şi mie, bombăni Will, agasat că nu fusese pus la curent. Aveţi grijă să i le puneţi la loc în puşcă, până nu descoperă ce-aţi făcut. Altminteri, nu va mai avea încredere niciodată în voi.

Parry venise lângă ei.

— Vasăzică, acum îi permitem inamicului să pătrundă în bază, i se adresa el dojenitor fiului său. Ai de gând să împarţi bilete la liber? Începe să semene a Piccadilly Circus în buncărul ăsta, ce naiba!

— Eddie nu este inamicul nostru, iar ceea ce Will şi cu mine am aflat azi-dimineaţă explică exact ce urmăreşte Styxul, spuse cu fermitate Drake. Este mult mai rău decât ne-am fi putut noi imagina vreodată, să ştii, adăugă el, scoţând dintr-un buzunar interior *Cartea Proliferaţiei,* pe care i-o dădu lui Will. Vreau să-i aduni pe toţi în una dintre sălile de şedinţă şi să le faci o informare completă. Mă refer inclusiv la moş Wilkie, nepoată-sa, colonel şi sergentul Finch – toţi trebuie puşi la curent.

— *Eu*? De ce vrei să fac *eu* asta? spuse Will, îngrozit.

Nu ştia deocamdată dacă el însuşi era întru totul convins de ceea ce le povestise Eddie; în plus, simţea că nu avea autoritatea lui Drake pentru a face o dezvăluire atât de cutremurătoare.

Drake dădu afirmativ din cap.

— Le spun tot? întrebă Will.

— Tot, confirmă Drake.

Răspunsul lui Drake îl deranjă pe Will, fiindcă a le povesti tuturor despre Fază însemna s-o includă şi pe Elliott. Ideea că Faza ar putea s-o transforme în ceva ostil şi monstruos nu-i ieşise din minte, de când Eddie îi dezvăluise acest lucru în Humvee, de dimineaţă. Elliott era prietena lui, iar el se străduise din răsputeri să nu o considere diferită de restul oamenilor. Acum însă, dacă el avea să fie cel care le va comunica tuturor informaţia despre Elliott, însemna cumva să o trădeze, nemaifiind leal faţă de ea.

— Chiar te referi la absolut *tot*? întrebă Will din nou.

— Da, tot, de la cap la coadă, răspunse Drake, un pic

cam agasat.

— De ce arunci treaba asta în cârca băiatului? Ce e atât important, încât tu şi individul asta, Eddie, nu puteţi să ne daţi personal raportul de situaţie? îl descusu Parry pe fiu-său.

— Fiindcă trebuie să mă ocup imediat de o chestiune, zise Drake, arătând din cap spre intrarea în tunel, unde Elliott şi Eddie discutau încă.

Elliott nu mai ridica tonul şi, după felul cum decurgeau lucrurile între ea şi tatăl ei, nu părea nicidecum că mai existau probleme între ei. Cu toate acestea, Drake nu era nici pe departe relaxat. Lucrul ăsta deveni evident în momentul în care, scoţându-şi din toc revolverul Beretta, verifică întâi dacă era încărcat, ca apoi să-l pună la loc.

Înţelegând, se pare, că fiul lui avea alte priorităţi, Parry nu mai insistă asupra subiectului. Drake făcu un pas spre intrarea în tunel, dar apoi se opri şi se răsuci pe călcâie, spre tatăl lui.

— Spune-mi, te rog, secţia medicală din Complex este dotată cu un aparat Roentgen?

— Întreabă-l pe Finch, însă sunt aproape sigur că da. Secţia medicală a fost complet reutilată în anii 1970, răspunse Parry. Chiar dacă aparatul trebuie un pic gâdilat ca să funcţioneze, Danforth poate rezolva totul.

Parry mai rămase în sală, ca să-i convoace pe ceilalţi din camerele lor, inclusiv pe Stephanie, în timp ce Will şi Chester porniră spre una dintre sălile de şedinţă amplasate imediat lângă Centrul de comandă. Will ducea în mână *Cartea Proliferaţiei,* cu un aer cam scârbit – nu prea îl încânta ideea că scoarţele volumului erau confecţionate din piele de om.

— Ce-i cu toată chestia asta, Will? întrebă Chester, înclinând capul spre prietenul lui, cu un aer conspirativ. Şi ce l-a apucat pe Drake, cu pistolul ăla? Nu mai are încredere în Eddie?

— Revolverul nu e pentru Eddie, ci pentru Elliott, replică Will.

Chester încremeni locului, în timp ce Will îşi continuă

drumul spre sala de şedinţe.

* * *

Lumina difuză din încăpere părea cât se poate de adecvată pentru dezvăluirile făcute de Will, atunci când le relată celorlalţi tot ceea ce Eddie le povestise, lui şi lui Drake, în acea dimineaţă. Când isprăvi ce avea de spus, Will se uită la feţele sumbre din jurul mesei. Nimeni nu vorbea – unicul zgomot era fâşâitul constant al aerului prin răsuflătoare.

Parry era singurul care nu se uita la el. Cu o lanternă mică, examina conţinutul *Cărţii Proliferaţiei*, zgâindu-se la pagini prin ochelarii de citit. Apoi, ridicând capul spre Will, zise:

— Habar n-am cine este acest aşa-zis Eddie, dar dacă toată povestea nu e decât o plăsmuire, află că minciuna e bine ticluită şi destul de verosimilă. Aşa se poate explica, totodată, de ce Styxul a devenit atât de activ; lucrurile stând astfel, nici n-ar fi avut încotro.

Una dintre nenumăratele pisici ale sergentului Finch sări pe masa. Legănând din coadă într-o parte şi-n cealaltă, începu să păşească maiestuos spre bătrânul ce stătea în căruciorul lui cu rotile motorizat. Văzând animalul, Will îşi aminti că trebuia să le mai spună ceva.

— Nu ştiu cum am putut să uit, zise el cu amărăciune, dar mai am să vă împărtăşesc un lucru. A murit Bartleby.

Venind după dezvăluirile despre Fază, vestea nu stârni iniţial niciun fel de reacţie, apoi doamna Burrows spuse:

— Bartleby n-ar fi părăsit-o niciodată pe Colly, dacă ar fi avut de ales.

— Eddie ne-a spus că a fost un accident, continuă Will. Bart l-a luat prin surprindere pe unul dintre Limitatorii lui, care a reacţionat din instinct. Individul şi-a primit pedeapsa.

Ghemuindu-se, Chester îşi puse coatele pe masă.

— Sper că a încasat-o cum trebuie, fir-ar el să fie, zise Chester, furios.

— Întocmai, Limitatorul s-a sinucis. Exact sub ochii noştri, s-a aruncat în aer cu una dintre grenadele lui Sweeney.

— A fost groaznic, efectiv, murmură doamna Rawls.

Dregându-şi glasul intenţionat, Stephanie ridică mâna, de parcă ar fi fost la şcoală. Moş Wilkie se pregătea s-o pună la punct, însă Parry îl opri:

— Las-o pe fată să vorbească dacă vrea. Chestiunea asta ne priveşte pe toţi în egala măsură.

Inspirând adânc, Stephanie începu:

— Will, ceea ce ne-ai povestit tu seamănă cu un film de groază. Accept întru totul că Styxul există cu adevărat şi tot ce-ai zis tu, mai ales că aţi venit acasă cu unul de-al lor. Dar chestia asta cu ouăle de insectă şi procesul de reproducere, cu monştrii ăia care rad oamenii de pe faţa pământului… de unde ştii că e adevărat? Pare atât de – nu ştiu – *aiurea*, zise ea, ridicând mâinile şi mişcând din degete, chipurile îngrozită. În afară de ceea ce v-a povestit Eddie Styx şi lăsând la o parte aceasta monstruoasă *Carte a Monştrilor*, continuă ea, arătând spre volumul din mâinile lui Parry, n-ai de unde să ştii că e adevărat. Nu aveţi nicio alta dovadă, aşa-i?

Will vru să spună ceva, dar se răzgândi.

— Ei bine? îl îmboldi Stephanie.

Will ştia că nu avea cum să evite dezvăluirea despre Elliott. În timpul informării de dinainte, încercase pe cât posibil să nu se uite în ochii lui Chester, sperând că prietenul lui nu va deduce toate implicaţiile legate de ea, până când Will nu apuca să discute cu el, separat.

— Elliott, începu Will, înghiţind greu din cauza nodului care i se pusese în gât. Elliott ar putea fi dovada.

Chester murmură ceva, însă Stephanie ripostă imediat:

— De ce Elliott?

— Fiindcă este pe jumătate Styx, da? Şi e posibil să fie suficient de mare, încât efectul Fazei s-o schimbe complet.

Will îşi impuse să se uite la Chester. Prietenul lui părea îngrozit, înţelegând ce consecinţe ar fi putut avea asupra lui Elliott această ascendenţă biologică mixtă.

Stephanie ridicase mâna din nou.

— Dar Elliott pare normală – poate face copii ca orice om… normal, nu-i aşa?

— Sigur, răspunse Will.

Stephanie dădu din cap.

— Vasăzică tu spui că Elliott ar putea să se schimbe… dar ea nu ştie că i s-ar putea întâmpla aşa ceva? Adică, *nu* se poate să nu fi avut habar de toată treaba asta cu Faza lor?

— Elliott nu a crescut printre cei din rasa Styx, ceea ce îndeamnă că nu, nu ştie nimic despre asta. Este un secret pe care l-au păstrat strict între ei. Nici coloniştii nu ştiu nimic despre Fază, răspunse el. Eddie spune, într-adevăr, că femeile Styx pot naşte ca orice femeie normală, însă Faza reprezintă cu totul altceva. Este o forţă efectiv puternică… un instinct… care afectează toată rasa Styx*.* Iar Faza nu se manifestă decât atunci când pune stăpânire pe femeile…

— Asta presupune că e periculos să fim în preajma ei? îl întrerupse Stephanie.

— Eu… noi… nu ştim încă, răspunse Will. Dar presupun că asta încearcă Drake să afle chiar acum, facându-i nişte radiografii.

— Adică vrea să afle dacă Elliott o să se transforme în gândac, aici, sub ochii noştri? întrebă Stephanie, înfiorându-se sincer.

Will confirmă, cu o mişcare din cap. Nu se putea supăra pe Stephanie, pe motiv că spusese lucrurilor pe nume. Era exact ceea ce gândea fiecare dintre cei aflaţi în acea încăpere chiar dacă nu rostea cu voce tare.

— Sărăcuţa de ea, o compătimi Stephanie. Sper din suflet să nu păţească aşa ceva.

* * *

Orientându-se după planul etajului de pe peretele din holul de acces al Nivelului 4, Will şi Chester reuşiră să ajungă la secţia medicală. Nici în vis nu s-ar fi gândit să intre în sală, cât timp examinarea lui Elliott era în curs de desfăşurare, aşa că, resemnaţi, se instalară amândoi pe o banchetă de pe coridor.

În cele din urmă, dinăuntru apăru Danforth, dar, fiindcă se duse val vârtej direct la lifturi, nu apucară să-l întrebe nimic. În scurt timp, profesorul reveni cu o servietă mare, pe care Will o recunoscu imediat – era plină de instrumente

şi aparate electronice pentru consultaţii medicale şi analiză. Când Danforth dădu buzna înapoi în secţia medicală, prin uşa deschisă Will văzu cum Elliott era condusă în sală de către tatăl ei. Deşi toate celelalte spaţii din Complex aveau încă iluminatul de avarie, secţia medicală nu părea nicidecum afectată de această restricţie, interiorul fiind bine luminat cu lămpi puternice. Şi aşa, până ca uşa să nu se fi trântit la loc, Will izbutise să vadă că Elliott păşea desculţă pe linoleum, îmbrăcată într-un fel de cămaşă de spital, largă pe ea, care o facea să pară mititică şi vulnerabilă. I se mai păruse, de asemenea, că era incredibil de agitată. Will nu ştia dacă văzuse şi Chester toate astea, aşa că preferă să nu comenteze nimic.

Pe parcursul consultaţiei medicale, băieţii auziră continuu un zumzet gros de glasuri bărbăteşti, însă fără să reuşească să desluşească vreun cuvânt, ceea ce-i ducea cu gândul la tot ce putea fi mai rău.

La un moment dat, peste fondul zumzetului gros, se auzi un ţipăt. Era Elliott. Nu fusese un ţipăt prea ascuţit, însă Will şi Chester săriră amândoi ca arşi.

— Bartleby, rosti brusc Chester, prefacându-se că se scarpină la o bătătură din palmă. Ce ciudat pare acum, când te gândeşti că nu mai e! Îi simt lipsa, să ştii.

Dispariţia nefericită a Vânătorului nu era nicidecum ceea ce-i preocupa pe Chester şi Will în acel moment, însă era mai puţin dureros să vorbească despre asta decât despre situaţia lui Elliott.

— Bartleby. Da, răspunse Will, aproape fără să gândească. Şi eu îi simt lipsa. În fond, făcea parte şi el din echipă, nu-i aşa?!

Se auzi încă un strigăt, mai înfundat însă.

Will nu îndrăznea să-şi imagineze ce-i faceau lui Elliott. Sentimentele lui oscilau de la furia că Elliott era nevoită să îndure aşa ceva, până la umilinţa neputinţei de a o ajuta cumva.

— Colly a fost foarte cuminte în ultima vreme, zise Chester uitându-se pieziş spre uşa care ducea în secţia medicală.

— O adoră pe mami, spuse Will, aşezându-se mai drept pe banchetă. Ştii, s-a tot plâns de dureri de spate, în ultima vreme.

— Poftim?! făcu Chester, întorcându-se spre prietenul lui.

— La Elliott mă refer, preciză Will, cu ochii lipiţi de posterul decolorat aflat pe avizierul de lângă intrarea în secţia medicală. Imaginea înfăţişă o asistentă medicală frumuşică şi zâmbitoare, lângă un bărbat cu gambetă pe cap, zâmbind şi el, pe fondul îndemnului *DONAŢI SÂNGE! SALVAŢI VIEŢI!,* scris cu litere roşii. Sper doar ca durerile ei de spate să nu aibă legătură cu Faza.

Will nu-şi putea alunga din minte gravura din *Cartea Proliferaţiei,* în care era înfăţişată o femeie cu două picioare de insectă.

— Şi eu nădăjduiesc la fel, răspunse Chester, cu un aer posomorât.

Sweeney dădu buzna pe coridor, trântind de perete uşa secţiei medicale. Cu puşca lui Elliott în mână, se aşeză între băieţi, pe banchetă, care scârţâi sub greutatea lui. Will şi Chester se uitau la el, nerăbdători să afle noutăţi.

— Fătuca voastră a trecut cu bine de prima parte a consultaţiei medicale, zise Sweeney, cu un zâmbet strâmb pe faţa lui ciudată. A trecut testul cu brio. Toate par în regulă, deocamdată.

— Slava Domnului, răsuflă uşurat Chester.

— Şi-acum, ce urmează – radiografiile? se interesă Will.

Sweeney răspunse afirmativ, mişcând scurt din cap.

— A trebuit să ies de-acolo – mi-au făcut talmeş-balmeş circuitele din tărtăcuţă, cu aparatele lor.

Se auzi un zbârnâit ascuţit, când aparatul Roentgen fu pus în funcţiune; urmă apoi o bufnitură înfundată, când se făcu radiografia. Se repetă aceeaşi succesiune de zgomote, după care Danforth ieşi vijelios din secţia medicală.

— Mă duc să developez filmele astea. Tu du-te înapoi acum, îi spuse el lui Sweeney.

— Da, să trăiţi, am înţeles, domnule, mormăi sarcastic Sweeney, uitându-se cum profesorul plutea ca o corabie cu pânze spre un alt cabinet.

Era aproape imposibil să descifrezi expresia lui Sweeney, însă se părea că între el şi Danforth nu exista nici un fel de animozitate.

— Îţi las ţie asta, zise el, dându-i lui Will puşca şi, apoi, călcând cu paşi grei, intră în secţia medicală.

Băieţilor li se părea că trecuse un veac până ca Danforth să-şi facă din nou apariţia, vânturând prin aer cele două radiografii, ca să se usuce mai repede. Îi ignoră însă complet, intrând direct în secţia medicală.

— Nu mai suport, efectiv, zise Chester, ridicându-se în picioare şi începând să se fâţâie pe culoar, în sus şi-n jos. Culmea, dar aici mai miroase şi a spital.

Will îşi aminti că surioara lui Chester murise la spital, după un accident de circulaţie, şi că de-atunci Chester detesta orice aşezământ medical.

— Dacă n-ai chef să mai stai pe-aici, vin eu să te chem când o să termine, se oferi Will.

— Da, cred că o să dau o fugă până sus, ca să beau nişte apă, zise Chester, rezemându-se de perete. Mi-e groaznic de sete.

Will observă că prietenul lui năduşise abundent şi părea să se simtă rău.

— De fapt, Will, cred c-o să vomit.

Acestea fiind zise, Chester o rupse la fugă spre holul de la lifturi, lăsându-l pe Will cu ochii în gol, pe coridorul pustiu.

După zece minute, uşa se deschise şi, din secţia medicală apăru Elliott, însoţită de Drake. Purta în continuare cămaşa de la spital, iar sub braţ avea hainele ei adunate ca o boccea.

— Oh, Will, exclamă ea, scăpând hainele din mână, când se repezi spre el şi-l îmbrăţişă strâns.

— Cred că am scăpat, zise Drake.

În timp ce Elliott continua să se agaţe de gâtul lui Will, cu faţa ascunsă la pieptul lui, băiatul simţi ceva pe umerii ei. Era un pansament mare din tifon, lipit cu leucoplast şi îmbibat pe alocuri de sânge. Will se uită şocat la Drake.

— Da, am efectuat o investigaţie chirurgicală limitată,

confirmă Danforth, ieşind împreună cu Eddie pe coridor.

Ţinea radiografiile în mână, făcute sul, ca un baston. Tonul lui Danforth era atât de neutru, de parcă discuta despre una dintre „jucăriile” lui electronice.

— Am descoperit prezenţa unor caracteristici, care sunt legate în mod evident de Fază, dar reprezintă doar nişte rămăşiţe inactive, continuă Danforth. Având în vedere că Elliott este un hibrid de om cu Styx, e posibil ca organismul ei să poarte gena sau genele recesive ale Fazei, însă trăsăturile propriu-zise nu se vor manifesta niciodată la ea decât eventual parţial, preciză el, ridicând radiografiile făcute sul. Totuşi, ţinând seama de vârsta ei şi de faptul că este încă în perioada de adolescenţă, va trebui ca pe viitor să supraveghem îndeaproape acest fenomen.

— Dar e bine, Elliott e bine? îi întrebă Will pe Drake, ignorându-l pe Danforth.

— Da, e bine, răsuflă uşurat Drake.

Poate din cauza stresului prelungit sub care fusese – sau cine ştie din ce altă cauză –, Will începu să chicotească de bucurie.

— Vasăzică prietena mea cea mai bună nu e gândac, până la urmă?

Cum şi Drake pufni în râs auzind remarca lui Will, Elliott îşi ridică fruntea şi se uită la băiat, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

— Neruşinatule, râse ea, după care îl sărută pe obraz.

* * *

— NERUŞINATULE!

Ţipătul răguşit răsună cu ecou în linişte din secţia de poliţie.

— Baba-Cloanţa Mulligan? întrebă locotenentul.

— Baba-Cloanţa Mulligan, confirmă comandantul. Pe mine mă vizează. Îmi spunea ea mie cum ar trebui s-o eliberez… pe ea şi pe ceilalţi prizonieri, cât mai fac încă purici pe-aici, zise el, scărpinându-se frenetic prin cămaşa descheiată la gât şi aruncând o privire în direcţia Temniţei. Pesemne că am uitat deschisă uşa de la culoar. Mai bine mă duc s-o închid.

— Las-o aşa. Le mai intră şi lor un pic de aer acolo, spuse locotenentul, studiind cărţile din mână.

Jucau pocher amândoi, la masa din biroul principal. Comandantul nu se mai scărpina pe piept, însă examina cu atenţie o chestie pe care-o prinsese între degetul mare şi arătător. Păduchii erau o problemă permanentă jos, în Colonie. Strâmbându-se, nedumerit dacă prinsese sau nu un păduche, strânse puternic degetele, după care şi le şterse pe cracul pantalonilor.

— Ştii, nu ne-a mai rămas prea multă mâncare în cămară şi, nu ştiu ce simţi tu, dar eu unul m-am cam săturat să fac pe sluga pe lângă deţinuţi, acum când nimeni nu mai vrea să muncească aici.

Locotenentul se concentrase la cărţile de joc din mână, dar brusc ridică privirea.

— Fum! Miroase-a fum! striga el.

Săriră amândoi în picioare, adulmecând aerul. Dintre toate lucrurile de care se temea cel mai mult un colonist, focul figura în capul listei. De-a lungul istoriei de trei sute de ani a societăţii subpământene, existaseră câteva incendii violente, iar decesele care urmaseră nu se datoraseră focului propriu-zis, ci inhalării de fum în cavernele şi tunelele închise de dedesubt.

— Ai dreptate! răcni comandantul.

Se năpustiră amândoi să iasă din spatele ghişeului.

La intrarea în secţia de poliţie – singura cale de acces şi de ieşire –, nişte flăcări uriaşe se ridicau asemenea unor limbi peste uşile batante.

— DUMNEZEULE! strigă comandantul, repezindu-se la dulapul unde ţineau găleţile de apă vopsite în roşu, pentru calamităţi de acest fel. Patrick – eliberează prizonierii! Vom avea nevoie de ajutoare ca să stingem focul.

Un fum gros se strecura deja în Temniţă, când locotenentul trecu rapid în lungul şirului de celule, descuind toate uşile. Cei dinăuntru – inclusiv Baba-Cloanţa Mulligan – nu aveau nevoie să li se spună ce să facă. Formară singuri un lanţ uman, care se întindea de la intrare până în cămăruţa cu robinet de apă, din secţia de poliţie. Apoi,

trecură din mână în mână găleţile pline până la comandant, care azvârlea apa peste foc. Îşi scosese tunica şi-şi înfaşurase o cârpă peste nas şi gură, în timp ce continua să se lupte cu flăcările. Toţi deţinuţii tuşeau şi lăcrimau, trudind neobosiţi, transferând de la unul la altul găleţile cu apă.

După câteva minute, reuşiseră să stropească uşile batante suficient de mult încât să le poată deschide, dar tot nu se opriră. În contact cu mormanul de scânduri de pe scări, apa sfârâia, pe măsură ce mai domolea amploarea flăcărilor.

În cele din urmă, incendiul a fost stins. Comandantul, cu pantalonii de la uniformă şi cămaşa ude leoarcă, se rezema de marginea ghişeului, tuşind de ai fi zis că-şi scuipă plămânii. Prizonierii tuşeau şi ei, încercând să-şi tragă sufletul, în timp ce locotenentul inspecta deja daunele. Noroc cu vântul rece de-afară, care contribuise la stingerea focului. Judecând după mirosul degajat de scândurile carbonizate, cu siguranţă că agresorul folosise o substanţă incendiară. Observând apoi cutia de tinichea azvârlită lângă scări, locotenentul o luă de pe jos şi intră înapoi în secţia de poliţie.

— Benzină, anunţă el, plasând cutia pe marginea ghişeului, lângă superiorul său. În mod evident, au urmărit să ardă toată clădirea, însă nu avem de unde să ne dăm seama cine au fost agresorii.

— Ei, nu mai spune, replică glumeţ comandantul, râzând şi tuşind în acelaşi timp. Mă mir că nu şi-au scris numele pe cutie, ce naiba, măcar atâta lucru puteau să facă ei, continuă el, sarcastic, după care se întoarse spre şleahta de prizonieri. Auziţi, voi toţi, puteţi pleca, zise el. Sunteţi liberi!

— Domnule, nu credeţi că vă pripiţi poate? îi zise locotenentul, aplecându-se spre el. Adică…

— Las-o baltă, Patrick. Ce, ţi-e frică să nu tabere Styxul pe noi, fiindcă am pus în libertate o gaşcă pestriţă de hahalere, cu infracţiuni nu mai mari decât vreo găină şterpelită ici şi colo, ca să-şi hrănească familiile?! exclamă comandantul, după care se întoarse spre toţi prizonierii. N-

am vrut să jignesc pe nimeni, adăugă el repede. Vă sunt foarte recunoscător că aţi sărit toţi să daţi o mână de ajutor la stingerea focului.

Baba-Cloanţa Mulligan rânjea ştirbă, însă un bărbat musculos, cu ochii holbaţi ca ai unui nebun, nu părea deloc încântat. I se spunea pur şi simplu „Satâr”, după o unealtă folosită pretutindeni în Colonie.

— Hahalere?! repetă el, indignat. Ţin să-ţi spun că eu unul n-am furat nicio găină, ce naiba! Pe mine m-au băgat la zdup pentru comportament turbulent şi atac neprovocat cu un topor.

— Ce-i asta, măi, Satâr? Îţi recunoşti vina? pufni în râs comandantul.

— Nu, domnule, ripostă Satâr, iniţial cam derutat de remarca poliţistului. Cum să fi făcut eu ce-mi pun ăia în cârcă?! Nu, domn’e. Sunt nevinovat ca un mormoloc nou-născut.

Un hoţ prăpădit, cu moacă de guzgan, aşezat pe o găleată întoarsă cu fundul în sus, în capătul zonei de recepţie, găsi foarte amuzant acest schimb de replici. Tot râdea în gura mare, până când Satâr se zborşi la el.

Locotenentul continua să aibă dubii cu privire la decizia comandantului.

— Chiar ai de gând să-i eliberezi? întrebă el cu voce joasă, ca să nu-l audă deţinuţii. Au primit toţi acuzaţii pentru care trebuie să răspundă.

Comandantul nu se sinchisea dacă deţinuţii aflau ce gândea el.

— Patrick, se împlinesc aproape trei zile de când n-am mai auzit nici un măcănit de Styx, zise el în gura mare, plimbându-şi mâna murdară peste tubulatura de alamă, pentru mesaje, înşirată prin încăpere. Şi nici n-a mai văzut nimeni vreun Styx pe stradă, tot cam de trei zile încoace. Nu ne rămâne să credem decât că şi-au luat tălpăşiţa… au şters-o din Colonie.

Deţinuţii rămăseseră cu gura căscată.

— Şi uiţi, am impresia, incendiul de adineauri… tocmai a avut loc un atentat la viaţa noastră – pus la cale de oameni

de-ai noştri. Ca să vezi în ce hal s-a putut ajunge, adăugă el, uitându-se gânditor în ochii locotenentului. Unde este legitimaţia ta, Patrick? întrebă el. Adu-mi-o, te rog.

Făcând cum i se ceruse, locotenentul se duse spre tunica lăsată pe spătarul unui scaun şi-şi scoase din ea legitimaţia de serviciu. Comandantul i-o luă din mână şi scrise ceva pe ea cu o pană înmuiată în cerneală. Locotenentul şi deţinuţii ascultară răbdători scârţâitul tocului pe hârtie, după care comandantul îi dădu înapoi legitimaţia şi-l felicită.

Citind ce scrisese superiorul lui pe legitimaţie, locotenentul exclamă:

— Nu!

— Ba da, îmi dau demisia. Mi-a ajuns până peste cap. Mă retrag şi mă duc acasă, să am grijă de familie, declară comandantul. Acum, preiei tu funcţia de comandant.

Locotenentul continua să obiecteze.

— Ia astea, Chiţcăilă, zise comandantul, desfacându-şi de la centură legătura mare de chei şi azvârlind-o spre tipul cu moacă de guzgan. Pe raftul de jos, în Arhivă, o să găseşti o ladă de rachiu Somers Town. Vino cu ea încoace, s-a-nţeles? Vom bea cum se cuvine în cinstea promovării în funcţie a noului comandant.

Capitolul doisprezece

Parry arăta într-adevăr ca un conducător de armată, aşa cum păşea ţanţoş, într-o parte şi în cealaltă, prin faţa hărţii afişate pe ecranul mare din sala Centrului de comandă.

Întorcându-se acum spre toţi cei adunaţi acolo, spuse:

— Bun… Faza este în curs de desfăşurare chiar în acest moment, aşa că timpul ne presează. Avem nevoie de acţiuni concrete şi pozitive, pentru a identifica fenomenul şi a-i pune capăt. Trebuie să ne mişcăm rapid!

— Aşa e, recunoscu Drake.

— Hai să analizăm, aşadar, ce ştim în momentul de faţă, reluă Parry. Faza nu poate avea loc decât la suprafaţă,

fiindcă asta este una dintre condiţiile preliminare. Şi lucrul ăsta se întâmplă undeva… continuă el răsucindu-se spre harta Regatului Unit, afişată pe ecran… undeva aici, şi mai precis într-un singur loc, probabil.

— Da, corect, confirmă Eddie.

Parry se trăgea gânditor de barbă, în timp ce se ducea mai aproape de hartă, ca să poată arăta cu bastonul diverse puncte geografice.

— Dar putem noi să presupunem în mod rezonabil că lucrul ăsta este în regiunea Londrei? S-ar putea să fie în comitatele din jurul Londrei sau oriunde în ţară, în fond, nu-i aşa? S-ar aventura oare Styxul la o distanţă mai mare de o sută cincizeci de kilometri faţă de Londra?

— Londra şi împrejurimile ei, da, pare o variantă logică, spuse Eddie. Doar dacă n-au ales un loc mai retras, pe considerente de securitate.

— Ipotezele acestea nu ne ajută deloc. E ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân, bombăni Parry ca pentru sine, trăgându-se şi mai tare de barbă. Ştim însă că Styxul are nevoie de un stoc masiv de trupuri omeneşti pentru procesul de înmulţire. În cazul în care nu se mulţumesc să răpească haotic diverşi suprasoli, înseamnă că pe post de gazde vii sunt folosiţi colonişti şi, eventual, soldaţi ai Noii Germanii. Ceea ce ne poate duce cu gândul la un loc din jurul Londrei, fiindcă nu ar fi practic ca lanţul lor de aprovizionare să se lungească prea departe.

— Mai ales în condiţiile dereglărilor din reţeaua de transporturi, pentru care *ei* se fac vinovaţi, în partea de sud-est a ţării, interveni Drake. E mult mai dificil acum să te deplasezi dintr-o regiune în alta.

— Puneţi-vă toţi mintea la contribuţie şi cugetaţi profund, zise Parry, inspirând adânc. Cum putem găsi locul de desfăşurare a Fazei? întrebă el, răsucindu-se apoi spre Eddie. N-am putea prinde un Styx de pe străzile Londrei şi să-l luăm la întrebări?

— Chiar dacă aţi găsi unul, tot n-aţi obţine nimic, replică Eddie.

Parry nu se lăsa totuşi demobilizat aşa de uşor.

— OK, atunci… ce-ar fi ca unul dintre oamenii tăi să se ducă înapoi în Colonie? Ar putea culege de-acolo informaţiile de care avem noi nevoie aici.

— Nu, v-am mai spus – oamenii mei au tăiat orice legătură cu ai lor şi şi-au acoperit orice urmă, spuse Eddie, pe un ton categoric. Nu poate niciunul dintre ei să apară iarăşi acolo, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ar fi executat imediat ce ar da cu ochii de el. Noi n-am obţine nimic, doar că le-am atrage atenţia asupra faptului că există o facţiune de Limitatori răzvrătiţi împotriva lor.

Parry continua să se tot tragă de barbă, până rămase cu un smoc de fire între degete.

— Ţinând seama de ceea ce face Styxul la locul de desfăşurare a Fazei, cam care ar fi indiciile prin care am putea identifica amplasarea geografică exactă a procesului? zise Parry, uitându-se cu subînţeles la fiu-său, apoi la Danforth, care copia *Cartea Proliferaţiei*, pagină cu pagină, pe un scaner, ca s-o poată traduce cu ajutorul lui Eddie. Haide, voi, ăştia doi – voi sunteţi specialiştii în tehnică. Vreo idee genială?

Danforth îşi ridică privirea de la scaner, dar fără să răspundă, iar Drake dădu încet din cap.

— Luminile-Întunecate, sugeră Eddie. Graţie lui Drake, acum le putem localiza. Iar cei din rasa mea, oriunde s-ar afla, le folosesc probabil intensiv.

Drake răspunse prompt:

— Dar am avut deja în vedere acest aspect. Da, putem detecta activităţi cu Lumina-Întunecată, folosind nişte antene lungi, dar asta funcţionează doar în zone relativ mici. Pentru a mări raza de căutare, aş avea nevoie de antene cu microunde montate undeva foarte sus, astfel încât să nu existe întreruperi nici pe suprafeţe ample, pe teritoriul ţării.

— Te referi la un ciorchine mare de farfurii parabolice al naibii de puternice, care pe deasupra să fie şi direcţionale, adăugă Danforth pe un ton atotştiutor.

Drake confirmă, dând plictisit din cap; deşi, indiscutabil, profesorul era una dintre minţile cele mai sclipitoare de pe

planetă, uneori vanitatea lui era greu de suportat.

— Atunci, teoretic măcar, am putea identifica orice focar major de Lumină-Întunecată situat la trei sute, ba chiar cinci sute de kilometri distanţă faţa de centrul Londrei, spuse Drake.

— Păi, da, iată un punct de pornire, spuse Parry, cu optimism.

— Ar mai trebui, de asemenea, să trimitem pe teren echipe dotate cu detectoare mobile alimentate cu baterii, care să ne ajute la fixarea coordonatelor exacte ale oricăror asemenea focare, spuse Drake, tăcând gânditor câteva clipe, cu buzele ţuguiate. Da, am putea găsi filonul de aur, dar e al naibii de complicat.

— E al naibii de complicat, repetă ca un ecou Danforth, trecând la o nouă pagină din *Cartea Proliferaţiei,* pe care o puse cu faţa-n jos pe scaner.

— Farfurii parabolice extrem de puternice, dispuse în ciorchine, rezumă Parry. Bun, începem să răzbim la lumină. Dar unde am putea găsi asemenea dispozitive aşa, în pripă? În City? Canary Wharf?

Sergentul Finch mormăi ceva.

— Poftim? tună Parry, întorcându-se spre el. Ce-ai zis, te rog?

Sergentul Finch rămase surprins de reacţia lui Parry.

— Este exact ce spuneai şi tu… m-am dus cu gândul la *Lanţul de Vertebre*, sugeră el, sfios.

— Ce-i asta, Lanţul de Vertebre? întrebă Drake iute.

— A fost o reţea de turnuri de beton, construită cu un scop precis în toată ţara de către NATO, pentru a păstra reţeaua de comunicaţii după o eventuală lovitură nucleară, spuse Parry. Aici, turnul amplasat cel mai aproape de noi este la Kirk O'Shotts, şi pe urmă mai este unul la Sutton Common, şi altul la…

Parry şi sergentul Finch se uitau unul la celălalt, vorbind amândoi în aceiaşi timp.

— Turnul Poştei, rostiră ei în cor.

Ducându-se lângă sergentul Finch, Parry puse o mână pe umărul lui şi exclamă:

— Măi, geniule, eşti formidabil!

— Va referiţi cumva la BT Tower din Londra? întrebă Drake.

Party îşi flutură agasat bastonul în aer.

— Aiureli şi prostii, asta e în capul lor! Nu ştiu ce-i apucă să schimbe denumirile tuturor lucrurilor! Da, BT Tower, şi putem intra în el folosind vechile protocoale de urgenţă, nu-i aşa, Finch?

Sergentul Finch rânjea încântat:

— Absolut, domnule, putem, cum să nu! Mai am şi un văr care a lucrat acolo, pe timpuri, în vremurile de glorie când...

— Scoală-l imediat din somn, foloseşte unul dintre telefoanele prin satelit ale lui Danforth. Smulge-l cu forţa din pat, la nevoie, ordonă Parry. Iar voi doi, zise el, uitându-se întâi la Drake, apoi la Danforth. Ia ziceţi, cât de multe detectoare mobile puteţi să-mi încropiţi aşa, la repezeală?

Danforth mârâia, neîncântându-l în mod special să muncească din nou.

— Dar tu cam câte vrei? se interesă el, posac.

— Cât de multe poţi să-mi dai? spuse Parry.

— Dar cum să facem o producţie de serie aici? interveni Drake.

— Simplu ca bună ziua – dacă îmi adună cineva toate contoarele Geiger din hardughia asta, replică Danforth, pot să le adaptez folosind piese componente din magaziile de la Nivelul 4. Va fi oribil de anost, asta ca să mă exprim frumos, dar poţi să mă ajuţi şi tu, Drake, să ştii.

— Poţi face asta? întrebă Drake, arcuindu-şi sprâncenele. Cu piese componente existente aici în Complex?

— Absolut, şi în somn, la nevoie, răspunse Danforth, resemnat.

— Bun, în momentul în care avem gata detectoarele mobile, le expediem în sudul ţării şi trimitem patrule acolo. Oamenii tăi pot da o mână de ajutor, îi spuse Parry lui Eddie. Doar că numărul lor este insuficient. Se pare că va trebui să reactivez Vechea Gardă. E nevoie de mulţi inşi pentru a acoperi toată ţara.

— Iar noi trebuie să ne ducem la Londra, spuse Drake. La BT Tower.

* * *

Se auzeau strigăte de-afară, din faţa secţiei de poliţie, şi cineva urca scările, sărind câte trei trepte deodată. Bărbatul se duse drept la ghişeu, se rezemă de el, încercând să-şi tragă sufletul.

— Veniţi repede – s-a produs un accident, şuiera el, cu respiraţia întretăiată.

Era unul dintre coloniştii din Cartier, un negustor pe nume Maynard. Se zgâia consternat la scena care-l întâmpinase în incinta secţiei de poliţie – fostul comandant, într-o cămaşă pătată de transpiraţie şi cu bretelele spânzurându-i de betelie, spre genunchi, stând la palavre cu toţi deţinuţii, care se cinsteau cu tărie Somers Town, băută cu halba. Privirea lui Maynard se opri asupra lui Satâr, dar când mutra bătrânicioasă a omului îi zâmbi larg, dezgolindu-şi cioturile de dinţi stricaţi, preferă să întoarcă repede capul.

— Ce-i cu tărăboiul ăsta? întrebă fostul comandant, împleticindu-i-se limba în gură, în timp ce se căznea să se aşeze mai drept pe scaun.

— E vorba despre fiul meu, se încruntă Maynard. L-a prins vraja. Am nevoie de ajutorul tău.

— Eu nu mai lucrez aici, zise fostul comandant, împungând aerul cu halba din mână, înspre noul comandant de poliţie şi reuşind astfel să-şi verse băutura pe el, ceea ce stârni chicoteli ascuţite din partea lui Chiţcăilă. Vorbeşte cu Patrick.

— Patrick? întrebă Maynard. Cine naiba mai e şi Patrick ăsta? Şi ce dracu’ se întâmplă aici?

— E-n regulă, Maynard, spuse noul comandant, ieşind din actualul lui birou şi, nereuşind nici acum să-şi amintească numele mic al fostului comandant, preferă să arate cu degetul spre el. Omul îşi ia o pauză, aşa că un timp mă ocup eu de probleme.

— Tranca-fleanca! exclamă fostul comandant, dezamăgit.

Satâr şi Chiţcăilă pufniră în râs auzindu-l, iar Baba-

Cloanţa Mulligan, despre care toţi crezuseră că se îmbătase criţă, din moment ce zăcea sub masă, începu să cotcodăcească, hlizindu-se şi ea.

— Aiurea, cai-verzi-pe-pereţi, nu mai revin aici niciodată, o ţinea pe-a lui fostul comandant. Niciodată, niciodată, niciodată.

— Niciodată, fornăi piţigăiat şi Chiţcăilă, în glumă.

— Am auzit că ai spus „vrajă”. La ce te referi? întribă noul comandant.

— Nu există aşa ceva, comentă unul dintre deţinuţi, dar Satâr îi închise gura imediat:

— Ascultă ce are omul de spus, îl potoli el, tunând gros ca un bariton.

— Băiatul meu, eu şi alţi câţiva plănuiam să trecem printr-un portal şi de-acolo sus în Suprasol, ca să adunăm un pic de mâncare pentru toată lumea. Ne-au mai rămas nişti bani din Suprasol şi ne-am gândit să cumpărăm cu ei nişte alimente de bază: pâine, lapte, chestii dintr-astea. Nu mai am aproape nimic în cămară, pe cuvânt, zise el.

Noul comandant dădea din cap, înţelegător.

— Ştiu cum este. Trebuie să facem ceva, deşi întâi ar fi nevoie să ne organizam. Dar ce-ai vrut să spui prin „vrajă”? Ce s-a întâmplat?

— Credeţi-mă – e vraja aruncată de Styx, insista Maynard.

— Hai mai bine să-mi arăţi, spuse noul comandant, luându-şi bastonul din cui şi pocnind apoi spre uşă.

— Vreau să vad cu ochii meu vraja asta, se bâlbâi şi fostul comandant, izbutind cumva să se ridice în picioare, ceea ce făcură toţi deţinuţii – chiar şi Baba-Cloanţa Mulligan, deşi se legăna imprevizibil dintr-o parte în cealaltă, fredonând încetişor.

* * *

Danforth restabilise alimentarea cu curent electric în tot Complexul, unde se întrerupsese iluminatul de avarie. După consultaţia medicală la care fusese supusă, Elliott se dusese direct în camera ei, de unde refuzase să mai iasă, în ciuda insistenţelor lui Will şi Chester. Aşa că, pe rând,

băieţii se ocupară să-i aducă mâncare şi băutură în apartament.

La un moment dat, când veni cu o cană de ceai, Will o găsi în faţa oglinzii lungi de pe uşa dulapului, unde se legăna pe vârful picioarelor, contemplându-şi imaginea.

— Te simţi bine? întrebă el, în timp ce Elliott continua să se uite în oglindă.

— Nu mai ştiu cine sunt, îi spuse ea. Credeam că ştiu, dar nu e aşa.

Până ca Will să fi apucat s-o întrebe la ce se referea, Elliott îl fixă cu ochii ei negri şi pătrunzători, spunând:

— Şi tu mă consideri altfel acum? zise ea, întinzând un braţ deasupra capului, ca la balet.

Apoi, îl lăsă să se plieze de la cot în jos, astfel încât putea să atingă cu vârful degetelor pansamentul de pe spinare.

— Nu, bineînţeles, răspunse el, fără ezitare.

— Dar Danforth a descoperit în mine semne incipiente ale Fazei, iar asta mă face să mă simt ca un monstru. Mă transformă într-o chestie hidoasă.

— Asta-i o mare prostie... încercă Will s-o contrazică.

— Dar nici tu nu te mai uiţi la mine ca înainte, îl întrerupse ea. Când mă ţineai în braţe adineauri, mi-am dat seama de asta.

— N-am auzit în viaţa mea nişte tâmpenii mai mari, pufni el, indignat. Ştii şi tu că am dreptate. Doar că eşti un pic confuză, zise el, amintindu-şi de ce venise la ea şi oferindu-i cana cu ceai. Să bei asta. Drake mi-a spus să pun mai mult zahăr – zicea că te ajută să treci peste şoc.

Elliott luă cana, dar când Will vru s-o mângâie pe braţ cu un gest liniştitor, fata îşi retrase mâna, vărsând ceai pe jos.

Will se uită la pata de ceai de pe covor.

— Elliott, tu eşti prietena mea, zise el. Lucrul ăsta nu se va schimba niciodată. Tu eşti Elliott. Şi asta e tot ce contează pentru mine.

Nemaiştiind ce să spună, ieşi din cameră.

* * *

Grupul ciudat venise în urma lui Maynard, sus, prin reţeaua de tunele, până ajunse la portal. Când noul

comandant de poliţie îşi croi drum prin mulţimea adunată acolo, îl văzu pe fiul lui Maynard care zăcea pe jos, la vreo trei metri de uşa de oţel nituit de la labirintul de vid. Situaţia părea mai mult decât neplăcută, din cauză că băiatul era foarte durduliu şi căzuse cu faţa în jos pe pământ şi cu popoul dolofan în sus.

— Nu te apropia mai mult, îl avertiză Maynard, prinzându-l de braţ pe noul comandant. E vrăjit.

Noul comandant îi ascultă sfatul.

— Bun, ce s-a întâmplat aici? Povesteşte-mi exact, se interesă el când văzu târnăcopul aruncat pe jos, lângă băiatul bucălat.

— Am crezut că Styxul a sudat portalul, închizându-l definitiv, aşa că ne pregăteam să trecem cu forţa, răspunse Maynard. Băiatul meu, Gregory, a ajuns primul la uşă. A fost foarte flămând în ultima vreme şi cam agitat acasă. Oricum, băiatul fugea spre uşă, când, brusc, a căzut din picioare – de parcă l-ar fi trăsnit o vrajă.

— Vraja aruncată de Styx. Au blestemat ăia portalul, ciripi un bărbat din mulţime.

— Suntem cu toţii stigmatizaţi, se tângui o femeie, făcând să se înfioare de groază toată gloata adunată acolo.

— Astea-s baliverne! Styxul nu face vrăji, rosti cu limba împleticită fostul comandant. Grăsunelul ăsta a leşinat de foame, declară el şi, rotindu-şi nesigur privirea, îi căzură ochii pe deţinutul aflat cel mai aproape de el. Satâr, arată-le tu, îi zise el.

— Satâr, arată-le tu! Satâr, arată-le tu! scandau în cor Chiţcăilă şi ceilalţi prizonieri din puşcărie.

Încântat că era în centrul atenţiei, Satâr păşi mândru spre portal. Când întoarse privirea spre ceilalţi deţinuţi, scandară toţi şi mai tare, ovaţionându-l.

— Satâr, arată-le tu! continuată să strige puşcăriaşii.

— Şatâr, arată-le tu! se şâşâi şi Baba-Cloanţa Mulligan.

În mod vizibil, Satâr savura momentul lui de glorie, afişând un zâmbet larg până la urechi. Îşi luă avânt, alergând din ce în ce mai repede cu picioarele lui groase, dar când ajunse în locul unde zăcea băiatul dolofan, se

prăbuşi şi el la pământ, de parcă îi trosnise cineva un par în cap.

Ca şi cum s-ar fi izbit de o barieră invizibilă.

Dezamăgiţi, toţi deţinuţii scoaseră un *ahhhhh* prelung, amuţind apoi imediat.

— E o vrajă, v-am spus eu. Am încercat să vă previn. Styxul face asta ca să nu poată evada nimeni, zise Maynard. Şi-acum, ce facem? Trebuie să-l aducem înapoi pe băiatul meu şi să vedem dacă a păţit ceva.

— De-acum înainte, nimeni nu mai are voie să se apropie de *vreun* portal, ordonă noul comandant. S-a înţeles?

Un murmur general confirmă acordul mulţimii.

Întorcându-se din nou spre portal, noul comandant îşi scoase casca şi se scărpină în cap, în timp ce încerca să găsească o soluţie.

— Bun… am nevoie de un cârlig solid, ca să-i trag de-acolo pe ăştia doi. Şi cineva să aducă un medic, dacă o mai fi rămas vreunul în Colonie.

Apoi, uitându-se lung la trupul masiv al bărbatului poreclit Satâr, în comparaţie cu care până şi băiatul supraponderal de alături părea un pitic, mai adăugă:

— Aveţi grijă să fie un cârlig zdravăn, aţi priceput?!

* * *

Elliott îşi demontase puşca, pentru a o curăţa bine. În timp ce o reasambla, Stephanie trecu prin dreptul uşii ei, dându-şi aere.

— Oh, salut, îi zise fata. Nu ştiam că asta e camera ta.

Era îmbrăcată cu un tricou alb, identic cu cel pe care-l purta acum Elliott, numai că Stephanie îl înnodase la poale, astfel încât pe ea arăta mai şic.

— Mă bucur nespus că eşti bine, continuă evaziv Stephanie, sărindu-i în ochi pansamentul gros din tifon de pe spinarea lui Elliott, ceea ce oricum era inevitabil. Şi nu o… vru ea să mai spună, dar se răzgândi, preferând să tacă, măcar de data asta.

Elliott nu se sinchisi să răspundă, ocupându-se să introducă percutorul înapoi în rezervorul armei şi să verifice dacă funcţiona ca uns. Stânjenită de tăcerea aşternută între

ele, Stephanie declară:

— Şi eu trag cu puşca.

— Zău? rosti Elliott încetişor. Nu cu aşa ceva, însă.

— Oooo, îmi dai voie să văd? întrebă Stephanie nerăbdătoare, păşind iute în cameră, cu mâinile întinse.

— Da, bine, oftă Elliott. Dar ai grijă cum o ţii – e grea.

Stephanie luă arma şi, fără nicio ezitare, o puse pe umăr.

— Mda, e grea, recunoscu ea. La şcoală, utilizez în general o armă de 22, pentru antrenamentul de tragere la ţintă. Asta ce calibru are? întrebă ea, trăgând înapoi percutorul.

Elliott se ridicase în picioare, gata s-o oprească, dar nu era nevoie – Stephanie părea că ştie ce face.

— Cred că e un 303 sau aşa ceva, continuă imperturbabilă Stephanie, uitându-se în camera încărcătorului.

— Eşti pe-aproape, încuviinţă Elliott, mişcând din cap. Este un 35, cu un tip special de cartuş, mai lung, adică, astfel încât poate primi o încarcătură suplimentară.

— Exact, zise Stephanie, îndreptându-şi atenţia spre vizorul bulbucat montat în partea de sus a ţevii.

— Asta este o lunetă pentru vizibilitate nocturnă; nu găseşti aşa ceva decât jos, în Colonie, unde armele de acest tip sub fabricate manual pentru soldaţii Styxului. Asta este o puşcă de Limitator. Am împuşcat şi am ucis cu ea pe puţin zece Limitatori. Poate chiar mai mulţi, dar nefiind suficient de aproape de ei nu ştiu dacă i-am nimerit chiar pe toţi, zise Elliott, însă observând că Stephanie nu avea nicio reacţie, se încruntă şi începu să spună: Ştii, sunt curioasă… te deranjează dacă te întreb ceva…?

— Deloc, răspunse Stephanie cu vioiciune, coborând arma la şold şi răsucind-o dintr-o parte în cealaltă, ca şi cum ar fi ciuruit cu o mitralieră un inamic invizibil.

Ba, culmea, mai şi păcănea din buze, imitând răpăitul unei arme de foc automate.

— Hm, făcu Elliott, stăpânindu-se, deşi îi venea s-o ia la bătaie pe fată.

— Ce voiai să mă întrebi? zise Stephanie, fără să fi

sesizat mutra dispreţuitoare a lui Elliott.

— Will te-a informat în privinţa situaţiei de faţă, ceea ce înseamnă că ştii despre Fază şi despre cât de grave sunt lucrurile. Iar fiindcă eşti aici, cu noi, Styxul te-a luat la ochi şi pe tine. Este absolut exclus ca acum să te mai poţi întoarce acasă, zise Elliott, cu o sinceritate excesiv de brutală.

Stephanie se uita întrebătoare la ea.

Elliott continuă:

— Nu te deranjează toate chestiile astea? Faptul că trebuie să stai în gaura asta până se isprăveşte totul? Sau, dacă *nu* vom reuşi să curmăm Faza şi să nimicim Styxul, perspectiva de a-ţi petrece restul vieţii – chiar şi aşa scurtă cum s-ar putea să fie – trăind permanent cu frica în sân? Fugind permanent şi ascunzându-te?

Inspirând adânc, Stephanie îi dădu lui Elliott puşca înapoi.

— Ai izbutit perfect să-mi demonstrezi că nu poţi să mă suferi, zise ea, dându-şi la o parte de pe obraji câteva şuviţe răzleţe din părul ei îngrijit, frumos. Numai că eu, ştii, nu sunt o sclifosită care să ţipe şi să leşine la primul semn de primejdie. Sunt o tipă dură, pricepi?!

Elliott râdea gutural.

— I-auzi, zău, chiar aşa? După cum araţi, n-aş fi zis.

Stephanie înfruntă privirea aspră a fetei, provocând-o:

— Haide, atunci. Dacă tot crezi că sunt aşa o catastrofă bipedă, ce-ar fi să-mi tragi o chelfăneală?

Şi, făcând câţiva paşi înapoi, ca să aibă mai mult loc, îşi aruncă pantofii din picioare.

— Încearcă-mă, o întărâtă ea în continuare.

Elliott râse din nou, după care se opri:

— Chiar vorbeşti serios?

— Absolut, foarte serios, replică Stephanie.

Elliott puse puşca jos.

— Bine, dacă ţii morţiş, dar lui Drake n-o să-i placă dacă o s-o încasezi rău de la mine.

— Nici mie nu mi-ar plăcea ca *tu* s-o încasezi rău de la mine, i-o servi Stephanie. Ţi-e mai bine cu spatele? N-aş vrea să te lovesc tocmai acolo.

— Nu te frământa pentru mine. Eu am sânge de Styx. Mă vindec repede, zise Elliott, înfigându-se bătăioasă în faţa lui Stephanie, care părea complet relaxată. Pe urmă, Elliott se aruncă şi o înşfăcă pe fată de gât, cu amândouă mâinile.

Stephanie reacţionă cu o precizie perfectă, balansând braţele în sus ca să anuleze atacul lui Elliott, iar apoi agăţându-i piciorul. Elliott se trezi răsucită în loc, ca un titirez, şi trântită apoi cu faţa în jos, pe covor.

Stephanie se trase înapoi, permiţându-i fetei să se ridice în picioare.

— Unde-ai învăţat asta? întrebă Elliott, strângând pleoapele ameninţător.

— Păi, Parry a avut o influenţă imensă asupra lui taică-meu, care a crescut acolo, pe domeniul lui. Şi tot Parry l-a băgat în spionajul militar, îi explică Stephanie.

— Tot un ciudat şi taică-tău? zise Elliott.

— Cam aşa ceva. Tata a fost trimis în misiuni lungi într-o sumedenie de puncte problematice din toată lumea, iar mama, fraţii mei şi cu mine am mers cu el aproape peste tot. N-am avut deloc o existenţă cocoloşită, zise ea, zâmbind scurt spre Elliott. Hai, mai încearcă-mă o dată, dar de data asta dă tot ce poţi din tine. Chester nu e singurul campion olimpic de-aici.

— Poftim?! replică Elliott, vizibil nedumerită.

— Nu, şi te-asigur că dacă ar băga judo sau aikido la *Englezii au talent,* aş câştiga cu ochii închişi. Haide, bosumflici – încearcă să mă pocneşti, o îndemnă Stephanie şi, mişcând din degete, îi făcu semn să se apropie. Şi fii rea, de data asta, rea de tot.

Elliott o atacă în forţă. Pumnul zvârlit cu putere ţintise direct bărbia lui Stephanie, însă ea reuşi să devieze lovitura, o prinse pe Elliott de încheietura mâinii şi o trânti pe spate, dintr-o singura mişcare, lină. Şi nu se opri aici – lăsându-se jos lângă Elliott, îi imobiliză un braţ, direct pe podea. Elliott nu se mai putea mişca, dominată complet de Stephanie.

— Te-am prins! zise Stephanie.

— NU! răcni Chester, din pragul uşii.

Brusca apariţie a băiatului îi distrase atenţia lui Stephanie, suficient cât să-i dea prilejul lui Elliott să scape din strânsoarea ei. Elliott îşi balansă picioarele în sus şi o prinse pe Stephanie de gât, ca într-un cleşte. Pe urmă, o împinse pe podea, unde Stephanie se zbătu încercând să scape. Acum însă, era rândul lui Elliott s-o ţină imobilizată jos.

Chester încercă să se bage între ele, ca să le despartă:

— Încetaţi! Încetaţi imediat!

Elliott îi dădu drumul lui Stephanie, şi se ridicară amândouă în capul oaselor.

— Frumoasă mişcare – nu mă aşteptam la asta, o complimentă Stephanie pe Elliott.

— Ce v-a apucat? se răsti Chester, în timp ce fetele holbau consternate la el.

— Parcă ai fi taică-meu, se hlizi Stephanie.

— N-a fost pe bune, zise Elliott.

— Ba, mie mi s-a părut foarte pe bune, ripostă Chester. În plus, trebuie să ai grijă, să nu te loveşti la umeri, îi mai zise el lui Elliott.

— Umerii mei sunt complet…, răspunse ea, dar se opri când Stephanie pufni în râs.

— Ce-i aşa de nostim, mă rog? se zborşi Chester, enervându-se de-a binelea.

— Doar nu crezi că ne-am bătut din cauza *ta*, nu?! zise Stephanie.

Înroşindu-se, Chester făcu stânga-mprejur şi fugi din cameră. Bombănind în barbă, îşi băgă capul între umeri şi porni tropăind pe coridor.

Când se apropie de zona lifturilor, apăru şi Will, de pe un alt culoar, ţinând în mână o foaie de hârtie.

— Tocmai veneam la tine, zise Will. Am fost sus, în Centrul de comandă, unde toţi sunt ocupaţi cu treburile alea ale lor, dar am reuşit să vorbesc cu sergentul Finch şi…

Fluturând entuziasmat foaia de hârtie, vru să i-o arate prietenului lui, dar brusc sesiză că Chester nu era în apele lui.

— Nu pari prea vesel. Te simţi bine? se interesă Will.

— Excelent… efectiv, excelent, scuipă Chester, turbat de furie.

Will le auzi pe Elliott şi Stephanie vorbind vesele, apoi auzi râsul strident al lui Stephanie.

— Uauu! Îmi joacă mie feste urechile astea două? zise el. N-am crezut niciodată că fetele noastre s-ar putea înţelege aşa de bine. Ce le-a apucat de se amuză aşa?

— N-am nici cea mai mică idee, zise Chester, cu o strâmbătură. Zi „fete” şi e de-ajuns! Apropo, de ce voiai să vii la mine? întrebă el, pe un ton sec.

— De-asta, răspunse Will, fluturându-i sub nas foaia de hârtie. Sergentul Finch mi-a zis că există nişte camere interesante pe Nivelul 3. Hai să mergem să le vedem!

La insistenţele lui Chester, o luară pe scări, şi nu cu liftul. De cum ajunseră la Nivelul 3, unde nu mai fuseseră până atunci, sesizară imediat o diferenţă. Exista şi aici linoleum pe jos, dar avea o nuanţă de albastru intens, iar pereţii coridorului erau acoperiţi cu un tapet imprimat cu un model fin, auriu cu verde.

— Ce-nseamnă chestia asta? întrebă Chester, privind în jur. Nu ne-au zis ei că etajul nostru este cel mai luxos?

— Stai să vezi numai, replică Will, consultând notiţele de pe foaia de hârtie, în timp ce păşea în faţa lui Chester, verificând ce scria pe uşi. Ah, am ajuns, aici, anunţă el, deschizând o uşă şi aprinzând luminile.

Se aflau într-un apartament constând în patru camere care comunicau între ele, două având paturi cu baldachin din catifea roşie, iar pe pereţi tapiserii înfăţişând scene de vânătoare. Mobilierul vechi, incredibil de ornamentat, părea foarte valoros – era ceva de o cu totul altă clasă decât decoraţiunile din camerele lor.

— Apartamentul ăsta era pentru nişte persoane foarte importante? întrebă Chester, plimbandu-şi privirile peste jilţurile aurite şi divanul mare.

— Cald-călduţ, eşti pe-aproape. Da, pentru nişte persoane *extrem* de importante. Haide – încearcă să ghiceşti, îl provocă Will pe prietenul sau, în timp ce intrau

într-o cămăruţă laterală, care părea foarte simplă şi practică, în comparaţie eu dormitoarele.

Într-un colţ, se vedea o chiuvetă de serviciu, iar paralel cu peretele cel mai lung se aflau câteva cuşti mici.

— N-ai nicio idee? întrebă Will.

— Nu, niciuna, zise Chester, începând să-şi piardă răbdarea. Haide, Will, termină cu prostiile! Pentru cine erau camerele astea? Şi de ce ne-am oprit aici, în bucătărie?

— Asta nu e o bucătărie. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că aceste cuşti au fost construite special pentru nişte căţei din rasa Welsh Corgi, te-ar ajuta vreun pic? spuse Will.

— Welsh Corgi? repetă Chester, căzându-i fisa în cele din urmă. Glumeşti, nu se poate! Astea erau pentru Regină!

— Te-ai prins! Şi, stai un pic, asta nu e tot! exclamă Will, conducându-l înapoi prin camerele pe unde veniseră şi, apoi, afară pe coridor.

Scotocindu-se în buzunar, scoase o cheie, pe care o băgă în broasca uşii solide care urma pe coridor. Când uşa masivă se deschise scârţâind din balamalele groase, băieţii păşiră înăuntru. Will aprinse lumina: în faţa lor se afla o sală plină de vitrine de sticlă, montate pe piedestale. Vitrinele erau goale, însă judecând după postamentele interioare învelite în satin fin, era limpede că fuseseră destinate unor exponate de valoare.

— Aici ar fi urmat să fie aduse Bijuteriile Coroanei, dacă am fi fost cotropiţi, îi informă Will pe prietenul sau.

Chester zâmbea, scuturând din cap.

— Nemaipomenit, pe cuvânt! Ia zi, ce altceva mai există la nivelul ăsta?

Ceva mai încolo, pe coridor, se afla o uşă pe care erau scrise literele PM, lipite una de cealaltă. Chester nu era impresionat, deoarece camera propriu-zisă era înţesată de obiecte şi absolut neremarcabilă. Pe birou, era o sugativă mare, pe care cineva începuse să deseneze minuţios un zid de cărămidă, iar sub acel zid era scris: *Unde eşti, doamna Everest, când am cel mai mult nevoie de tine?* Inspectând rapid sertarele biroului – în care nu descoperi nimic –, Chester se mai uită o dată prin cameră, ba se duse chiar să

investigheze şi toaleta. Ieşi de-acolo fluturând un ziar – *The Times*, un exemplar vechi, îngălbenit.

— E numărul din 15 august 1952, zise el, aruncându-l apoi pe pat, unde Will se aşeză. Mă dau bătut – a cui era camera asta? întrebă el.

Husa de plastic care acoperea patul fâşâi când Will se aplecă şi deschise noptiera de-alături. Scoase din ea o sticlă cu o etichetă pe care scria *Hine* şi o cutie decorată frumos – *Aroma de Cuba.*

— Coniac şi trabucuri, zise el, ridicând ambele obiecte.

Chester observă că sticla nu era plină şi că sigiliul de pe cutia cu ţigări de foi fusese rupt.

— Tot degeaba – va trebui să-mi spui tu.

— Winston Churchill a fost ultima persoană care a dormit în acest pat, anunţă Will.

— Păi, sper că au schimbat aşternutul de-atunci, râse Chester.

Will se uita cu pasiune la cutia cu trabucuri şi la coniac.

— Sergentul Finch mi-a spus că lucrurile astea sunt aici de când Churchill era prim-ministru. A vrut să doarmă o noapte în Complex, ca să se convingă singur cum era aici. Şi, întotdeauna, primul lucru dimineaţa: lua o duşcă de coniac, ca să-i priască primul trabuc, zise Will, sărind de câteva ori cu fundul pe saltea. Ce-ar fi să bem şi noi din asta? zise el, apoi, studiind eticheta de pe sticlă.

— De ce? întrebă Chester, stupefiat.

— Fiindcă niciodată nu m-am îmbătat *de-a binelea.* Da, am băut berea pe care mi-a dat-o Tam în Colonie, dar avea un gust oribil, spuse Will, holbându-se acum la lichidul maroniu şi gros, în timp ce rotea uşor sticla. Poate că n-ar strica s-o facem şi pe-asta. Aşa, ca să nu…

— Ca să nu… *ce*? zise Chester, trântindu-se pe pat lângă prietenul lui. Ca să nu ne pară rău, dacă nu scăpăm cu viaţă din toată chestia asta?

Will încuviinţă din cap, cu un aer sumbru.

— Bravo, cât optimism! şopti Chester, după care luă cutia de trabucuri şi săltă capacul, adulmecând interiorul. Chestiile astea zac aici de ani de zile. Nu crezi că au

expirat? întrebă el, luând din cutie un trabuc gros şi răsucindu-l între degete.

— Ce mai contează? zise Will, ridicând din umeri. Tot trabucuri sunt, oricum, iar eu n-am fumat niciodată aşa ceva. N-am fumat *nimic* niciodată, de fapt, adăugă el, scotocind prin noptieră până găsi o cutie de chibrituri. Whitehall, zise el, citind ce scria pe cutie. Mi se pare normal.

— Eu am băut odată două beri *Shandy,* când am fost în vacanţă cu mama şi tata, dar atâta tot, recunoscu Chester. Şi nici eu n-am fumat vreodată.

— Îi mai ştii pe fraţii Grey? zise Will, cu ochii pironiţi în gol, amintindu-şi de derbedeii care îi terorizaseră pe puştani la şcoala din Highfield. Speed şi Bloggsy. Beau cidru şi pufăiau ţigări tot timpul. Nu ratau nimic, aşa-i, iar asta se întâmpla acum cel puţin un an.

— Aveau şi iubite, zise Chester, visător.

Cu aceeaşi expresie melancolică în ochi, Will continuă:

— Dacă stai să te gândeşti bine, Churchill a condus ţara în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar în momentul de faţă, tu şi cu mine suntem în plin război cu Styxul. Eh, ce zici? Suntem destul de importanţi şi noi, nu crezi? Cine ştie? Fără noi, ţara n-ar avea poate şanse să învingă? Bun, şi-atunci, nu ţi se pare că am avea şi noi dreptul să facem ce vrem? Nu merităm noi să radem până la fund ce-a mai rămas din coniacul *lui?*

Chester puse însă trabucul la loc în cutie şi închise capacul.

— Ştii ce, Will?! Când o să învingem de-adevăratelea, hai să venim înapoi aici şi să fumăm toate ţigările din cutie, şi să ne matolim rău de tot! S-a făcut, batem palma?

— Batem palma, conveni Will şi, dând întâi mâna cu prietenul lui, puse apoi la loc coniacul şi trabucurile.

Conversaţia lor a fost întreruptă de sunetul intercomului, în cameră şi pe coridor. „Toată lumea să se prezinte imediat la Centrul de control. Repet – toată lumea să se prezinte imediat la Centrul de control”, se auzi ordinul.

— Ăsta e Danforth, aşa-i? zise Chester, înclinând capul ca

să audă vocea mai bine.

Will confirmă, dând din cap.

— Dacă Elliott are de gând să apară şi ea acolo, sper să-l fi iertat pe Danforth. Nu-i într-o dispoziţie prea senină, aşa că profesorul, care s-a cam lăsat furat de bisturiu, când i-a făcut investigaţiile, ar face bine să dispară din calea ei. De fapt, adăugă Will, în timp ce mergeau înapoi spre scări, nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă nu mai era cineva acolo, ca să-l oprească la timp.

— Aşa e, îi dădu dreptate Chester. E ciudat, efectiv, fiindcă deşi n-ai zice la prima vedere, când ajungi să-l cunoşti mai bine îţi dai seama că e un individ destul de înfricoşător.

* * *

În timp ce lumea se aduna în sala Centrului de comandă, Drake aşeza pe mese o serie de obiecte.

Will şi Chester, care ajunseseră primii acolo, se uitau la el, când începură să vină şi ceilalţi – doamna Burrows, domnul şi doamna Rawls, colonelul Bismarck, apoi Elliott şi Stephanie. Cele două fete sporovăiau vesele una cu cealaltă, ca două bune prietene care nu se mai văzuseră de mult.

— Uită-te la ele, îi şopti Chester lui Will, întorcându-se cu spatele la Elliott şi Stephanie. Par prietene la toartă.

— Şi Danforth a avut grijă să nu se prea arate la faţă, remarcă Will, urmărindu-l pe profesor, care nu-şi dezlipea ochii de ecranul unuia dintre laptopurile lui. Ascultă-mă pe mine, nu m-ar mira deloc dacă Elliott i-ar arde vreo două, când i s-ar ivi ocazia.

Apoi, Will îşi îndreptă atenţia spre Parry şi sergentul Finch, care vorbeau amândoi de zor la două telefoane prin satelit.

— Formaţi un rând, vă rog, zise Drake. Cu cât isprăvim mai repede aici, cu atât mai repede ne putem pune în mişcare.

— Unde plecăm? întrebă Chester, când el şi Will se treziră primii, în fruntea cozii.

— La Londra, răspunse Drake, cu un aer preocupat,

inserând un mic cilindru de sticlă într-un dispozitiv din oţel inoxidabil, şi apoi suflecându-şi mâneca. Pentru eventualitatea în care aţi avea reţineri apropo de injecţia pe care o să v-o fac, mă înţep eu primul, zise el şi, înclinând mecanismul, îl puse pe braţ, în partea de sus, ca apoi, apăsând pe trăgaci, să se audă un clic scurt. N-am simţit nimic, zise el, zâmbind.

— Dar am făcut toţi vaccinul contra virusului Dominion, sublinie Chester. Ăsta pentru ce e atunci?

Drake curăţă capătul dispozitivului, ştergându-l cu alcool medicinal, după care îl înclină din nou.

— Nu am văzut deocamdată niciun fel de contaminare cu virusul Dominion, însă Styxul are şi alte chestii urâte pe care le-ar putea răspândi în populaţie, răspunse el.

— Dar tu de unde ştii? zise Will.

— Ştiu, fiindcă am şterpelit o serie de specimene, înainte de a face praf Laboratoarele din Colonie, atunci, împreună cu Chester. Unele specimene erau încuiate într-un seif special, aşa că, normal, am ştiut că trebuie să le iau. Ulterior, am apelat la o cunoştinţă de-a mea, cu rugămintea să analizeze diverşii germeni patogeni pe care i-am adus. Bazându-se pe cele descoperite, omul meu a fabricat un cocteil de vaccinuri, eficace împotriva tuturor acestor germeni.

Will se descheie la manşetă şi-şi suflecă mâneca.

— Haide, atunci. Mai bine să fiu prudent decât să-mi pară rău, zise el.

Drake nu minţise – injecţia nu era dureroasă şi, după ce i-o făcu, îl conduse pe Will la următoarea masă.

— Un radio de la forţele speciale, dotat cu laringofon, îi zise el băiatului, predându-i unul dintre aparate. Chester a folosit deja un model similar, aşa că-ţi poate arăta cum funcţionează.

Apoi, băgând mâna într-un container de plastic, Drake pescui un set de dopuri mici pentru urechi, pe care i le dădu lui Will.

Will le examină atent, după care se uită întrebător la Drake.

— Măsuri de precauţie multiple, spuse Drake. Eu şi Celia am fost scoşi din circuit de o bombă subauriculară, detonată de Styx în parcul din Highfield. Leatherman a fost ucis în acea zi, plus mulţi alţii, prea mulţi, crede-mă. Nu vreau să se mai întâmple vreodată aşa ceva, zise Drake, coborându-şi privirea câteva clipe. Au existat două rapoarte potrivit cărora Styxul ar folosi dispozitive similare la Londra, în momentul de faţă.

Apoi, scoase din cutie alte două dopuri, pe care şi le introduse în urechi.

— Bun, continuă el. Mi-a venit ideea cu fleacurile astea când stăteam în apartamentul lui Eddie. Aceste mici dispozitive nu interferează cu frecvenţele normale, însă în clipa în care detectează o bomba subauriculară, intră în funcţiune: reproduc lungimea de undă a bombei, dar defazat. În felul ăsta, au capacitatea de a contracara orice arme audiosonice folosite împotriva voastră.

— Adică ne protejează? întrebă Will.

— Mda, oricum, îţi dai seama că ai fost lovit – s-ar putea să te simţi ameţit şi să ţi se tulbure vederea –, dar măcar nu-ţi pierzi cunoştinţa. Aceste dopuri speciale pentru urechi te protejează suficient cât să ai timp ori să speli putina, ori să neutralizezi sursa… adică bomba propriu-zisă.

— *Cool*, spuse Will, băgând dopurile în buzunar.

— Nu, trebuie să te obişnuieşti să le porţi tot timpul. Pune-le în urechi, zise Drake, imediat. Bun, eu nu mai am treabă cu tine acum, aşa că du-te să-l ajuţi pe Danforth să pună în cutii detectoarele alea mobile. Trebuie cărate afară, ca să poată fi încărcate în vehiculul nostru de transport.

Will era pe punctul de a întreba ce fel de vehicul urmau să folosească, dar Drake se întorsese deja cu spatele la el, gata să se ocupe de ceilalţi care aşteptau la rând. Ridicând din umeri, Will porni spre Danforth. Încetini pasul când ajunse în dreptul lui Parry, care vorbea la un telefon prin satelit. Aparent, folosea o succesiune de parole similară cu cea la care recursese sergentul Finch, când ajunseseră iniţial la intrarea principală în Complex – Parry cita nişte versuri despre trezirea unor balauri adormiţi, aşteptând de

fiecare date răspunsul interlocutorului.

— Drake zice să te ajut, rosti Will când ajunse lângă Danforth.

Profesorul era atât de concentrat la simbolurile care se derulau în jos pe ecran, încât nu ridică privirea decât abia după câteva momente.

— Ăsta este un program guvernamental ultrasecret pe care-l folosesc pentru a traduce *Cartea Proliferaţiei.* Şi, din câte am citit până acum, este mai mult decât lămuritor, zise el, arătând din cap spre ecran. Documentul aduce informaţii inedite despre una dintre cele mai vechi specii: o specie extrem de flexibilă, adaptabilă şi, incontestabil, foarte evoluată, poate cea mai evoluată din toată istoria lumii.

— Chiar aşa, mormăi Will, cu indiferenţă.

Voia să termine cât mai repede ce avea de făcut acolo, fiindcă nu-i plăcea deloc să stea prin preajma lui Danforth – omul acesta îi inspira mereu ceva incredibil de înfricoşător.

Surprins, îl văzu însă pe Danforth ridicându-se de la birou şi apropiindu-se de el; desigur, nu prea mult, din cauza fobiei lui faţă de orice contact uman.

— Vasăzică, pleci la Londra să-ţi faci de cap şi să vânezi Lumini-Întunecate, zise Danforth fără să ridice vocea. Cum ţi se pare ideea?

— Deocamdată, nu ştiu nimic despre ce trebuie să fac acolo – Drake nu m-a pus la curent încă, recunoscu Will.

— Soldatul nu crâcneşte, soldatul execută şi moare, zise Danforth, citând cu aproximaţie din poemul lui Tennyson[7]. Este admirabil cu câtă dăruire eşti gata să mori pentru cauză!

— Păi… nu… noi trebuie să facem tot ce putem pentru a opri Faza, nu-i aşa?! zise Will, întâlnind privirea intensă a profesorului, prin ochelarii cu lentile groase, însă nu primi niciun răspuns.

Pentru o clipă, profesorul şi băiatul se priviră drept în ochi, ca şi cum ar fi încercat fiecare să pătrundă adânc în

---

[7] Aluzie la poemul narativ „Şarja brigăzii de cavalerie uşoară” (1854), scris de poetul englez Alfred Tennyson (1809-1892).

sufletul celuilalt, să se înţeleagă unul pe celălalt. În Danforth, Will simţi din nou ceva asemănător cu sârguinţa obsesivă a doctorului Burrows de a descoperi noi orizonturi de cunoaştere. Un fior rece îl trecu pe şira spinării; avea senzaţia că se află din nou împreună cu tatăl lui decedat. Exista însă o diferenţă izbitoare. Ochii profesorului erau complet lipsiţi de căldură sau compasiune – nimeni nu conta pentru el. Absolut nimeni. Iar lucrul ăsta îl înfricoşa pe Will.

Danforth începuse să zâmbească, dar nu era un zâmbet amabil.

— De ce... ce e greşit în planul nostru? insistă Will, sperând să afle mai multe.

— Păi, ce să zic, sunt şanse să fie interesant, zise Danforth, iar zâmbetul i se transformă în rânjet. Uită-te la ce avem noi aici, zise el, arătând cu un gest larg spre toţi cei prezenţi în sală. O rămăşiţă din Al Treilea Reich, un dezertor Styx, un tip cu un cuptor cu microunde în cap şi un grup de adolescenţi zevzeci ca voi. Şi, colac peste pupăză, mai există şi un soldat comando, suficient de bătrân încât să aibă voie să circule gratis cu autobuzul, dar care pretinde că poate da ordine. *Cum* să fie ceva greşit în planul nostru?!

Brusc, glasul panicat al doamnei Rawls îi făcu pe toţi să amuţească. Drake terminase cu Chester şi se pregătea să le facă injecţia şi părinţilor lui.

— Nu! Nu permit ca soţul şi fiul meu să participe la aşa ceva! se răsti ea violent la Drake, în timp ce Chester şi domnul Ralws stăteau tăcuţi lângă ea. Nu crezi că familia mea s-a sacrificat deja destul pentru tine?! îi ceru ea socoteală, în continuare.

— Dispute în armată, comentă Danforth. Nici asta nu prevesteşte nimic bun.

Aşa cum îi arătase Danforth, Will se apucă să taie în fâşii un balot de ţesătură kaki, înfăşurând bucăţile de material în jurul fiecărui contor Geiger, înainte de a pune aparatele într-o cutie. Contoarele Geiger păreau a fi exact cele pe care Will le văzuse plasate în diferite locuri prin Complex –

cam uzate, cu smalţul cenuşiu de pe învelişul carcaselor ciupit sau fisurat. Singura diferenţă pe care o observa la aparatele pe care le împacheta acum era antena groasă care fusese adăugată ulterior şi faptul că vechile cadrane cu ace şi cifre fuseseră înlocuite cu afîşaje LED moderne. Will nu avea însă chef să-l întrebe pe profesor la ce urmau să fie folosite acele aparate.

Discuţia aprinsă din cealaltă parte a sălii se încheiase, domnul Rawls şi soţia lui părăsind Centrul de comandă. Will îl văzu pe Chester venind spre el.

— Ce jenant a fost, spuse prietenul lui.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Will.

— Mama nu mai concepe ca tata sau eu să fim expuşi unor noi pericole. Au început să-i cam cedeze nervii după atâtea nenorociri, răspunse Chester. În concluzie, tata şi cu mine vom participa la misiune, cum s-a stabilit, dar Drake i-a promis mamei că rolul nostru va fi doar de sprijin. Nu vom merge în linia întâi. Şi mama va rămâne aici cu…

Nu mai pomeni numele lui Danforth, care, oricum, era prea concentrat la laptopul lui, ca să mai fi auzit ceva în jur.

— Oh, zise Will, care contase pe ideea că prietenul lui va fi alături de el în înfruntările ce se preconizau la Londra.

Dar, aplecându-se spre el, Chester îi şopti la ureche:

— Nu-ţi face griji, Will. N-am de gând să mă eschivez tocmai acum, după ce am trecut împreună prin atâtea încercări grele.

Capitolul treisprezece

Tot efectivul primise ordin să se prezinte, cu armele şi echipamentul din dotare, în zona de lângă cele două camere de pază amplasate în celalalt capăt al intrării în tunel.

Venise clipa cea mare, când urmau să părăsească buncărul.

Drake le dăduse tuturor pufoaice albe, prevăzute cu o

glugă îmblănită, şi pantaloni groşi de aceeaşi culoare. Deşi era cam incomod să te mişti purtând o vestimentaţie atât de voluminoasă, Drake îi asigură de faptul că, odată ce vor ajunge afară, le va părea bine că se îmbrăcaseră gros.

Uitându-se la camarazii lui, îmbrăcaţi toţi cu uniformele lor albe, Will sesiză expresia goală din ochii lor, observă nervozitatea pe care o manifestau la tot pasul. Ştia exact ce era în sufletul lor: încercau să-şi ascundă frica.

În condiţiile de relativă securitate din Complexul subteran, ameninţarea reprezentată de Faza Styxului păruse vagă şi îndepărtată. Aidoma unui coşmar, de care ajungi să uiţi dacă nu te mai gândeşti la ei.

„De ce noi? De ce nu pot alţii să rezolve acest lucru?” se întreba Will. Precis, existau şi alţii care ştiau ce se întâmplă, persoane mult mai în măsură decât ei să poată lupta împotriva acestei calamităţi.

Dacă ar fi avut de ales, Will ştia că s-ar fi răsucit pe călcâie, pur şi simplu, şi ar fi pornit înapoi prin tunelul lung, până în inima buncărului. Chiar dacă părea foarte departe de lumea reală, Complexul fusese pentru el aproape ca un cămin şi se simţise ca acasă acolo, ceea ce nu i se mai întâmplase de atâta vreme nicăieri.

Pe urmă însă, se uită din nou în jur şi văzu ce se ascundea dincolo de expresia impasibilă de pe chipurile lui Drake şi al lui Eddie. Ochii lor vorbeau despre datorie, despre dârzenia şi fermitatea de a face ceea ce trebuia făcut. Will îşi spuse că va încerca să imite curajul acestor bărbaţi. Fusese atât de cufundat în gânduri, încât nici nu auzise când Drake vorbise cu el.

— Ţi-ai pus dopurile în urechi? îl întrebă Drake a doua oară.

Will dădu afirmativ din cap.

Aşezat în scaunul lui cu rotile motorizat, sergentul Finch îl ajuta pe Drake să facă o verificare amănunţită, cu fiecare, înainte de a le permite să urce panta şi să intre în bezna din camera de acces. Will îşi golise rucsacul şi aranja frumos lucrurile pe podea, lângă raniţă şi puşca-mitralieră Sten. Drake îl lăudă:

— Perfect, zise el. O să facem din tine un soldat adevărat.

— Încă un lucru – verifică şi comunicaţiile, îi reaminti lui Drake sergentul Finch, uitându-se concentrat la lista de pe nelipsitul clipboard pe care-l avea în poală, unde dormea şi o pisică.

Drake luă receptorul în mână.

— Test de rutină – unu – doi – trei, şopti el.

— Te aud clar şi tare, confirmă Will.

— Bravo, dar acum închide aparatul, ca să nu se consume bateria. Şi cu asta eşti gata.

Drake se întoarse spre Chester şi începu cu el acelaşi proces de verificare meticuloasă. Will îşi puse lucrurile la loc în rucsac, dar rămase pe-aproape ca să-l aştepte pe prietenul lui. Acesta arăta vizibil stânjenit de gesturile afectuoase ale mamei lui, care n-ar fi vrut să-l lase să plece.

Lui Will i se facu milă de ea, văzând cum se agăţa de fiul ei şi cât de duios îi vorbea. În ciuda tuturor obstacolelor, familia Rawls se reunise şi, acum, părea o nedreptate că Chester şi tatăl lui urmau să fie separaţi din nou de doamna Rawls.

Will aruncă o privire spre mama lui, care şedea nemişcată, fără să se uite la nimeni, cu un fel de detaşare eterică. Deja Will şi doamna Burrows nu mai constituiau o familie. Erau, mai degrabă, ca nişte camarazi de luptă.

Acum, Chester venea spre el.

— Săraca mama! Îi pare rău că plecăm, îi mărturisi cu voce joasă prietenul lui.

Băieţii intrară împreună în camera de acces, unde Parry era deja pe poziţie, lângă panoul culisant din dreptul ieşirii.

— Sweeney vine şi el, nu-i aşa? îi zise Will lui Parry, dându-şi seama că nu-l zărise nicăieri lângă camerele de pază.

— Sweeney păzeşte cutiile afară, răspunse Parry. Şi, ca să nu mai întrebi, Wilkie nu face parte din grup. E…

Dar Parry lăsă fraza neterminată, uitându-se atent la cadranul luminos al ceasului de la mână.

În scurt timp, se adunaseră cu toţii în camera de acces, înghesuiţi în spaţiul îngust al încăperii, îngreunaţi de rucsacurile pline şi de arme, începea să le fie din ce în ce mai cald, înfofoliţi cum erau în uniformele lor arctice.

Dintr-odată, radioul lui Parry se trezi la viaţă, pârâind din cauza paraziţilor.

— *Cinci kilometri pe linia de zbor nord spre nord-vest*, se auzi din aparat. *Recepţie. Terminat.*

„Linia de zbor”, se gândea Will, regretând că nu putea prinde privirea lui Chester, din cauza beznei în care se aflau. Nimeni nu ştia în ce mod avea să se desfăşoare călătoria lor la Londra. Drake le spusese că vor afla la momentul potrivit.

— Recepţie, răspunse Parry în staţia radio. Zona de aterizare este vopsită adecvat. Terminat. Stop.

În timp ce-şi prindea radioul în păienjenişul curelelor de la centură, Parry sesiză pesemne că băieţii ardeau de nerăbdare să afle rostul acelui schimb de replici.

— În perioada asta, nu mai folosim lumini vizibile pentru a marca zonele de aterizare, ci reflectoare cu infraroşu, explică el. Pilotul poate vedea pista de la peste un kilometru în timpul coborârii.

— Sigur, răspunse Will, de parcă ar fi înţeles exact ce spusese Parry, ceea ce nu era cazul. Dar acum măcar ştia că vor zbura spre sudul ţării.

— Fiţi gata, le spuse Parry. Ştiu că sunteţi incomodaţi de echipamentul din dotare, dar trebuie să ţineţi pasul cu colonelul, care vă va conduce la zona de aterizare. Marja noastră de timp este foarte strânsă, aşa că nu ne permitem să întârziem.

Parry deschise trapa şi băieţii se traseră la o parte, ca să-l lase pe colonel să iasă primul. Apoi, îl urmară cu toţii în ninsoarea viscolită de-afară.

— Doamne, ce ger e! exclamă Chester, când simţi în nări aerul rece.

Se mişcau repede, unul după altul, trecând pe poarta montată în gardul din plasă de sârmă şi coborând apoi la vale. Cizmele lor tropăiau surd pe solul îngheţat.

În faţa lui Will, erau Chester şi colonelul. Imediat în spatele lui, venea Parry, în urma căruia se desluşeau vag formele celorlalţi din grupul lor: domnul Rawls, Eddie şi Elliott, Stephanie, doamna Burrows şi, ultimul din coloană, Drake.

Un viscol năprasnic sufla pe coasta muntelui, şuierând sinistru printre liniile electrice de deasupra. Din cauza plafonului gros de nori cenuşii, lumina lunii era aproape inexistentă, ceea ce însemna că nu prea distingeau nimic, înaintând mai mult orbeşte. Domnul Rawls se căznea să ţină pasul cu restul grupului. Oare cât aveau să mai meargă aşa? se întreba Will în sinea lui. Se îndreptau într-adevăr spre fundul văii? Dar, după vreo douăzeci de minute, terenul deveni brusc neted şi colonelul încetini ritmul. Will îl văzu pe Sweeney ghemuit lângă o serie de cutii, în care se aflau detectoarele mobile împachetate de el.

— Staţi pe loc, ordonă Parry.

Apoi, el şi Drake o luară înainte. Postându-se cam la doisprezece metri distanţă unul de celălalt, ridicară amândoi un fel de lanterne, dar nu ieşea din ele nicio lumină vizibilă.

Ridicară cu toţii privirile, când se auzi un huruit puternic, ca şi cum cerul se prăvălea peste ei. Era ceva atât de tumultuos şi de neprevăzut, încât îşi feriră instinctiv capul.

Elicopterul se apropiase zburând atât de jos, încât se treziseră brusc cu el exact deasupra lor. Spulberând zăpada ca nişte confetti răzleţe, prin suflul imens al rotoarelor puternice, masiva aeronavă de război, care huruia acum la nici zece metri deasupra capetelor lor, părea de-a dreptul înspăimântătoare.

Aşezându-se pe poziţie între Parry şi Drake, începu să coboare, înclinându-se spre spate. Menţinu un unghi de patruzeci si cinci de grade şi, în clipa în care roţile din spatele fuzelajului atinseră solul, o rampă se desfăcu afară, între ei. Încercând să acopere zgomotul motoarelor, Parry şi Drake zbierau să urce toţi la bord. Lămpi roşii difuze marcau marginile rampei, iar când începu să urce, Will zări însemnele armatei pe fuzelajul navei. Drake, Sweeney şi

colonelul traseră cutiile în sus pe rampă. Apoi, uşa se închise, bufnind surd, şi elicopterul se ridică de la sol.

Will se aşeză pe locul de lângă Chester şi-şi prinse centura de siguranţă. Având scaune pe ambele părţi ale culoarului central, interiorul aeronavei era cel puţin de două ori mai spaţios decât un vagon de tren, însă echipajul nu se zărea pe nicăieri. Will şi Chester îl văzură pe Parry ducându-se spre partea din faţă a elicopterului. Băieţii zăriră fugitiv doi piloţi, în lumina verzuie a aparaturii de bord, după care uşa carlingii se închise la loc. Sesizând curiozitatea lor, Drake veni lângă ei, vorbind tare, ca să se facă auzit.

— Ei, ce ziceţi de mijlocul nostru de transport?

— Super! răspunse Chester.

— De ce tip este? strigă Will.

— E un Chinook din Escadrila No. 27, care se întoarce la Hampshire. Tata a apelat la nişte cunoştinţe şi le-a rugat să ne facă favoarea de a ne lua şi pe noi. Desigur, prezenţa noastră la bord este întru totul neoficială, iar în acte nu se va menţiona nicăieri că am călătorit cu acest elicopter militar.

Will şi Chester dădură aprobator din cap.

Drake arătă cu mâna spre fereastra din spatele băieţilor, iar ei se întoarseră ca să se uite afară. Se vedeau câteva luminiţe sclipind ca nişte stele, în depărtare, dar în rest nu erau decât rafale de ninsoare învolburându-se în bezna nopţii.

— Să vă lăsaţi centurile prinse, o să fie o călătorie cu zdruncinături. O să zburăm foarte jos, razant cu coroanele copacilor, ca să evităm cât mai mult radarele.

— Da, ne zgâlţâim bine, zise Will încântat, când trecură foarte aproape de sol peste o fâşie de drum luminată.

Dar când Drake se duse înapoi la locul lui, lui Will îi pieri tot entuziasmul. Zgomotul motoarelor şi schimbările bruşte de altitudine îi redeşteptară amintiri despre ultimul lui zbor cu elicopterul.

Deşi era dificil să-şi dea seama exact în lumina difuză din aeronavă, Will era aproape sigur că-i surprinsese pe Elliott şi pe colonelul Bismarck uitându-se amândoi la el. Se

întreba dacă se gândeau şi ei la călătoria pe care o făcuseră împreună în lumea interioară. Se întâmplase la scurt timp după ce doctorul Burrows fusese împuşcat şi ucis de către una dintre gemenele Rebecca, iar Will fusese atât de înnebunit de furie şi durere, încât trebuise ca doi soldaţi din Noua Germanie să-l imobilizeze cu forţa în aeronavă.

După aceea, înrăutăţind şi mai mult situaţia, Will se apucase s-o blameze pe Elliott pentru moartea tatălui lui. Desluşea licărirea ochilor ei, cum şedea acum vizavi de el, în elicopter, şi-i era atât de ruşine de purtarea lui! Dar, mai mult chiar, Will nu se putea opri să nu se gândească la sfârşitul violent de care avusese parte tatăl lui, pe piramida scăldată de razele soarelui.

Era cufundat încă în gânduri, când Chester îi trase un ghiont în coaste, zâmbindu-i cu gura până la urechi, cu degetele mari de la mâini ridicate victorios. Will nu era în stare decât să surâdă anemic. Bine măcar că era cineva care se bucura de zborul cu elicopterul.

Will nu ştia dacă nu cumva aţipise un pic, însă i se păru că aproape imediat motoarele începură să-şi schimbe turaţia. Apoi, pe măsură ce elicopterul îşi reducea altitudinea, zări pe geam mult mai multe lumini. Până să se dumirească, simţi brusc o hurducătură puternică şi aeronava ateriză.

Parry şi Drake erau în picioare, strigând la toţi să coboare din elicopter, deşi rotoarele continuau să se învârtă. Lăzile au fost descărcate rapid şi, în nici un minut, elicopterul se ridică din nou de la sol.

În liniştea care se aşternuse în jur, Will simţea că-i ţiuie urechile. Din elicopter, se treziseră direct pe un câmp, unde ningea şi mai tare decât înainte şi unde nu se vedea nimic de jur împrejur.

Apoi, dintr-un colţ îndepărtat, două faruri pâlpâiră o fracţiune de secundă. Parry răspunse mişcând lanterna şi, dintr-odată, nenumărate alte faruri împânziră zările.

Vehiculele începură să se apropie, unul câte unul. Primul era un microbuz de camping, urmat de un Land Rover, apoi de un Volvo combi şi de un întreg şir de alte automobile

mai greu de identificat ca marcă. Parry discuta cu fiecare şofer în parte, în timp ce Drake şi Sweeney încarcau câte o cutie în portbagaj. Pe urmă, vehiculele îşi vedeau de drum spulberând zăpada cu pneurile lor.

Când dispăru în noapte şi ultimul automobil, Parry i se adresă lui Eddie, care aştepta lângă singura cutie cu detectoare care mai rămăsese pe câmp:

— De-aici, drumurile noastre se despart. Succes la vânătoare!

Eddie îi răspunse dând din cap, după care se uită la Elliott:

— Vrei să vii cu mine?

Elliott se opri şi se uită la Will, prin ninsoarea deasă:

— OK, zise ea, cu dezinvoltură.

Lui Will îi căzu faţa: nu se aşteptase nicio secundă ca fata să accepte invitaţia. Se simţea trădat şi abandonat de ea şi, deşi n-ar fi recunoscut niciodată, un pic gelos pe noua relaţie cu tatăl ei. Îşi dădea seama, totodată, cât de mult contase pe ideea că Elliott va fi alături de el, aşa cum contase şi pe prezenţa lui Chester.

Parry porni spre marginea câmpului, însă Will rămase încremenit locului. Drake îl împunse prieteneşte cu braţul:

— E-n regulă, bătrâne, ai să vezi tu cât de repede o să vină ea înapoi la noi, îl asigura el.

— Hm, sigur… da, mormăi Will, dându-şi seama cât de transparente fuseseră, probabil, sentimentele lui.

Cu umerii gârboviţi, se prefăcu că tuşeşte, ca să aibă scuza de a nu-i răspunde lui Drake, în timp ce păşea lângă el.

Înfruntând viscolul, îi urmară cu toţii pe Parry, traversând mai multe câmpuri, până ajunseră la o zonă îngrădită. Aici, Parry deschise o poartă. În curte, se afla o movilă acoperită de zăpadă, cam de mărimea câtorva terenuri de tenis. Will se căznea să-şi dea seama ce putea fi acolo, dar nu mai avu timp, fiindcă Parry îi conduse în pas alert prin jurul movilei, apoi în jos pe nişte trepte îngheţate şi, de-acolo, înăuntru, pe o uşă.

Răsuflară uşuraţi că scăpaseră de ger şi viscol. Păşind

după Parry, mai coborâră câteva şiruri de trepte de ciment. Pe urmă, ajunseră la o uşă de metal, veche şi ruginită, cu o tăbliţă pe care scria *Staţie de pompare*.

Chester trecu dincolo, înaintea lui Wîl:

— Uită-te la asta! îi şopti el prietenului sau.

Se aflau pe o platformă de cale ferată, cu un tren de metrou aşteptând în tunel. Peronul nu diferea prea mult de platformele de pe timpuri, care mai existau încă în staţiile metroului londonez; pereţii erau acoperiţi cu plăci de ceramică, dar era imposibil să-ţi mai dai seama de culoarea lor, din cauza stratului gros de murdărie şi mucegai. Platforma propriu-zisă era înţesată de tambururi masive de cablu armat şi de lăzi de lemn putrezite, pline cu tot felul de piese tehnologice, mâncate de rugină.

Will zări un panou pe care se mai desluşeau scrise, sus de tot, cuvintele *Starea de alertă*, sub care se aflau două cârlige, deşi nu era nimic atârnat de ele. Uitându-se mai departe în lungul peronului, nu descoperi niciun indiciu privind denumirea staţiei.

— Suntem, probabil, în apropiere de Londra, nu? îl întrebă el pe Parry.

— Nu, deloc. Până la Londra, sunt pe puţin cincizeci de kilometri. Ne aflăm în Essex, zise Parry, fluturând cu mâna spre acoperiş. Suntem exact sub Kelvedon Reservoir. Nu vei găsi nicio menţiune despre acest loc în cărţile de istorie. Aici era ceea ce se numeşte „Primul Cerc” al infrastructurii de apărare, dând posibilitatea guvernului să se strămute imediat din capitală, în cazul în care situaţia devenea gravă. Când a fost construit, această reţea de cale ferată mergea până la Westminster.

— Înseamnă că acolo mergem şi noi? întrebă Will.

Parry dădu din cap.

— Ultimii doi kilometri de şină sunt dezafectaţi de ani de zile – din cauza inundaţiilor.

Will îşi îndreptase atenţia spre tren. Din cele două vagoane plasate exact în faţa lor, venea lumină, deşi geamurile erau aproape opace din cauza murdăriei.

— Acest tronson de metrou a fost menţinut în funcţiune

de către câţiva membri ai Vechii Gărzi, mai mult ca un hobby, oricum, zise Parry, răsucindu-se apoi în loc, când răsună un fluier în celălalt capăt al platformei şi uşile trenului se deschiseră, scârţâind. Da, uite-l pe unul dintre ei.

Bărbatul era încă prea departe pentru ca Will să-l poată vedea clar, când Parry flutură din mână spre el, strigând:

— Urcaţi în vagoane!

Înăuntru, vagonul avea o podea de scânduri, pe care se aflau câteva mormane de prelate zdrenţuite.

— Va trebui să mergem cu viteză redusă, din cauza şinelor vechi, aşa că drumul va dura cam un ceas. Ar fi bine să încercaţi să dormiţi, îi sfătui Parry, când fiecare îşi scoase rucsacul din spinare şi-şi alese un loc unde să se aşeze.

— Regula de aur, luă cuvântul Drake, este să furi câte un pui de somn ori de câte ori poţi. Nu se ştie niciodată când mai ai ocazia s-o faci.

— Bun, am călătorit cu elicopterul, acuma cu trenul, îi spuse Chester lui Will. Ce-o să mai urmeze?

— O barcă, poate, sugeră Will, lungindu-se pe jos, cu capul pe rucsac, încercând să se instaleze comod. Când uşile se închiseră huruind, Will căscă somnoros. Da, o barcă, zise el din nou. N-am mai mers cu barca de când eram în Adâncuri.

— Exclus! Detest bărcile, zise Chester, supărat. Bărcile şi lifturile şi coborârea sub pământ, înşiră el, ştergându-şi transpiraţia de pe faţă şi, apoi, abţinându-se să nu strănute. Şi detest să fiu răcit şi transpirat. Da, detest toate astea.

— Cum rămâne cu insectele?! Să nu uiţi să adaugi pe listă şi insectele, zise Will.

* * *

— Urmează staţia, strigă Drake.

Will deschise brusc ochii, dar avu nevoie de câteva clipe ca să se dumirească unde se afla; îl văzu pe Chester, cu chipul relaxat, dormind la nici jumătate de metru distanţă de el.

— Hei, urâtule, scularea! zise Will, înghiontindu-şi

prietenul. Am ajuns!

Chester se uita buimac de somn la podeaua sordidă din jurul lui.

— Fir-ar să fie! Am visat că eram în vacanţă, se lamentă el. În Center Parks, din nou, cu mami şi tati.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat plăcerea, zise Will.

Coborând din tren, se treziră pe un peron similar cu cel de pe care plecaseră. Lângă ieşire, îi aştepta cineva. Deşi avea faţa ascunsă sub o mască de schi, iar la centură purta un revolver, individul nu părea nicidecum înfricoşător ca apariţie. Pufăind de zor din pipă, lăsa impresia că era mai bătrân chiar şi decât Parry.

— Mulţumesc, Albert, zise Parry, bătându-l prieteneşte pe umăr, în timp ce treceau prin ceea ce Will presupunea că era o uşă antiexplozie, ţinând seama de grosimea ei.

Apoi, începură să urce pe o scară circulară, cu trepte ce păreau să nu se mai termine, într-o spirală repetată pe verticală de nenumărate ori, până ajunseră sus, la o uşă care dădea într-un coridor întunecos. Pe jos erau bucăţi de mochetă maro, multe dintre ele dezlipite, iar într-o parte se vedeau mai multe piese de mobilier tipice pentru un birou. În capătul coridorului, era un mic lift de serviciu, pe care Parry îl chemă apăsând pe buton. Întrucât cabina nu era suficient de încăpătoare pentru toţi, Parry intră primul, împreună cu Will, colonelul şi Stephanie.

— Unde suntem acum, de fapt? întrebă Will în timp ce urcau cu ascensorul.

— Vei vedea, îi răspunse Parry.

Când uşile cabinei se deschiseră zăngănind, Will îşi miji ochii din cauza luminii intense şi ieşi din lift, în urma lui Parry, care spunea:

— E o crimă că locul asta a fost aproape abandonat în ziua de azi. Cândva, exista un restaurant, la două nivele mai jos de unde suntem aici, cu podea rotativă.

— Oh, suntem în BT Tower! exclamă Will, cu glasul sugrumat de emoţie.

— Suntem la Londra! se piţigăia fericită Stephanie.

Lumina zilei se revărsa înăuntru pe ferestrele plasate

circular de jur împrejurul planşeului care, cu excepţia zonei centrale unde se aflau lifturile, era complet gol.

Iar priveliştea de la acele ferestre era uluitoare – panorama Londrei văzute de sus. Will se apropie de un geam şi privi în jos, de unde se vedeau acoperişuri de case pline de zapadă şi oameni pe străzi. Perindându-se agale de la o fereastră la alta, zări la un moment dat un grup de camioane militare, jos, pe Charlotte Street, însă în rest nimic nu părea ieşit din comun în peisajul oraşului. Până când ajunse în locul unde se oprise şi Parry.

— Dumnezeule! Cine-ar fi crezut că vom asista vreodată la aşa ceva? suspină bătrânul, siderat de ceea ce vedea pe fereastră.

La o distanţă de vreo cinci kilometri, pe o porţiune între Westminster şi City, câteva coloane groase de fum negru se ridicau spre cer. Will văzu nenumărate elicoptere survolând zonele afectate, sesizând în acelaşi timp urletul sirenelor, ca un fundal sonor permanent.

— Acolo domneşte anarhia, zise Parry. Styxul a reuşit ceea ce n-aş fi crezut posibil vreodată: ne războim între noi.

Drake şi ceilalţi din grup ajunseseră sus, cu liftul. Venind lângă bătrân, la fereastră, rămaseră şi ei uluiţi, holbându-se la oraş. Toata lumea tăcea şocată.

— Eşti bine, mami? întrebă Will, când o văzu pe mama lui trăgându-se înapoi, înspăimântată.

Doamna Burrows ţinea pumnii încleştaţi şi se făcuse albă la faţă.

— Prea mulţi oameni, murmură ea. Simt ura şi frica lor. E mai rău decât ultima oară când am fost aici, spuse ea, mergând de-a-ndăratelea spre centrul planşeului. E prea mult… nu mai suport… şi un bărbat tocmai a urcat cu liftul aici.

Cineva îşi drese glasul. Întorcându-se toţi, văzură un om în vârstă, cu o mustaţă ghidon, îmbrăcat în salopetă albastră. Bărbatul începu să citească de pe un cartonaş:

— *Balaurul doarme*…

— Oh, nu te mai obosi cu gargariseala asta, zise Parry păşind în faţă şi scuturându-i viguros mâna nou-venitului.

Vărul sergentului Finch, presupun.

Bătrânul încuviinţă din cap. Când se auzi un zgomot ascuţit, omul se bătu cu degetele peste ureche şi-l opri:

— Proteza auditivă îmi joacă feste, explică el. Eu sunt Terrence… Terry Finch.

— Uitaţi-vă un moment în partea asta, vă rog, zise Drake, ţinându-i în dreptul feţei Epuratorul lui Danforth.

Explozia de lumină purpurie se reflectă în ochii umezi ai bătrânului, însă nu se înregistră niciun fel de reacţie din partea lui.

— Mi-ai făcut o poză? întrebă Terry.

— E curat, în regulă, zise Drake, punând deoparte dispozitivul. Nicio urmă de Lumină-Întunecată.

— Am vrut doar să ne asigurăm că eşti de-al nostru, zise Parry.

În mod evident, Terry nu-l auzise pe Parry, fiindcă, punându-şi palma pâlnie la ureche, întrebă:

— Una e de-ajuns?

Vorbind mai tare decât de obicei, Parry zise:

— Agenţii de pază şi securitate de la parter au primit ordinul de rechiziţionare? E important să nu ne deranjeze nimeni aici.

— Încă o dată? zise Terry.

Oftând, Drake se aplecă spre bătrân:

— Terry, condu-mă în Sala de Transmisii, strigă el. Trebuie să pregătesc aparatele.

* * *

Într-o altă parte a Londrei, Harry cobora greoi la parter, ţinându-şi capul între umeri, aplecat incomod în faţă, în timp ce păşea atent pe fiecare treaptă. Poziţia lui nu avea nimic neobişnuit în acea zi, în comparaţie cu toţi cei douăzeci de ani de până atunci, după ce un salt HALO cu paraşuta eşuase sinistru, provocându-i răni grave. În urma acelui accident, partea de sus a coloanei lui vertebrale consta în cea mai mare parte din titan.

— Janey, ies în oraş. Şi iau maşina, strigă el, OK?

— Sigur, tati, răspunse fiica lui, smulgându-şi ochii de pe cartea pe care o citea, ca să se uite fugitiv la tatăl ei, în

vârstă de şaizeci şi cinci de ani, care se rotea cu tot corpul, prin cameră, căutându-şi cheile – nu avea altă soluţie, din cauza articulaţiei gâtului, care-i limita mişcările.

— Mai ţii tu minte unde am pus încărcătoarele Hi-Power de rezervă? întrebă el, apărând în uşa de la salonaş.

— Ba da, sunt pe poliţa de la cămin, răspunse ea. În Domnul Clovn.

— Mulţam, spuse taică-său.

Sub privirile ei, Harry se duse la clovnul din ceramică, pictat în culori ţipătoare, şi-i săltă capul acoperit cu o gambetă. Băgând mâna înăuntru, scoase de-acolo două încărcătoare pentru revolverul lui. Pregetând o clipă înainte de a pune capacul la loc, mai luă din clovn şi pumnalul lung pe care-l ascunsese acolo.

— Îţi iei şi cuţitul Skyes-Fairbairn? Să ai grijă în oraş, tati, promiţi? zise Janey, neliniştită.

— N-am de gând să-i las pe derbedeii ăia care sparg vitrinele magazinelor să-mi strice mie ziua, răspunse Harry, sfidător.

— Ce se întâmplă acum în Londra e mult mai grav decât atât, ripostă ea. Oricum, eu nu vorbeam despre tulburările stradale – mă refeream la vreme. Cred că afară sunt câteva grade sub zero.

Cu fularul, căciula de lâna şi scurta verde groasă, Harry era îmbrăcat cu hainele pe care şi le punea de obicei când mergea la pescuit. Doar că acum îi lipseau undiţa şi uneltele de pescuit. În orice caz, nu era sezon de pescuit în acea perioadă din an, aşa că Janey presupuse că era vorba, probabil, despre cealaltă activitate care-i ocupa timpul.

— Te duci la parcelă? îl întrebă ea, când Harry ieşea din cameră.

Singurul răspuns a fost zgomotul uşii de la intrare pe care o închisese în urma lui.

Lăsând cartea jos, Janey se ridică de pe fotoliu şi se duse la fereastră, unde ridică un colţ al perdelei transparente. Ninsese de vreo două ori, dis-de-dimineaţă, iar acum, în gerul de-afară, totul părea alb şi proaspăt.

— Cum să lucrezi la parcelă pe un frig de crapă pietrele?!

se miră ea cu voce tare.

Afară, fostul locotenent Harry „Hoss” Handscombe răcâia de zor zăpada şi gheaţa de pe parbriz. „Unde s-o duce oare năzdrăvanul ăsta bătrân?” se întrebă Janey, înduioşată. Ridicând din umeri, se duse spre televizor ca să încerce câteva canale. În continuare, nu emitea niciun post, aşa că se instală la loc în fotoliul ei, cufundându-se în lectură.

După zece minute de mers cu maşina, Harry întră în parcarea unui supermarket, unde dădu un ocol, sucindu-se din tot corpul ca să vadă mai bine prin parbriz. Ca în majoritatea magazinelor din Londra, starea de panică din ultima vreme golise rafturile de alimente, aşa că nu prea mai aveai ce să cumperi de nicăieri. Drept urmare, parcarea auto nu era aglomerată, şi Harry reuşi să găsească repede ceea ce căuta.

Parcă maşina, dar nu prea aproape de Land Roverul rablagit, din colţ. Harry se uita la poza cu un balaur verde lipită sus pe parbriz, în timp ce se îndrepta spre vehicul, păşind cu spatele ţeapăn, cum umbla el. Portiera din dreptul volanului se deschise când Harry se apropie, iar o femeie, cam de vârsta lui scoase capul afară.

— Mă bucur să te revăd, Hoss, zise ea, fără să zâmbească, deşi ochii ei cenuşii şi duri erau prietenoşi.

— Şi eu pe tine, Anne, răspunse el, în timp ce-şi dădeau mâna. Ştii, mă gândesc adesea la Ian. Îi simt lipsa.

— Ţinea foarte mult la tine, răspunse ea, dând tristă din cap. După ce ai avut accidentul, obişnuia să glumească mereu spunând că te-ai străduit din răsputeri să-ţi scuteşti familia de cheltuielile înmormântării, din moment ce ai dat cu tine de pământ atât de tare, de te-ai îngropat cu totul.

— Ce nu-mi lipseşte mie când mă gândesc la flăcăul ăla bătrân este simţul umorului pe care-l avea, râse Harry, devenind apoi serios. Cum era la sfârşit?

— Se împăcase cu boala. Îmi spunea că se resemnase, până la urmă, fiindcă obţinuse ceea ce-şi dorea – să moară acasă, şi nu în vreo junglă uitată de lume, cum se întâmplase cu mulţi dintre voi cu trei decenii în urmă. Dar ajunge cu lamentările astea… ţie cum îţi mai e cu artrita?

întrebă ea, schimbând subiectul.

— Nu prea bine, dar asta e! Îmi ia din ce în ce mai mult timp să mă pun în mişcare diminea…

Harry tăcu, când două maşini de poliţie dădură buzna în parcare. Îşi strecură mâna în buzunarul hainei, apucând strâns revolverul Browning Hi-Power. Dar cele două maşini opriră lângă supermarket. Nişte poliţişti săriră din ele şi intrară grăbiţi în clădire.

— Probabil tot nişte încăierări la rafturi, mormăi Anne, uitându-se fix la maşinile de poliţie. Dar nici nu mai ştii în cine să ai încredere în ziua de azi, aşa-i? În afară de noi, pensionarii de vârstă, şi asta fiindcă oricum am fost deja daţi la o parte. Suntem ca şi invizibili, chicoti ea, punând la picioare arma automată cu ţeavă scurtă.

— Trăim vremuri nesigure, admise Harry. Încă mi se pare absurd că au putut apela la armată ca să patruleze pe străzi.

Între timp, Anne trăsese de sub scaunul ei un obiect înfăşurat într-o pânză kaki.

— Asta-i pentru mine, presupun? zise Harry.

— Da, cu dragoste şi îmbrăţişări de la comandant, răspunse ea. Parry ţi-a făcut instrucţia?

— Da, m-a pus la curent, confirmă Harry.

— Succes la vânătoare, Hoss, îi ură ea, dându-i contorul Geiger modificat.

Înainte ca Anne să închidă portiera, Harry zări numeroase alte boccele kaki stivuite în partea din spate a Land Roverului.

Revenind în maşina lui, Harry puse cu grijă detectorul mobil pe scaunul de lângă volan, împreună cu dispozitivul GPS şi revolverul Browning Hi-Power, acoperindu-le cu un ziar.

— Va fi o zi lungă, zise el.

Demarând, verifică indicatorul de combustibil. Trebuia să găsească o benzinărie cu suficiente rezerve de combustibil, unde să poată face şi el plinul. Mai avea destul de mers până intra pe autostradă, pentru a ieşi din Londra şi a ajunge în sectorul de teren pe care i-l desemnase Parry.

— O zi lungă pentru Vechea Gardă, mai zise Harry.

* * *

În Centrul de comandă, Danforth coordona operaţiunile, în timp ce, la Londra, Drake regla farfuriile parabolice de pe BT Tower, cu ajutorul laptopului. Drake avea o hartă pe ecran şi, de fiecare dată când i se raporta interceptarea unei Lumini-Întunecate, de către membrii Vechii Gărzi sau de către oamenii lui Eddie, prin detectoarele lor mobile, transmitea informaţia spre Danforth. Apoi, Drake se concentra asupra zonei, folosind antenele montate pe turn, astfel încât coordonatele locului să fie determinate exact.

Operaţiunea avusese de suferit din cauza câtorva întreruperi ale curentului electric, care blocaseră antenele. Şi, de fiecare dată, fusese nevoit să aştepte ca alimentarea cu electricitate să fie reluată, ceea ce presupunea, de asemenea, un interval de timp pentru reinîţializarea sistemului, înainte de a putea relua totul.

Trecură câteva ceasuri până ca Drake să-l anunţe pe Parry:

— Cred că s-ar putea să avem ceva aici, zise el, înclinând din cap spre harta de pe ecran. Am găsit semnale peste tot, însă există un loc în vest, unde nivelul sare vertiginos. Am prins acolo un focar major de Lumină-Întunecată.

— Lângă Slough, notă Parry, uitându-se la mănunchiul de puncte roşii care pulsau pe hartă. E cazul să ne mobilizăm şi să pornim într-acolo?

— Nu încă, dădu Drake din cap. Nu e bine să ne pierdem timpul, dacă activitatea de-acolo nu are legătură cu Faza. Danforth a trimis câteva echipe în recunoaştere.

* * *

După ce ieşise de pe autostradă, Harry trecuse prin două sensuri giratorii şi acum se îndrepta spre parcul industrial, când zări în faţă, pe drum, un blocaj rutier al armatei. Evaluă repede situaţia, privind în jur; erau borduri de vegetaţie de o parte şi de cealaltă a şoselei, şi nu se zărea nicio clădire. Era prea târziu să întoarcă în drum, aşa că, în timp ce se apropia de barieră, se asigură că detectorul mobil era oprit şi ascuns bine.

Un vehicul blindat era parcat pe marginea drumului – marca Viking, recunoscu el –, iar înăuntru un soldat ţinea în mână o mitralieră de calibrul 50. Ţeava armei era îndreptată direct spre Harry, care înţelese imediat că nu era în regulă ceva. Chiar şi în condiţiile de revolte civile şi securitate sporită din prezent, ameninţarea de-aici părea excesivă la adresa unui bătrânel ieşit la plimbare cu maşina.

Soldatul de la barieră îi facu semn să oprească şi veni spre el.

— Pot să vă întreb ce căutaţi pe-aici, domnule? întrebă el, brutal.

— Mă duc s-o iau pe nepoata mea de la o petrecere, minţi Harry.

— Nepoata. Chiar aşa? Vă rog să coborâţi din maşină, domnule, şi să ţineţi mâinile la vedere, ordonă soldatul.

— E vreo problemă, mai încolo, pe drum? întrebă Harry, încercând să vadă dincolo de blocajul rutier.

— Am zis să coborâţi din maşină, se răsti răguşit soldatul, îndreptând spre Harry puşca de asalt pe care-o ţinea în mână. Acum!

Harry se dădu jos, ţinând mâinile întinse în faţă.

— Lângă vehicul, zise soldatul, răsucind din deget pentru a-i indica lui Harry să se întoarcă imediat cu spatele. Şi desfaceţi picioarele.

Harry se conformă, în timp ce un alt soldat veni lângă primul şi începu să-l percheziţioneze meticulos.

— Văd că sunteţi de la Regimentul de Paraşutişti, zise Harry. Sunteţi cam departe de cartierul vostru general, aşa-i?

Soldatul care-l percheziţiona terminase să-l pipăie pe picioare până jos, la cizme, şi urma să-i verifice spatele. Îl înşfăcă de umăr pe Harry, cu brutalitate, şi-l răsuci în loc.

— Şi ce te interesează pe tine treburile astea, babacule?

— Mă interesează, fiindcă am fost şi eu în trupele de paraşutişti. Am făcut armată din 1951 până…

— Arată-mi un act de identitate, se răţoi soldatul.

Harry îşi scoase încet portofelul şi i-l dădu. Soldatul căută

în el carnetul de şofer şi-l examină.

— Harold James Handscombe, citi el, cu dispreţ, întorcând capul scârbit, pentru a arăta că nu dădea nici doi bani pe persoana lui Harry.

Pe urmă, se auziră cuvintele de care se temea Harry.

— Stai acolo, zise soldatul înarmat cu puşca de asalt. Urmează să percheziţionăm vehiculul.

Clopote de alarmă răsunau nebuneşte în capul lui Harry, iar terminaţiile nervoase îi zvâcneau, de parcă ar fi fost electrocutat în mod repetat.

— Sigur, zise el, aruncând o privire spre scaunul şoferului şi calculând cât timp i-ar fi luat ca să ajungă la revolverul Browning Hi-Power ascuns dedesubt.

Foarte problematic şi, chiar dacă ar fi reuşit să-şi ia arma, sorţi de izbândă nu prea avea; ar fi însemnat să-l neutralizeze întâi pe primul soldat, aflat cel mai aproape de el, după care să se ocupe de ceilalţi doi.

Trecuse multă vreme de când nu mai împuşcase pe nimeni, însă instinctele nu-l trădau. De un fapt era sigur – lucrurile aveau să ia o întorsătură urâtă. Pentru Harry, asta era mai mult decât o intuiţie – se bizuia pe toţi anii de serviciu militar, când se aflase în situaţii-limită.

Ochii soldaţilor erau un pic sticloşi; dacă Parry nu l-ar fi informat despre Styx şi tehnicile lor de control al minţii, Harry ar fi presupus că indivizii erau drogaţi. Iar comportamentul era absolut inacceptabil.

Soldatul tocmai ocolea botul maşinii.

— Portbagajul e deschis? întrebă el.

— Da, zise Harry.

Însă până ca soldatul să ajungă la portbagaj, Harry ştia că era exclus să nu descopere întâi detectorul mobil, dispozitivul GPS şi, în cele din urmă, arma automată de sub scaunul şoferului.

Soldatul era în dreptul portierei de la scaunul pasagerului şi se pregătea s-o deschidă. Se aplecă să vadă ce era sub ziarul din dreptul compartimentului pentru mănuşi. Când văzu contorul Geiger modificat, deschise gura, vrând să-l strige pe celalalt soldat.

Harry ştia că partida era jucată.

Mişcându-se cât de repede îi permitea corpul nicidecum agil, se întoarse şi se întinse spre scaunul şoferului, dar în momentul acela văzu ceva ciudat, cu coada ochiului.

Soldatul înarmat cu puşca de asalt se prăvăli pur şi simplu. Şi, când Harry se apleca să se uite la celălalt individ din maşina, văzu că şi acesta zăcea inert pe jos.

Harry se ridică, privind în jur. Până şi soldatul din Viking căzuse ca o cârpă peste mitralieră.

Eddie, împreună cu trei dintre oamenii lui înarmaţi cu mitraliere cu muniţie tranchilizantă, cobora pe dâmbul acoperit de zapadă, spre Harry, care rămăsese perplex.

— Profesorul Danforth s-a gândit că s-ar putea să ai nevoie de ajutor, zise Eddie.

* * *

După o jumătate de oră, veni apelul telefonic. Era Eddie. Harry stătea în picioare lângă Drake, care vorbea la telefonul prin satelit. Când se încheie convorbirea, Drake îl informă pe tatăl lui:

— Suntem pe o pistă bună. Eddie a găsit Limitatori şi echipe de soldaţi compromişi păzind blocaje rutiere pe drumurile ce duc spre parcul industrial. Zona a fost complet securizată, însă el şi oamenii lui au găsit o breşă de acces.

— Sună promiţător, zise Parry.

— Da, începem să ne adunăm. Eddie este în parcul industrial, împreună cu câţiva membri din Vechea Gardă. Acolo, ţin sub observaţie o fabrică mare, unde Limitatorii mişună peste tot şi, de asemenea, circulă multe vehicule. Au identificat cel puţin două camioane frigorifice, care au livrat, este de presupus, carne crudă – ultimul camion tocmai a pătruns în incinta fabricii. Prin urmare, s-ar putea să fie hrană pentru larvele de Războinici. Cred că am depistat incubatorul.

— Care este părerea lui Danforth despre asta? întrebă Parry.

— Confirmă şi el că utilizarea Luminii-Întunecate este extraordinar de concentrată în acel loc. Consideră că trebuie să acţionăm. Îi trimite acum lui Eddie planurile

fabricii.

Parry reflectă preţ de o secundă, înainte de a lua o decizie.

— Atenţie, toată lumea! zbieră el în tot etajul. Pornim!

Partea a treia: Asaltul

Capitolul paisprezece

— E foarte comod. Nu mi-ar fi greu să mă obişnuiesc cu viaţa de manager într-o corporaţie, glumi Rebecca Unu, sorbind cu paiul dintr-o cutie de coca-cola dietetică.

— Bineînţeles, îi dădu dreptate Rebecca Doi. Gemenele Styx se aflau în sala de consiliu, legănându-se pe fotoliile tapiţate, cu picioarele proptite pe masă.

Rebecca Unu aruncă o privire spre farfuriile cu sandviciuri, de care ea şi sora ei abia dacă se atinseseră.

— Eu, una, nu mai vreau din astea.

— Nici eu. Vrei, te rog, să strângi masa şi să ne aduci două îngheţate, Johan? îl rugă Rebecca Doi.

Sub privirile ei lungi, căpitanul Franz adună farfuriile şi le duse la bucătărie.

Rebecca Unu trânti pe masă cutia ei de cola.

— N-ai de gând să încetezi odată să-l iei mereu cu frumosul? Nu-l rogi, ci-i spui, când vrei ceva. Şi nu uita că e un suprasol şi el – nu trebuie să-i spui pe numele mic, zise ea. Mă îngrijorezi, pe cuvânt. Trebuie să ai grijă cum te comporţi în societate.

Sorbind zgomotos din cutie, Rebecca Doi nu-i răspunse nimic.

Cu un dos de palmă, Rebecca Unu mătură de pe masă cutia de cola din faţa ei.

— Nu mai contează, oricum. Va trebui să ne dispensăm de el, cât de curând.

Rebecca Doi evită să se uite în ochii surorii ei.

Căpitanul Franz se întoarse cu două tuburi de îngheţată. Rebecca Unu îşi luă îngheţata, dar pe urmă i-o azvârli drept în faţă. Bărbatul nici nu clipi.

— E de vanilie. Eu voiam de ciocolată. Adu-mi una de ciocolată, imediat!

— N-ai spus de care vrei, îi atrase atenţia Rebecca Doi, după ce căpitanul Franz ieşi, târşâindu-şi picioarele.

— Cum *poţi* să fii aşa? zise Rebecca Unu. E de datoria noastră să le arătăm Păgânilor cine conduce aici.

Scutură din cap exasperată, când telefonul ei mobil începu să sune brusc. Coborându-şi picioarele de pe masă, se duse şi-l scoase din haină.

— Nu cunosc numărul asta, zise ea, uitându-se pe afişaj. Şi, de fapt, cine să mă sune pe mine tocmai acum? zise ea, dar, dupa ce se mai gândi o clipă, răspunse la telefon. De unde ai număr…? se răsti ea, dar amuţi imediat.

— Cine e? încercă să afle Rebecca Doi, în timp ce sora ei continua să asculte ce spunea apelantul, fără să scoată niciun cuvânt.

Căpitanul Franz revenise cu îngheţata de ciocolată, dar Rebecca Unu îi facu semn să dispară.

— Ce motive aş avea să te cred? zise ea, încruntându-se. Peste câteva momente, păru satisfăcută de răspuns. Continuând să asculte ce-i spunea interlocutorul, puse o mână peste microfonul telefonului şi şopti spre sora ei: Ia-ţi haina!

— De ce? întrebă Rebecca Doi, dar sora ei o ignoră, îndreptându-se deja spre uşă.

Afară, pe coridor, Rebecca Unu puse din nou palma căuş peste microfonul aparatului şi-i spuse repede surorii ei:

— Pune-l pe Franz să aducă Mercedesul în spate. Şi să aştepte cu motorul pornit.

Rebecca Doi simţea că plesneşte de curiozitate.

— De ce? Ce se întâmplă? şuieră ea.

Dar sora ei se agita pe coridor, căznindu-se în acelaşi timp să-şi pună haina.

— Spune-mi ce vrei din chestia asta, rosti ea în telefon, când o cotiră pe un alt culoar, unde dădură nas în nas cu Limitatorul care păzea uşile spre depozit.

Rebecca Unu îi facu semn să vina.

— Pistolul… repede! îi ordonă ea, în şoaptă, pe un ton imperativ, cum fac oamenii când se adresează unei persoane de lângă ei în timp ce vorbesc la telefon.

Supus, Limitatorul deschise capacul tocului de la centură şi îi dădu revolverul.

— Silenţios. Perfect, zise ea, uitându-se la amortizorul de zgomot de pe ţeavă. Nu, scuze… nimic, se grăbi ea să precizeze în telefon. Rezolvam o chestiune aici, zise ea, luându-şi apoi un ton dur şi autoritar. În regulă, m-ai convins, rămâne aşa! Ai cuvântul meu – jur cu mâna pe inimă! Bun, pe curând, atunci.

Încheie convorbirea. Fără nicio ezitare, ridică arma spre pieptul Limitatorului şi descărcă gloanţele, cu ţeava lipită de el.

— Ce-i asta…? exclamă Rebecca Doi, sărind înapoi când, exact în faţa ei, Limitatorul se prăbuşi. De ce-ai făcut asta?

— Decizie executivă… n-am timp să explic acum, rosti Rebecca Unu, aproape fără să respire.

Păşind peste cadavrul Limitatorului, deschise larg uşile, în timp ce umiditatea şi duhoarea de carne crudă din depozit se revărsau dinăuntru asupra lor, Rebecca Unu se năpustise deja în hală.

— Găseşte-le pe Hermione şi Vane, strigă ea către sora ei. Repede, e urgent!

* * *

Parry duse primul grup jos, cu liftul. Le spusese tuturor să renunţe la pufoaicele groase şi să se îmbrace cu hainele mai banale, care le fuseseră puse la dispoziţie în Complex. Dar când ajunseră la BT Tower în zona de recepţie, purtând scurte groase şi pantaloni de catifea reiată, ai fi zis că erau un grup de alpinişti din epoca victoriană, care se pregăteau să plece într-o expediţie.

Terry Finch stătea lângă uşa pivotantă, supraveghind cu atenţie traficul de pe Mortimer Street.

— Să înţeleg că ai scăpat de agenţii de pază? întrebă Parry, vorbind tare cu bătrânul, în timp ce cerceta din priviri zona destul de sordidă de la intrarea în edificiu. Ordinul de urgenţă a avut efect.

— Păi… da, s-au dus la un restaurant după colţ, până le spun eu să vină înapoi, răspunse Terry.

— Pari cam încurcat, zise Parry, încruntându-se. A fost

vreo problemă? insistă el nervos, descosându-l pe bătrân.

— Unul dintre domnii din serviciul de securitate a vrut să verifice cu şeful lui, aşa că i-am vârât sub nas documentul oficial.

— Şi a mers? întrebă Parry.

— Nu, nu s-a lăsat convins, drept care mi-am scos pistolul Webley şi l-am ameninţat, zise Terry, cu un rânjet răutăcios, arătându-i revolverul din tocul de la spate. Şi să fi văzut ce-a mai mers arunci!

— *Per-fect*! răsuflă Parry, încruntându-se însă şi mai rău. Verificaţi să aveţi la îndemână pistoalele cu tranchilizant, le zise el lui Will şi lui Drake, după care i se adresă doamnei Burrows: Celia, ai putea, te rog, să-ţi foloseşti nasul ca să depistezi eventualele primejdii care ne pasc? Am nevoie să ştiu ce ne aşteaptă după primul colţ, îi spuse el.

— Un restaurant foarte drăguţ, cam la trei sute de metri, pe stânga. Fac acolo nişte calzone de-ţi lasă gura apă, zise ea, zâmbind.

— Ce-aveţi toţi de-mi răspundeţi *mereu* în doi peri? bombăni Parry, când două microbuze vechi opriră pe linia galbenă de-afară.

Ceilalţi membri ai grupului coborâseră şi ei cu liftul, iar acum, unul câte unul, ieşeau pe stradă şi-şi încărcau echipamentul în partea din spate a vehiculelor.

Şoferii microbuzelor nu scoseseră nicio vorbă în timpul deplasării lor prin Londra. Will văzuse pentru prima oară cât de gravă era situaţia în capitală. În afară de grupurile de soldaţi şi poliţişti staţionând prin jur, Euston Road arăta normal, iar traficul era relativ aglomerat. Privind însă în lungul unor artere laterale, constată că lucrurile erau complet diferite: ici şi colo, maşini incendiate, plus mormane uriaşe de gunoaie menajere, care nu mai fuseseră ridicate de săptămâni întregi. Iar când trecură prin dreptul intrării în Regent’s Park, porţile erau blocate de maşini de pompieri: un şir întreg de clădiri albe masive ardeau în flăcări.

De pe Marylebone Road, făcură dreapta, gonind pe câteva străzi dosnice, deoarece şoferul primului microbuz

zărise nişte incidente, undeva în faţă. Apoi, ieşiră în capăt, la Marylebone Flyover, urcând panta cu viteză.

Îşi porniseră toţi staţiile radio, ca să poată auzi instrucţiunile lui Parry rostite de acesta în microfonul de la gât, din primul microbuz, în care se mai aflau Stcphanie, Sweeney şi colonelul.

— Am primit un raport despre tulburări în Shepherd's Bush, unde armata e prezentă în forţă. De aceea, vom ieşi din Londra pe M3, continuând apoi transversal până la M4. Încetăm orice comunicare radio din acest moment, doar dacă nu apare vreun hop, îi anunţă el.

— Un hop? întrebă doamna Burrows, când se auzi un clic şi în căştile lor se aşternu o linişte de rău augur.

Aşezat pe scaunul de lângă şofer, Drake se răsuci să-i răspundă, uitându-se totodată pe rând la Will, Chester şi domnul Rawls.

— Tata a vrut să spună că dacă ei întâmpină vreo problemă, vor deschide focul şi vor suporta atacul, astfel încât noi să ne putem strecura mai departe. Unul dintre aceste două vehicule trebuie să răzbească.

— Doamne Sfinte! Mă bucur că sunt aici, zise Chester, cu un glăscior firav.

* * *

Numărându-se printre cei dintâi născuţi, larva de Războinic Styx nu mai amintea aproape deloc de acel viermişor bondoc pe care Vane îl legănase în braţe cu doar câteva zile în urmă.

Îi crescuseră două perechi de picioare şi o coadă musculoasă, semănând foarte mult cu un mormoloc atunci când se metamorfozează în broască. Doar că nu exista frunza de nufăr care să fi putut susţine greutatea acestei brute; măsurând aproape un metru de la cap la coadă, sugera mai degrabă un monstru de şopârlă Gila supradimensionată.

Şi, pe măsură ce larva de Războinic crescuse, acumulând rezerve de proteine pentru iminentul stadiu de pupă, mâncarea era tot ce o interesa. Dormea doar sporadic, petrecându-şi aproape fiecare minut din zi în strădania de

a-şi potoli foamea nesăţioasă.

Prin urmare, atunci când larva de Războinic dădu întâmplător peste o băltoacă de sânge cald, care se infiltrase pe sub uşile depozitului, începu să lipăie energic cu limba ei cenuşie, ca o săgeată mobilă. Livrările regulate de carne erau foarte bune, nimic de zis, dar nu se comparau nici pe departe cu o pradă vie sau proaspăt ucisă. După ce linse tot de pe pardoseală, larva începu să investigheze posibila sursă de sânge.

Aidoma unui câine în faţa unei cămări cu alimente, larva de Războinic sălta în sus şi-n jos, sondând cu limba spaţiul gol de sub uşi. Când receptorii olfactivi ai larvei sesizară urme de sânge de cealaltă parte a uşilor, din bot începu să-i picure salivă cu firicele de sânge. Larva fornăia de nervi. Nu ştia cum să ajungă la mâncarea aceea delicioasă şi începuse să se foiască din nou în sus şi-n jos, când se ciocni de una dintre uşi. Şi observă cum uşa neîncuiată se mişcă un pic în balamale.

Larva de Războinic zăbovi o clipă, studiind cu pupilele ei negre şi înguste bariera care-i stătea în cale. Apoi, începu să lovească puternic cu capul în uşă, ca un berbec în porţile unei cetăţi asediate. Izbind din ce în ce mai tare, îşi creă până la urmă suficient spaţiu, încât să se strecoare prin deschizătură. Şi nu-i veni să-şi creadă ochilor ce noroc avea, când văzu Limitatorul mort zăcând pe podea. Uşa se închisese de la sine la loc, însă larvei de Războinic nu-i păsa – nu avea nicio intenţie de a le comunica fraţilor ei ce minunată descoperire făcuse. Era mult prea tentant să păstreze întregul cadavru doar pentru ea.

Începu să se îndoape din cadavrul delicios. Nu mai ştia ce se întâmpla în jur, în timp ce smulgea cu dinţii ei ca nişte ace fâşii întregi de carne de pe faţa Limitatorului, şi le înfuleca lacom.

* * *

Microbuzele parcară în spatele clădirii cu două etaje, unde coborâră toţi, după care intrară înăuntru după Parry. Eddie şi unul dintre oamenii lui îi aşteptau într-o încăpere plină de cutii de carton. Will se uită după Elliott, dar nu o

zări pe nicăieri.

— Membrii Vechii Gărzi au înconjurat fabrica. Nu am văzut niciun indiciu care să sugereze că prezenţa noastră aici ar fi fost sesizată de cineva, îi raportă Eddie lui Parry. Şi suntem pregătiţi să încercuim incinta.

— Perfect, zise Parry. Dă-i drumul, izolaţi perfect locul. Începând de-acum, nu mai intră şi nu mai iese nimic.

Eddie vorbi cu omul lui în limba Styx. După ce acesta plecă în grabă, Eddie se adresă nou-veniţilor:

— Nivelul de dedesubt este un demisol folosit pentru depozitare. Am stabilit că va fi unul dintre cele patru puncte de adunare în obiectiv, pentru Vechea Gardă. Puteţi vedea de aici amplasarea ţintei, dar nu vă aventuraţi prea aproape de ferestre. Iar echipa mea de supraveghere, continuă el, întorcându-se spre Parry, vă aşteaptă pe acoperiş, domnule comandant.

— Excelent! Vin şi eu să arunc o privire. Dar întâi vreau s-o aud pe Celia, zise Parry, rotindu-se spre doamna Burrows. Poţi să-ţi foloseşti şi de-aici suprasimţurile? Fiindcă am nevoie să-mi spui ce este peste drum.

Doamna Burrows mişcă din bărbie în sus şi-n jos, înclinându-şi apoi capul spre ceafă. Will auzi cum lui Stephanie i se tăie parcă respiraţia, când mama lui îşi dădu ochii peste cap, astfel că nu i se mai vedea decât albul globilor oculari.

— Lume… oameni… vreo cinci sute cincizeci, poate… ba nu, mai mult, cred. Poate şase sute – nu-mi dau seama exact, zise doamna Burrows.

— Şi Styx? întrebă Parry.

— Da… dar nu mulţi. Nu ştiu… vreo treizeci sau mai mult?

— Ar fi util să ştim numărul exact, insistă Parry.

O picătură de transpiraţie îi apăru doamnei Burrows pe linia părului, prelingându-i-se spre mijlocul frunţii.

— Degeaba – prind semnale bruiate, şopti ea.

Apoi, se cutremură toată şi ochii îi reveniră în poziţia normală. Câteva clipe, păru buimacă, dar pe urmă se întoarse spre Parry:

— Ce straniu… e ca şi cum nu pot să prind frecvenţa.

Parry se trăgea de barbă gânditor.

— Nu te frământa – mi-ai dat suficiente informaţii care-mi confirmă supoziţiile. Toţi oamenii aceia au fost aduşi cu forţa pentru programul de însămânţare. Altminteri, ce să caute aici? zise el, întorcându-se apoi spre Eddie: Şi dacă înăuntru ar fi un regiment de Limitatori, noi tot trebuie să ne facem treaba.

— Nu, stai! ţipă ascuţit doamna Burrows. N-ai înţeles – e ceva acolo înăuntru care *se împotriveşte* tentativelor mele de a afla mai mult. Ceva mai presus decât Styxul. Ceva sumbru.

Parry dădu vag din cap.

— OK, toată lumea vine jos cu mine, zise Drake, adresându-i-se lui Will şi celorlalţi.

Eddie ridică o mână:

— Înainte să plecaţi… Elliott este la Postul de Observaţie de pe acoperiş şi, dacă pe voi nu vă deranjează, are o rugaminte.

— Ce anume? zise Drake, în timp ce Will şi Chester se uitau unul la celălalt, pornind amândoi spre Eddie, în speranţa că rugămintea lui Elliott era să meargă cu ei.

— V-a rugat s-o lăsaţi pe Stephanie să stea sus cu ea, zise Eddie.

Will încremeni când îl auzi pe Chester şoptind:

— Pof-tim?!?

* * *

Odată ajunşi sus pe acoperişul plat, Stephanie şi Parry, păşind cu spatele încovoiat, se apropiară de parapet împreună cu Eddie. Foştii Limitatori erau prezenţi acolo în forţă: întinseseră o plasă de camuflaj, de un bleu pal, până la aproximativ un metru deasupra parapetului, astfel încât siluetele lor să nu fie vizibile în contrast cu cerul.

— Comandante, zise Harry Handscombe, când Parry se strecură sub plasa de camuflaj şi-şi strânseră viguros mâinile. Ce noroc am avut să localizez ţinta încă de la început, eh, ce zici?

— Categoric, zise Parry, zâmbindu-i vechiului său prieten.

Dar tot ai avut şi un pic de ghinion, când a fost cât pe-aci să te ciuruiască Limitatorii ăia. Eu nu ţi-am cerut niciodată să te aventurezi aşa de departe, să ştii.

Dacă ar fi putut, Harry ar fi scuturat din cap, dar aşa, doar îi zâmbi sec lui Parry:

— Gata cu glumele nasoale, derbedeu bătrân ce eşti!

Parry se duse la marginea acoperişului, cu binoclul în mână. Înainte de a cerceta fabrica de vizavi, verifică poziţia soarelui palid de pe cer, ca nu cumva să-l dea de gol reflexiile luminii în lentile.

— Aha, da, uite-i acolo, zise el în şoaptă, când îi localiză pe Limitatorii şi soldaţii Noii Germanii, care patrulau prin parcare.

Stephanie nu se apropiase încă de parapet, neştiind care ar fi urmat să fie sarcina ei, dar Elliott îi făcu semn să vină. Furişându-se lângă ea, Stephanie se sperie un pic dând cu ochii de toţi foştii Limitatori aflaţi în preajmă.

— Nu-i băga în seamă. Arată ei sinistru, ce-i drept, dar sunt de partea noastră, îi mărturisi Elliott.

— Cool, zise Stephanie, înghiţind greu, din cauza nodului care i se pusese în gât. Dar de ce-ai vrut să vin aici? Cei doi prieteni ai tăi ard de nerăbdare să fie cu tine.

— Când eram în Complex, mi-ai spus că ai putea să te descurci în orice situaţie. Bun, asta e şansa ta să dovedeşti că aşa e, zise Elliott, dar nu pe un ton sfidător, ceea ce îi făcu plăcere lui Stephanie. Peste câteva momente, urmează să neutralizam orice vietate care mişcă pe lângă clădirea de vizavi.

— Să neutralizăm?! se miră Stephanie.

— Vorba vine, zise Elliott, înclinând din cap. Adică o să-i ciuruim cu gloanţe pe toţi indivizii de-acolo, în doi timpi şi trei mişcări. Simplu şi curat. Vrei să mă ajuţi?

— Ce-i asta, o chestie ca între surori?

— Dacă vrei, poţi s-o numeşti şi-aşa, ridică din umeri Elliott. Eu n-am avut niciodată o soră.

— Vrei să împuşc şi eu oameni? întrebă Stephanie, uitându-se spre mitraliera lungă a lui Elliott, pe care fata o camuflase cu bandă adezivă albă, punându-i şi un ditamai

amortizorul de zgomot în capătul ţevii.

— Nu, vreau doar să mi-i localizezi, zise Elliott, arătând pre telescopul de lângă ea. Mă bizui pe tine, pentru a fixa exact poziţia soldaţilor de jos, fiindcă deschizând focul de aici, de sus, nu ne permitem niciun fel de eroare. Dacă vreunul dintre ei ar apuca să dea alarma, am pierde avantajul surprizei.

— OK, presupun că aş putea să fac asta, zise Stephanie, ducându-se spre telescop.

* * *

Will era surprins de prezenţa atât de numeroasă a membri lor Vechii Gărzi în subsolul slab luminat. Deşi aveau feţele ascunse sub măşti de schi, simţeai în ei emoţia aşteptării, în timp ce sporovăiau calm unii cu alţii.

— Puşti-mitralieră? întrebă el, observând armele din dotarea lor.

— Nu ştim ce ne aşteaptă pe cealaltă parte a drumului, explică Drake. În lupta directă, o semiautomată de calibrul doisprezece face toţi banii.

— Şi ce-i cu buteliile alea? întrebă Chester, observând că unii dintre luptători aveau câte doi cilindri pe spate.

— Aruncătoare de flăcări, pentru ultima etapă a ofensivei, replică Drake. Vezi tu, tirul masiv asupra clădirii-ţintă nu elimină pericolul. Creaturile alea au posibilitatea să supravieţuiască în pungi de aer sub moloz. Trebuie să înlăturăm riscul ca vreunul dintre viermii de Războinici – dacă sunt într-adevăr acolo – să părăsească scena de luptă, târându-se afară. Chiar şi unul numai dacă ar reuşi să scape, ar putea găsi alte fiinţe umane, pe care să se aciueze, iar atunci ne-am trezi exact acolo de unde am pornit.

— Am înţeles, zise Chester, în timp ce Will şi ceilalţi tăceau, ascultând.

— Nu avem încotro, decât să pătrundem înăuntru şi să rezolvăm treaba nemijlocit, cu mâinile noastre. Trebuie să ne asigurăm că nu va rămâne nimic în viaţă, continuă Drake.

— Adică să-i ucidem pe *toţi*? interveni doamna Burrows.

Dar cum rămâne eu oamenii pe care i-am simţit că sunt acolo – ar putea fi colonişti sau suprasoli nevinovaţi, care au avut doar ghinionul de a fi prinşi în chestia asta. N-am putea să-i deprogramăm cu Epuratorul lui Danforth, iar apoi să-i ducem…?

— Exclus aşa ceva, i-o reteză Drake, sumbru la faţă. Nu ne putem permite un asemenea lux. Operaţiunea asta înseamnă totul sau nimic – trebuie să curmăm Faza în faşă, indiferent ce presupune acest lucru.

Doamna Burrows se pregătea să obiecteze, însă Drake se îndepărtase deja, ca să discute cu Parry pe o frecvenţă radio privată. După ce termină conversaţia, veni înapoi.

— Toata lumea este pe poziţii în jurul clădirii-ţintă. începem numărătoarea inversă, anunţă Drake, lăsând jos rucsacul din spinare. Fiecare să se rezume la echipamentul tactic – arme şi muniţii doar. Depozitaţi celelalte lucruri aici. Apoi, puteţi să urmăriţi de la ferestre prima etapă a operaţiunii.

Înarmaţi cu puştile Sten, Will şi Chester se duseră în partea din faţă a subsolului şi se ridicară pe vârful picioarelor, ca să se uite pe geamurile prăfuite.

— Lua-i-ar naiba de Limitatori, mârâi Will, văzând doi soldaţi Styx în dreptul porţilor. Se poartă de parca fabrica asta ar fi a lor.

— Ceilalţi tipi… tu ce crezi, sunt din Noua Germanie? întrebă Chester.

Will aruncă o privire spre colonelul Bismarck, care urmărea situaţia de la o altă fereastră. Unii dintre soldaţii de vizavi proveneau din trupele lui din lumea interioară, iar Will se întreba ce părere avea oare colonelul despre politica radicală a lui Drake, care interzicea luarea de prizonieri. Will mai ştia, de asemenea, că dacă şocul exploziei din City nu l-ar fi scos pe colonel de sub efectul programării cu Lumina-Întunecată, acesta s-ar fi numărat acum printre soldaţii spălaţi pe creier, care patrulau în jurul fabricii.

Reflecţiile i-au fost întrerupte când glasul lui Parry se auzi în staţiile radio:

— Alfa, repet, alfa, enunţă el clar, iniţializând prima etapă

a operaţiunii. La semnalul meu, eliminaţi ţintele desemnate. După care, făcând o scurtă pauză, începu numărătoarea inversa: Cinci – patru – trei – doi – unu – FOC!

Nu se auzi niciun zgomot, însă indivizii pe care Will îi văzuse în parcare dispărură, pur şi simplu, din peisaj.

* * *

Sus, pe acoperiş, Stephanie rotea de jur împrejur telescopul de localizare.

— Următoarea ţintă este în mişcare – se întoarce – se duce spre intrare, zise ea, pe un ton din ce în ce mai piţigăiat, odată cu desfăşurarea tot mai rapidă a lucrurilor.

— Îl văd, replică Elliott calm, după care apăsă pe trapei.

Arma cu amortizor îi zvâcni în mâini, însă singurul zgomot a fost un mic suflu de aer. Când proiectilul îşi atinse ţinta, Limitatorul căzu în faţă, iar capul îi explodă, împroşcând cu sânge roşu zăpada albă.

— Ohhh, facu Stephanie, ducând mâna la gură. Asta chiar a fost drept la ţintă!

* * *

— Bravo, anunţă Parry, Repet: Bravo! Am eliminat santinelele.

— Perfect. Toată lumea afară, ordonă Drake.

* * *

Îndepărtând calota craniană a Limitatorului, ca şi cum capul soldatului ar fi fost un ou fiert tare, larva de Războinic goli şi ultimele bucăţi din creierul individului, folosindu-şi limba prehensilă. Ochii îi sclipeau în extaz, văzând delicioasa materie cenuşie, în timp ce sistemul digestiv hiper-eficient o ajuta să absoarbă proteinele, imediat ce hrana era înghiţită.

* * *

Will şi Chester porniră să traverseze drumul, flancaţi de Drake şi Sweeney, în timp ce colonelul Bismarck, domnul Rawls şi doamna Burrows veneau în urmă.

— Uită-te la ăştia, zise Will, referindu-se la cei aproximativ o sută de oameni din Vechea Gardă a lui Parry, care înaintau perfect aliniaţi.

Şi era vorba doar de cei pe care-i putea vedea; ştia că

mai erau cel puţin încă pe-atât în jurul celorlalte laturi ale fabricii.

— Nu mi-am dat seama că sunt atât de mulţi, mai spuse el.

— Da, perimetrul este încercuit, confirmă Drake, care auzise şi el remarca lui Will. Taică-meu regizează spectacolul ca la carte, zise el, cu ochii plini de admiraţie, în timp ce se uita cum Parry se alătura frontului Vechii Gărzi. S-a gândit până şi să trimită două unităţi în sistemul de canalizare, pentru eventualitatea în care inamicul ar încerca să utilizeze conductele de scurgere ca să evadeze.

Graţie stratului de zăpadă, care înăbuşea orice zgomot, membrii Vechii Gărzi se apropiară pe nesimţite de obiectiv. Iar când ajunseră la gardul care delimita incinta fabricii, în jur nu se auzeau decât rafalele vântului rece.

Dar, pe urmă, se produse o oarecare agitaţie când uşile principale ale clădirii de birouri se deschiseră larg. Dinăuntru, îeşi un Limitator, în mod vizibil foarte grăbit. Ceva îl scosese din amorţire. Dar nu apucă să facă decât vreo doi paşi, că o săgeată de arc îl lovi în ceafă. Când se prăbuşi la pământ, toţi membrii Vechii Gărzi părură că-şi ţin răsuflarea, însă din interiorul clădirii nu mai ieşi nimeni.

— Charlie, se auzi vocea lui Parry în staţiile radio, care pârâiau. Repet, Charlie. Până nu pierdem avantajul surprizei.

Drake le facu semn lui Will şi celorlalţi să vină cu el şi să intre pe porţi în parcare. Din toate părţile, membrii Vechii Garzi veneau alergând spre diferitele puncte de acces în fabrică, pe care li le desemnase Parry.

— Staţi în spate, ordonă Drake, în timp ce el şi Sweeney se apropiau de intrarea principală a clădirii de birouri, acoperindu-se unul pe celalalt.

În zona de recepţie, nu era nimeni, aşa că Drake înaintă imediat pe coridorul care pornea de-acolo, împreună cu Sweeney care verifica încăperile de pe ambele părţi, pe măsură ce treceau prin dreptul lor.

— Sala de consiliu, şopti Drake în microfonul de la gât, în timp ce Sweeney pătrundea pe ultimul rând de uşi. Am

văzut-o în plan.

Cu puştile pregătite, băieţii păstrau distanţa, cum le spusese Drake, urmaţi de doamna Burrows, colonel şi domnul Rawls. În zona de recepţie, mai intraseră şi doi membri ai Vechii Gărzi, însă ei rămăseseră postaţi la uşă.

Când Sweeney ieşi din sala de consiliu, el şi Drake continuară să înainteze cu precauţie pe coridor. Se opriră, când o mică explozie zgudui întreaga fabrică, urmată de pacănitul unor arme automate.

— Delta, Delta, Delta! se auzi imperios glasul lui Parry în staţiile radio. Nu se mai lucrează cu mănuşi!

Deşurubând amortizorul de la revolverul Beretta, Drake se întoarse spre ceilalţi:

— Styxul ştie că suntem aici, dar noi vom continua să lucrăm simplu şi frumos, zise el.

El şi Sweeney se deplasară mai departe, până ajunseră în punctul unde coridorul cotea în altă direcţie. Sweeney o luă înainte, cu spatele lipit de perete, în timp ce Drake proceda la fel, pe lângă celălalt perete.

Uriaşul arătă cu degetul spre ureche, apoi drept în sus, Auzise ceva.

* * *

Larva de Războinic ar fi putut pulveriza ceea ce mai rămăsese din ţeasta Limitatorului, folosindu-şi molarii puternici, dar alte părţi ale corpului, moi şi suculente, îl ademeneau mai mult. Larva se mişca spre picioarele Limitatorului, când auzi explozia şi focurile de arme ce urmară.

Se opri pe moment, însă apoi mirosul de sânge din cele două găuri de glonţ, pe care Rebecca Unu le făcuse în pieptul individului, era prea apetisant ca să mai fi opus rezistenţă. Larva se târî înapoi, în sus, pe trupul Limitatorului, şi începu să lingă găurile, ciugulind apoi carnea de pe coaste.

* * *

— Ce-i aia? îi şopti Sweeney lui Drake.

Pătată de sânge, coada sidefie măturase dintr-o parte în cealaltă, vizibilă amândurora. Apoi, când creatura se târî în

sus cu ghearele, pe cadavrul Limitatorului, coada dispăru din raza lor vizuală.

Şi, indiferent dacă larva auzise sau simţise, eventual, prezenţa celor doi oameni pe coridor, cu părere de rău încetă acum să se mai hrănească, turtindu-şi corpul, gata de atac.

Sweeney se căznea să audă ce era acolo. Dar, din cauza zgomotului care venea din celelalte părţi ale clădirii, îi era aproape imposibil.

— Ai grijă, şopti Drake, înaintând cu paşi mici.

Nu exista niciun pic de frică în mintea larvei – nu era capabilă de aşa ceva. Tot ce simţea era euforia că mai multă hrană, cu inimi vii, venea înspre ea. Brusc, renunţă să se mai ascundă şi se năpusti pe coridor.

— Iisuse! Contact! strigă Drake, când larva de Războinic fugi drept pe lângă el, ca o şopârlă, agăţând mocheta cu ghearele labelor din faţă.

Viteza cu care se mişca acea creatura era fenomenală, dar la fel era şi viteza de reacţie a lui Sweeney. Reuşi să tragă un glonţ, ciuntind coada jivinei. Şi, deşi Sweeney ajunsese într-o clipită înapoi la colţul coridorului, având vizibilitate direct spre partea posterioară a larvei, nu mai avu cum să tragă un al doilea glonţ. Will se afla exact în direcţia împuşcăturii, dacă s-ar fi întâmplat ca proiectilul să devieze.

Chiar dacă acel unic glonţ o mai încetinise un pic, larva de Războinic continua să fugă iepureşte drept pe mijlocul coridorului.

— Opreşte-o! zbieră Drake.

Ulterior, se întrebă dacă faptul că nu deschisese focul asupra larvei se datora nu iuţelii de deplasare a creaturii, ci ororii pe care o simţise văzând-o. Era adevărat că larva de Războinic se mişcase cu o viteză uluitoare, dar şi aspectul ei fusese negreşit un factor determinant.

Numai şi văzând cum arăta la cap era suficient ca să-ţi stea inima în loc de groază. Will şi Chester reacţionaseră la fel ca Drake, rămânând stupefiaţi, cu gura căscată. Deşi bustul avea aspect de amfibie, capul era cu totul altceva.

Capul era şocant.

Larva avea un cap de copil, cu trăsături umane distincte. Sub stratul de solzi alburii, ochii, nasul şi urechile aveau forme perfecte, chiar dacă în loc de dinţi avea în gură nişte ţepi albi strălucitori, iar limba măsura cel puţin treizeci de centimetri lungime, când o proiecta afară. Şi, mai cumplit chiar, când Sweeney o împuşcase în coadă, chirăise ca un copil când plânge.

În timp ce larva de Războinic gonea spre uşile principale, un membru al Vechii Gărzi auzise avertizarea lui Drake şi acţiona rapid ca să o intercepteze. Ridică arma la umăr, dar larva ţâşni pur şi simplu peste capul lui.

— Ptiu! exclamă el.

Dar bătrânul soldat nu-şi pierduse instinctele şi încercă să tragă, înclinându-se spre spate. Rată complet creatura, în schimb lampa de pe tavanul coridorului explodă în mii de cioburi, care căzură ca o grindină peste el şi peste băieţi.

— Opriţi creatura! zbieră Drake din nou.

Acum, aflat la uşile principale, domnul Rawls rămăsese singurul obstacol în calea larvei spre libertate.

Din nou, larva de Războinic ţâşni ca un resort.

Celălalt membru al Vechii Gărzi încercă s-o împuşte în timp ce larva se afla în aer, dar rată, glonţul fărâmiţând un vas de pe biroul de la recepţie.

Domnul Rawls se trase îndărăt. Larva de Războinic încercă să-şi modifice traiectoria, rotind din coadă, dar se dovedi că nu era de-ajuns. Nimeri în domnul Rawls, agăţându-se cu ghearele de pieptul lui.

— Colonele! Împuşc-o! strigă Drake, dându-şi seama că exista pericolul ca larva să poată evada.

Dar militarul din Noua Germanie nu deschise focul, de teamă să nu-l rănească pe tatăl lui Chester.

În ciuda greutăţii larvei de Războinic care se agăţase de el, domnul Rawls reuşise să nu cadă, legănându-se spre spate, de parcă ar fi dansat limbo.

— Ajutor! Ajutori Ajutor! bălmăjea el, când larva îl muşcă de umăr.

Domnul Ralws urlă de şoc şi durere.

— Luaţi-o de pe el! ţipă Chester, îndreptând puşca spre larvă, deşi ştia că nu putea să tragă.

Ceva sclipi fulgerător prin aer.

Larva de Războinic alunecă de pe domnul Rawls, cu un cuţit înfipt în ceafă până la plasele. Când căzu pe jos, mai mişcă încă membrele, dar foarte anemic.

— Jivină păcătoasă, mormăi un membru al Vechii Gărzi.

— Frumoasă lovitură, spuse Sweeney. Credeam că pocitania naibii o s-o şteargă de-aici.

Colonelul Bismarck veni spre larva de Războinic. Punând talpa pe spinarea creaturii, îşi smulse cuţitul din ea.

— *Ich war es nicht*, zise el. Puse la loc cuţitul în teaca de la centură, după care se uită spre doamna Burrows şi repetă: N-am fost eu. Celia a fost. A folosit cuţitul meu.

— Mami! exclamă Will. Cum ai făcut asta? Tu nici nu poţi vedea măcar.

Doamna Burrows ridică din umeri, în timp ce Drake examina creatura, care mai zvâcnea încă.

— Mai bine să ne asigurăm că e moartă. Cine ştie de ce sunt capabile jivinele astea? zise el.

Spre uimirea tuturor, colonelul ridică piciorul şi, pur şi simplu, strivi larva sub talpa cizmei. Se auzi o pârâitură sinistră, când craniul de copil se despică, farâmându-se.

Will şi Chester îşi întoarseră privirea.

Drake luă legătura cu Parry prin staţia radio:

— Spune-le tuturor că gângăniile de Războinici mature sunt rapide şi extrem de mobile. De asemenea, pot sări peste obiecte destul de înalte.

— Ştim deja asta, se auzi glasul lui Parry.

În fundal, urlete şi împuşcături.

Pe urmă, Drake se întoarse spre doamna Burrows:

— Vrei, te rog, să-l duci pe Jeff vizavi, şi să se uite cineva la muşcătura aia? îi zise el.

În timp ce doamna Burrows îl conducea pe Jeff, Will şi Chester îi urmau pe Drake şi Sweeney până în capătul coridorului, unde încercară să nu se uite la Limitatorul mort de pe pardoseală, rămas şi fără creier. Băieţii îi auzeau pe membrii Vechii Gărzi, de cealaltă parte a uşii, unde

începuseră să-şi croiască drum prin depozit. Ucideau orice mişca, urletele cumplite răsunând necontenit.

— Staţi aici şi aveţi grijă să nu mai iasă nimic afară, le ordonă Drake băieţilor, în timp ce el şi Sweeney se pregăteau să intre.

— Nu vrei să vă ajutam şi noi? se oferi Chester.

— Curăţenia dinăuntru nu va fi un spectacol frumos. N-aş vrea să...

Dar Drake lăsă fraza neterminată, când auzi bipurile staţiei radio.

— Iar Parry, murmură el, deschizând frecvenţa privată.

— Când era cu voi, Jiggs a remarcat ceva, strigă Parry.

— Jiggs – cu noi? replică Drake, încruntându-se la Sweeney, care clătina din cap. Nu l-am văzut niciunul.

— În fine, Jiggs a identificat o cameră de supraveghere video acolo unde sunteţi voi, continuă Parry. Zice că există o încăpere de monitorizare şi securitate, la etajul doi. Verificaţi şi voi, clar?

Când comunicarea luă sfârşit, Drake i se adresă lui Sweeney:

— Rămâi de pază aici, Scânteie. Eu mă duc să investighez chestia asta.

Drake se năpusti înapoi pe coridor. Băieţii porniră după el, ca să vadă ce intenţiona să facă. Drake se opri în faţa sălii de consiliu, unde se uită în sus la o cameră video montată exact sub tavan.

— Da, uite-o, mormăi el.

Întorcându-se apoi în zona de recepţie, îi spuse colonelului Bismarck:

— Jiggs a localizat camera de monitorizare şi securitate la etajul de sus. Dacă sistemul de supraveghere video din fabrică a fost lăsat în stare de funcţionare, înregistrările ne-ar putea fi foarte utile.

Drake urcă imediat la etaj, împreună cu colonelul, ca să studieze problema la faţa locului, lăsându-i pe Will şi Chester să-l înlocuiască pe Sweeney, care stătea de paza lângă uşile depozitului.

— S-ar putea să vin înapoi tot pe-aici. Aveţi grijă să nu-mi

zburaţi creierii, zise Sweeney, cu un rânjet larg, după care dispăru în depozit.

Ramaşi singuri, băieţii faceau de planton, cu puştile Sten pregătite de atac, şi încercau să ignore fundalul sonor care amintea de cele mai sumbre coşmaruri. Auzeau urlete stridente. Întruna. Neîncetat, de parcă mii şi mii de prunci şi copilaşi ar fi fost măcelăriţi fără milă.

— Ştiu că nu sunt fiinţe umane... dar mă bucur nespus că nu suntem înăuntru, şopti Chester.

Will se mulţumi doar să încuviinţeze din cap.

* * *

Aerul era îmbâcsit de aburi, iar singurele crâmpeie de lumină în bezna aceea înecăcioasă veneau de la ţevile armelor când declanşau ploaia de gloanţe.

Soldaţii îşi croiau drum înăuntru venind dinspre colţul halei, oamenii dotaţi cu ochelari cu infraroşu verificând sub păturile pe care câteva rămăşiţe umane închircite zăceau pe saltele pătate de sânge. Echipamentul de detectare a căldurii pe care îl foloseau membrii Vechii Gărzi era esenţial. Larvele mai tinere puteau cu uşurinţă să treacă neobservate, fiindcă se strecurau sub cadavre sau îşi căutau refugiu în orice crăpătură sau firidă pe care o puteau găsi.

Dar larvele mature erau adevărata problemă.

— Deasupra! strigă unul dintre soldaţi, captând urme de căldură pe grinzile de metal de sub acoperiş.

În timp ce gloanţele mitralierelor măturau locurile unde se ascunseseră larvele de Războinici, câteva dintre ele se împrăştiară cu repeziciune, profitând din plin de membrele care li se dezvoltaseră de curând şi fugind cât puteau de repede pe grinzile lungi.

Împuşcată, una dintre larve căzu pe jos, unde se zvârcolea şi urla asurzitor, până când i se puse capăt suferinţei.

Atunci, membrii Vechii Gărzi văzură pentru prima oară o femeie Styx.

— Prind semnale puternice aici, anunţă unul dintre ei, când se apropie de un maldăr de paturi stivuite atât de

înalt, încât aproape că atingeau tavanul. S-ar putea să fie un cuib.

Sub ochii soldaţilor, o larvă de Războinic mai tânără se ivi de la baza mormanului. Împuşcată imediat, cu un singur glonţ de revolver, larva explodă efectiv, împroşcând în jur cu un lichid lăptos.

O a doua larvă a fost identificată, nu departe de prima. Un membru al Vechii Gărzi îndreptă arma spre ea, dar nu mai apucă să tragă, căci cineva strigă:

— Iisuse Hristoase – uitaţi-vă aici!

Apăruse în vârful maldărului de paturi, cu membrele ei de insectă vibrând, în contact unul cu celalalt, şi zumzăind gros. Femeia Styx se târâse afară, ca un păianjen care iese la atac când prada îi aterizează în plasă. Abdomenul puhav, braţele şi picioarele subţiri ca nişte tendoane făceau şi mai izbitoare asemănarea.

— Nu va atingeţi de copiii mei! ordonă femeia Styx, uitându-se ameninţător la soldaţi.

Din gură i se prelingea un lichid. Furioasă, cu sprâncenele arcuite, cu buzele negre şi umflate, trăsăturile ei femeieşti exagerate erau ca o mască burlescă.

— Bată-mă norocul să mă bată, asta-i ca fosta mea nevastă! glumi unul dintre membrii Vechii Gărzi, dar nimănui nu-i ardea de râs.

— Vă ordon să lăsaţi armele jos. Repet – lăsaţi armele jos, le comandă femela Styx celor din Vechea Gardă.

Glasul ei era atât de autoritar, încât involuntar câţiva dintre soldaţii veterani începuseră să se conformeze, reacţionând instinctiv la antrenamentul militar făcut în perioada lungii lor cariere în armată.

— Nu! Staţi pe loc! zbieră cineva şi, câteva momente, nicio tabără nu se mai clinti.

Femeia Styx şi membrii Vechii Gărzi încremeniseră nemişcaţi.

Apoi, când larva de Războinic începu să se furişeze înapoi în ascunzătoarea ei, bătrânul mercenar ridică arma, pregătindu-se să tragă.

Cu un urlet de walkirie, femeia Styx se năpusti la el. Într-

o fracţiune de secundă, aterizase în faţa lui. Folosindu-şi atât braţele, cât şi membrele de insectă, îi smulse din mâini puşca de asalt.

Şi se pricepea la arme. Cu o mişcare vertiginoasă, răsucise mitraliera H&K MP53, cu ţeava îndreptată spre pieptul lui, pregătindu-se să apese pe trăgaci. Însă unul dintre bărbaţi reacţionase la fel de rapid ca ea. Sweeney lovi cu piciorul în puşca de asalt, deviind traiectoria proiectilului dinspre pieptul soldatului. Gloanţele nimeriră în pardoseală, ciuruind cimentul.

Înjurând, femeia Styx se repezi la faţa lui Sweeney, cu membrele ei de insectă, dar acesta îşi feri capul, evitându-i ghearele. Şi, când se ridică din nou, avea în mâini arma MP53. Femeia Styx nu se aşteptase la aşa ceva. Trezindu-se brusc fără armă, făcu singurul lucru pe care-l mai putea face: îl înşfăcă pe bărbatul care vrusese să omoare larva de Războinic, înfăşurându-şi braţele şi membrele de insectă în jurul trupului lui. Apoi, îl strânse cu atâta putere, încât omului îi pârâiră câteva coaste, rupându-i-se. Săltându-l cu totul de jos, şi-l puse scut în faţă, apărându-se de restul trupei care încerca să-l salveze. Veteranii erau însă în număr mare, pe când ea era una singură. În bezna şi învălmăşeala de-acolo, era exclus să tragă în ea, existând riscul de a-l împuşca pe bărbatul-scut viu aflat între membrele ei. Coordonaţi de Sweeney, zece membri ai Vechii Gărzi izbutiră până la urmă să o imobilizeze. Zbătându-se, ţipând şi şuierând la ei, femeia Styx încerca să scape.

Când Sweeney termină numărătoarea inversă – „Trei… doi… unu!”, soldaţii azvârliră cu ea în maldărul de pături. Apoi, toată trupa de soldaţi deschise focul asupra ei, sfârtecându-i trupul sub o ploaie de gloanţe.

În timp ce murea, fostul maior din Armata Britanică urlă pentru ultima oară.

* * *

Când păcanitul mitralierelor încetă în cele din urmă, Parry proclamă adunarea, în emiţătorul radiofonic. Toţi se retraseră din depozitele fabricii şi formară din nou un

cordon pe drum.

Se auzi un huruit gros, ca şi cum un obiect masiv era târât pe jos. Flăcările începură să cuprindă interiorul ferestrelor, ţâşnind ca nişte suliţe roşii prin gurile de aerisire din acoperiş.

— Bombe incendiare, spuse Drake, în timp ce înfăşură cu grijă într-o bluza hard diskul pe care el şi colonelul îl luaseră din camera de monitorizare. Nimic nu va scăpa cu viaţă în temperaturile ucigătoare de-acolo. Ăsta fiind şi scopul nostru.

Se auzeau fluierături.

— La locul de adunare, strigau oamenii, deplasându-se în masă spre celălalt capăt al parcării.

Se strânseră toţi în jurul lui Parry, care stătea în picioare pe o ladă de armament, ţinând în mână un dispozitiv. În afară de oamenii lui Eddie, care preferau să rămână izolaţi într-un mic grup, erau acolo pe puţîin trei sute de membri ai Vechii Gărzi. Purtând în continuare măştile pe faţă, păstrau toţi tăcerea.

— Ştiu că a fost, probabil, una dintre cele mai ciudate misiuni la care v-am convocat… şi, totodată, una dintre cele mai dificile acţiuni de luptă, zise Parry aruncând o privire spre drum. Dar vreau să vă mulţumesc tuturor pentru profesionalismul de care aţi dat dovadă. A fost o operaţiune executată impecabil…

Dar cineva îl întrerupse, strigând:

— Iar ţi-au murit lăudatorii, comandante?

Bătrânii soldaţi izbucniră în hohote de râs, iar atmosfera adunării se schimbă imediat. Unii îşi aprindeau trabucurile, în timp ce alţii scoaseră din buzunarul de la spate câte o sticlă plată, trăgând o duşcă şi pasând apoi flaconul celor de lângă ei.

Parry încercă să restabilească ordinea, deşi zâmbea vizibil:

— Cum spuneam, a fost o operaţiune executată impecabil, asemenea celor pe care le organizam noi pe timpuri. Unii dintre voi au încasat destule lovituri, dar sunt bucuros să raportez că nu s-a înregistrat nicio victimă în

tabăra noastră.

Toată lumea se uita spre un Land Rover, parcat cu portierele din spate deschise. Înăuntru erau doi oameni pe targă, şi mai erau încă vreo zece afară, care primeau îngrijiri medicale, majoritatea constând în pansarea unor răni minore.

— Uite-l pe tata! Ar trebui să vad cum se simte, zise Chester, care-l zărise pe taică-său în grupul din spatele Land Roverului.

Pornind în fugă spre grupul de răniţi, îl lăsă singur pe Will.

— Şi declar răspicat că acţiunea noastră s-a soldat cu un succes răsunător!

Mulţimea se arătă de acord, ovaţionând.

— Deşi misiunea noastră nu s-a încheiat încă, rămânând în continuare obiectivul de a stârpi Styxul de pe faţa pământului, astăzi…, spuse el, trăgând aer în piept, astăzi am evitat o catastrofă de proporţii globale.

— S-a terminat. Am curmat Faza, cu adevărat, şopti Will ca pentru sine.

Din cauza incidentelor care se precipitaseră în ultima oră, pierduse din vedere ceea ce înfâptuiseră ei, de fapt.

— Am reuşit, chiar am reuşit! îşi mai zise el.

Parry continua să vorbească:

— … şi nu cred că eu aş fi omul potrivit pentru a face asta, spunea el, ridicând dispozitivul pe care-l ţinea în mână.

Mulţimea striga: „Dă-i drumul, comandante, nu te opri!”, dar el scutura din cap.

— Nu, zise el. Aş vrea ca bunul meu prieten, care şi-a pus capul pe eşafod pentru noi astăzi…

Din mulţime se auzi un mormăit.

— … să facă onorurile, continuă Parry. Arată-te la faţă, Hoss!

Un bărbat înalt se prefăcea, chipurile, că se ascunde în mulţime.

— Haide… nu-ţi stă în fire să fii timid, îl tachină Parry.

Will văzu cum bărbatul iese din rând, cu mişcări greoaie,

răsucindu-se cu tot trupul într-o parte şi în cealaltă, ca să se uite la camarazii lui, în timp ce se îndrepta spre Parry.

Omul luă dispozitivul de la Parry şi-l ridică deasupra capului.

— Asta este pentru noi toţi. Şi, după ce am avut de-a face cu târâtoarele alea scârboase dinăuntru, nu mă voi mai plânge niciodată de paraziţii de pe parcela mea!

Din mulţime, se auzi un muget lung.

— Câteva cuvinte de avertizare, spuse Parry, izbutind să se facă auzit, în timp ce-l căuta din ochi pe Will. Pentru cei dintre voi care n-aţi trecut încă prin prea multe lupte, nu priviţi niciodată în sus când sunteţi atât de aproape de o detonaţie majoră. Şi acum, acţionează, Hoss!

Harry apăsă pe buton, declanşând o explozie colosală. O parte din acoperişul depozitului principal zbură spre cer, iar focul ţâşni afară prin spărtură. Cuprins de flăcări, restul acoperişului se nărui, urmat de ziduri, până când din construcţie nu mai rămase nimic în picioare.

Will descoperi rostul avertizării lui Parry. După câteva secunde, bucăţi de dărâmături în flăcări începură să cadă nu departe de parcare, aterizând pe solul acoperit de zăpadă, unde se stingeau sfârâind. Dar membrii Vechii Gărzi nu se sinchiseau, ovaţionând zgomotos şi sărind la o parte, ca să evite pericolul.

Când simţi un ghiont în spate, Will se răsuci în loc şi dădu cu ochii de Elliott.

— Hei, salut, spuse el, fericit s-o revadă.

— Salut, zise ea, dar părea preocupată, şi nu-i răspunse la zâmbet.

Pentru o clipă, privirea ei se pierdu spre zările îndepărtate, în direcţia opusă faţă de ruinele în flăcări ale fabricii.

— De ce ai vrut ca Stephanie să stea cu tine? întrebă Will, încercând să nu arate cât de mult îl deranjase acest lucru.

— Pentru că acum e de-a noastră. Cineva trebuie s-o înveţe ce şi cum, răspunse Elliott, cu un aer distant. Şi pentru că am sentimentul că…

Dar tăcu, frecându-se la ceafă. Până ca Will să apuce s-o întrebe la ce se referea, Elliott anunţă:

— Ah, uite-i, vin.

Văzându-i pe Eddie şi Stephanie îndreptându-se spre ei, Will se întristă cumva. Atmosfera din grupul lor nu mai era aceeaşi de când apăruseră şi aceste persoane. Înainte erau doar el, Elliott şi Chester împotriva Styxului, cu Drake pe post de comandant.

Înveseliţi de băutura din sticlele lor plate, câţiva dintre membrii Vechii Gărzi discutau şi glumeau gălăgios. Alţii, ţinându-se afectuos de după umeri, intonau un imn de victorie.

Ei au înfruntat cruntul paloş al tiranului,
Coama leului însângerată;

Brusc, Will avu o revelaţie. Oricât de dur fusese pentru el anul care trecuse, îşi dădu seama că, dacă n-ar fi fost gemenele Rebecca, Styxul şi pericolul permanent, nu şi-ar fi făcut niciodată asemenea prieteni – cei mai buni prieteni ai lui –, pe care se putea bizui indiferent cât de grea era situaţia.

Iar dacă Styxul era învins şi ameninţarea dispărea, totul avea să se schimbe.

... dar capetele şi le-au plecat, moartea să o simtă;
cine va mai călca pe urmele lor?

Poate că fiecare va apuca pe drumul său, trăind complet separaţi unii de alţii. Elliott îşi regăsise tatăl, Chester – părinţii. Cât despre Drake, probabil că va pleca în lume, găsindu-şi altă cauză pentru care să lupte.

Şi cum va fi viaţa lui Will, odată ce toate astea se vor fi terminat? Unde va ajunge el să se stabilească până la urmă? Înapoi în Highfield, cu maică-sa şi simţurile ei extraordinare? Greu de presupus că ar putea suporta asta. Mai rău chiar, ar trebui să se ducă din nou la şcoală.

Perspectiva de a reveni la o viaţa normală îl umplea de o

spaimă sumbră.

— O să ne ducă tata o parte din drum, cu un Humvee, spuse Elliott, căscând. Abia aştept să ajung înapoi acasă, la Complex.

— Da, înapoi acasă, repetă Will.

Capitolul cincisprezece

Automobilul Bugatti Veyron ţâşni pe pajiştile cu iarbă din Windsor Park, evitând la milimetru un pâlc de copaci.

— Ai viteza prea mare, zise Rebecca Unu, când maşina se lansă din vârful unei pante, de unde ateriză înapoi pe pământ, zgâlţâind-o pe ea şi pe Vane.

— Încetineşte! Cred că am ajuns…

Mârâind, Vane roti brusc de volan, apăsând pe frână în acelaşi timp. Automobilul făcu o rotire de 360 de grade, spulberând zăpada cu pneurile.

Când motorul se blocă, Vane ţâşni din maşina, biciuind aerul cu membrele ei de insectă.

Rebecca se dădu şi ea jos din maşină, iar Vane se răsti imediat la ea.

— Ce-ai făcut? hârâi femeia Styx.

Vane începu să tuşească, cocoşându-se toată. Vomită ceva, într-un şuvoi de lichid galben. Era o teacă de ouă. Vane căzu în genunchi, luând teaca în mâna şi ţinând-o în faţa ei ca şi cum s-ar fi rugat.

— Ce pierdere cumplită, ce pierdere *cumplită*, rosti ea cu glas gutural. Copilaşii mei au nevoie de o gazdă, altminteri vor muri.

Având-l pe căpitanul Franz la volan, Mercedesul apăru în viteză pe pajişte, oprind lângă Veyron. Hermione era şi ea într-o formă proastă, împleticindu-se afară din vehicul, când Rebecca Doi îi deschise portiera. Femeia Styx avu nevoie de ajutor pentru a parcurge distanţa scurtă până la sora ei.

Când se văzură, Hermione şi Vane nu vorbiră, ci

comunicară între ele mişcându-şi membrele de insecte. Ramasă în genunchi, Vane îi arată surorii ei teaca de ouă. Hermione scutură din cap, cu o expresie de profundă disperare.

Vane se ridică în picioare, cu mişcări nesigure, după care gemenele adulte se răsuciră furioase spre gemenele adolescente.

— De ce-aţi făcut asta? Aţi distrus totul, o acuză Hermione pe Rebecca Doi.

— Eu n-am aprobat nimic. Nu ştiu de ce ne aflăm aici, replică fata, întorcându-se spre sora ei.

Vane începu să păşească spre Rebecca Unu, ca şi cum ar fi vrut s-o nimicească:

— De ce ne-ai silit să ne abandonăm copilaşii şi toate incubatoarele acelea de trupuri?

Rebecca Unu era netulburată.

— De-asta, zise ea, răsucindu-se pe călcâie.

În depărtare, un fum gros se ridica spre cer. Vane şi Hermione încercară să absoarbă ce vedeau. Marcate încă de frenezia Fazei, femeile Styx erau trase la faţă, cu pielea aproape străvezie, întinsă bine peste cranii, şi cu pleoapele înroşite pe margini.

— Am încercat să-ţi spun în maşină, dar nu m-ai ascultat, zise încetişor Rebecca Unu.

În zare, cerul se lumină fulgerător, după care bubuitul unei explozii se auzi până la ele.

— Asta a fost fabrica noastră? întrebă Vane.

Rebecca Unu se cutremură, oftând din rărunchi.

— Da, totul a fost distrus. Toate depozitele noastre sunt incendiate, împreună cu tot ce era în ele.

— NU! NU! NU! răcnea sălbatic Hermione.

— Dar tu de unde ai ştiut că o să se întâmple aşa? Ai primit informaţia când ai fost sunată atunci pe mobil? întrebă Rebecca Doi.

Sora ei dădu afirmativ din cap.

— Da. Am fost prevenită, zise ea, cu glasul frânt. Scârbosul ăla mic, Will Burrows, împreună cu Drake şi corcitura aia de Elliott, plus toţi ceilalţi pe care ar fi trebuit

să-i îngropăm de-acum câteva luni – *ei* au pus la cale asta. Ei poartă toată vina, sublinie ea, înecându-se de plâns. Am ştiut că, numeric, forţa lor era prea puternică. În timp, n-am fi rezistat.

— Dacă putem fi atacaţi atât de uşor înseamnă că nu suntem în siguranţă nicăieri, zise Hermione.

— S-a întâmplat exact ca atunci, în România, adaugă Vane, pe un ton cavernos. Acum, am rămas prea puţini ca să mai putem duce Faza la bun sfârşit. S-a terminat totul, zise ea şi, desfacând palma, lăsă să cadă în zăpadă săculeţul cu ouă.

— Ba nu, nu s-a terminat totul, rosti Rebecca Unu, cu fermitate. Mi-aş fi dorit să fi putut salva mai multe surori de-ale noastre, dar bine măcar că v-am scos pe voi la timp, zise ea, apropiindu-se de Vane şi Hermione şi punând mâinile pe braţele lor. Şi, pentru a ne spori şansele de izbândă, vă vom despărţi una de cealaltă.

— De ce? Ca să facem *ce*? întrebă Rebecca Doi.

Fără să se uite la sora ei geamănă, Rebecca Unu îşi mută privirea de la Vane la Hermione şi înapoi.

— S-ar putea să mai fie încă timp pentru a face ceva în Suprasol. Nu ştiu dacă vom reuşi, dar putem încerca să cooptăm câteva dintre surorile mai tinere. În felul ăsta, numărul vostru ar putea fi suficient pentru a pune în mişcare Faza. Însă lucrul esenţial… continuă ea, luând mâna de pe braţul lui Hermione şi întorcându-se spre Vane… este că tu şi cu mine vom merge într-un loc unde nemernicii ăştia de suprasoli nu ne mai pot face rău. Un loc unde vom avea la dispoziţie tot timpul din lume. Un loc unde condiţiile pentru Fază vor fi perfecte… efectiv *perfecte*.

Capitolul şaisprezece

Drake conectase hard diskul de la sistemul de securitate al fabricii la un laptop. Apoi, timp de câteva minute tastă

frenetic diverse comenzi şi date, după care se rezemă satisfăcut de speteaza scaunului, dezmorţindu-şi braţele.

— Mi-ar prinde bine mai multe perechi de ochi aici, zise el.

Will, Elliott, Parry şi Sweeney se adunară în jurul lui.

— Am spart parola, hard diskul este decriptat – n-a fost mare scofală. Acest hard disk conţine ultimele douăsprezece ore de înregistrare pe camerele video de monitorizare din fabrică, explică el, aplecându-se în faţă şi tastând alte comenzi. Acum, voi proiecta filmările într-un mozaic pe ecranul principal, aşa că fiecare dintre voi îşi va alege două camere video pe care să le urmărească. Înregistrările se vor derula mai rapid decât în ritmul normal de vizionare, astfel încât în momentul în care identificaţi ceva interesant, daţi un semnal şi opresc.

Will şi ceilalţi se înşirară în faţa ecranului, aşteptând cu sufletul la gură.

— Lumini! Acţiune! zise Drake, apăsând pe o tastă.

Pe ecran apăru o grilă formată din zece imagini monocrome diferite, începând să se deruleze accelerat.

Will urmărea cu atenţie cele două microecrane care-i fuseseră alocate, în ambele cazuri imaginile părându-i-se familiare. Microecranul de sus prezenta zona de recepţie a fabricii, iar celălalt reda imagini de pe coridorul care se forma de-acolo. Camera video din zona de recepţie era orientată astfel încât imaginile înregistrate prezentau intrarea cu uşi de sticlă, dincolo de care se vedea că era încă noapte.

Ceilalţi îşi împărţiseră restul microccranelor, însă Parry nu părea deloc mulţumit de ceea ce îi revenise. Urmărind filmările captate de cele două camere video din depozitul principal, la un moment dat se trase mai aproape de ecran ca să analizeze mai bine unul dintre trupurile de pe paturi, care părea să se mişte. Sergentul Finch venise în căruciorul lui lângă Parry şi urmărea atent imaginile de pe microecrane, mângâind mecanic pisicuţa care torcea în poala lui.

Sub privirile lor, trupul de pe pat începu să se

zvârcolească violent. De la gât până la baza pântecelui, corpul plesni, desfăcându-se, şi dinăuntru ieşiră, viermuind, larvele de Războinici Styx. Ritmul accelerat de derulare a înregistrării făcea şi mai sinistre imaginile.

— Sfinte Sisoe, măiculiţă! strigă atât de tare sergentul Finch, încât mâţa din poala lui fugi speriată, iar Parry se trase înapoi, şocat. Parcă ar fi un cârnat pe grătar, când l-ai prăjit prea mult şi se despică pe mijloc, adaugă el.

— E o oroare, croncăni Parry. Ceea ce am văzut în fabrică era groaznic oricum, însă chestia asta depăşeşte orice închipuire.

— Concentrează-te, tată, concentrează-te, insistă Drake. Trebuie să încheiem vizionările.

Nervos, Parry începu să bodogăne:

— Ha, poftim cine vorbeşte! S-a trezit oul să înveţe găina!

Dar apoi, tragându-şi umerii spre spate, se apucă să urmărească intens filmările de pe cele două microecrane. În semiîntunericul din hală, pâlpâiau subit imagini cu femei Styx colcăind ca nişte insecte, în timp ce alergau să fecundeze fiinţele omeneşti de pe pat sau să se hrănească din carnea crudă.

— La mine a apărut un Limitator, dar nu e în uniformă, anunţă Elliott, când pe microecranul ei se ivi unul dintre soldaţii Styx care păzeau poarta principală. Ba nu! Sunt doi Limitatori, se corectă ea după aceea.

Când numărul lor continuă să crească, Eddie veni să vadă şi el, dar fără să mai comenteze nimic.

* * *

Chester se afla în chicineta de lângă Centrul de comandă, unde făcea ceai pentru toată lumea, în timp ce mama lui pregătea nişte sandviciuri.

— Ce linişte s-a lăsat în sală! remarcă el, aruncând o privire prin uşa deschisă.

Apoi, umplu şi ultima cana cu apă fierbinte din ceainic.

— Mă bucur nespus că aţi ajuns teferi înapoi, replică doamna Rawls.

* * *

— La mine se vede o maşină care intră prin faţă. Ora este 9.15, raportă Elliott, când un vehicul de lux apăru la porţile principale, fiind lăsat să pătrundă în incinta fabricii.

Mişcând aprobator din cap, Drake zise:

— Ar fi util să avem numărul de înmatriculare, dar nu opresc acum…

— Mai multe maşini, îl întrerupse Elliott.

* * *

Chester scoase pliculeţele de ceai din căni, cu o lingură, după care adăugă lapte.

— Mă duc cu astea înăuntru şi le împart. Tu mai ai mult acolo?

Doamna Rawls nu-i răspunse, rămânând cu spatele la el şi continuând să facă sandviciuri.

Chester se apropie de ea.

— N-ai terminat încă să ungi feliile cu unt? se miră el, neputând înţelege de ce îi lua atât de mult timp.

— Mă bucur nespus că aţi ajuns teferi înapoi, zise ea din nou.

— Mami, te simţi bine? întrebă Chester, scuturând contrariat din cap.

Doamna Rawls nu răspunse, întinzând meticulos untul pe o felie de pâine, care era deja unsă cu un strat gros de unt.

* * *

— Ambele Rebecca pe coridor, anunţă Will, cutremurându-se. Una parcă vorbeşte la un telefon mobil. Apoi, gemenele Rebecca dispărură din cadru.

— Încetinesc un pic redarea înregistrării, zise Drake, apasând pe tastatura laptopului.

— Prea târziu, au ieşit deja din obiectivul camerei – dar sunt aproape sigur că una dintre ele vorbea la mobil, zise Will.

— Acum, le am eu aici, în depozitul principal. Menţine redarea aşa, în ritm mai lent, zise Parry. E interesant. Gemenele se mişcă iute… dar ce vor să facă? Uite, acolo – trag după ele două femei Styx! zise el, bătând cu bastonul în podea. Le-au scos din depozit!

— Acum, la mine, apare o Rebecca, împreună cu o

femeie Styx, îndreptându-se spre intrarea din faţă, zise Will.

Imediat, interveni Elliott:

— La mine, una dintre gemenele Rebecca apare în spatele clădirii. La fel ca soră-sa, are cu ea o femeie Styx.

— Femeie Styx?! zise Drake, mijindu-şi ochii în sus, spre ecranul mare. Sunteţi siguri de asta?

— Da, răspunse Elliott, pe un ton plat, care nu o caracteriza îndeobşte. I-am văzut clar membrele de insectă.

— Şi eu la fel, confirmă Will, care vedea acum mişcări agitate pe unul dintre microecranele lui.

— Nu-i bine deloc, zise Drake, scuturând din cap. Căscaţi bine ochii – trebuie să aflăm ce s-a mai întâmplat înainte de intervenţia noastră radicală.

* * *

— Mami? Spune-mi ce-i cu tine? Eşti supărată din cauză că tata fost rănit?

Chester puse o mână pe umărul maică-sii, dar aceasta se mută mai încolo, spre următoarea felie unsă cu unt, pe care se apucă să întindă un strat şi mai gros de unt.

— Nu crezi că exagerezi un pic? îi zise Chester, cu blândeţe.

Doamna Rawls tăcea.

— Fiindcă, dacă eşti necăjită că a fost rănit, să ştii că nu s-a întâmplat din vina lui Drake – el a făcut tot posibilul ca să ne ferească de orice pericol.

Chester îşi înclină capul spre ea, încercând să-i vadă faţa. Doamna Rawls nu părea nicidecum neliniştită.

— De ce nu te duci, mai bine, să stai cu tata? Doamna Burrows îi reface pansamentul şi, oricum, tata s-ar bucura dacă ai fi acolo, da? îi spuse el încetişor.

— … teferi înapoi… teferi înapoi… teferi înapoi, mormăia doamna Rawls, ca o placă de patefon stricată.

— Poftim?! exclamă Chester, nedumerit, după care, reflectând câteva clipe, continuă pe un ton serios: La meteo, au anunţat pentru mâine averse cu broaşte de ciocolată. Ar trebui să prindem câteva şi noi, cred că sunt bune de mâncat. Ce zici de asta? Broaşte de ciocolată?

Doamna Rawls părea destul normală când îi răspunse,

doar că Chester auzise aceeaşi frază de prea multe ori deja:
— Mă bucur nespus că aţi ajuns teferi înapoi, zise ea.

* * *

Pe câteva dintre microecrane, imaginea se înnegri treptat, în timp ce altele se umplură de dunguliţe şi purici.
— Aici am intrat noi, zise Drake. Senzorii camerelor video nu mai captează nimic, din cauza luminii de la explozii.
— Prin urmare, aproape sigur gemenele au roit-o, zise Parry, clătinând din cap cu un aer îngrozit. Aluzia n-a fost intenţionată. Şi le-au săltat cu ele pe cele două femei Styx, adăugă el, uitându-se la Drake. Şi-au ales perfect momentul. Te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu?
Drake ridică din sprâncene.
— Poate că apelul pe telefonul mobil a avut rolul de a le preveni că urma să intrăm noi în scenă, continuă Parry.
— Înseamnă că există o cârtiţă în Vechea Gardă? cugetă Will cu voce tare. Ori unul dintre Limitatorii lui Eddie este un trădător?
— Aşa ceva e imposibil, zise Eddie.
Pe fondul acestei conversaţii, Chester ieşise din bucătărie şi venise lângă Drake.
— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse el, îngrijorat.
— Stai un minut, Chester, replică Drake, derulând înregistrarea înapoi, până în punctul unde Will le văzuse pe gemenele Rebecca intrând pe coridor, şi îngheţând imaginea. Ai dreptate – se vede clar că vorbeşte la telefon. Presupunând că era reglat corect ceasul camerelor video de supraveghere, ar trebui să putem aproxima ora la care a avut loc convorbirea telefonică. Danforth poate încerca să depisteze numărul apelantului, prin cel mai apropiat transmiţător.
— Drake, se auzi disperat glasul lui Chester.
— Apropo, unde-i proful? întrebă Drake, începând din nou să lucreze la computer.
Chester îi trânti capacul laptopului peste degete:
— De ce nu mă asculţi? Se întâmplă ceva rău cu mama.
— Cum adică? zise Drake, băgând de seamă abia atunci cât de panicat era băiatul.

— Se comportă ciudat, repetă mereu şi mereu aceleaşi cuvinte, când vorbesc cu ea…, îngăimă speriat Chester, tăcând însă brusc când îi văzu pe Drake şi Elliott uitându-se cu subînţeles unul la celălalt.

Cei doi îşi înşfacară armele şi începură să se mişte rapid.

În efortul de a se lămuri ce facea doamna Rawls în chicinetă, Will se deplasase spre centrul sălii din Centrul de comandă, de unde zări însă ceva mult mai dubios.

— Uite-l acolo pe Danforth, zise el, arătând spre intrarea în tunel.

Toate uşile erau deschise, iar bărbatul mărunţel era postat la o oarecare distanţă pe culoar.

În momentul acela, curentul electric se opri complet în Centrul de comandă şi se treziră toţi într-o beznă totală.

— Ne-a atacat Styxul? spuse doamna Burrows, simţind că era ceva în neregulă. Will nu o văzuse intrând în sală, dar, desigur, întunericul dinăuntru nu conta pentru ea.

— Nu, n-avem de unde să ştim. Rămâneţi toţi acolo unde sunteţi, ordonă Parry, încercând să impună calmul.

— Unde se duce Emily? întrebă doamna Burrows. Iluminatul de avarie intră în funcţiune. Şi, într-adevăr, în lumina gălbuie de pe culoar, se văzu cum doamna Rawls păşea cu hotărâre spre profesor.

— Mami! strigă Chester după ea.

Înainte de a ajunge în dreptul lui Danforth, se opri brusc şi se răsuci pe loc.

— De ce e îmbrăcată aşa? întrebă Chester, cu vocea sugrumată, când văzu că mama lui purta un fel de vestă voluminoasă.

Elliott ţinea puşca aţintită spre culoar.

— Cred că aş putea să-l ciupesc, şopti ea suficient de tare cât să o audă Drake.

Acesta însă scutură uşor din cap, după care strigă spre Danforth:

— Ce-i chestia asta? Ce se întâmplă?

— Planul B, râse profesorul. N-am crezut că o să mă prindeţi atât de repede, zise el.

Ţinea ceva în mână. Dar nu era vorba de o armă.

— Cum adică, să te *prindem*? insistă Drake, îndreptându-se spre el.

— Îmi permiţi să-ţi sugerez să nu te apropii? îl ameninţă profesorul, fluturând din mâna în care ţinea dispozitivul de comandă. Am programat-o cu Lumina-Întunecată pe doamna Rawls, în timp ce sergentul Finch trăgea un pui de somn. E posibil să fi lucrat cam în pripă, şi nu perfect, cum mi-aş dorit, însă sarcina pentru care am programat-o este destul de simplă. Este blindată pe sub vestă cu suficient de mult explozibil, încât să arunce în aer tot acoperişul, dacă eu îi spun să detoneze încărcătura. Iar dacă vreunul dintre voi trage în mine sau încearcă să se apropie prea mult, de asemenea ştie cum să acţioneze. Face *BUUUM*!

— DANFORTH! răcni Parry. De-a ce *naiba* crezi că te joci aici?

— Nu ridica glasul la mine, comandante, ai grijă, bătrâne! Ţin sub control toate sistemele din Complex, aşa că, te rog, poartă-te civilizat. Nu poţi face absolut nimic.

Danforth apasă pe dispozitivul de comandă şi uşa intermediară dintre el şi doamna Rawls începu să se închidă de-a curmezişul culoarului. Doamna Rawls nu se mişca, rămăsese ca o stană de piatră. Danforth apăsă din nou pe comandă, iar uşa se mişcă imediat în cealaltă direcţie, intrând la loc în zid. Sergentul Finch încercă butoanele de pe ghidoanele căruciorului cu rotile motorizat, dar nu mai aveau niciun efect.

— Explică-ne, Danforth! tună vocea lui Parry.

— Nu puteţi învinge, proclamă profesorul. Styxul este precursorul unei noi epoci. Ştii, am terminat de tradus *Cartea Prolifiraţiei*, cât timp voi eraţi la Londra. Textul prezintă ce va urma… după rasa umană. Iar ceea ce am descoperit când am investigat-o pe Elliott – ei bine! – mi-a deschis ochii. Prin urmare, Parry, nu este nimic personal… este mersul lucrurilor, iar eu vreau să fiu în tabăra învingătorilor.

— Vasăzică, schimbi macazul şi treci de partea celorlalţi? Asta e? strigă Party. Ba, mie mi se pare ceva teribil de personal, fir-ai tu să fii de nătărău!

— De ce n-aş face-o? ripostă Danforth. Am terminat cu cei din rasa mea – oamenii au profitat de munca mea de-o viaţă, iar în loc de „mulţumesc” m-am ales cu o pensionare forţată şi un arest la domiciliu pe o moşie îndepărtată din Scoţia. N-a fost drept, dar nu mă aştept să înţelegi, Parry.

— Nu, să dea naiba dacă înţeleg, spumega bătrânul. Noi toţi am făcut ceea ce patria ne-a cerut, fără ca vreunul să se aştepte la medalii drept recompensă.

Pentru prima oară, Danforth îşi pierdu calmul imperturbabil, glasul lui urcând o octavă, în timp ce el se legăna de pe un picior pe celălalt:

— Nu m-am aşteptat la medalii glorioase. M-am aşteptat la *recunoştinţă,* spuse el, inspirând adânc, ca să se calmeze. Nu-mi doream decât să aud pe cineva spunând: „Bravo, profesore, ai lucrat bine. Graţie ingeniozităţii tale, lumea este acum mai bună.” În schimb, mi s-a închis gura cu un ordin stupid trimis într-un plic galben oficial şi m-am ales cu o plimbare fără întoarcere, într-o maşină de poliţie, până pe moşia aia a ta părăginită, Parry.

— Şi, ca un puştan plângăcios, ai decis să ne trădezi, zise Parry.

— Mi-a fost foarte uşor să identific numărul de mobil al celor două Rebecca. Era prea târziu pentru a mai putea salva operaţiunea lor din fabrică, însă le-am făcut o ofertă, pe care nu puteau să o refuze. Şi n-au refuzat-o. Odată ce noua ordine va fi instituită, gemenele vor ca eu să preiau dezvoltarea tehnologiei lor. Este slujba ideală pentru mine!

— Nu te mai amăgi, zise Eddie. Gemenele n-au nevoie de dumneata.

Fără ca afirmaţia să-i fi zdruncinat cumva încrederea, Danforth continuă:

— Ba dimpotrivă, mi s-a garantat o funcţie pe lângă noii stăpâni ai castelului.

Deşi, aparent, tonul lui Eddie rămăsese plat, Will ar fi putut jura că o notă vindicativă se strecurase totuşi în timbrul lui, când replică:

— Când te vei prezenta acolo, pur şi simplu te vor executa. Eşti un suprasol.

Danforth râse sec.

— Te înşeli, figurez pe lista protejaţilor, în timp ce voi toţi – inclusiv orice cameleon ca tine, Eddie, bătrâne – reprezentaţi indiscutabil specia periclitată, la fel ca amărâţii ăia de urşi panda.

— Vasăzică i-ai spus Styxului unde putem fi găsiţi? Au pornit deja încoace? se interesă Drake.

Danforth clătină din cap.

— Nu. Poţi să mă consideri un sentimental, dar n-am vrut să mă mânjesc pe mâini cu sângele vostru. Nu m-au întrebat unde sunteţi – probabil fiindcă partida a trecut în altă etapă şi voi toţi veţi muri, oricum, în câteva luni, zâmbi el în barbă. Să nu vă închipuiţi că zburdălniciile voastre de la fabrică ar fi modificat cumva situaţia. Nu puteţi opri inevitabilul, iar Faza este menită să se înfăptuiască. Faza înseamnă progres.

Îndreptându-se de spate, cu un surâs trufaş pe buze, mai adăugă:

— Styxul are nevoie de mine. Studiind aprofundat *Cartea Proliferaţiei,* le-am demonstrat că ar fi putut proceda şi altfel… adică mult mai eficient.

— La ce te referi? zise Drake.

— Păi, unde în altă parte se întâlnesc condiţii identice cu cele de la suprafaţă, cu un număr suficient de gazde omeneşti proaspete şi unde este exclusă orice interferenţă din partea unor suprasoli troglodiţi ca voi?!

După un moment de tăcere, profesorul se bătu cu degetul arătător în mijlocul frunţii:

— Voi nu judecaţi niciodată, aşa-i? Urmând sfaturile mele, gemenele Rebecca vor transmuta Faza acolo unde ar fi trebuit să fie de la bun început – jos, în lumea interioară a colonelului Bismarck. Grei de cap cum sunteţi, n-aţi anticipat niciunul o asemenea soluţie. Condiţiile din adâncuri sunt cum nu se poate mai propice. Oricum, continuă Danforth uitându-se la ceasul de la mână, e timpul să mă duc să-i cunosc pe noii mei prieteni. Şi niciunul dintre voi nu va putea veni după mine, fiindcă am de gând să vă închid aici, în Complex, măcar până reuşesc să mă

îndepărtez suficient. Iar competenta mea asistentă, adorabila Emily Rawls, este asigurarea mea că nu veţi încerca să forţaţi ieşirea de-aici.

În întunecimea din Centrul de comandă, Will sesiză o siluetă mişcându-se lent. Tocmai când se pregătea să-l avertizeze pe Drake, domnul Rawls ţâşni din umbră, păşind în lumina gălbuie şi difuză de pe culoar. Se vedea că venise direct după ce fusese pansat, fiindcă nici nu apucase să se încheie la cămaşă.

— Emily! Sunt eu, dragostea mea. Sunt Jeff.

Şi, mărind pasul, domnul Rawls deschise braţele spre soţia lui.

— Nu, tati! strigă Chester.

— Vă previn! Chemaţi-l înapoi pe tâmpitul ăla! zise Danforth, dându-se înapoi pe culoar.

Dar domnul Rawls nu se opri.

— Emily… sunt eu… Jeff. Nu-l asculta pe omul acela, se rugă el de soţia lui.

— Jeff, treci înapoi! Este un ordin! strigă Drake.

— Nu-i bine deloc, şopti Parry.

Will îl văzu pe Danforth apăsând pe dispozitivul de comandă. Scutura din cap, în timp ce uşa intermediară glisa transversal pe culoarul din faţa lui.

Domnui Rawls continua să meargă spre soţia lui, dar încetinise ritmul, înaintând ca melcul în timp ce vorbea blajin cu ea, pe un ton calm şi alinător.

Când ajunse lângă ea, doamna Rawls se răsuci spre el, cu o expresie goală în ochi.

— Mami! Tati! ţipă Chester cu disperare, începând să alerge spre ei.

— Feriţi-vă! zbieră Parry, apucând strâns mânerele căruciorului cu rotile al sergentului Finch şi năpustindu-se cu el spre zona lifturilor.

O lumină fulgerătoare sfârtecă întunericul, urmată de bubuitura unei explozii sinistre. Will fu azvârlit în aer, izbindu-se în cădere de unul dintre birouri, şi-şi pierdu cunoştinţa.

Apoi, Centrul de comandă se umplu de întuneric şi praf.

Se auzi un huruit prelung, când tone de pământ şi roci se puseră în mişcare, în momentul în care, stârnit deja, muntele îşi revendica intrarea în tunel. Singura cale de acces în Complex era astupată.

Capitolul şaptesprezece

Când îşi veni în simţiri, Will era întins pe jos, peste mai multe pături, şi acoperit cu un praf fin. Se şterse la ochi, încercând să înlăture praful, totuşi nici aşa nu vedea prea bine, din cauza luminii anemice din sală. Pe o masă alăturată, cineva înşurubase un bec într-un fasung mobil, pe care îl conectase la un fel de baterie de maşină. Iar becul acela abia dacă pâlpâia.

Se săltă în capul oaselor – tâmplele îi zvâcniră de durere şi o tuse înecăcioasă îl scutură convulsiv. Când îi trecu tusea, auzi voci joase şi sumbre. Una dintre ele venea dinspre Elliott.

— Mai bine stai lungit un timp, îl povăţui colonelul Bismarck, când intră în câmpul lui vizual.

Ofiţerul din Noua Germanie avea o sacoşă atârnată pe umeri, cu o cruce roşie vizibilă pe ea.

— Cum am ajuns aici? întrebă Will, complet buimac.

— Te afli într-una dintre sălile de şedinţe. Te-ai lovit rău la cap, zise colonelul, arătând spre fruntea lui Will. Am oprit sângerarea şi ţi-am pansat rana, dar ai nevoie de odihnă.

Will îşi pipăia bandajul, căznindu-se să-şi aducă aminte ce se întâmplase.

— Explozia…, bolborosi el, memoria revenindu-i treptat.

În ciuda obiecţiilor colonelului Bismarck, Will îşi pusese în minte să se ridice în picioare. În lumina slabă a becului, îi văzu pe Chester şi Elliott aşezaţi pe nişte fotolii, în celălalt capăt al camerei.

— Hei! exclamă Will, bucuros că prietenii lui nu păţiseră nimic.

Apoi o amintire – fracţiunea de secundă de dinaintea

exploziei completă ultima piesă din acel puzzle al memoriei. Şi-i aminti pe părinţii lui Chester la intrarea în tunel. Erau împreună. Domnul Rawls o îmbrăţişa pe soţia lui, însă apoi amintirea nu mai ducea nicăieri, topindu-se într-o spirală de foc, întuneric şi neant.

Ca şi cum o rafală puternică de vânt l-ar fi propulsat în faţă, Will trebui să se sprijine de marginea mesei.

— Hei! repetă el, de data asta mai mult ca un icnet.

— Salut, Will, răspunse Chester, pe un ton inexpresiv. Cum te simţi?

— Mă doare capul… sunt un pic ameţit. Şi îmi ţiuie urechile, răspunse Will.

— Şi mie îmi ţiuie urechile, zise Chester. Am o arsură pe braţ, dar nu e ceva grav. Am avut noroc.

Will se mişcă pe lângă masă, întâlnind privirea lui Elliott, care ridicase ochii. Văzu că fata plânsese, lacrimile lăsându-i dâre pe obrajii murdari de praf.

Chester stătea drept ca un băţ, cu mâinile încleştate pe braţele fotoliului, de parcă ar fi fost într-un vagon de *montagne russe.*

— Chester, începu Will, dregându-şi glasul. Chester… eu… eu… nu ştiu ce să spun.

Făcând încă un pas, întinse mâna spre braţul prietenului lui, fără să-l atingă însă.

Până atunci, Chester privise neclintit în faţă, spre becul cu lumina anemică, dar acum îşi pironi ochii pe mâna lui Will. Bărbia începu să-i tremure, ca şi cum ar fi fost cât pe-aci să se lase doborât de amărăciune. Pe urmă însă, îşi trase capul în sus, holbându-se din nou la becul aprins.

Will rămase în faţa lui, cu braţul întins şi degetele uşor răsfirate. Ştia prea bine ce fusese în sufletul lui, când taică-său fusese împuşcat cu sânge rece de una dintre gemenele Rebecca; însă în cazul lui Chester, amândoi părinţii îşi pierduseră viaţa într-o fracţiune de secundă, în explozia de la intrarea în tunel.

Will ar fi vrut să spună ceva, pentru a umple tăcerea.

— Ceilalţi sunt OK şi ei? întrebă el, alegându-şi neinspirat cuvintele.

Ceilalţi sunt OK şi ei? Ce naiba m-o fi apucat să-l bat la cap acum pe prietenul meu cu asemenea inepţii?

— Da, aşa cred, confirmă Chester, uitându-se fugitiv la Elliott, care răspunse mişcând afirmativ din cap.

Apoi, mutându-şi privirea înapoi spre becul aprins, spuse:

— Sergentului Finch i-au murit nişte pisicuţe însă. Mare păcat!

Nimic nu ar fi putut să-l întristeze pe Will mai mult decât acest răspuns: prietenul lui manifesta compasiune pentru nişte pisici, când pierderea suferită de el era cumplită. Chester fusese întotdeauna foarte apropiat de părinţi, mai ales după moartea prematură a surioarei lui. Iar domnul şi doamna Rawls îşi concentraseră toată dragostea asupra unicului lor copil rămas în viaţă, ca apoi, spre imensa lor suferinţă, să fie lipsiţi de el, când Will îl luase jos în Colonie. Şi, nicidecum din vina lui Chester, părinţii lui se treziseră angrenaţi în coşmarul confruntării cu Styxul, ca acum să plătească, din păcate, cu viaţa nesăbuinţa de a se fi lăsat implicaţi în aceasta vâltoare. Will se simţea atât de copleşit de responsabilitate, pentru cele întâmplate, încât îi venea să se arunce la picioarele lui Chester. Îi venea să-l implore pe prietenul lui să-l ierte.

Dar nu făcu asta.

În schimb, întinse din nou braţul spre mâna lui Chester, de data asta atingându-l cu degetele. Chester nu schiţă nicio mişcare când Will îl mângâie uşor peste pumnul încleştat pe braţul fotoliului. Era un gest stângaci, iar Will nu ştia ce putea urma după asta. El nu era ca Elliott – nu putea să-l îmbrăţişeze pe prietenul lui, cum ar fi făcut ea. Bolborosind un „îmi pare rău”, îşi retrase mâna şi ieşi împleticindu-se din cameră. Simţea nevoia să plece, să evadeze.

În bezna neagră de pe coridor, se opri brusc:

— Oh, Doamne… de ce a trebuit să se întâmple aşa ceva? se răsti el răguşit, cu glasul sugrumat de regrete şi autoînvinuire. De ce au trebuit să moară? De ce ei, şi nu *eu?*

Se trase înapoi, până se lovi de zid – zidul dincolo de care

bietul lui prieten se lupta cu suferinţa cumplită care-i îndolia sufletul.

Marea durere a lui Will în acel moment era că, oricât mult şi-ar fi dorit, nu mai putea repara niciodată nenorocirea care se abătuse asupra lui Chester. Nu-i mai putea readuce la viaţă pe părinţii prietenului lui. Will avea exact aceeaşi senzaţie ca în copilărie, când, chinuit de coşmaruri febrile, se trezea din somn cu sentimentul oribil că făcuse ceva înfiorător de greşit. Nu ştiuse niciodată care fuseseră crimele lui, totuşi vinovăţia îl măcina ca un cuţit răsucit în rană.

Deşi îl durea fruntea la fel de rău, Will se învârti pe călcâie şi se lipi cu creştetul de zid. Apoi, începu să lovească în mod repetat cu capul în suprafaţa dură, savurând sentimentul de uşurare pe care i-l inducea durerea fizică.

— Nu, nu, nu, nu!

Se opri în momentul în care începu să-i curgă sânge în ochi, lucru care-l făcu să clipească. Drake zbiera ceva. Ideea că poate cineva avea nevoie de ajutor îl făcu pe Will să-şi recapete cumpătul. Bâjbâind pe culoar, se duse înapoi în Centrul de comandă.

Deşi, pe alocuri, fumul mai plutea încă în aer, în jurul zonei sinistrului fuseseră plasate lămpi de avarie, astfel încât Will putu vedea imediat amploarea daunelor. O peliculă de mâl cenuşiu acoperea totul în jur; multe dintre birouri fuseseră distruse de explozie – iar cele aflate în imediata apropiere a intrării în tunel erau înnegrite de flăcări.

Păşind peste resturile împrăştiate pe jos, Will se îndreptă spre tunel. La vreo şase metri mai încolo, culoarul era complet blocat de bucăţile masive de stâncă prăbuşite prin acoperişul din beton armat. Capetele sfâşiate ale ţevilor de aer condiţionat şi cablurile electrice retezate spânzurau din tavan şi pereţi, ca nişte artere secţionate. Şi o mare parte din bucata de tunel rămasă liberă avea pete de carbon, acolo unde incendiul fusese stins.

— Avem noroc că am scăpat cu viaţă, zise Parry, apărând

lângă Will şi inspectând daunele produse de explozie.

— Părinţii lui Chester... există vreo şansă să fi supravieţuit? întrebă Will, holbându-se la rocile din jur.

Parry clătină din cap.

— Danforth a izbutit, probabil, să iasă afară, fiindcă s-a aflat de cealaltă parte a uşii, dar ei, nu, din păcate.

Will tăcu preţ de câteva clipe.

— Dar noi putem să ieşim afară prin stâncile astea? zise el, în cele din urmă.

— Cred că ar fi nevoie de o echipă dotată cu instrumente de excavare profesioniste, care să lucreze două sau trei săptămâni eventual, pentru a degaja un culoar. În ce stare de spirit e Chester? continuă el, aproape fără pauză.

— Sincer să fiu, nu ştiu, răspunse Will, întorcându spre Parry. Cred că e încă şocat.

— Eşti plin de sânge pe faţă, zise Parry, uitându-se atent la Will. Colonelul mi-a spus că ţi-a curăţat rănile şi te-a pansat.

— Nu-i grav, mormăi Will.

Doar nu era să recunoască faptul că se rănise şi mai rău, izbindu-se cu capul de peretele coridorului. Îşi întoarse privirea spre Drake care era băgat până la glezne între cablurile electrice, în cealaltă parte a Centrului de comandă, unde lucrase înainte Danforth. Când Drake îi strigă ceva lui Sweeney, care era la un alt panou, vocea lui răsunase plină de panică.

— Avem probleme, nu-i aşa? îl întrebă Will pe Parry.

— În afară de faptul că ar fi trebuit să fim afară, ca să le vânăm pe gemene şi pe femeile alea Styx, da, avem probleme grave aici, jos, răspunse el. Danforth a tăiat cablurile de la toate sistemele Centrului de comandă. Nu mai funcţionează nimic, zise Parry, cu o voce joasă şi sumbră, încât Will abia reuşi să înţeleagă ce spunea.

— Chiar nimic? insistă Will.

— Nu ne-au mai rămas decât două telefoane prin satelit, dar fără nicio posibilitate de a prinde un semnal, nişte baterii industriale şi un singur laptop, care mai funcţionează încă, răspunse Parry, oftând. Poate încă am o părere prea

bună despre Danforth – şi când o să-l mai văd pe nemernicul ăsta, fii sigur că o să-l strâng de gât –, dar eu nu cred că ne-a vrut moartea. Nu cred că şi-a imaginat vreodată că se va ajunge ca doamna Rawls să detoneze încărcătura explozivă din vestă.

— Nu crezi că asta a urmărit? întrebă Will.

— Nu, voia doar să ne ţină blocaţi aici, suficient cât să poată el dispărea. Dar Danforth nu face niciodată o treabă de mântuială; a instalat încărcături explozive care să distrugă generatoarele de avarie, până la ultimul. Şi toate au fost distruse.

— Prin urmare, nu mai există deloc curent electric? zise Will. Dar de ce-a făcut aşa ceva?

— Pentru eventualitatea în care am fi vrut să redirecţionăm alimentarea cu electricitate în vederea detonării uşilor antiexplozie de-aici, presupun, fluturând cu bastonul spre ceea ce mai rămăsese din intrarea în tunel. Am verificat cel puţin de două ori – toate generatoarele sunt defecte şi imposibil de reparat. De aici şi un efect secundar: nu există curent electric pentru sistemul de recirculare a aerului. Şi, în orice caz, incendiul a înghiţit o mare parte din oxigenul disponibil. Calculând aproximativ cantitatea de oxigen rămasă, aş spune că am putea rezista maximum două săptămâni. Poate mai puţin chiar, din cauză că suntem atât de mulţi.

— O să rămânem fără aer, şopti Will, încercând să asimileze grozăvia acestei informaţii.

Când Parry începu să păşească încet spre Drake, Will îl însoţi.

— Dar răsuflătoarele prin care intră aerul? Nu am putea să le deschidem manual? sugeră Will şi, venindu-i o altă idee, adăugă: Şi n-am putea să ne căţărăm prin ele, ca să ieşim afară din buncăr?

— Asta ar fi o idee măreaţă…, remarcă Parry, împungând cu vârful bastonului spre un obiect de pe jos, pe care se aplecă apoi să-l ridice. Era o cană, iar când Parry o răsuci în mână, Will observă că încă mai avea în ea un pic de ceai pe fund. Mda, cum spuneam, reluă el, ideea ar fi măreaţă dacă

ar exista vreo răsuflătoare de acest fel. Vezi tu, Complexul a fost construit pe principiul de a putea fi izolat complet de mediul exterior. Este închis ermetic… nicio moleculă de aer nu intră, nici nu iese de-aici, înţelegi?

— Şi-atunci de unde vine aerul? întrebă Will.

— Când creşte gradul de alertă, intrarea în tunel se blochează, iar aerul este furnizat de nişte rezervoare – recipientele presurizate de pe fiecare etaj.

— Înseamnă atunci că n-avem probleme, fiindcă…

— Recipientele sunt goale, îi reteză vorba Parry.

— Se pare că nu prea avem şanse, aşa-i? murmură Will.

Ajunseseră lângă sergentul Finch, care era în căruciorul lui cu rotile motorizat. Bătrânul ţinea capul aplecat, în timp ce mângâia în poală o bocceluţă de cârpă. Era una dintre pisicile lui moarte. Un pisoiaş, judecând după dimensiuni.

Stephanie stătea în genunchi lângă sergentul Finch. Cu părul răvăşit şi obrajii mânjiţi de praf, fata cochetă care fusese era acum aproape de nerecunoscut. Uitându-se fugitiv în ochii lui Will, Stephanie acoperi cadavrul unei alte pisici. Erau cel puţin şase pisicuţe moarte, fiecare având aşternut pe ea un şervet de masă. Cadavrele acelea micuţe şi plăpânde îi aminteau lui Will de imaginile transmise la ştiri, pe canalele de televiziune, când aveau loc accidente cumplite sau atacuri teroriste. Deşi acum era vorba despre nişte pisici, şi nu despre oameni, priveliştea era la fel de sinistră, deoarece albul pânzelor de bumbac de pe cadavre era pătat de sânge, în mai multe locuri.

Păşind în continuate alături de Parry, Will rosti cu voce joasa:

— Există un contact permanent de-afară cu sergentul Finch? Ţin minte că ai pomenit ceva despre reaprovizionările cu alimente, parcă?

Parry dădu din cap.

— Da, prin rotaţie, la două luni, câte un membru al Vechii Gărzi face o livrare la un bordei situat în apropierea muntelui de-aici.

— Bordei? repetă Will, încruntându-se.

— Da, în fine, o cabană părăsită. Având în vedere

restricţiile impuse de securitate, membrii Vechii Gărzi nu ştiu pentru cine sunt proviziile, aşa că se întâmplă ca alimentele să rămână acolo până se strică. Şi, din cauza tăierilor bugetare, departamentul tehnologic obscur din cadrul MI5, care deserveşte acest Complex, nu trimite aici o echipă decât o dată pe an. Având în vedere că următoarea vizită este programată abia peste şapte luni, îmi pare rău că trebuie să spun Will, dar nu putem spera la niciun ajutor din exterior.

Lui Will îi venise o altă idee, când, auzind un mieunat de pisică, se uită peste umăr înapoi, la Stephanie.

— Dar moş Wilkie? Nu o să-nceapă să se-ntrebe ce s-a întâmplat cu noi?

— Poate, dar el nu cunoaşte coordonatele locului unde suntem. Repet, din cauza restricţiilor impuse de securitate, a trebuit să-l leg la ochi când l-am lăsat la vreo sută de kilometri distanţă de-aici. Şi, de asemenea, i-am dat ordin să nu folosească staţia radio.

— Dar Jiggs?! Nu poate face…

— Jiggs e aici cu noi, răspunse Parry, plecând mai departe.

Will îşi miji ochii în întunericul din Centrul de comandă, întrebându-se pe unde putea fi acum acest personaj aproape invizibil.

* * *

În zilele următoare, Chester îşi petrecu aproape tot timpul privind, pur şi simplu, în gol. Iar în rarele ocazii când aţipea, se trezea ţipând şi strigându-şi părinţii. Deşi doamna Burrows stătea uneori cu el, Elliott îşi asumase sarcina de a avea grijă ca băiatul să nu rămână niciodată singur. Iniţial, încercase să-i distragă atenţia de la amărăciunea care-i chinuia sufletul, dar, văzând că pe Chester nu-l interesa absolut nimic, se resemnă să stea tăcută lângă el, ţinându-i companie.

Şi aşa, Will ajunsese să fie mereu singur. Umbla pe întuneric prin Complex, simţindu-se ca o a cincea roată la căruţă, din cauză că nu se putea face util cu nimic.

Chester nu era singurul care stătea treaz mai tot timpul;

Drake şi Parry abia dacă mai dormeau pe furate, căznindu-se din răsputeri să găsească o cale de ieşire din Complex sau o modalitate de a solicita ajutor din afară. Doamna Burrows punea conserve de alimente în bucătărie, de unde se putea servi fiecare, iar când Will trecea pe-acolo zăbovea adesea ca să asculte lungile discuţii dintre Drake şi Parry. Uneori, la conversaţie mai luau parte colonelul Bismarck, Eddie sau sergentul Finch, însă tot tatăl şi fiul vorbeau cel mai mult.

Prima iniţiativă pe care o auzi Will a fost propunerea lui Parry de a deschide uşile spre unul sau mai multe dintre celelalte etaje, astfel încât aerul să circule mai bine. În explorările lui prin Complex, Will descoperise că, după detonaţia din Centrul de comandă, nivelele trei, patru şi cinci fuseseră izolate ermetic, prin propriile sisteme de autoblocare cu uşi antiexplozie. Când îl întrebă pe Parry de ce se întâmplase aşa, acesta îi spuse că era o măsură menită să-i protejeze pe cei aflaţi la etajele respective, în eventualitatea în care securitatea pe ansamblul Complexului ar fi fost periclitată.

Drake se împotrivise imediat ideii lui Parry, argumentând că, dacă ar proceda astfel, cantitatea suplimentară de aer ar fi nesemnificativă. În plus, după multe calcule, se decise că ar fi fost prea riscant să se folosească încărcături explozive în adâncul buncărului, detonaţiile respective consumând probabil o mare parte din aerul disponibil.

După alte discuţii nefructuoase, Drake şi Eddie începură să pună în practică o a doua iniţiativă. Cu ajutorul sergentului Finch, localizaseră microfişele conţinând planurile Complexului. Will, care nu văzuse niciodată o microfişă, urmări cu interes cum Drake izbutise să pună în funcţiune scanerul de documente al lui Danforth, folosind câteva baterii industriale legate în serie. După ce scană microfişele – care, aşa cum descoperi Will, erau nişte microfilme de mărimea unei cărţi poştale, conţinând în miniatură fotografii cu diverse documente –, Drake le mări suficient, încât să poată fi citite pe ecranul laptopului.

Făcând cu rândul, Drake şi Eddie parcurseră toată

documentaţia, constând în cea mai mare parte din planurile de construcţie ale Complexului şi din schemele cablării electrice, până la cel mai mic detaliu. Deşi niciunul dintre ei nu mărturisise ce urmăreau ei să găsească de fapt, strădania şi consecvenţa cu care studiau planurile denotau preocuparea lor de a descoperi o soluţie salvatoare.

O altă iniţiativă vizase folosirea antenelor radio ascunse în stâlpul de electricitate de pe muntele de-afară, pentru a trimite un semnal SOS. Totuşi, după ce arseră unul dintre transmiţătoarele radiofonice din Centrul de comandă, deveni limpede că Danforth anticipase şi acest lucru. Deşi încercă tot ce-i trecu prin minte, Drake nu ajunse la niciun rezultat. Danforth folosise, probabil, întrerupătoare de circuit sau, la fel de posibil, plasase şi alte încărcături explozive, pentru a scoate din funcţiune antenele.

Perspectiva părea destul de sumbră, iar discuţiile dintre Drake şi Parry deveneau din ce în ce mai anoste, pe măsură ce ideile şi ipotezele se epuizau deja.

Dar, după ce-l auzi pe Parry referindu-se la un arsenal de la Nivelul 6, care era cel mai de jos nivel de construcţie al Complexului, Will se decise să coboare până acolo, într-o acţiune de recunoaştere. În plus, era convins că devenea tot mai anevoios să poţi respira normal în Centrul de comandă. Poate era doar o impresie de-a lui, însă oricum Will începea să sufere de claustrofobie.

Se dusese întâi în camera lui, ca să-şi ia globul luminescent, şi acum se îndrepta spre scări, când se ciocni de Stephanie pe coridor. Îşi recăpătase înfăţişarea ei obişnuită: se spălase pe cap şi mirosea a curat. Will remarcă şi că se fardase. În murdăria şi atmosfera sumbră din Complex, figura ei sclipitoare îl emoţionă.

— Araţi fantastic, se trezi el spunând.

— Mulţumesc, Will, zise ea, zâmbind uşor. Cred că l-am ajutat cât am putut pe sergentul Finch.

Will ştia că, zile de-a rândul, Stephanie îi ţinuse de urât bătrânului, care suferise cumplit după moartea pisicilor lui.

— Da, săracul, mi-e milă de el, însă… şi aplecandu-se conspirativ spre Will, continuă: cam miroase, ştiî? Aşa că

am considerat că merit să mă mai ocup şi de mine. Să-mi fac timp şi *pentru mine.*

Întrebându-l pe Will încotro pornise, ţinu morţiş să meargă şi ea. Will îşi dădu seama cât de mult se bucura de compania ei.

— E cam sinistru, aşa-i? zise Stephanie, mai mult în glumă, când ajunseră pe ultima treaptă a scării, de unde nu se putea coborî mai mult.

De la bun început, constatară că Nivelul 6 era complet diferit de configuraţia celorlalte etaje, în primul rând fiindcă aici nu exista un coridor principal – doar un spaţiu gol, cu pardoseală, pereţi şi stâlpi din beton, cu pete de rugină pe alocuri. Globul luminescent al lui Will proiecta umbre mişcătoare, pe măsură ce înaintau printre stâlpii amplasaţi din loc în loc, la distanţe regulate.

— Parcă ar fi un dormitor gotic, pe cuvânt, chicoti Stephanie, zărind un craniu mare pe o plăcuţă indicatoare acoperită cu pânze de păianjen.

— Da, aşa-i, răspunse Will, mai mult într-o doară, întrebându-se de ce se simţea obligată Stephanie să umple orice tăcere dintre ei. Dar tu crezi că se poate respira mai uşor aici, jos? întrebă el, oprindu-se.

— Tot ce se poate, zise ea, inspirând zgomotos pe nări.

— Drake a spus că bioxidul de carbon este mai uşor decât oxigenul. Aşa că s-ar putea într-adevăr *să fie* mai mult oxigen pe etajul ăsta?! reflectă Will cu voce tare, încercând să-şi aducă aminte cum se terminase dezbaterea dintre Drake şi Parry.

Când ajunseră la nişte structuri înalte aproape până în tavan şi învăluite în umbre, Stephanie se minună, exclamând uimită:

— Mmmm…

— Astea sunt rezervoarele de apă, zise Will, plimbând lumina lanternei pe suprafaţa bazinelor de stocare plasate de o parte şi de cealaltă a planşeului. Arată masiv, aşa-i? zise el, apropiindu-se de unul dintre rezervoare şi bătând în el cu palma deschisă. Sună a plin, comentă el, auzind reverberaţia ca un dangăt de clopot.

— Prin urmare, de sete n-o să murim, zise Stepbanie.

În timp ce Will investiga zonele dintre rezervoare, cu ajutorul lanternei, Stephanie se cufundase într-o tăcere atipică pentru ea. Apoi, când înaintară mai mult în subsol, trecând printre generatoarele de avarie pe care Danforth le deteriorase cu bună ştiinţă, Stephanie îl luă de mână pe Will, făcându-l să tresară un pic.

— Hm, zise el, încurcat, având grijă să nu îndrepte lanterna în direcţia ei, ca nu cumva fata să observe cât de mult se fâstâcise.

— Îmi place mult de tine, Will, zise ea încetişor. Ştii asta, nu?

Will continuă să meargă, dar nu prea repede, din cauză că Stephanie îl ţinea strâns de mână.

— Da… şi mie îmi place de tine, îngăimă el într-un târziu.

— Spui asta doar ca să fii drăguţ cu mine. Dar nu mă deranjează.

Mergea cu paşi mici alături de el, păcănind în ciment cu tocurile înalte ale cizmelor ei de piele, de parcă ar fi vrut să-l depăşească şi să i-o ia înainte. Simţind asta, Will începu să se mişte şi el un pic mai repede.

— Mi-aş dori enorm să stau mai mult timp cu tine, Will, şopti Stephanie. Oricum, Elliott nu trebuie să ştie, nu crezi?

Când Will nu răspunse nimic, Stephanie coborî şi mai mult glasul, rostind pe un ton plângăcios:

— Iar dacă lucrurile merg prost pentru noi toţi şi nu vom mai putea să ieşim vreodată de-aici, crezi că mai are importanţă ceva pe lumea asta? În afară de bucuriile pe care ni li mai putem permite acum?

Când ajunseră la o serie de uşi închise, Stephanie îl strânse de mână de câteva ori, fiind limpede că nu voia să-i mai dea drumul. Deşi încerca să lase impresia că-l preocupa serios explorarea subsolului, Will era copleşit de emoţii. Nu-i ieşea din minte cât de frumoasă i se păruse Stephanie când coborau scara. Dregându-şi glasul, spuse, îndreptând lanterna spre cadrul unei uşi deschise:

— Asta este arsenalul. Era încuiat ultima oară când am fost aici. Hai să aruncăm o privire înăuntru.

— Sigur, haidem, zise ea, înseninându-se.

Cu cealaltă mână, îl ţinea acum de braţ.

Will vedea parcă aievea ochii ei albaştri şi limpezi, cutele minuscule din colţul buzelor ei când zâmbea. Inima îi bătea tot mai tare. Poate că Stepbanie avea dreptate – nimic nu mai conta acum. Will ştia cât de mult o plăcea şi Chester, dar prietenul lui nu avea dispoziţia sufletească să se ocupe de aşa ceva acum, şi nici pe viitor, cel puţin o perioadă de timp. Iar pe Elliott o interesa mult mai mult să aibă grijă de Chester decât să fie cu Will. Dacă într-o săptămână, poate, vor rămâne fără aer cu toţii, însemna că perspectiva lucrurilor era alta, de fapt, iar Stephanie avea dreptate. Absolut nimic nu mai conta acum.

Doar bucuriile pe care şi le mai puteau permite…

Fără să-şi dea seama, Will o strânse de mână mai tare şi o trase după el în camera arsenalului.

Înăuntru, se opriră. Will lăsase în jos lanterna, iar Stephanie era în faţa lui, ca o umbra cenuşie. Stephanie îşi ridică mâna spre umărul lui.

— Ştii, eşti un tip nemaipomenit, zise ea.

— Nu care cumva să aprindeţi vreun chibrit aici, se auzi un glas hodorogit. Mare… mare greşeală ar fi.

Stephanie ţipă piţigăiat.

Will se roti în direcţia de unde venise vocea, mişcând într-acolo lanterna ca să vadă cine era înăuntru. Încăperea era spaţioasă, cu multe rânduri de rafturi de depozitare, pe care se aflau armamentul şi explozibilele din Complex.

— Cine-i acolo? întrebă Will, pe un ton ce se voia ferm. Cine e?

— Doar prăpăditul de mine, hurui vocea dogită. Dacă aprinzi un chibrit, sărim toţi în aer. Din cauza muniţiilor.

Will păşi spre locul de unde venea vocea, iar Stephanie continuă să se agaţe de el, din cauză că era speriată.

Lumina lanternei dezvălui prezenţa unui bărbat prăvălit într-o rână, pe nişte saci.

— Scânteie! exclamă Will. Ce cauţi aici?

— Acelaşi lucru ca tine, rosti el greoi. Am vrut să stau un pic cu mine însumi, spuse Scânteie, căruia i se cam

împleticea limba în gură.

Will şi Stephanie se uitau uluiţi la el. Sweeney avea cămaşa descheiată până la brâu. Două mici terminale metalice care îi ieşeau din stern erau conectate prin cabluri la o baterie industrială, pe care o ţinea tandru în braţe.

— Da… nu-i nevoie de fapt să mă încarc aşa, zise ei, încercând să clipească din ochi glumeţ. Dar m-am gândit să-mi completez un pic nivelul celulelor de rezervă. Pentru orice eventualitate.

— Scânteie, pari foarte ciudat, se încumetă Will să spună. Sper că n-ai băut, da?

— Nu, domn’e, nu pun eu gura pe băutură. Când celulele se încarcă prea mult, apare uneori efectul ăsta, de parcă aş fi beat, răspunse Sweeney, încercând să se ridice în fund, dar nereuşind. Ştii… am auzit fără să vreau tot ce-aţi spus.

— Chiar tot? zise Will, aruncând o privire spre Stephanie.

Cu mâna liberă, Sweeney încercă să arate spre ei, dând nesigur din braţ.

— Da… ştii… dacă se ajunge la tot ce poate fi mai rău… şi nu ne rămâne decât s-o mierlim… zise el strâmbându-se şi scuturând din cap, cu un aer de seriozitate comică… atunci *ar trebui* să ne aruncăm toţi în rezervoarele alea de apă. Odată era să mor înecat la bordul unui submarin. Nu-i o moarte prea nasoală. Oricum, mai bine decât să mori prin sufocare.

— Scânteie, nu mai vorbi aşa. Noi tot vom ieşi până la urmă de-aici. Nu s-a terminat încă! zise Will, şocat să-l audă pe bătrânul soldat spunând asemenea lucruri. Tu te simţi bine, zi?

— Sigur, da, mă simt bine. Hai, băiete, relaxează-te acum. Stai un pic cu mine. Spune-le prietenilor tăi să rămână şi ei.

— Dar nu suntem decât noi doi – spuse Stephanie, amuţind brusc când Will se uită cu subînţeles la ea.

— Bineînţeles că o să stăm cu tine, zise Will, trăgând nişte saci goi, pe care să se aşeze el şi Stephanie.

Deşi era suficient loc pe cei doi saci, încât să poată încăpea comod amândoi, Stephanie îşi căută o poziţie în

care să poată sta cu piciorul lipit de piciorul lui Will. Şi rămase aşa, în timp ce Will încerca din răsputeri să poarte o conversaţie cu Sweeney, care vorbea fără nicio noimă.

* * *

— Îmi puteţi spune pe ce nume este făcută rezervarea? se interesă recepţionera îmbrăcată într-un trening roz.

Fata trase un creion din părul ei foarte creţ, permiţându-şi o privire curioasă spre tânăra care se înfipsese în faţa recepţiei, cu un şofer chipeş, dar cam prostănac lângă ea. Apoi, răsucind creionul între degetul mare şi degetul arătător, de parcă ar fi fost un beţigaş, femeia apăsă pe mouse pentru a naviga pe pagina afişată pe ecranul computerului.

— Presupun că este pentru o rudă? Mama sau tatăl dumitale, poate?

Recepţionera văzuse Mercedesul de lux parcat afară, cu un microbuz în spate, aşa că presupunea că era vorba despre o persoană importantă. Şi, cum ei nu acceptau copii la cazare, nu se putea ca rezervarea să fie pentru fâşneaţa din faţa ei.

— Chemaţi-i înăuntru şi ne vom ocupa să le pregătim o cameră, mai spuse ea.

— Câtă dexteritate, remarcă Rebecca Doi, urmărind trucul cu creionul care se rotea ca un elicopter în mâna recepţionerei.

— Oh, mulţumesc. Am învăţat asta de la un prieten mai în vârstă, zise recepţionera, cu un aer distant.

Ardea de nerăbdare să afle cine era personajul care urma să onoreze cu prezenţa sa stabilimentul lor exorbitant de scump, dar, ajungând la capătul listei de rezervări de pe computer, constată că mai rămăseseră de venit doar câţiva clienţi obişnuiţi de-ai lor, şi se încruntă nedumerită.

— Gradul de ocupare în momentul de faţă este acoperit în totalitate. Pe ce nume era rezervarea?

— Rezervarea? repetă Rebecca Doi, când bătrânul Styx intră în holul recepţiei, uitându-se apoi în jur la fotografiile care înfăţişau activităţile variate oferite de acest luxos centru de sănătate, amplasat în peisajul rural al comitatului

Kent.

În fotografii, apăreau oameni înotând într-un bazin de lungime olimpică, persoane care se bucurau de îngrijiri cosmetice, masaje sau mergeau la plimbare în grup, în parcul imens care înconjura vechiul conac transformat în stabiliment de fitness şi petrecere a timpului liber.

— Da, rezervarea. Presupun că e pentru dumneavoastră, domnule? întrebă recepţionera, adresându-i-se bătrânului Styx, care se dusese la ferestrele largi din spatele zonei de recepţie, privind spre piscină, unde ora de aerobic acvatic era în plină desfăşurare. Domnule? Alo! zise recepţionera, văzând că bărbatul grizonat nu se sinchisea să-i răspundă.

Dar apoi preferă să tacă, fiindcă, oricât de exasperată începea să fie din cauza acestor persoane ciudate, datoria ei era să fie prudentă, pentru eventualitatea în care putea fi vorba despre un nou client foarte important. Cu părul pieptănat spre ceafă, bărbatul vârstnic era îmbrăcat într-o haină de piele, care-i venea până la glezne. Recepţionera se gândi că putea fi vorba despre un celebru regizor de film – sau, studiindu-l mai bine, poate un muzician. Încercă să-şi amintească numele membrilor formaţiei Rolling Stones – toţi arătau slabi şi uscăţivi, ca domnul acesta. Da, poate că *era* unul dintre membrii formaţiei Rolling Stones. Dar nu cântăreţul cu gură senzuală şi şolduri înguste – nu, fiindcă pe acesta l-ar fi recunoscut, cu siguranţă.

Vehiculul de-afară era probabil microbuzul lor pentru turneu; iar rezervarea fusese făcută, poate, sub un pseudonim. Nu ar fi fost ceva neobişnuit, ştiut fiind că multe celebrităţi veneau la centrul lor de fitness pentru a scăpa de luminile rampei şi a-şi recăpăta o formă fizică optimă. Aşadar, recepţionera aştepta răbdătoare, răsucind creionul între degete şi fredonând încetişor: *Am tot tim-pul din lu-me!* Nici în ruptul capului nu-şi dorea să jignească din greşeală persoana aceasta foarte importantă.

Un cârd de femei, sporovăind întruna între ele, îşi aleseseră tocmai acest moment pentru a trece prin recepţie, în drum spre sala unde urmau să facă exerciţii Pilates.

— Câte persoane sunt cazate aici? se interesă bătrânul Styx, după ce femeile dispărură pe un coridor.

Recepţionera a fost luată prin surprindere de severitatea şi răceala ochilor lui ca de strigoi. Nişte mici găuri negre, care o făcură să întoarcă privirea. Îi venea s-o rupă la fugă.

— O sută douăzeci de persoane, la capacitate completă, dar avem şi un număr substanţial de clienţi care vin doar în timpul zilei, pentru tratament şi gimnastică.

Bătrânul Styx dădu aprobator din cap.

— Şi toţi clienţii stabilimentului suferă de obezitate cronică, asemenea acelor femei pe care le-am văzut adineauri?

În mod deloc surprinzător, recepţionera rămase descumpănită de întrebarea lui.

— Nu cred că asta este…

— Există carne de om din abundenţă pentru scopurile noastre, o întrerupse el, vorbind cu Rebecca Doi.

— Ce?! exclamă recepţionera, uitându-se stupefiată la el.

Bătrânul Styx scosese un walkie-talkie din haină şi vorbi în cel mai straniu grai pe care îl auzise recepţionera vreodată.

— Scuze. Nu-i ziua ta norocoasă, spuse Rebecca Doi, fără niciun sentiment.

Cu un trosnet violent, uşile principale se izbiră de perete. Creionul recepţionerei zbură învârtindu-se prin hol, când o arătare cu bale la gură se postă lângă Rebecca Doi şi căpitanul Franz. Cu un muget răguşit, Hermione dădu buzna în spatele biroului de la recepţie, răsturnându-l. O trânti pe spate pe recepţioneră. Hermione sări cu picioarele pe ea, cu un urlet de uşurare şi, înfigându-şi degetele în obrajii femeii, îşi introduse adânc ovipozitorul în traheea ei, unde depuse săculeţul cu ouă. Imediat după aceea, Hermione săltă capul; o salivă abundentă şi cleioasă i se înfăşură în jurul ovipozitorului.

— Am nevoie de altă gazdă… repede, rosti ea cu glas răguşit. Sunt atâţia copilaşi în mine!

Uitându-se înfricoşat la Hermione, bătrânul Styx se dăduse la o parte din calea ei. Era acum la uşile principale,

unde o trupă de Limitatori se prezentase la ordin.

— Cred că ar trebui să încercăm întâi aici, îi zise lui Hermione Rebecca Doi, îndreptându-se spre uşa pe unde ieşiseră femeile care se duceau la cursurile Pilates.

* * *

— S-ar putea să fim pe calea cea bună, declară Drake, când se adunară toţi în jurul laptopului.

Cu excepţia lui Chester, care nu putea fi convins să plece din camera de şedinţe, şi a lui Elliott, care considera că nu trebuia lăsat singur, era prezentă toată lumea.

Trecuseră aproape două săptămâni şi nu mai încăpea nicio îndoială – aerul era mai rarefiat şi din ce în ce mai greu de respirat.

Will se uita de jur împrejur la fiecare. Lumina ecranului de la laptop reflectată în ochii lor făcea şi mai evidentă speranţa care le încolţise în suflet. Niciuna dintre celelalte idei nu dusese la nimic, iar Will începuse să creadă că doar un miracol i-ar mai fi putut salva.

— Împreună cu Eddie, am studiat cu atenţie planurile de construcţie originale ale Complexului, analizând în detaliu toate aspectele, zise Drake, trecând repede peste o succesiune de pagini afişate pe ecran. Aici sunt câteva secţiuni transversale ale muntelui, din care se poate observa cum este amplasată instalaţia în interiorul masivului stâncos, zise el, oprindu-se la o ilustraţie şi bătând cu degetul în ecran. Puteţi vedea că există un brâu substanţial de rocă în jurul Complexului, pentru a-l proteja.

— Asta a fost şi ideea de bază, mormăi Parry.

Eddie preluă cuvântul de la Drake:

— Iniţial, nu ne-a frapat nimic, dar apoi am coroborat aceste planuri de construcţie cu un studiu geologic întreprins în anii 1950.

Drake deschise o altă fereastră pe ecran, care evidenţia diverse secţiuni transversale ale muntelui, unde nu figura însă şi Complexul.

— Acest raport se referea la câteva zone dinspre partea de mijloc a muntelui, unde eroziunea era deosebit de pronunţată. Drake arătă spre unul dintre desene. Şi am

putut observa că pe versantul nordic al muntelui – exact deasupra marginii de rocă pe care o vedeţi aici – eroziunea era chiar considerabilă. Adăugaţi încă vreo şaizeci de ani de acţiune a apei pluviale şi de stricăciuni din cauza îngheţului, şi veţi ajunge la concluzia că măcinarea stâncilor ar fi fost foarte accentuată.

— Ciclul îngheţ-dezgheţ, îngână Will, regretând însă imediat când văzu ce privire îi aruncase Parry.

— Bun, şi cum ne ajută pe noi chestia asta, de fapt? întrebă bătrânul.

— Timpul şi eroziunea apei acţionează independent de intervenţia omului, zâmbi Drake revenind la prima fereastră, de unde trase o imagine. Ne ajută fiindcă, dacă pe studiul geologic suprapunem planurile de construcţie, zona de eroziune accelerata este… zise el, arătând pe plan… exact lângă peretele extern din capătul Nivelului 2.

— Ceea ce înseamnă că acolo se află cel mai vulnerabil punct din Complex, zise Eddie. Iar dacă am plasa toată încărcătura explozivă de care dispunem lângă acel zid, există şansa, ce-i drept firavă, de a arunca în aer o bucată de stâncă, pe unde să putem ieşi.

— O chestie cu miză mare, fluieră Parry, admirativ.

Când se rezemă de masa de-alături şi începu să se tragă de barbă, cu un aer gânditor, Will remarcă faptul că toţi se uitau atenţi la el. Stephanie rămăsese cu gura deschisă şi mişca din buze, ca şi cum s-ar fi rugat ca verdictul lui Parry să fie în favoarea aplicării acelui plan. Parry scutură din cap, când, în cele din urmă, vorbi din nou:

— Înţeleg argumentul vostru, însă volumul de material exploziv din arsenal va fi factorul limitant. Şi chiar dacă punem la bătaie şi ultima fărâmă de explozibil, în cazul în care planul eşuează, tot oxigenul din Complex va fi fost anihilat. Ceea ce înseamnă că pentru noi cortina va fi căzut pentru ultima oară, zise el, pufnind scurt şi încrucişându-şi braţele la piept. În afară de asta, ceea ce ar mai rămâne din Complex, în urma detonaţiei, riscă să se năruie în capetele noastre.

— Ăăă… comandante, zise sergentul Finch. N-ai uitat

cumva ceva…

— Nu, Finch, n-am uitat nimic! se răţoi urât Parry la el.

Drake se uita când la unul, când la celalalt şi înapoi, încercând să se dumirească de rostul schimbului lor de replici.

— Dacă voi doi ne ascundeţi ceva, cred că avem tot dreptul să ştim şi noi despre ce este vorba.

Parry sări în picioare, şi vorbi de parcă lătra:

— Nu. Sunt anumite lucruri pe care *nimeni* nu are dreptul să le ştie. Iar pe Finch l-a luat gura pe dinainte, fiindcă el nici măcar nu ştie toată povestea.

Arunci, doamna Burrows rosti pe un ton calm şi stăpânit:

— Parry, noi suntem singurii oameni din lume care ştim că e posibil ca Faza să fie încă în curs de desfăşurare. Şi, de asemenea, tot noi suntem cei care putem face ceva pentru a o curma. Şi-atunci, spune-mi, ce poate fi atât de important, încât tu să preferi să ne laşi pe toţi să murim în buncărul ăsta?

Parry privea în pământ, încordând un picior ca şi cum ar mai fi ezitat încă. Brusc, apoi, îşi ridică fruntea şi-i spuse fiului său:

— Eşti sigur că avem o şansă cu ideea asta a ta cam tra-la-la? Eşti absolut sigur?

— În limitele de toleranţă ale desenelor pe care le-am văzut cu toţii şi în ipoteza că procesul eroziunii continuă neîntrerupt… da, răspunse Drake, sunt absolut sigur. Singurul aspect cu adevărat negativ este faptul că ne-ar trebui o cantitate de explozibil de două ori sau de trei ori mai mare, pentru a străpunge zidul armat al Complexului *şi* versantul muntos.

— Băieţi, vouă vă place să vă folosiţi forţa brută, aşa-i? zise Parry, după care se gândi câteva clipe. OK, haideţi mai bine toţi cu mine, hotărî el, încuviinţând din cap spre sergentul Finch.

Îndrumaţi de Parry, luară în drum baroase, dălţi şi ciocane. Lifturile nu funcţionau, aşa că pe sergentul Finch îl duse în spate colonelul Bismarck, în timp ce Drake şi Sweeney îi cărau scaunul cu rotile, în jos, pe scări.

Când ajunseră toţi la Nivelul 6, Parry îi conduse pe lângă rezervoarele de apă, până în arsenalul aflat chiar în capăt. Traversând unul dintre culoarele care treceau printre rafturi, ajunseră la un dulap metalic mare, lipit de zid.

— Câţiva dintre voi apucaţi-vă imediat de lucru şi mutaţi toate explozibilele şi materialele incendiare dincolo de o raza de şase metri. Orice scânteie accidentală poate aprinde totul aici, zise Parry, fluturând din mână spre rafturile de depozitare.

Apoi, îi supraveghe pe fiul său şi pe Sweeney care împingeau la o parte dulapul metalic. Peretele din spatele dulapului nu părea diferit de ceilalţi pereţi ai Complexului, însă Parry luă o daltă şi un ciocan şi se apucă să bată în el.

Se dovedi repede că nu consta doar dintr-o placă solidă de beton armat. Parry localizase o porţiune de la baza zidului, care suna altfel, când bătea cu dalta. Continuă investigaţia, ciocănind în sus, pe zid, dar la un moment dat Parry se opri şi-i spuse lui Will:

— Tu eşti bun la treburi dintr-astea, băiete. Ia-ţi nişte scule şi vezi care-i situaţia pe peretele din cealaltă parte a uşii, zise el, arătând la mai bine de un metru mai încolo, la baza zidului.

Will descoperi că exista o scândură de lemn îngropată imediat sub suprafaţa de beton, şi nu avu nevoie de prea mari eforturi pentru a o scoate la iveală. Lucrând amândoi mai departe, treptat, începu să apară un dreptunghi de mărimea a două uşi duble. Când terminară, se traseră amândoi înapoi, să-şi privească opera.

— Sesam, deschide-te, zise Parry. Pe-acolo e drumul nostru înăuntru.

După ce verifică dacă rafturile din jur erau goale, Parry se întoarse spre toată echipa:

— Acum, vom sparge stratul de beton care astupă uşa.

— Dar ce-i acolo înăuntru? zise Drake. O ascunzătoare cu explozibile?

Ignorând întrebarea, Parry lovi cu barosul în colţul de jos al dreptunghiului.

Sergentul Finch nu era la fel de reticent.

— Da, îi răspunse el, al doilea depozit de muniţie este ascuns acolo. Un depozit top secret.

— Plus restul, mormăi Parry, continuând să izbească în zid cu barosul.

Sweeney şi colonelul i se alăturară. Betonul începea treptat să cedeze, dar nu atât de repede pe cât crezuse Will.

— Pot să încerc şi eu? întrebă cineva, în timp ce păşeau în arsenal.

— Chester! izbucni Will, zâmbind larg.

Elliott venea în urmă, la fel de îngrijorată ca înainte.

— Era timpul să fac şi eu ceva, zise Chester, când colonelul îi pasă barosul, iar băiatul se apucă de lucru.

Sweeney răzbi dincolo primul, oprindu-se să se uite.

— Nu, dă-i înainte, spuse Parry. E preferabil să curăţăm intrarea complet.

Peste vreo douăzeci de minute, colonelul ataca ultima bucată de beton, din partea de sus a uşii. Când ultimele rămăşiţe din zid se prăvăliră pe pardoseală, Parry aprinse lanterna şi intră în încăperea secretă, urmat de toţi ceilalţi.

— Aici e mai mult decât ne trebuie nouă, zise Drake, evaluând din ochi numărul lăzilor de lemn dinăuntru, luminate de lanterna lui Parry. Dar nu e nimic sofisticat – doar încărcătură explozivă normală, din perioada postbelică. Şi-atunci, nu-nţeleg, ce-a fost cu melodrama de adineauri?

— Cea mai bună metodă de a ascunde un lucru este să-l ascunzi în ceva deja ascuns, anunţă Parry, întorcându-se cu faţa spre ei. În niciun fel de circumstanţe, nu aveţi voie să suflaţi vreo vorbă despre ceea ce veţi afla – absolut nimănui, zise el, îndreptându-şi semeţ umerii. Urmează ca acum să vă cer fiecăruia în parte să confirmaţi că, potrivit Legii pentru apărarea Regatului, din 1973, revizuită în 1975 şi 1976, vă angajaţi în mod irevocabil şi necondiţionat să vă supuneţi puterii acestui document legislativ.

Parry rosti numele fiecăruia.

— Drake?

— Habar n-am ce-o mai însemna şi asta, dar da, zise

Drake.

— Finch?

— Da, comandante.

— Colonel Bismarck – prin angajamentul de faţă ţi se conferă cetăţenia britanică. Am nevoie de răspunsul dumitale.

— Poate Parry să facă asta? îi şopti Will lui Chester, în timp ce colonelul îşi exprima acordul.

— Şi, de asemenea, Eddie Styxul, prin prezenta ţi se conferă cetăţenia acestei ţări. Eşti de acord?

— Da, domnule, răspunse Eddie.

— Doamna Burrows?

— Da, Parry, spuse ea cu blândeţe. De ce nu, în fond?

— Elliott – scuze, am uitat că şi ţie trebuie să ţi se confere cetăţenia britanică. Raspunde-mi, te rog.

— Da, zise ea.

— Sweeney?

— Da, şefu'.

Parry li se adresă apoi lui Will şi Chester, care îşi dădură consimţământul.

— Stephanie? zise Parry.

— La fel, da, replică ea.

— Bun, aşa, continuă Parry. Trebuie să fiţi conştienţi că, dacă oricare dintre voi divulgă informaţii privind această chestiune, potrivit Legii pentru apărarea Regatului, sunteţi pasibili automat de o execuţie sumară, fără proces în instanţă sau orice formă de recurs legal.

— *Execuţie*? repetă doamna Burrows.

— Adică eu aş avea autoritatea deplină să vă ucid, răspunse Parry, pe un ton sec, din care toţi cei de faţă dedus că nu glumea deloc. După tratatul de dezarmare nucleară din 1972, s-a stabilit de către un subcomitet secret din cadrul Ministerului Apărării că ne aflam într-o poziţie de dezavantaj strigător la cer. Aşa că...

Parry îndreptă fasciculul luminos al lanternei spre colţul încăperii. Erau acolo zece containere metalice, lucind sumbru.

— Eh, şi? zise Stephanie, complet neimpresionată de

banalul deznodământ.

— Am dosit înăuntru, aici, câteva DTN-uri, zise Parry, pentru zile negre.

— DTN-uri? se miră Will.

— *Dispozitive termonucleare*, explică Parry.

— Arme nucleare... vorbeşte despre arme nucleare! zise Drake, holbându-se la containere. Fir-ar să fie, asta ne mai lipsea acum!

* * *

Parry şi sergentul Finch, înarmat cu nelipsitul lui clipboard, trecură în revistă produsele depozitate atât în arsenal, cât şi în a doua cameră secretă, marcând cu creta lăzile care conţineau cele mai puternice materiale explozibile. Bucată cu bucată, acestea au fost încărcate pe un cărucior, împins apoi până la casa scării. De aici, preluau ştafeta Will şi Chester, care primiseră misiunea, deloc de invidiat, de a căra fiecare ladă sus pe scări, opt etaje, până la Nivelul 2, unde-i aştepta un alt cărucior.

Era o muncă anevoioasă, deoarece lăzile erau grele, iar băieţii sufereau de lipsă de aer. În timp ce se trambalau în sus pe scări cu nu-se-mai-ştia a câta ladă, Chester continua să aibă acelaşi comportament de robot, nederanjându-l nici măcar mânerele de sfoară care-i intrau în palma şi-l răneau. Când, în cele din urmă, ajunseră sus pe ultimul palier, puseră lada cu grijă pe cărucior, lângă toate celelalte. Rezemându-se de perete şi respirând greoi, Will prinse privirea prietenului său. Chester îi zâmbi cu gura până la urechi, de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume.

— Te simţi bine? îl întrebă Will.

— Mă bucur că pot face ceva concret, răspunse Chester.

Deşi Chester părea să fi trecut cumva peste pierderea suferită, Will continua să fie îngrijorat pentru el, chiar dacă nu prea avea cum să-l ajute acum.

— Ce-o fi făcând Drake? zise Chester, ştergându-se pe frunte. Propun să-i ducem noi lăzile astea.

— Perfect, îşi exprimă Will acordul.

Will împingând şi Chester trăgând, deplasară în lungul coridorului căruciorul încărcat cu lăzi grele. Una dintre roţi

începuse să scârţâie plângăcios.

— E la fel ca atunci când am golit noi roaba în Parcul din Highfield, remarcă Chester.

În capătul coridorului, împinseră căruciorul pe o uşă, iar de-acolo în camera de serviciu identificată de Drake, care susţinea că acela era locul ideal de unde să-şi croiască ei drum liber prin versantul muntelui.

Camera era deja plină până sus cu stive de lăzi, iar Drake se ocupa să încastreze detonatoare de dimensiunea unui creion în fiecare ladă, conectându-le printr-un ghem întreg de cabluri.

— Splendid, zise Drake, uitându-se la căruciorul cu lăzi. Le descarc eu, dacă voi vreţi să vă vedeţi de treabă.

— Câte îţi mai trebuie? întrebă Chester, uitându-se la lăzile stivuite lângă Drake.

— Suficient de multe, încât să umplem camera asta, apoi şi pe cea de alături, răspunse Drake. Cred că ar mai fi de făcut pe puţin vreo douăzeci de curse cu căruciorul.

— Douăzeci! exclamă Chester, râzând forţat. Excelent – le aducem imediat, adaugă el, ieşind din cameră.

Râsetul lui continuă să răsune pe coridor, unde băiatul se foia încolo şi încoace, bătând cu palma în perete şi repetând: „Lăzi, lăzi, lăzi!”

— Nu e în apele lui, declară Drake cu voce joasă, încruntându-se.

— Dar care dintre noi mai e în apele lui? ripostă Will.

— Mda, stai cu ochii pe el, Will, promiţi? zise Drake.

* * *

Pregătirea celor două încăperi a durat aproape toată ziua. La final, Drake urcă scările şi intră în Centrul de comandă, rotind în mâini un mosor de pe care desfăşură în urma lui un cablu lung.

Parry se temuse de eventualitatea în care explozia, pe lângă spărtura în zidul gros al Complexului, ar fi putut în acelaşi timp să surpe şi plafonul Nivelului 2, izolându-i înăuntru şi făcând astfel inutil tot efortul detonării. Nu aveau cum să închidă uşile antiexplozie care duceau spre Nivelul 2, însă îndrumaţi de Parry îngrămădiră saci de nisip

în jurul celor două încăperi pline de încărcături explozive, sperând să diminueze astfel forţa de propagare a detonaţiei în restul Complexului. Considerând însă că aceste măsuri de precauţie erau insuficiente, Parry se ocupă personal de ridicarea unei alte baricade din saci de nisip, de data asta la jumătatea coridorului.

Venise momentul. Aşteptau toţi pe culoar, în faţa chicinetei de lângă Centrul de comandă, unde Chester observase prima oară că mama lui se comporta ciudat. Drake şi Eddie deciseseră că mica încăpere era locul cel mai bun unde să se adăpostească toţi în clipa detonaţiei.

— Demarăm acţiunea, zise Parry.

Intrară cu toţii în chicinetă şi închiseră uşa dinspre culoar. Drake desfăcu cele doua sârmuliţe de cupru răsucite la capătul cablului, conectându-le apoi la terminalele unui detonator.

Nimeni nu vorbea. În timp ce doamna Burrows o mângâia pe Colly, din coşuleţele de răchită înşirate pe masă se auzea un cor de miorlăituri. Stephanie şi Elliott umblaseră prin tot Complexul, ca să adune mâţele sergentului Finch din diversele lor ascunzători, dar făcuseră asta din simpatie pentru bietul bătrân.

Drake le spusese să-şi depoziteze rucsacurile în colţul camerei, astfel încât să le aibă la îndemână. Şi, pe lângă nenumăratele stingătoare de incendiu pe care le aduseseră în cameră, Parry avusese grijă să-şi ia cu ei provizii de alimente şi apă, pentru câteva zile.

Drake trase de fire, ca să se asigure că erau bine legate de terminale, după care dădu din cap spre tatăl lui.

Trăgând aer în piept, Parry rosti pe un ton surprinzator de blajin:

— Nu cred că sunt prea multe de spus, decât *baftă* pentru noi toţi. Sper ca Dumnezeu să fie îngăduitor cu noi astăzi.

— Amin, încheie Sweeney.

Bătând cu bastonul în podea, Parry mai zise:

— Şi-acum, vă rog, adoptaţi poziţiile de siguranţă.

Îl ajutară pe sergentul Finch să se ridice din căruciorul cu

rotile, după care fiecare se conformă ordinului, ghemuindu-se pe podea, cu capul în jos şi palmele încleştate una de cealaltă la ceafă.

Drake începu să învârtă manivela detonatorului, pentru a produce o sarcină electrică. Pc măsură ce manivela se rotea din ce în ce mai rapid, zumzăitul dinamului se facea tot mai auzit între cei patru pereţi ai chicinetei.

— E de-ajuns, decise el, deblocând mecanismul de siguranţă din jurul mânerului. OK toată lumea?

— OK, răspunse Parry.

— Ne vedem pe cealaltă parte, zise Drake.

Mânerul se deplasă în poziţia decisivă.

Capitolul optsprezece

Liftul urca etajele Cancelariei, uriaşa clădire guvernamentală din centrul Noii Germanii. Când se opri, uşile se deschiseră şi doi Limitatori Styx ieşiră din cabină. Băteau cadenţa la unison cu cizmele lor, în timp ce mărşăluiau umăr la umăr pe pardoseala de marmură lustruită elegant.

Asistenta cancelarului era la postul ei de lucru – o masă barocă aurită, cu un telefon şi o vază de flori ofilite pe ea. Se pieptăna, când îi văzu apropiindu-se pe cei doi soldaţi. Fusese o vreme când femeia ar fi încremenit de frică zărindu-i pe aceşti indivizi ca nişte strigoi, cu feţe scheletice şi ochi negri ca tăciunele. Aceşti indivizi care prevesteau doar moarte şi distrugeri. Acum însă, se uită la ei cu o detaşare plictisită, când se opriră în faţa mesei ei.

— E înăuntru? mârâi unul dintre Limitatori.

Femeia încuviinţă din cap, cu privirea aceea de oaie tâmpă, care sugera un tratament intens cu Lumina-Întunecată – la fel ca majoritatea locuitorilor din Noua Germanie, fusese şi ea supusă unor şedinţe de programare excesivă, care aproape că-i anihilaseră creierul. Chiar şi înfăţişarea ei se schimbase considerabil din ziua în care, în

urmă cu câteva luni, Rebecca Doi şi generalul Limitator făcuseră prima lor vizită la Cancelarie. Continua să se îmbrace cu acelaşi gen de taior bleumarin sobru, însă neglijase să-şi mai vopsească părul, rădăcinile închise la culoare ale firelor platinate fiind deja vizibile, şi se farda cam de mântuială.

Sub privirile ei, unul dintre Limitatori deschise cu piciorul uşile mari de lemn de la biroul cancelarului, după care dădură amândoi buzna înăuntru.

Continuând să-şi perie părul, femeia auzea zgomotele brutale din încăperea alăturată. Apoi, Limitatorii ieşiră, târându-l între ei pe corpolentul cancelar, Herr Friedrich. Îl surprinseseră probabil în timpul unuia dintre tipicele lui dejunuri copioase, din moment ce încă avea şervetul la gât.

— Ies pentru o vreme, Frau Long, izbuti să îngaime cancelarul, înainte de a fi târât afară, pe coridor.

* * *

Având în faţă doi motociclişti care deschideau drumul, limuzina oficială trecea ca un bolid pe Berliner Strasse, una dintre cele mai mari şi, îndeobşte, aglomerate artere rutiere din Noua Germanie. Dar, în afară de acest automobil elegant, cu o caroserie alungită, vopsită într-un argintiu strălucitor, nu mai existau alţi participanţi la trafic.

Vehiculul opri în faţa delegaţiei şi portiera se deschise. Punându-şi delicat cizma cu carâmb înalt, milităresc, pe carosabilul de culoarea cretei, Rebecca Unu se dădu jos tacticos din vehicul. Şi, la fel de tacticos, se îndreptă spre delegaţia postată acolo, înclinând uşor capul pentru a asculta ţiuitul îndepărtat al sirenelor care urlau în tot oraşul. Apoi, se întoarse să inspecteze trotuarul de vizavi al amplului bulevard, peste fâşia centrală plantată cu palmieri, unde o sumedenie de oameni stăteau la câteva cozi. Numărul locuitorilor din Noua Germanie adunaţi acolo era atât de mare, încât şirurile se încolăceau în diferite sensuri pe asfaltul încins. Şi nici una dintre acele persoane nu vorbea şi nu scotea niciun sunet, doar târşâindu-şi picioarele înainte, iar cozile se mişcau din loc ca melcul.

— Apă…, şuieră printre buze Rebecca Unu. Aduceţi-mi

nişte apă, zise ea, fluturând din poalele mantou lui negru şi lung, ca să se mai răcorească.

Unul dintre soldaţii Limitatori din delegaţie îşi scoase imediat plosca de la centură şi i-o dădu. Rebecca Unu bău cu lăcomie câteva înghiţituri, după care i-o dădu înapoi.

— Clima asta… e prea de tot pentru mine, zise ea, mijindu-şi ochii spre soarele care ardea necontenit exact deasupra, pe cer, şi coborând privirea, apoi, spre generalul Limitator care aştepta ordinele ei. Se încruntă cumva, observând uniformele de lucru, de culoarea nisipului, cu care erau îmbrăcaţi el şi ceilalţi Limitatori. Te-am lăsat la conducere şi poftim ce se întâmplă. Ştiu că arşiţa este motivul pentru care aţi renunţat la uniforma oficială, însă ţin să te anunţ că nu aprob această măsură. Nu ne putem prezenta într-o asemenea ţinută. E prea *de vacanţă*, pentru gustul meu.

Expresia inertă de pe chipul generalului Limitator rămase neschimbată, însă se vedea limpede că-l tulburase critica ei, din moment ce se uita jenat în jos la tunica şi pantalonii lui de luptă.

— Este uniforma Forţelor Speciale din Noua Germanie, explică el.

— Lasă chestia asta acum, zise ea. Dar, reţine, când eşti Rasa Conducătoare, trebuie să-ţi joci rolul. N-am dreptate, domnule cancelar? Nu asta a fost convingerea minunatului vostru Al Treilea Reich când…

Tăcu însă, căutându-l din priviri pe Herr Friedrich, care stătea în mijlocul delegaţiei. Omul era ca năuc, cu capul sucit spre spate, uitându-se la un pterodactil care zbura sus pe cer.

— Hei, porcule, cu tine vorbesc! se răsti ea la el.

Cancelarul, fostul conducător suprem al naţiunii Noii Germanii, sughiţă speriat. Şi el îşi primise porţia de Lumină-Întunecată, suferind efectele nocive uzuale.

— Da? făcu el, încruntându-se la Rebecca Unu.

— Oh, las-o baltă, se răţoi ea, răsucindu-se spre generalul Limitator. Ascult informarea, zise ea. Cum se descurcă Vane?

— Depăşeşte toate aşteptările, răspunse generalul Limitator, clătinând din cap şi arătând apoi spre una dintre clădirile instituţionale de pe bulevard, un edificiu impozant, cu zece etaje, construit din granit deschis la culoare. Apoi, mişcă degetul de-a lungul celorlalte construcţii similare, înşirate în continuare pe stradă, apropiindu-se de locul unde se aflau acum el şi Rebecca Unu. Pe urmă, am procedat la fel cu unitatea medicală şi universitatea de istorie veche şi antică. Vane a luat la rând toate gazdele umane din aceste edificii. Există trei sute cincizeci de trupuri pentru fecundare şi un numai dublu pentru hrănirea…

— Stai! îl întrerupse Rebecca Unu. Vrei să spui că Vane a fecundat *singură* atâtea persoane deja? Dar e doar o femeie. Cum se poate asta?

— Permite-mi să-ţi sugerez să vii şi să vezi cu ochii tăi, răspunse generalul Limitator.

El şi restul delegaţiei porniră în urma Rebeccăi Unu, care trecea peste fâşia de vegetaţie din mijlocul bulevardului, scurtând de-a dreptul printre cozi. Amuţiţi, oamenii se dădeau la o parte din calea ei. Unul dintre ei, un bărbat în vârstă, congestionat la faţă din cauza expunerii îndelungate la razele soarelui nemilos, se prăbuşi brusc. Rebecca Unu nici nu se sinchisi să se uite la ei, ci trecu mai departe.

— Da, pe-acolo, spuse generalul Limitator, când Rebecca Unu ajunse la prima clădire din şir.

Era o seră botanică uriaşă, cu o faţadă ce se întindea pe o lungime de aproape trei sute de metri.

— Kew Gardens, şopti în barbă Rebecca Unu, remarcând asemănarea cu Royal Botanic Gardens, pe lângă care trecuse cu maşina, împreuna cu Vane, în urmă cu nici două săptămâni.

Generalul Limitator deschise uşa, poftind-o să intre şi arătând spre scările dinăuntru. Rebecca Unu urcă treptele de fontă, intrând apoi pe o alta uşă şi, de-acolo, ieşi pe o pasarelă care se întindea cât era construcţia de lată. Judecând după abundenţa nenumăratelor feluri de copaci, arbuşti şi flori pe care le vedea, era limpede că botaniştii

Noii Germanii colecţionaseră specii din junglă şi le cultivaseră aici.

Generalul Limitator şi soldaţii Styx, dintre care doi îl târau între ei pe cancelar, ramaseră mai în spate, lăsând-o să înainteze spre mijlocul pasarelei. Ajunsă acolo, Rebecca Unu se uită într-o parte şi în cealaltă. Prin frunziş, vedea nenumărate trupuri omeneşti zăcând pe sol, deja buhăite monstruos din cauza larvelor de Războinici care creşteau în ele.

— Remarcabil, zise Rebecca Unu. Dar cum o fi reuşit ea să fecundeze atâtea…

Se întrerupse însă, observând că unul dintre trupuri se despicase deja, iar dinăuntru ieşeau pui de larve, care se târau în turba grasă din răsaduri.

— Nu-mi vine să cred! În Suprasol, perioada de incubaţie a durat aproape o săptămână. Pe când aici… cât a fost?

— Douăzeci şi patru de ore, răspunse generalul Limitator.

După un moment de tăcere, Rebecca Unu spuse:

— Dar cum a fost posibilă o asemenea accelerare a ciclului de viaţă?

— Nu ne putem gândi decât că afirmaţiile lui Danforth despre condiţiile de-aici, de sub pământ, au fost juste. Poate că mediul înconjurător – proximitatea soarelui şi razele ultraviolete puternice – stimulează procesul, spuse generalul Limitator.

— Chiar şi aşa… cum poate o femeie, fizic vorbind, să facă asta? se miră din nou Rebecca Unu. E ceva colosal.

Cancelarul se zgâia şi el peste marginea pasarelei. O porţiune din mintea lui, care supravieţuise tratamentului nimicitor cu Lumina-Întunecată, înregistra măcelul de dedesubt – vedea că poporul lui murea în chinuri oribile. Şi începu să plângă în hohote.

— Oh, încetează cu asta! îl certă Rebecca Unu, îndreptându-şi apoi atenţia spre sera de jos. Ea unde e? întrebă, strigând apoi: Vane! Eşti acolo?

În acel moment, generalul Limitator şi oamenii lui bătură în retragere. Nu-şi doreau nici în ruptul capului să atragă cumva atenţia femeii Styx. Asistaseră deja la moartea

nefericită a camarazilor lor, atunci când femeia Styx fusese transferată dintr-o clădire în alta.

Se auzi un foşnet, şi un cap răsări dintre doi palmieri. Părul blond al femeii Styx era îmbâcsit de sânge, iar din gură îi curgeau salivă şi un fluid cleios. Nimic nou sub acest aspect. Însă ceea ce o făcu pe Rebecca Unu să caşte ochii a fost faptul că, în loc de un singur ovipozitor, lui Vane îi mai atârnau acum dintre buze încă două. Iar abdomenul ei era umflat enorm, ceea ce denota că sistemul ei de reproducere continua să funcţioneze într-un ritm alert, pentru a scoate noi săculeţi cu ouă.

Vane ridică mâna cu degetul mare victorios în sus, frecându-se în acelaşi timp cu mândrie pe pântece.

— Bravo, surioară! Ai spart toate recordurile! o felicită Rebecca Unu.

Cancelarul continua să plângă în hohote, mai tare chiar decât adineauri.

— Oh, Doamne, nătărău smiorcăit ce eşti! mârâi Rebecca Unu. Ia, azvârliţi-l de-aici, le ordonă ea Limitatorilor. Îţi vine acum o trataţie delicioasă! strigă ea în jos, spre Vane.

Vane mişcă din nou degetul mare, în sus şi în jos, cu un aer triumfător, după care se năpusti cu viteză prin vegetaţia de dedesubt.

Limitatorii îl aruncară pe bărbat peste balustrada pasarelei. Mişcând haotic din braţe şi picioare, cancelarul se prăvăli pe solul moale din răsaduri, fără să se lovească prea rău. Ridicându-se în şezut, se uita în jurul lui cu un aer buimac.

— Ia vezi ce gust are! striga Rebecca Unu spre Vane. Poftă bună!

* * *

Explozia se dovedi a fi atât de zgomotoasă, încât câţiva dintre ei ţipară de spaimă. Şi zdruncinătura atât de puternică, încât le clănţăniră dinţii în gură şi văzură tulbure câteva clipe.

Apoi unda detonaţiei se propagă în Centrul de comandă. Will simţea că-i plesnesc urechile. Se auzi un trosnet imens, ca şi cum ceva masiv s-ar fi izbit în uşă pe dinafară.

Zdrăngănind, cratiţele de pe rafturi căzură jos. Prin crăpătura formată de-a curmezişul tavanului, o ploaie de praf se cernu peste capetele lor, în timp ce mieunăturile din coşuleţele de răchită răsunau ca nişte ţiuituri stridente.

Stephanie plângea încetişor cu suspine, în timp ce sergentul Finch spunea *Tatăl nostru*, poticnindu-se la fiecare frază. Will observă că bietul Chester tremura violent – în mod evident, explozia îi reamintise de moartea cumplită a părinţilor lui. Elliott observase şi ea lucrul ăsta şi îl ţinea strâns în braţe pe băiat.

Când bubuiturile se domoliră, se auzi un scrâşnet gros.

— Sper că ăsta n-a fost acoperişul Nivelului 2, şopti Parry.

Apoi, în afară de miorlăiturile confuze ale pisicilor sergentului Finch, totul amuţi.

Ridicându-se în picioare, Drake îşi scutură praful de pe cap.

— Aduceţi lumini şi extinctoare, spuse el.

Colonelul îl ridică pe sergentul Finch, iar Drake deschise uşa. Centrul de comandă nu arăta altfel decât înainte, însă când coborâră scara şi intrară pe Nivelul 2, constatară că acolo nu mai rămăsese în picioare aproape nimic – în cea mai mare parte, pereţii interiori din apropierea scărilor fuseseră aruncaţi în aer.

Drake şi Parry verificau starea acoperişului de deasupra lor, pe măsură ce înaintau pe etaj, însă din cauza prafului şi a fumului dens nu vedeau mare lucru în faţă. Îşi acoperiră toţi nasul şi gura cu fulare, încercând să răzbească înainte prin molozul împrăştiat pe jos. Eddie şi Sweeney stingeau cu extinctoarele micile focare de incendiu întâlnite în cale.

Când ocoliră o cadă de baie răsturnată pe o rână, fumul se mai risipi şi Will zări un scaun rămas în picioare, dar arzând mocnit pe toate părţile.

Ridicând pumnul, Drake se opri locului şi-şi desfăcu fularul de pe faţă.

— Simţiţi şi voi? strigă el.

Da, simţeau cu toţii acelaşi lucru: aerul de pe pielea lor năduşită şi încinsă părea rece. O adiere de vânt venea de

undeva.

Plini de speranţă, se aventurară mai departe pe etaj, acolo unde înainte fusese coridorul. La un moment dat, se împotmoliră printre dărâmături, însă Drake şi Sweeney împinseră la o parte peretele despărţitor, eliberându-le calea.

Focarele de incendiu se înmulţeau, pe măsură ce se apropiau deja de capătul planşeului. Foloseau extinctoarele şi zvârleau din drum bucăţi de lemn aprins, când Drake le strigă să se ferească şi toţi se retraseră în grabă.

Se auzi o trosnitură puternică şi, la nici trei metri în faţa lor, o bucată întreagă de tavan pur şi simplu se surpă.

Aşteptară câteva momente, însă restul tavanului părea că rezistă, aşa că Drake le facu semn cu mâna să meargă mai departe.

Ajunseră apoi acolo unde se aflaseră cele două încăperi burduşite de materiale explozive. Ocolind o gaură mare în planşeul de beton, prin care se vedea etajul de dedesubt, erau cu toţii mult prea încordaţi, ca să fi putut vedea ce se aşternea în faţă.

Dar Drake mări viteza. Păşind în fruntea grupului, observase primul spărtura cu margini neregulate din zidul exterior al Complexului.

Apoi, văzură cu toţii şi se grăbiră să treacă în cealaltă parte. Chiuind de bucurie, constatară fericiţi că sub tălpi nu mai aveau suprafaţa de beton ciuruită, ci platforma stâncoasă pe care o văzuseră pe planurile secţiunii transversale afişate pe laptopul lui Drake. Se aflau la altitudine, pe versantul muntelui, trăind nişte senzaţii pe care nu le mai avuseseră de câteva săptămâni.

Deasupra lor, se deschidea un spaţiu uriaş. Cerul nopţii.

— Uite, stele! strigă Will. Ura! Am reuşit!

Colonelul ţopăia de bucurie, cu sergentul Finch în cârcă, amândoi chiuind voioşi.

— Oh, da! Aer curat! exclamă Stephanie. Şi ninge! mai adăugă ea, desfăcând palma ca să prindă fulgii de nea.

Se îmbrăţişau unii pe alţii, în culmea fericirii. Will o prinse în braţe pe mama lui şi o strânse tare. Nu mai făcuse de

mult timp acest lucru şi i se părea un pic cam ciudat. Însă însă ceea ce i întâmplă după aceea îl luă prin surprindere – Stephanie apăru subit în faţa lui şi-l sărută pe buze.

— Uau! râse Will.

În timp ce Colly alerga frenetic de colo-colo, Will văzu că Drake şi Parry ajunseseră deja la marginea platformei stâncoase, unde arătau cu degetul spre punctişoarele de lumină dintr-un sat îndepărtat.

Chester nu se mişcase prea departe de spărtura prin care ieşiseră. Încercă să-i spună ceva lui Will, dar o rafală de vânt îi tăie respiraţia.

— Ce-a fost asta? strigă Will, dar Chester îşi feri faţa, ca să nu-i intre ninsoarea în ochi.

Chester tremura incontrolabil, dar nu din cauza frigului. Acum, când evadaseră din mormântul lor sufocant de sub munte şi scăpaseră de primejdie, cel puţin pentru un timp, cruda realitate a morţii părinţilor lui îl copleşi zdrobitor.

Bolborosea făra noimă şi i se înmuiaseră genunchii. Elliott reuşi să-l prindă la timp, înainte ca băiatul să cadă pe jos. Doamna Burrows venise şi ea, ajutând-o să-l sprijine.

Parry asistase la scenă şi acum spunea mârâind ameninţător:

— Şarpele ăla de Danforth va plăti scump pentru faptele lui!

— Să ne ocupăm întâi de priorităţi. Ne trebuie un mijloc de transport, zise Drake. Dacă într-adevăr nu am reuşit încă să neutralizăm Faza e limpede că am pierdut un timp preţios deja. Lucrul esenţial acum este să acoperim toate bazele. Ne vom despărţi în două grupuri, continuă Drake, sub privirile atente ale lui Parry. Un grup va întreprinde căutări temeinice aici, la suprafaţă, propuse Drake.

— Pe ăsta îl coordonez eu, zise Parry. Chem Vechea Gardă din nou.

— Iar eu conduc al doilea grup, în lumea interioară. Nu ne putem permite riscul de a nu verifica ameninţarea lui Danforth, privind reluarea Fazei acolo. Apropo, zise Drake brusc, răsucindu-se spre taică-său. DTN-urile alea, spuse el. Câte ziceai că erau?

— N-am zis, răspunse Parry. Dar îţi spun acum: sunt douăzeci în total, începând cu două de câte o kilotonă până la cel mai mare, care era cunoscut în cercurile de spionaj sub denumirea de *Strică-Plăcerea* – un dispozitiv termonuclear de cincizeci de megatone.

— E un pic cam prea mult – două bucăţi de câte o kilotonă cred că sunt de-ajuns pentru ceea ce am eu în minte, însă îmi trebuie o modalitate rapidă de a le coborî jos, în Colonie. De acolo, pot să le transport în lumea ta, colonele.

Colonelul Bismarck, care-l lăsase jos din cârcă pe sergentul Finch şi venise să audă discuţia, părea de-a dreptul disperat.

— Intenţionezi să o distrugi? întrebă el.

— Nu, nu-i vorba de ceva atât de extrem, îi spuse Drake. Vreau doar să închid ermetic cele două căi de acces pe care le cunoaştem.

— *Gott sei Dank*! exclamă colonelul, privind în pământ.

— Doar dacă nu voi mai avea de ales, spuse Drake, făcându-l pe colonel să salte brusc capul. Dar timpul e scurt şi am nevoie de o rută efectiv rapidă pentru a ajunge jos, continuă Drake, adresându-i rugămintea lui Eddie.

Fostul Limitator ridică din umeri.

— Există nenumărate drumuri care duc jos în Colonie. Ai de unde alege.

— Dispunem de toată forţa fizică necesară, zise Drake, uitându-se scurt la Sweeney, înainte de a i se adresa din nou luî Eddie. Dar zău dacă îmi surâde ideea de a mă trambala cu două bombe nucleare pe una dintre rutele voastre uzuale întortocheate. Şi, desigur, ruta fluvială din Norfolk iese din discuţie – suntem prea mulţi şi avem echipamente prea voluminoase, pentru a ne încumeta să înfruntăm cataractele acelea tumultuoase. Nu, o chestie cu un lift ar fi perfectă, glumi el.

Will ciuli urechile.

— Cred că aici v-aş putea ajuta eu, spuse el.

Partea a patra: Reacţii nucleare

Capitolul nouăsprezece

— Da, poftim, ce doriţi? zise femeia, deschizând uşa.

— 'Neaţa, răspunse Drake, scoţând o legitimaţie lucioasă din buzunarul de la piept al salopetei albastre şi arătându-i-o. Din păcate, există o scurgere de gaze majoră în casa dumneavoastră. Suntem echipa de intervenţii rapide, trimisă să localizeze avaria.

— O scurgere de gaze... Eu n-am făcut nicio sesizare, zise ea, scuturând din cap şi dându-i înapoi legitimaţia. Nu există niciun fel de pierdere de gaze aici, vă asigur. Mă mir că voi mai lucraţi încă – toată lumea pare a fi în grevă, în perioada asta, zise ea, încruntându-se agasată. Aţi nimerit într-un moment foarte nepotrivit pentru mine – trebuie să plec imediat să-l iau pe băiat de la maică-mea. N-aţi putea reveni altă...

— Doamnă, nu vreau să par nepoliticos, însă senzorii noştri de reţea au depistat această problema azi-noapte. Şi, vă spun eu, nu prea se întâmplă să se greşească în acest domeniu, spuse Drake, plantând cutia cu scule pe jos, la picioare, ca şi cum n-ar fi avut nici cea mai mică intenţie de a pleca. Dacă nu ne daţi voie înăuntru ca să ne putem face treaba cum se cuvine, vom fi nevoiţi să închidem alimentarea cu gaze pe toată strada şi pe altele, aflate pe aceeaşi reţea. Pe urmă, voi reveni la dumneata cu un ordin judecătoresc, prin care vei fi obligată să ne laşi în casă, zise el, frecându-se cu palmele pe braţe, ca şi cum s-ar fi înfiorat un pic. Nu ştiu cum te vei descurca până la urmă cu vecinii, dacă nu vor mai avea gaze pentru încălzirea centrală, mai ales pe vremea asta geroasă de acum.

Femeia făcu un pas înapoi, ca şi cum s-ar fi decis să-l lase pe Drake să intre, după care se uita curioasă la doamna Burrows care adulmeca aerul.

— E nevoie să intraţi amândoi? Doar că mă deranjează…

— Din păcate, da, răspunse Drake. Am detectorul meu electronic aici, zise el, lovind cu bombeul în trusa de scule, dar nimic nu se compară cu fineţea olfactivă a omului. Asistenta mea, Celia, aici de faţă, este ceea ce noi, în branşa noastra, numim „Nasul”. E antrenată să detecteze orice scurgere de gaze.

— Serios? se miră femeia, după care deschise uşa larg.

— OK, Celia, spune-mi ce avem noi aici, zise Drake, când intrară în vestibul.

Celia ridică nasul în aer.

— Bucătăria este acolo, spuse ea, întorcându-se spre uşa închisă din stânga ei. Dar e curat.

— Curat? repetă femeia, oarecum ofensată de remarcă.

— Celia s-a referit la faptul că boilerul funcţionează bine şi că nu sunt probleme acolo, explică Drake.

— Camera de zi este pe dreapta, continuă Celia. Există acolo un arzător, în cămin, dar nu a mai fost folosit de cel puţin un an. Este un model mai vechi, cu grilaj de ceramică şi panouri din lemn fals, în ambele capete.

— Exact, aşa e! explodă uimită femeia. Soţul meu zice că e prea scump să folosim arzătorul ăsta, aşa că va trebui să-l înlocuim. Dar de unde ştii cum arată?

— Ţi-am spus, este unul dintre cele mai bune Nasuri din ţară, zise Drake. Vezi – nu face decât să se acomodeze cu locul.

Celia îşi îndreptă fugitiv ochii spre palierul de sus al scării.

— Dulap de aerisire în spatele palierului, cu un cilindru cam leneş, continuă ea. Trei dormitoare – cel mare, dotat cu două calorifere, iar cele două mai mici, fiecare cu câte un singur calorifer.

— Corect, spuse tânăra, mai mult decât stupefiată.

— Şi… începu Celia, dar pe urmă se opri.

Drake se dădu la o parte, când Celia se duse spre o comodă îngustă cu sertare, pusă la perete, care avea deasupra câteva perechi de mănuşi şi o căciuliţă de copil. Celia se aplecă, lăsându-se în genunchi, ca să poata pipăi

cu mâna dedesubt. Scoase de-acolo un lucru şi, fără ca măcar să se uite, ţinându-l cu vârful degetelor i-l dădu femeii.

— … un rest de biscuit, încheie doamna Burrows. Nu trebuie să-ţi faci griji – zace uscat acolo de multă vreme, când fiul dumitale l-a azvârlit în joacă, dar miroase a şoarece. O fi venit vreunul din grădină şi a ciugulit din el, aşa că trebuie să ai grijă, să nu devină un obicei.

— Nu, sigur, zise femeia cu fermitate, ţinând biscuitul tare ca piatra între degetul mare şi arătător, ca să-l examineze mai bine. Da, ai perfectă dreptate. Se văd nişte muşcături micuţe, aici, la capăt, spuse ea, uitându-se şi mai fascinată la doamna Burrows. Parcă ai face scamatorii la circ, pe cuvânt! exclamă ea, dar dându-şi seama că poate o jignise, se grăbi să-şi ceară scuze.

— Nu te formaliza, zise Drake, ridicând o mână. Păţim asta tot timpul. Foarte multe persoane reacţionează exact la fel, o linişti el.

Pe fruntea doamnei Burrows apăru o încruntătură ca un „V” adânc.

— Problema reala este în beci, zise ea, arătând spre uşă. Situaţie critică de gradul unu.

— Ce înseamnă „gradul unu”? întrebă tânăra.

— Veşti deloc bune, din păcate, îi zise Drake. O spărtură majoră în conducta de alimentare – probabil, din cauza îngheţului. E posibil să fi existat scăpări de gaze acolo, în pivniţă, de ceva timp deja, şi asta într-un… Drake înghiţi greu, de parcă i se pusese un nod în gât… într-un *spaţiu închis.*

— Da, aş zice că avaria este activă de vreo treizeci… ba nu… de vreo treizeci şi cinci de ore, îl informă doamna Burrows, adulmecând la întâmplare.

— Măiculiţă, drace, auzi tu! fluieră Drake în pustiu. De-atâta timp? făcu el, întorcându-se valvârtej spre femeie. Uite ce e, cucoană, trebuie să părăseşti casa imediat. Te rog să-ţi iei haina şi ce alte lucruri îţi mai trebuie, după care să dispari de-aici imediat – clar? Şi să nu foloseşti nimic electric – chiar şi un telefon mobil ar putea aprinde gazele

de jos, aruncându-ne pe toţi în aer, zise el, continuând apoi spre doamna Burrows: Va trebuie să izolăm etanş pivniţa, inainte de a ne gândi măcar să săpăm pentru depistarea avariei. Doamnă, reluă el adresându-i-se femeii, am nevoie de un rând de chei ale casei şi de un număr unde să vă pot contacta. Vă voi aduce la cunoştinţă momentul în care puteţi reveni acasă, în perfectă siguranţă.

— Desigur. Cum spuneţi dumneavoastră, răspunse femeia. O să fiu la mama. Şi vă mulţumesc că aţi venit atât de repede.

Will şi Elliott, care urmăreau scena prin geamul din spate al unui microbuz, o văzură pe femeie ieşind grăbită din casă, oprindu-se doar ca să noteze la repezeală un număr de telefon, pentru Drake. Apoi, o luă la picior pe stradă, aruncând din când în când o privire peste umăr, de parcă s-ar fi temut că era, poate, ultima oară când îşi mai vedea casa.

Ştergând aburul de pe geam cu mâneca de la haină, Will se uita lung la fostul lui domiciliu.

— Broadlands Avenue, numărul 16. Am locuit acolo cândva, zise el, cu un aer distant, de parcă ar fi vrut să se convingă pe sine de acea afirmaţie. Apăsând cu degetul pe geam, îi atrase atenţia lui Elliott spre etajul de sus al casei. Ce ciudat… acolo era dormitorul gemenelor Rebecca. Viperele alea afurisite dormeau acolo, sub acelaşi acoperiş cu mine, zise el, răsucindu-se în loc şi lăsându-se cu toată greutatea pe portiera închisă. Casa asta a fost tot universul meu atâta vreme… şi acum abia dacă mi-o mai amintesc.

Elliott se mulţumi să îngâne ceva, dar nimic clar.

* * *

— N-am de gând să vă întreb ce tot mişculaţi voi aici, spuse bărbatul pleşuv de la volan.

Era fostul mecanic al lui Drake, care lucra la un garaj din West London. Drake apelase la el pentru le pune la dispoziţie aşa-zisa furgonetă de la British Gas, salopetele pe care le purtau el şi doamna Burrows, precum şi legitimaţiile. Se părea că acest serviciu figura printre multe altele de acelaşi fel pe care „clientela” le aştepta de la el,

pe lângă procurarea de vehicule neînmatriculate.

Mecanicul îşi dăduse întâlnire cu ei într-o parcare de pe marginea autostrăzii, unde Will, Elliott, doamna Burrows şi Drake făcuseră transferul din camionul Bedford în furgonetă, pentru ultimul tronson al călătoriei lor la Highfield.

— Nu ştiu care-o fi şpilul cu voi, dar legal nu prea e, aşa-i? mai adăugă mecanicul chel.

— Chiar vrei să ştii? îl întărâtă Will.

Mecanicul se frecă în bărbie, fără să răspundă.

— Dacă ţi-aş zice că încercăm să salvăm rasa umană, m-ai crede? Şi că, dacă nu reuşim, umanitatea va pieri până la ultimul om, zise Will, foarte serios la faţă.

Elliott rămase uimită.

Mecanicul rânjea, arătându-şi dinţii de aur.

— Ai dreptate, amice. N-ar trebui să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Cu cât ştiu mai puţin, cu-atât mai bine, chicoti el, bătându-se cu palma peste buzunarul de la piept. Şi, oricum, nestematele pe care mi le-a dat domnu' Jones al vostru sunt singurul răspuns de care am nevoie.

— Domnul Smith, îl corectă Will, rânjind. Domnul *Smith* ţi-a dat diamantele.

În acel moment, domnul Smith, care era, de fapt, Drake, ciocăni în partea din spate a furgonetei şi apoi întredeschise portiera:

— Am scăpat de proprietăreasă. I-am sunat pe Scânteie şi pe ceilalţi – vor veni şi ei după ce pregătim noi locul. Dar între timp (observând că mecanicul stătea cu urechile ciulite, îşi controlă cuvintele) ar trebui să ducem în casă decoraţiunile de Crăciun.

Decoraţiunile de Crăciun erau, în realitate, încărcături explozive într-o cantitate suficientă cât să arunce în aer un strat de roci cu o grosime de câţiva metri, pe puţin. Păşind în casă, cu două genţi grele pline cu explozibili, Will încremeni locului.

— E complet altfel, mami, îi spuse el doamnei Burrows, cu respiraţia întretăiată. Tapetul e nou. Şi parchetul, remarcă el, observând că dispăruse covorul pătat pe care-l

ştia de-o viaţă. Au renovat casa complet.

— Ne trebuie materialele astea jos, la subsol, Will. OK? zise Drake, care apăruse în spatele lui.

— Sigur, răspunse Will, îndreptându-se spre uşa de la pivniţă. Aici dispărea tăticul meu în fiecare seară, îi spuse el lui Elliott, care venea în urma lui, cărând o trusă plină cu scule. Până când a dispărut de tot, jos, în Colonie.

Şi pivniţa arăta complet diferit acum, totul fiind foarte ordonat şi organizat, cu cârlige montate pe scânduri prinse de perete, unde erau aranjate cu grijă diverse unelte electrice. O motocicletă de colecţie, marca Triumph, parţial dezasamblată, era plasată pe o folie mânjită de ulei, drept în mijlocul încăperii.

— E superbă, zise Drake, plimbându-şi un deget peste cromul lucios al ghidoanelor. Bun, hai să dăm la o parte din drum chestia asta, ca să putem avea acces acolo, zise el, uitându-se la rafturi, unde se vedeau cutii cu vopsea şi diverse ornamente.

Will şi Drake lucrară rapid, în timp ce doamna Burrows şi Elliott căraseră jos o saltea, târând-o pe scări dintr-un dormitor de la etaj. Proptiră salteaua de uşa din dos a pivniţei, care dădea în gradină, pentru a atenua zgomotul lucrărilor. Luând un târnăcop dintr-o geantă cu scule, Drake se apucă să desprindă rafturile de pe perete. Când reuşi să le dea la o parte, veniră toţi să vadă ceea ce părea a fi un perete absolut obişnuit, zugrăvit în alb.

— Exact aici, zise Will, bătând cu palma în locul unde ţinea minte că fusese gura tunelului. Era exact aici.

— Bun, zise Drake, încuviinţând din cap. Vom proceda după metodele vechi, chiar dacă asta înseamnă să muncim din greu, şi vom face manual o gaură în zid. Va fi mai puţin zgomotos, aşa. Toată lumea, mai în spate, îi preveni el, ridicând târnăcopul şi pregătindu-se să izbească în zid.

În câteva minute, desprinsese destule cărămizi, încât să poată dărâma o bucată din zid, care se prăbuşi pe pardoseala pivniţei. Un strat de mortar şi pietriş alunecă din mica spartură.

— Foarte ingenios. Exact ce era normal să găseşti, zise

el, continuând să lărgească deschizătura din zid. Gata, ajunge. E rândul tău, Will, spuse el, gâfâind obosit. Trebuie curăţat tot molozul şi pământul rezultat prin săpare în continuare, ca să vedem ce ne aşteaptă mai departe. Şi, oricum, parcă îţi plăcea să sapi cu cazmaua, aşa-i?

— Sigur, spuse Will. Dar aici o să dureze o veşnicie, nu crezi?

Nu uitase câte zile la rând trudiseră ei şi Ghester, ca să excaveze tunelul, prima oară.

— Nu neapărat, spuse Drake. Tu fă-ţi treaba, Will, şi mai vedem.

— OK, răspunse Will şi, alegând o lopată din geanta de scule, o cântări în mâini, cu un aer expert. Apoi, scuipându-şi în palme, strigă: Păzea! M-am întors!

Şi se apucă să sape.

Lucra ca un vârtej, oprindu-se doar ca să dea la o parte bucăţile mai mari de dărâmături care se surpau din zid. Elliott, Drake şi doamna Burrows formaseră un lanţ şi îşi treceau din mână în mână găleţile pline, până în celălalt capăt al pivniţei, unde le goleau.

Cu un zăngănit strident, Will trase o înjurătură şi se îndreptă de şale:

— Veşti proaste – am dat de rocă solidă. E un pietroi cât toate zilele de mare, comentă el, ştergându-şi năduşeala de pe frunte. N-a fost aşa ceva aici, când am săpat noi tunelul.

Drake nu părea nicidecum decepţionat de această veste, dar până să-i poată răspunde lui Will, se auzi un zgomot m walkie-talkie: „V-au venit curcanii de Crăciun”, anunţă vocea mecanicului, folosind codul lui Drake. Peste câteva momente, se auziră paşi pe treptele de lemn, iar în pivniţă coborî Eddie.

— Unde sunt Sweeney şi colonelul? întrebă doamna Burrows. Dar Colly?

— Au rămas la camion, până vom avea nevoie de ei, răspunse Eddie.

— Sper să stea cu ochii în patru, spuse Drake. Cu atâtea explozibile în vehicul, nu ne putem permite niciun risc – o sumedenie de terorişti sau state din Lumea a Treia ar fi în

stare de orice, numai să poată pune mâna pe o asemenea cantitate de materie nucleară configurată complet ca armă de atac. Ca să nu mai spun că pe Parry l-ar apuca damblaua dacă i-aş pierde explozibilele! rânji el. Şi dacă tot a venit vorba despre materialele de detonaţie, continuă el, ducându-se spre una dintre genţile mari cărate de Will în casă şi desfăcându-i fermoarul, e timpul să folosim încărcăturile astea. Vom continua să detonăm până străpungem dincolo.

— Aţi ajuns deja la prima barieră? se interesă Eddie.

— Te referi la asta? zise Will, bătând cu palma în peretele de rocă neuniform.

— Da. Ar trebui să aibă o lăţime de aproximativ un metru şi jumătate, urmând apoi un nou strat de material friabil, iar după aceea o rocă de aceeaşi grosime, anunţă Eddie.

— Pari destul de sigur, remarcaă Drake, luând din geantă două cartuşe de explozive.

— Într-adevăr, încuviinţă Eddie. Ar fi fost mult mai normal ca tunelul să se surpe pe toată lungimea, astfel încât să nu mai poată fi utilizat de nimeni vreodată. Mai ales, după ce tu şi Chester aţi coborât prin el, zise el, uitându-se la Will. Dar n-a fost niciodată ceva *normal* apropo de acest tunel. Am luat în calcul eventualitatea de a trebui să poată fi folosit din nou.

Deşi continua să se uite lung la bucata de rocă groasă care bloca accesul în tunel, Will întrebă curios:

— De ce? Ce era aşa de special la tunelul ăsta?

— I se spunea „tunelul Jerome”, îi explică Eddie.

— Poftim?! exclamă Will, întorcând brusc capul spre fostul Limitator.

— I s-a zis aşa după numele mamei tale naturale – Sarah Jerome.

Will se încruntă.

— Tu crezi că, pur şi simplu, întâmplător un tunel ducea exact la casa ta? continuă Eddie.

— Nu ştiu… nu m-am gândit de fapt la asta, recunoscu Will.

— Tunelul a fost excavat înadins pentru tine, Will, sau

mai bine zis special ca să existe un mijloc rapid de a ajunge la tine, în eventualitatea în care Sarah s-ar fi arătat la faţă. Panoplia Styx decretase că recapturarea ei era o prioritate, din cauza influenţei crescânde pe care o dobândise ca antierou în ochii elementelor mai rebele din oraşul nostru.

— Te referi la Mahala, interveni Will.

— Nu, nu numai acolo, ci şi în toată Colonia, de fapt. Voiam s-o arestăm şi s-o pedepsim exemplar. Desigur, când în cele din urma am prins-o pe Sarah, gemenele Rebecca aveau alte planuri cu ea.

— Da, au încercat să mă facă pe mine s-o ucid, zise Will încetişor, în timp ce Eddie se uita spre bezna din spatele lui.

— Acest tunel ne dădea posibilitatea, totodată, de a menţine un contact cu femelele Styx, pe care voi le numiţi gemenele Rebecca, continuă Eddie. Mai ales, atunci când au fost infiltrate prima oară în familia voastră, ca prunci. Ne dădea posibilitatea să le înlocuim când şi cum voiam.

— Prin urmare, vă furişaţi în casa noastră, fără ca noi să avem habar, zise Will, apropiindu-se de doamna Burrows.

— În general, noaptea, ca să vă verificăm în timp ce dormeaţi, răspunse Eddie, lovind cu bombeul cizmei într-o cărămidă de pe jos. Ulterior, când doctorul Burrows a început să perforeze găuri în trapa noastră, am fost nevoiţi să reinstituim zidul de la pivniţă.

— Am fost acolo atunci! exclamă Will, scuturând din cap. L-am ajutat să facă găurile, ca să poată monta rafturile.

— În timpul şedinţelor de programare cu Lumina-Întunecată, doctorul Burrows a fost informat despre existenţa tunelului, zise Eddie. Intenţia noastră era ca doctorul să descopere tunelul, iar apoi să fie atras jos în Colonie. Ştiam că era aproape cert că vei veni după el acolo, Will.

— Vrei să spui că Roger *a fost programat* facă asta? întrebă doamna Burrows. Nu era o iniţiativă de-a lui?

— Nicidecum. Pe lângă informaţiile despre existenţa şi amplasarea tunelului, i-am inoculat atât pasiunea, cât şi dorinţa copleşitoare de a explora. De-a lungul unei perioade de câţiva ani, aceste sentimente i-au fost introduse în

nivelul psihic preconştient, sub forma unor obsesii, pe care le puteam activa atunci când decideam că era momentul propice ca doctorul Burrows să acţioneze pe cont propriu, răspunse Eddie, pe un ton plat. A fost extrem de receptiv la programarea pe care i-am aplicat-o. Deşi nu am fost de faţă pentru a vedea, presupun că aceste obsesii, iniţial în stare latentă, l-au determinat mai târziu să plece din Colonie şi să intre în Adâncuri, continuând până a ajuns în lumea interioară. Aceste acţiuni nu au fost întreprinse prin propria lui voinţă, nefiind nicidecum ceea ce un om întreg la cap s-ar fi gândit vreodată să facă.

Will răsufla furios pe nări.

— Vasăzică... vasăzică tata nu a fost, de fapt, un mare explorator... şi toate chestiile alea pe care era atât de înnebunit să le descopere... să le consemneze în jurnalul lui... au fost toate din cauza voastră! exclamă stupefiat băiatul, cascând ochii şi căznindu-se să formuleze în cuvinte avalanşa de gânduri care i se învârteau prin minte. Înseamnă că tata... tata nu era *el*, aşa cum îl credeam eu. Voi l-aţi făcut să fie aşa, Styxul a făcut din el o altă persoană decât a fost iniţial?!

— Da. Asemenea majorităţii suprasolilor, doctorul Burrows era întru totul nemotivat, până să-l programam noi cu Lumina-Întunecată, zise Eddie, holbându-se la ochii nevăzători ai doamnei Burrows. Şi, fireşte, ţie, Celia, ţi-am făcut exact opusul acestei programări. Ţi-am inoculat o apatie totală şi absolută, fiindcă tu nu aveai de jucat niciun rol. Ne convenea să nu faci nimic... decât să te uiţi la televizor.

Câteva clipe, nu mai vorbi nimeni în pivniţă.

— Şi eu care credeam că eram omul cu bomba aici, murmură Drake, punând înapoi în geantă cartuşele de explozive.

Doamna Burrows se clătina pe picioare, de parcă ar fi fost pe punctul de a leşina.

— Am ştiut eu, rosti ea cu glas răguşit, de câteva ori.

— Mami, spuse Will, sprijinind-o de braţ.

— Atâţia ani... am trăit cu sentimentul că mă luptam cu

ceva ce nu mă reprezenta. Simţeam că mă pierd… că nu mai sunt stăpână pe viaţa mea. Şi aşa era, de fapt, din cauză că voi, neamul Styxului, îmi dictaţi cum să fiu. Totul a fost măsluit… Fabricat, o plăsmuire! Gândurile toate… gândurile mele nu erau niciodată ale mele!

Cu buna ştiinţă, poate, sau nu, reacţia lui Eddie a fost lipsită de orice remuşcare:

— Da. M-aş fi aşteptat să fi descoperit singură acest lucru. În definitiv, ai reuşit să învingi programarea, când ai…

— Ne-aţi furat vieţile! mârâi acuzator doamna Burrows. Aţi înveninat totul cu jocurile voastre, şi *toate astea* din cauza că voiaţi să puneţi mâna pe Sarah Jerome.

— Mda, nu tocmai, zise Eddie. A fost, totodată, şi o ocazie pentru gemenele Rebecca de a căpăta experienţa unei vieţi printre Păgâni.

Nimeni nu observase că doamna Burrows pusese mâna pe lopata lui Will. Păşind brusc în faţă, ridică braţul spre Eddie. Lopata îl trosni în cap cu atâta forţă, încât Eddie se prăbuşi lovindu-se de fiica lui.

— Hei! Nu! zbieră Drake, smulgând lopata din mâinile doamnei Burrows.

Degeaba însă, doamna Burrows încerca în continuare să dea cu pumnii în Styx, încât Drake trebui s-o împingă la o parte.

— Ţine-o, să nu se mai apropie de tata! strigă Elliott, încercând să-l sprijine pe Eddie, care era complet năucit. Femeia asta e nebună!

— Mami nu e nebună, ce naiba! răcni Will la Elliott. Nebuni sunt nemernicii ăştia. Ei ne-au distrus vieţile! Ei au stricat totul!

Ţipa atât de furios, încât împroşca în jur cu stropi de salivă.

Doamna Burrows părea să se fi calmat, însă acum Drake se simţi nevoit să intervină între Will şi Elliott, ca să-i despartă, ţinându-i cu braţele la distanţă unul de celălalt.

— Potoliţi-vă toţi! N-avem timp de scandaluri în familie. Exclus aşa ceva, acum! tună el, întorcându-se spre doamm

Burrows. Celia, vreau să inspiri adânc de câteva ori, după care te rog să te duci sus, cu Elliott, şi să faceţi ceai pentru toată lumea. Iar voi doi, zise el, uitându-se pe rând la Will şi Eddie, a cărui tâmplă sângera abundent, întâi o să-l cârpăcim pe Eddie la cap, după care punem explozibilele. N-aveţi decât să vă certaţi mai târziu, dar acum înţelegeţi că timpul ne presează pe toţi deopotrivă. Aveţi de gând să vă purtaţi ca nişte oameni în toata firea, ia s-auzim?!

Elliott şovăia, vrând parcă să spună ceva.

— Parcă ţi-am zis să te duci sus cu Celia, ce mai aştepţi? zise Drake, pe un ton suficient de ferm, încât Elliott să încuviinţeze din cap imediat.

Şi doamna Burrows părea să-şi fi recăpătat cumpătul, iar când trecu prin dreptul lui Eddie, murmură:

— Îmi pare rău. A fost din cauza şocului – efectiv nu mi-am dat seama. A fost din cauza şocului…

Ştergându-şi sângele care-i picura în ochi, Eddie spuse:

— Nu face nimic, e-n regulă, după care se prăbuşi, pierzându-şi cunoştinţa.

* * *

Îl luară pe Eddie din pivniţă şi-l întinseră pe sofaua din camera de zi. Lăsandu-i pe toţi în jurul lui Eddie, Will se strecură afară, pe hol, zăbovind câteva clipe la picioarele scării, balustrada fusese vopsită de curând; era atât de albă, curată şi perfectă, încât Will simţi nevoia s-o atingă cu degetele lui pline de murdărie şi praf.

Începu să urce spre primul etaj. Urcase şi coborâse aceste scări de-atâtea ori în viaţă, încât acum, la fiecare treaptă, îi reveneau în minte diferite amintiri din copilărie. Dejunurile, sâmbetele, când una dintre surorile Rebecca se apuca să pregătească o omletă uriaşă pentru întreaga familie – ouă, cârnaţi, ciuperci, costiţă şi clătite, toate îmbibate nesănătos cu grăsime. Will zâmbea; ce ciudat, când se gândea acum că „bucătăreasa” Rebecca nu gusta niciodată din mâncarea pe care o gătea. Poate încă de-atunci se antrena cum să-i omoare pe toţi.

Will îşi mai aminti de lungile convorbiri telefonice ale mamei lui cu tanti Jean. Uneori, se aşeza pe ultima treaptă

a scării şi asculta cum cele două surori sporovăiau despre ultimele întâmplări dintr-un serial TV sau altul. Dar când tanti Jean începea să monopolizeze conversaţia, povestind la nesfârşit ce mâncase ea în ziua aceea şi cum sistemul ei digestiv prelucra alimentele după cum avea el chef, ori ce prostii mai făcuse preţioasa ei căţeluşă pudel, Sophie după nume, Will o auzea pe maică-sa repetând, din ce în ce mai plictisită: „Ştiu… ştiu… ştiu”. De vreo două ori, se întâmplase chiar ca doamna Burrows să aţipească, în timp ce sora ei continua să-i vorbească în receptor.

Când ajunse însă sus, pe palier, Will îşi dădu seama că ei nu avuseseră o viaţă de familie normală, aşa cum crezuse el, şi că scenele pe care şi le amintea acum semănau mai degrabă cu nişte tablouri dintr-o piesă de teatru. Pe lângă faptul că în rolul surorii lui fuseseră, de fapt, două fete – dacă *fete* era cuvântul potrivit, din moment ce nici măcar nu erau de natură umană –, Styxul dirijase şi manipulase totul în casă, ani de-a rândul, cu şedinţelor lor de programare cu Lumina-Întunecată.

— Nimic n-a fost real, şopti Will.

Nici măcar scena pe care se jucase această farsă nu mai exista acum. Privind în jurul lui, observă că totul se schimbase şi aici, la etaj. Dulapul cu rafturi dispăruse din nişă, abajurul rotund din hârtie fusese schimbat, iar covorul nou-nouţ nu mai avea vechile petice, acolo unde firele se roseseră până la urzeală. Cu sentimentul că păşea parcă într-un vis, Will se îndreptă spre camera de la faţadă. I se interzisese cu stricteţe, întotdeauna, să intre acolo, fiindcă era dormitorul celor două surori Rebecca, dar acum încăperea era folosită drept cameră de lucru. Will cuprinse din ochi biroul şi computerul scump de pe el, privirea oprindu-i-se asupra panoului de plută de pe peretele din spate. În fotografiile prinse în ace acolo, o recunoscu pe femeia care locuia acum în casă. Fotografiile fuseseră făcute în diferite locuri, iar în majoritatea dintre ele era însoţită de un bărbat, probabil soţul ei.

Will se aplecă şi luă de pe panou una dintre fotografii, lăsând să cadă pe birou acul cu gămălie. În imaginea la

care se uita acum, femeia şi soţul ei ţineau în mână câte o jumătate de nucă-de-cocos, cu umbreluţe de cocteil şi paie colorate înfipte în ea; feţele lor bronzate şi destinse surâdeau pe fundalul unei plaje luminate de un crepuscul roşu.

Pe urmă, mai erau o sumedenie de fotografii cu un copil, aşa că Will ştia la ce să se aştepte când intră în fostul lui dormitor. Într-adevăr, găsi acolo un pătuţ şi jucării de pluş pretutindeni; pereţii aveau o nuanţă de azur spălăcit, presărat pe alocuri cu norişori pufoşi, din hârtie, lipiţi deasupra. Nimic de-acolo nu mai amintea de vechea odaie a lui Will. Dispăruseră rafturile unde-şi ţinuse el colecţia de comori, posterele pe care le lipise pe tavan, cu centurionul roman şi incendiul din Londra. Se duse la fereastră, unde un carusel din omizi viu colorate şi fluturaşi de plastic se legăna uşor, în aerul mai rece de la geam.

Împungând cu degetul una dintre omizile cu mutră trufaşă, zise miorlăindu-se:

— Nu mă muşca! Nu mă muşca! Şi răspunse tot el, cu glas de monstru fioros: Sunt o larvă de Războinic Styx şi te voi *muşca* rău. După care, hlizindu-se de unul singur, în timp ce lovea în omida care salta pe sfoara de care era prinsă, făcea: Nu! Au! Au! Au!

Apoi, îi atrase atenţia grădina de dedesubt. Pajiştea era acoperită de zăpadă, dar Will tot îşi dădu seama că nu mai era părăginită, ca pe vremea lui. În gradină apăruseră şi câteva modernizări; o zonă pavată, un strat de flori circular şi, în faţa gardului nou din capăt, un leagăn de copil şi un loc cu nisip, pentru joacă. Scuturând din cap, Will răsuflă prin colţul gurii, cu un aer dezamăgit. *Asta* nu mai era grădina *lui*, ci o grădină ca oricare alta. Poate era mai bine să se rupă de trecut şi să meargă mai departe. Măcar ceea ce trăia acum era autentic, şi nu o înscenare pusă la cale de Styx. Auzi glasul lui Drake, strigându-l.

— Na, mănâncă asta, gânganie pocită ce eşti! zise el, lovind atât de tare în omidă, încât întregul carusel începu se rotească frenetic, în timp ce el ieşea din cameră.

* * *

O bubuitură răsună înfundat, când prima detonaţie scutură clădirea şi strada din jur. Toţi, cu excepţia lui Drake, o şterseseră din casă, iar Will şi Sweeney priveau pe geamul din spate al aşa-zisei furgonete de la Gaze, parcată afară.

— A fost ca un cutremur de pământ, zise Will, când furgoneta se zgâlţâi un pic pe suspensii.

În afară de asta, singurele indicii ale deflagraţiei erau zăpada care alunecase de pe acoperiş şi vreo doua alarme de maşină, care se declanşară mai încolo, pe stradă.

După câteva clipe, Drake deschise uşa din faţă, învăluit într-un nor de praf, şi flutură din mână spre furgonetă.

— Ne cheamă iar, îi zise Sweeney lui Will. Nu, stai aşa – un vecin vrea să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala.

Un bărbat apărase pe trotuar şi se zgâia la casă. Drake se duse să discute cu el, arătându-i legitimaţia falsă.

Mecanicul, care stătea la volan în furgonetă, se aplecă să urmărească scena în oglinda laterală.

— Dacă se îngroaşă gluma, mă ocup eu de el, zise mecanicul, în timp ce vecinul curios îşi lua tălpăşiţa în pripă. Altminteri, stau aici, şi îmi spuneţi voi sau domnul Smith daca aveţi nevoie de ceva. Iar dacă între timp ajungeţi dincolo, în Australia, daţi-mi de ştire. N-am fost niciodată acolo.

Will şi Sweeney săriră din maşină, dar Will dădu o fugă până la camionul Bedford, săltându-se în partea din spate a benei ca să se uite pe sub prelată. Elliott stătea cu Eddie, care nu-şi revenise încă după lovitura în cap cu lopata. Părea să doarmă; oricum avea ochii închişi.

— Cum se simte? întrebă Will.

— E un pic cam zdruncinat, dar o să-i treacă, răspunse Elliott. Cei din neamul Styx au capul tare.

— Hm, da – bine atunci, zise Will, neştiind dacă Elliott glumise sau vorbise serios.

Îi era încă foarte ruşine de felul în care se răstise la ea, după ieşirea violentă a mamei lui.

Aşezată într-un colţ, lângă Colly, doamna Burrows avea un aer spăşit, ce denota cât de mult regreta că se purtase

aşa. Colonelul stătea cu pistolul scos, păzind echipamentul acoperit cu o pânza groasă şi legat cu sfoară. Aruncând o privire spre formele obiectelor de sub prelată, Will se gândea cât de straniu i se părea să fie atât de aproape de nişte arme atomice.

Când intră în casă, Sweeney îl aştepta în vestibul.

— Eşti gata pentru runda a doua? întrebă uriaşul.

— Sigur, spuse Will, fluturând din mână prin aerul plin de praf.

Observă că un tablou căzuse pe jos şi că pe pereţi apăruseră câteva crăpături destul de urâte.

— O să facem praf casa asta. Mare păcat, după ce oamenii ăia s-au chinuit atâta s-o pună la punct, adăugă el.

Praful din aer era şi mai gros în pivniţă, unde Drake golea cu lopata dărâmăturile din tunel. Will şi Sweeney se apucară de treabă imediat, ajutându-l să cureţe molozul ca să poată inspecta ce progrese făcuseră.

— Am mai câştigat vreun metru douăzeci, zise Drake, încă vreo două detonaţii şi cred că am răzbit dincolo deja.

— Dacă nu pică acoperişul, zise Will, analizând cu atenţie suprafaţa plafonului. Hm, nu-i prea rău, spuse el, trecând cu palma peste o crăpătură fină apărută în rocă.

— Da, plasez încărcaturile explozive, astfel încât toată forţa detonaţiei să fie îndreptată spre partea aceea de rocă. Dacă Eddie are dreptate, iar Styxul nu a şubrezit dinadins acoperişul, va fi bine, sunt sigur, zise Drake. Nici nu mai contează dacă se surpă, după ce am străpuns în tunel.

— Biata casă, spuse Will.

* * *

Aşa cum era stabilit, câţiva dintre foştii Limitatori ai lui Eddie apărură ca să dea o mână de ajutor la săparea tunelului. Lui Will i se părea ciudat să-i vadă acolo, muncind în tăcere, dar se bucura că le veniseră forţe proaspete.

Se dovedi că mai era nevoie de încă trei runde de detonaţii pentru a străpunge prin dopul de stâncă, dincolo, în tunel. Şi, la sfârşit, se adunaseră atâta pământ şi piatră sfărâmată, încât în unele locuri mormanele ajungeau până la tavan. Chiar şi motocicleta de colecţie, pe care Drake o

admirase atât de mult, fusese complet îngropată. Singura zonă relativ liberă era un coridor care ducea de la picioarele scării până la intrarea în tunel.

— Hai să aruncăm o privire, vrei? zise Drake, împingând la o parte dărâmăturile, astfel încât el şi Will să poată înainta mai adânc în tunel, dincolo de locul unde se aflase baricada de stâncă.

— Asta îmi trezeşte nişte amintiri, murmură Will, avansând pe culoar şi apoi cotind.

Şi, într-adevăr, încăperea în formă de semilună, cu pereţi din piatră lăptoasă, pe care Will o descoperise prima oară cu Chester, era acolo, în faţa lui.

Când Will şi Drake se opriră să privească în jur, lumina proiectată de lampaşele lor de miner străpunse parcă prin stânca străvezie, făcând-o să lucească. Planşeul grotei era inundat de o apă ruginie. Lipăind cu tălpile prin apă, în graba de a ajunge la uşa pe care o ştia în celalalt capăt al grotei, Will întoarse capul spre Drake.

— Ştii, credeam atunci că locul ăsta este cel mai minunat lucru care...

— STOP! zbieră Drake, glasul lui bubuind cu ecou în spaţiul îngust al încăperii.

Will era cât pe-aci să-şi piardă echilibrul, când se aruncă, practic, înapoi.

Într-o clipită, Drake ajunse lângă el.

— Stai-ne-miş-cat! rosti Drake, sacadat, dându-i de înţeles lui Will că era absolut necesar să procedeze întocmai. Nici un centimetru mai în spate – sau mai în faţă, adaugă Drake. Te-ai agăţat.

— Cum adică? întrebă Will.

Ţinând capul nemişcat, îşi roti ochii cât putea de mult. Drake era cu braţul întins pe lângă o sârmă dreapta, care se întindea orizontal de-a curmezişul cavernei şi direct în calea lor.

— Iisuse! M-am atins de ea, şopti Will, când îşi dădu seama că sârma era lipită de pieptul lui.

Fiind atât de subţire, era aproape invizibilă. Nu o dăduseră de gol decât stropii de umezeală care sclipeau în

lungul ei, când lumina lămpaşului lui Drake căzuse asupra lor.

— Fir-ar să fie de parşivenie scârboasă! zise Drake.

Trasă locul pe unde trecea sârma în mijlocul grotei, culminând printre resturile unei maşinării care zăcea într-o porţiune unde apa era mai adâncă. Indiferent ce utilitate o fi avut vreodată acea maşinărie, acum nu mai era decât o ruginitură de fiare într-o carcasă strâmbă.

— Vasăzică acolo e prinsă sârma-capcană, şopti Drake, trecând apoi în spatele lui Will, ca să poată identifica traseul sârmei şi în cealaltă direcţie. Întotdeauna să fii atent la capcanele secundare, zise el, păşind cu mare prudenţă prin stratul subţire de apă. Când ajunse la peretele grotei, scoase câteva obiecte dintr-o pungă, prinsă de centură.

— Ce-s alea? întrebă Will, care nu avea cum să vadă. Pot să mă mişc acum? întrebă el, abia îndrăznind să mai respire.

— Nici… un… muşchi, mormăi Drake, cu o şurubelniţă prinsa între dinţi, înlocuind-o apoi cu briceagul pe care-l folosise înainte. După ce mai trecu încă un minut, anunţă: OK. Gata.

Sârma-capcană zăngăni brusc, dispărând înspre maşinăria ruginită, iar Will răsuflă uşurat.

— Ţine! zise Drake, aruncând ceva spre Will.

Ţipând speriat, băiatul prinse obiectul. Nenumăraţi rulmenţi de mărimea unor biluţe de sticlă se revărsară dintr-o cutie micuţă de tablă, cazând la picioarele lui Will şi stropindu-l cu apă. Drake scosese un panou din cutie şi câţiva rulmenţi zornăiau înăuntru, lângă un băţ făcut parcă din plastilină.

— Bombă antipersoană model 3, fabricaţie Styx. Îţi strică ziua garantat! Iar dacă nu, primeşti banii înapoi, zise Drake. Pe viitor, Sweeney sau eu vom merge în faţă.

— S-a făcut, acceptă Will, răsturnând şi ultimii rulmenţi din cutie.

* * *

Din cauză că nu era loc suficient în pivniţă, tot

echipamentul lor a fost dus în camera de zi şi înşirat la vedere, pentru ca Drake să poată face o ultimă verificare. Will şi Elliott se uitau cum Sweeney şi colonelul Bismarck cărau cea de-a doua armă nucleară, în vestibul. Doamna Burrows închise imediat uşa de la intrare, în urma lor.

— Par grele, remarcă Will.

Cutia din oţel inoxidabil avea o lungime doar de vreun metru sau un metru jumătate, însă cei doi bărbaţi gemeau din cauza efortului de a o căra, ţinând-o de mânerele dintr-un capăt şi celălalt.

— OK. Toată lumea să fie atentă la mine, strigă Drake, din camera de zi.

— Şefu', unde vrei să punem al doilea DTN? întrebă Sweeney, când el şi colonelul intrară în încăpere, ocolind o măsuţă de cafea.

— Uite, acolo e foarte bine – lângă primul DTN, răspunse Drake.

Will era la uşă, zgâindu-se la impresionanta cantitate de aparatură, dispozitive şi muniţii din cameră.

— Dacă ar vedea femeia aia ce se întâmplă acum în casa ei! zise el.

— Da, rânji Sweeney. Da, s-ar putea să se oftice un pic, că nu se mai poate uita la televizor din cauza celor două bombe atomice.

— Mai ales dacă ar fi pornită *Numărătoarea inversă,* adaugă doamna Burrows, când Sweeney şi colonelul puseră jos bomba, lângă primul DTN, iar apoi se îndreptară de şale, frecându-şi mâinile.

Drake stătea ghemuit lângă un aparat ciudat, de pe măsuţa de cafea.

— Intră în cameră şi închide uşa, Will, zise el, de parcă nici măcar acum nu avea încredere deplină în oamenii lui Eddie, care erau încă în casă.

— Aşa, bun. Înainte de a ne pune în mişcare, trebuie să vă spun câteva lucruri, zise el, arătând spre dispozitivele din faţa televizorului. Transportarea bombelor nucleare va fi o sarcină anevoioasă pentru noi, până nu vom ajunge în mediul cu gravitaţie mai scăzută, dinspre centrul

Pământului. Bombele în sine nu sunt chiar atât de grele, dar din cauză că sunt un model foarte vechi există mult plumb în carcasa din jurul lor.

— Dar nu putem să scoatem carcasele? propuse Elliott.

— Plutoniul radioactiv din bombe emite prea multe radiaţii – asta ar însemna să luminăm toţi ca nişte lămpi cu neon, ceea ce e foarte periculos. Dar s-ar putea să ajungem şi la asta, spuse Drake, cu o expresie sumbră. Această misiune nu va fi ca o plimbare prin parc, zise el, uitându-se pe rând la doamna Burrows, care o avea pe Colly lângă ea, la colonel, apoi la Will, Elliott şi Sweeney. Iar Eddie nu va mai fi cu noi de data asta.

— Din cauza capului? întrebă Will, fără să se uite la Elliott.

Drake confirmă, mişcând din cap.

— Da, are nevoie de timp să se recupereze, dar nu ăsta e motivul, de fapt. Nu ştiu care este situaţia actuală în Colonie, dar dacă Styxul este prezent acolo, indiferent de numărul lor, e preferabil ca Eddie să nu se arate. Oricum, s-a obişnuit cu noi mai mult aici, la suprafaţă, unde el şi oamenii lui pot lucra cu Parry şi Vechea Gardă, pentru a le găsi pe femeile Styx.

— Doar dacă nu au plecat sub pământ, spuse colonelul Bismarck.

— E-adevărat, recunoscu Drake. Ceea ce ne-a spus Danforth despre posibilitatea reluării Fazei în lumea interioară poate să fi fost doar o stratagemă pentru a ne abate atenţia. Totuşi, va trebui să ne lămurim cu ochii noştri, zise el, inspirând adânc. Bun, atunci, dacă nu mai are nimeni în trebări, hai să pornim, zise el.

— Am eu, zise Will. Ce-i aia? O armă? întrebă el, uitându-se la dispozitivul de pe măsuţa de cafea.

Trei rezervoare metalice subţiri, de un metru lungime fiecare, erau sudate împreună, cu un mâner ca un pistol, prins la jumătatea distanţei dintre cele două margini, şi un fel de pâlnie sau cioc montat la un capăt.

— E o chestiuţă pe care prietenul meu, mecanicul de-afară, de la volanul furgonetei, a confecţionat-o pentru

mine, răspunse Drake. De fapt, mi-a făcut mai multe variante.

Will se trase mai aproape de masă, ca să inspecteze dispozitivul. La baza pâlniei, diverse tuburi din cele trei rezervoare se împleteau într-un nod gordian, pe care erau mai multe umflături răsucite. Drake luă dispozitivul şi, apucându-l de mâner, trase la o parte o piedică şi acţionă un trăgaci. O flacără albastră orbitoare ţâşni din pâlnie.

Will sări înapoi, surprins, ridicând un braţ ca să-şi ferească faţa de valul de căldură.

— E un aruncător de flăcări!

— Nu, asta nu e o armă. N-am de gând să vă plictisesc cu date teoretice, zise Drake, flacăra sfârâind şi stingându-se, când el luă degetul de pe trăgaci. Oricum, două substanţe explozive de octani înalţi se combină cu oxigenul pentru a crea un dispozitiv de propulsie puternic… o rachetă. Ceea ce înseamnă că nu va trebui să ne bazăm pe un Sten pentru a produce acceleraţia necesară ca să trecem peste cordonul de gravitaţie zero, cum aţi făcut tu şi tatăl tău.

— Nemaipomenit, zise Will. Nu-mi vine să cred cum ai ştiut să faci asta! Pare de-a dreptul complicat.

— Nu, deloc – are prea puţin de-a face cu teoria despre rachete, zise Drake, cu indiferenţă, după care se încruntă. Ba nu, greşesc, *este* o punere în practică a teoriei despre rachete, adăugă el, contrazicându-se.

Adunându-şi întregul echipament, Will şi Elliott coborâră în pivniţă. Oamenii lui Eddie aşteptau acolo – Drake le spusese să surpe gura tunelului, pentru a nu fi descoperită de către autorităţile Suprasolului.

Elliott vorbi cu câţiva dintre ei, în graiul Styx, apoi ea şi Will intrară în tunel, îndreptându-se repede spre capătul din spate al grotei în formă de semilună. Will îi arătă uşa de fier, cu cele trei mânere pe o parte, pe care el şi Chester o descoperiseră prima oară împreună.

— De aici s-a declanşat totul, îi spuse el, bătând darabana în uşă cu încheieturile degetelor. Se auzi un sunet gros şi prelung, până când Will atinse din nou uşa, trasând cu degetul perimetrul unei zone cu vopsea neagră lucioasă,

şi amintindu-şi. Când am descoperit această uşă, nu a mai existat cale de întoarcere – în fine, în ceea ce mă priveşte, oricum. Nu cred că Chester era prea încântat de idee la vremea respectivă, însă tot a venit cu mine.

— Săracul Chester, dragul de el – e prietenul tău credincios, zise Elliott.

„Şi uite unde a ajuns din cauza asta”, se gândea Will, când apăru Drake.

— Poţi să deschizi. Am verificat să nu existe mine antipersoană de fabricaţie Styx, spuse el.

Will suci imediat cele trei mânere de pe latura uşii, după care se trase înapoi.

— Poftiţi, doamnele au întâietate, îi zise el lui Elliott.

Elliott se împinse în uşă, care se deschise scârţâind din balamale. Apoi, păşi peste pragul metalic şi pătrunse în încăperea cilindrică. Când ajunseră în cealaltă parte, Drake veni şi el, iar Will răsuci mânerele de la cea de-a doua uşă, semănând întru totul cu prima. Apoi, fără să se mai sinchisească să se uite prin vizorul înceţoşat, se opinti în ea şi o deschise. Se auzi un şuierat ascuţit, când aerul din cele două încăperi se echilibră.

— Asta înseamnă că măcar mai funcţionează Staţiile de Ventilatoare, aşa-i? Rezultă că în Colonie intră aer, îi spuse Will lui Drake.

— Aşa sper, răspunse Drake, cam echivoc.

Will şi Elliott înaintau prin anticameră; fasciculul luminos al lămpaşului de miner de pe fruntea lui Will străpungea ca o lance aerul plin de umezeală. Pereţii propriu-zişi erau ca un covor peticit din plăci de metal ruginite, cu nituri din loc în loc. Lui Will i se tăie respiraţia când desluşi mai în faţă puţul adânc. Acolo, aşteptându-i, era cabina liftului, pregătită să-i ducă jos.

Will se duse să deschidă uşa din grilaj a liftului, dar se uită spre Drake, ca să se asigure că putea face asta. Drake încuviinţă din cap, mişcând fruntea odată cu lămpaşul aprins, după care Will împinse poarta şi intră.

— La fel ca liftul din case, şopti el în barbă, dar de data asta nu prea-i venea să ţopăie în cabină.

Echipamentul şi armele nucleare au fost transportate jos în mai multe drumuri, fiindcă Drake nu voia să supraîncarce liftul vechi. Când terminară totul de cărat şi nu mai rămăsese nimeni sus, Will se îndreptă spre uşa celei de-a doua încăperi metalice.

— Stai aşa, zise Drake. Trebuie să investighez întâi labirintul de vid. Nu m-am încumetat să-l deschid încă, de teamă să nu fie conectat la un sistem de alarmă, zise el întorcându-se spre ceilalţi. Armele sunt pregătite. Şi, de asemenea, să aveţi la îndemână puştile cu tranchilizant, pentru eventualitatea în care ne-am ciocni de vreun colonist, zise el, făcând apoi o scurtă pauză. Trebuie să mai ştiţi ceva. Ultima oară când eram la Londra, am prins un semnal SOS din Colonie.

— Cum adică? întreba doamna Burrows.

— I-am lăsat un radioemiţător prietenului tău, locotenentul de poliţie. Era reglat pe o anumită frecvenţă şi i-am spus să-l folosească dacă situaţia devine critică în Colonie şi ar avea nevoie de ajutor. Ei bine, mi-a dat un semnal SOS.

— De ce n-ai pomenit nimic despre asta până acum…? întrebă doamna Burrows, care părea foarte tulburată de această veste.

— Fiindcă la momentul respectiv aveam cu toţii probleme mult mai importante de rezolvat, o întrerupse Drake. Prin urmare, ce vreau să vă spun este că n-am idee, efectiv, ce vom găsi, de fapt, când vom trece prin acest labirint de vid.

Doamna Burrows clătină din cap, punând mâna pe flancul Vânătorului, cu un gest protector. Colly începu imediat să toarcă zgomotos.

— Am luat-o cu noi pe Colly, fiindcă am vrut s-o duc acasă la ea. Dacă aş fi ştiut dinainte ce mi-ai spus tu acum, aş fi procedat altfel – aş fi lăsat-o cu sergentul Finch.

— N-o să păţească nimic. Poate veni în călătorie cu noi – pare sănătoasă, oricum, o contrazise Drake.

— Da, e sănătoasă, replică doamna Burrows cam tăios. Dar chiar ai vrea să fete pe drum?

Se întoarseră cu toţii să se uite la Colly care, conştientă

de faptul că devenise brusc centrul atenţiei, încetă să mai toarcă.

— Colly o să fete? întrebă Will.

— Da, pisoii lui Bartleby, răspunse doamna Burrows. Tu de ce crezi că s-a îngrăşat aşa?

Drake oftă.

— Uite ce e, hai să vedem întâi care este situaţia în Colonie şi, pe urmă, vom găsi o soluţie. OK?

— OK, da, zise doamna Burrows.

Se traseră înapoi, în timp ce Sweeney şi Drake verificau ca uşa care dădea în labirintul de aer să nu aibă capcane, după care o deschiseră.

Ca şi cum abia aştepta să afle care era situaţia în Colonie, doamna Burrows păşea imediat în urma celor doi bărbaţi.

Sweeney ajunsese la jumătatea planşeului din tablă ondulată, când brusc calcă strâmb şi se împiedică. Bâjbâia cu mâinile să se sprijine de peretele labirintului de vid, de parca nu-l mai ţineau picioarele. Drake veni imediat din urmă, trăgându-l înapoi pe uriaş.

— Nu! Colly! ţipă doamna Burrows.

Vânătorul se prăbuşise lângă ea. Leşinase.

— Scoateţi pisica afară! zbieră Drake spre colonel şi Will.

Sweeney păru să-şi revină de îndată ce-l ajutară să se deplaseze spre lift. Însă Colly nu-şi recăpăta cunoştinţa.

— Ce s-a întâmplat? zise doamna Burrows. Nu se poate s-o lăsam aşa – e gravidă!

Drake arătă spre ureche.

— E un câmp subauricular. Au montat aşa ceva în jurul uşii, ca să nu mai poată intra sau ieşi nimeni. Sweeney avea dopurile protectoare în urechi, însă el este hipersensibil la majoritatea frecvenţelor. Şi, desigur, Colly nu avea niciun fel de protecţie.

— Dar o să-şi revină? întreba Elliott, mângâind abdomenul umflat al pisicii.

— Aşa ar trebui, răspunse Drake. Acum, am să vă rog să vă retrageţi cu toţii cât mai în spate cu putinţă, fiindcă – în bunele tradiţii de odinioară – eu şi colonelul vom arunca în

aer uşa asta, ca să putem trece dincolo.

Capitolul douăzeci

În Piaţa Publică – o vastă zonă pavată din centrul Cavernei de Sud – lumea începea să se adune ca să audă ce avea de spus Consiliul Guvernatorilor. Se zvonise că urma să aibă loc un miting, aşa că, în mare parte, dacă nu în totalitate, locuitorii rămaşi în oraşul subteran veneau să participe la adunare.

Guvernatorii nu prea se făcuseră remarcaţi în ultima perioadă. Dar, odată cu brusca dispariţie a Styxului, se furişaseră afară din ascunzătorile lor, cu intenţia evidentă de a-şi reafirma autoritatea asupra Coloniei.

Înainte de recentele tulburări sociale, piaţa vuise de lume în zilele destinate negoţului, când oamenii veneau să cumpere produse de la numeroasele şiruri de tarabe. Acum însă, aceste tarabe pe roţi fuseseră împinse pe margini, pentru a face loc în mijlocul pieţei, dar câţiva oameni preferaseră să se cocoaţe pe ele, ca să-i poată vedea mai bine pe Guvernatori.

Şi, într-adevăr, membrii Consiliului Guvernatorilor erau prezenţi pe o platformă ridicată în pripă, cu excepţia unuia singur. În total, erau doisprezece Guvernatori, însă unul dintre ei se simţea beteag; domnul Cruckshank suferea de gută şi nu se putuse ridica din pat. Ceilalţi Guvernatori însă, împopoţonaţi cu ţilindru înalt pe cap, frac negru şi pantaloni gri cu dungi fine, şedeau băţoşi la o masă lungă, pe podium. Când veni momentul ca mitingul să înceapă, cei unsprezece bărbaţi îşi scoaseră jobenele de pe creştet şi le puseră pe masă în faţa lor. Apoi, domnul Pearson, cel mai în vârstă dintre Guvernatori, se ridică în picioare.

Cu expresia lui lugubră şi felul îngrozitor de tărăgănat de a vorbi, începu să le predice oamenilor despre „păstrarea ordinii" şi despre „îndatorirea pe care o are oricare Colonist faţă de vecinul său de a se supune legilor seculare".

Numele lui Sir Gabriel Martineau continua să fie pomenit la tot pasul în peroraţia domnului Pearson, care avea convingerea că frecventele referiri la fondatorul Coloniei puteau impresiona audienţa, îmbunându-i pe oameni să fie mai supuşi.

Dar deşi locuitorii Coloniei ascultau discursul, se vedea că nu le convenea ce auzeau. Guvernatorii fuseseră marionetele Styxului, aplicând orbeşte orice le poruncea adevărata clasă conducătoare. Iar acum, când Styxul dispăruse din peisaj, era inevitabil ca gradul de respect faţă de aceşti demnitari să nu mai fie acelaşi.

— În ultimele luni – proclama domnul Pearson, cu palma vârâtă în vestă, în timp ce mişca din degetul arătător de la cealaltă mână, arătând spre plafonul de rocă de deasupra – … în ultimele luni, am trăit cu toţii vremuri grele. Cu toţii am fost despărţiţi de rude şi vecini, deşi nu cunoaştem încă motivul acestor măsuri. Aşa cum nu ştim nici unde au fost duşi sau când vor veni înapoi la noi.

— Niciodată, murmură o femeie din mulţime.

— Iar când stăpânii noştri vor reveni, puteţi fi siguri că noi, Consiliul, le vom pune exact aceste întrebări, zise domnul Pearson, răspunzând indirect femeii.

Odată cu această referire la Styx, un val de dezaprobare se răspândi prin mulţime.

— Şi până la restabilirea statu-quo-ului, noi vom avea grijă ca rutinele noastre zilnice să revină la normal, iar acel grup nesemnificativ de răzvrătiţi din societatea noastră să nu ne mai tulbure liniştea cu nelegiuirile lor violente, zise domnul Pearson. Căci noi, în lumea noastră, aici jos, nu ne avem decât unii pe alţii. Noi formăm o singură societate importantă, şi tot noi le purtăm de grijă alor noştri.

Cu un aer pompos, se întoarse spre guvernatorii din stânga lui, apoi spre cei din dreapta lui. Toţi cei zece demnitari spuneau „Bravo, bravo”, cu multă emfază, mişcând aprobator din cap, ca un şir de maimuţoi beţi.

Domnul Pearson se adresă din nou mulţimii.

— Am fost cu toţii în aceeaşi barcă. În ultimele luni, am fost zgâlţâiţi de valuri furtunoase… am fost flămânzi,

confuzi şi înspăimântaţi de schimbările inexplicabile care se petreceau în vieţile noastre. Dar să nu vă fie teamă, Consiliul există pentru a reinstaura legea şi ordinea, declară el, tăcând apoi, ca şi cum s-ar fi aşteptat la ovaţii din partea mulţimii, care păstra însă o tăcere împietrită.

Dregându-şi glasul, continuă:

— Prima noastră măsură va viza găsirea unui portal deschis, astfel încât livrările suplimentelor alimentare din Suprasol să poată fi reluate de îndată. Dar, la fel de important, producţia alimentelor noastre de bază – acele alimente pe care noi ne bazăm din plin – va fi de asemenea restabilită. Creşterea vitelor şi prinderea rozătoarelor reprezintă o prioritate şi, chiar în timp ce vă vorbesc, câmpurile de ciuperci din Nord sunt pregătite pentru înmulţirea sporilor, iar…

— Nu te-am văzut punând mâna pe lopată, la săpat, strigă în gura mare un colonist.

— Da, Pearson, ia suflecă-ţi mânecile şi pune osul la treabă, adăugă un altul.

Domnul Pearson se scărpină cu degetul pe sub gulerul scrobit şi-i ignoră pe cârcotaşi, încercând să-şi continue cuvântarea. Însă în mijlocul mulţimii, un colonist începu să tuşească zgomotos. O tuse cu subînţeles. Vârând capul între umeri, bărbatul strigă:

— Ţucalul!

Mulţimea se hlizea.

Cu excepţia câtorva persoane, cetăţenii Coloniei renunţaseră la obiceiul bătrânesc de a folosi un ţucal, sau oală de noapte – vasul acela de porţelan, ţinut sub pat, în care se puteau uşura în timpul nopţii, dacă îi apucau nevoile. În schimb, făceau efortul de a coborî la parter şi de a folosi closetul, care se afla, de obicei, în spatele casei.

Nu şi domnul Pearson însă.

Şi, fiind unul dintre membrii clasei privilegiate, domnul Pearson se considera prea grozav şi puternic, ca să-şi deşerte singur urina dimineaţa. Mulţumită rangului de demnitar, avusese întotdeauna un servitor – în mod normal, vreun suprasol luat prizonier sau, dacă nu exista nici unul

disponibil, atunci vreun colonist de la talpa Coloniei, nevoit să intre slugă în casa boierului –, care avea nefericita sarcină de a se ocupa de acest lucru scârbos. Iar în unele zile, se întâmplase ca ţucalul să fie golit abia mai târziu, spre amiază, aşa că miasmele fetide se răspândeau la parter, împuţind toată casa. Lucru deloc plăcut.

Un alt mucalit din mulţime se prefăcu a strănuta zgomotos, când de fapt răcnise în gura mare cuvântul „Pişulică”.

Cei mai curajoşi din mulţime pufniră în râs. Cineva îndrăznise să rostească porecla guvernatorului senior, care era cunoscut în toată Colonia drept Pearson *Pişulică.* Sau – uneori – un apelativ şi mai nepoliticos chiar. Asta era o lipsă de respect frizând impertinenţa.

Domnul Pearson se făcu stacojiu la faţă şi-şi încleştă pumnii. Cu mutra lui ce amintea de un cazan de baie încins, parcă şi vedeai cum îi ţâşnea aburul prin urechi.

— Nu tolerez o asemenea mitocănie! Arestaţi-i imediat! răcnea domnul Pearson, şi mai roşu la faţă. Unde e Comandantul Poliţiei? Să se prezinte imediat la raport! Vreau ca huliganii ăştia să fie aruncaţi în Temniţă!

Noul comandant al poliţiei se apropie şi se urcă pe podium. Scândurile platformei improvizate pârâiau şi se zgâlţâiau sub trupul lui voinic, iar câţiva dintre guvernatori se agăţară cu mâinile de masă, de parcă s-ar fi temut să nu fie proiectaţi în vulgul numeros din faţa lor.

În acel moment, Will, Drake şi doamna Burrows ajunseseră deja în Piaţa Publică şi se mişcau încet pe margine, în jurul mulţumii. Cei cocoţaţi pe tarabe le mai aruncau priviri curioase, dar pe ansamblu toţi coloniştii erau atât de captivaţi de insolenţa manifestată în văzul tuturor de câţiva semeni de-ai lor, încât nu le prea dădeau atenţie nou-veniţilor. În orice caz, cu atâţia soldaţi din Noua Germanie încartiruiţi la tot pasul în Colonie, în ultimele luni, ajunseseră nici să nu se mai mire când vedeau străini în mijlocul lor.

— Fă-ţi datoria! Arestează-i! insista domnul Pcarson, bătând din picior şi făcând ca podiumul să se zgâlţaie şi

mai tare.

Privind spre cei din mulţime, comandantul îi observă în faţa pe Satâr şi pe Chiţcăilă. Nu-i informase încă pe guvernatori că predecesorul său îi eliberase pe toţi deţinuţii din Temniţă. Şi nici nu avea de gând s-o facă.

Satâr rânji, arătându-şi gingiile ştirbe, iar Chiţcăilă începu să ţopăie. Un alt guvernator sări în picioare:

— Fă ce ţi se spune, omule! Prinde-i pe protestatarii ăia! zbieră el.

— Dar… *pe cine* să arestez, mai exact? întrebă comandantul. Pe care dintre ei?

— Cunosc vocea asta, zise Drake, ajutând-o pe doamna Burrows să se suie pe o tarabă liberă, pe care se vedeau câteva foi de varză ofilite.

Pe urmă, se urcă şi el lângă ea. Will era deja pe tarabă, urmărind atent scena şi scuturând din cap.

Guvernatorul scandalagiu se întorsese furios spre comandant, care părea imperturbabil:

— Supune-te ordinelor, nătărăule! se răsti el.

— Uite la imbecilul ăla de băşinos bătrân! exclamă în gura mare Will.

Coloniştii din apropierea tarabei întoarseră capul să se uite la el.

— Vorbeşte mai încet, Will, îl preveni Drake, pe care îl intriga însă neaşteptata vehemenţă a băiatului. Ce te-a apucat, oricum, să spui asta?

— M-a apucat, întrucât căcănarul ăla tâmpit e taică-meu.

— E *ce*? exclamă Drake.

— E domnul Jerome, murmură Will. Tatăl meu adevărat.

Domnul Jerome traversa ţanţoş podiumul spre comandant. Când ajunse în dreptul lui, începu să împungă cu degetul în pieptul bărbatului mai înalt şi mult mai voinic decât el:

— Dacă nu execuţi ordinul, te aruncăm şi pe tine în lanţuri, îl ameninţă el.

Comandantul poliţiei nu era intimidat, ci doar perplex:

— Dar dacă nu ştiu cine strigă „Căcălică” la domnul „Pişulică”, cum să arestez oamenii? întrebă el, făcând pe

niznaiul.

În loc să explodeze în urale la confuzia genială făcută de comandant, mulţimea amuţi.

— Cretin notoriu ce eşti! se răsti domnul Jerome, trăgând mâna în spate de parcă ar fi vrut să-l pălmuiască pe locotenent.

Dintr-odată, se produse o mare agitaţie în primele rânduri. Satâr se năpusti în faţă, gata să răstoarne platforma cu totul.

— Să nu dea dracu' să te-atingi de el! E prietenul meu! bubui fioros Satâr, izbind apoi în scânduri cu pumnul lui ca un baros. Poate vrei să vin sus la tine şi să te iau la poceală, cu domnul Căcălică al tău cu tot!

— Domnul Pişulică, adică, îl corectă Chiţcăilă pe Satâr, sărind ca o minge în spatele lui.

Domnul Jerome nu se retrăsese din faţa locotenentului, încă ţinând palma în aer.

— Eu te-am avertizat, zise Satâr, gata să sară la bătaie.

O fluierătură stridentă, ca un urlet de lup, venind chiar de pe taraba lor, îi făcu să tresară pe Will şi Drake. În timp ce toţi cei din Piaţa Publică, de la colonişti la guvernatori, fără excepţie, se uitau în jur, căutând să descopere cine fluierase, doamna Burrows îşi scoase degetele din gură.

Lăsând capul jos, Drake mormăi:

— Iisuse, şi eu care spusesem să fim discreţi.

— Nu credeţi că e timpul pentru un nou început? strigă doamna Burrows. Styxul a plecat şi nu sunteţi obligaţi să-i primiţi înapoi. Pentru prima oară, de trei sute de ani, aveţi şansa să fiţi propriii voştri stăpâni.

„Da" şi „Are dreptate", începu să murmure mulţimea, după câteva clipe de tăcere.

— Celia, spuse locotenentul, surâzând radios spre ea, peste capetele mulţimii. Spune-ne ce să facem, continuă el, însă abia după ce respiră adânc, fiindcă nu-i venea să-şi creadă ochilor. Spune-ne cum să procedăm.

Doamna Burrows reflectă câteva momente.

— Păi, pentru început… trimiteţi-i la plimbare pe guvernatorii ăia, care nu sunt cu sufletul alături de voi, zise

ea.

Domnul Jerome îşi sucise capul, mijindu-şi ochii spre cei de pe tarabă:

— Aha, ia te uită cine s-a trezit să vorbească! Nişte oribili de suprasoli care îşi bagă nasul în treburile noastre, zise el.

— Oh, clonţul mic, boşorog agasant ce eşti! explodă Will, neputând să se abţină.

Tăcând preţ de o clipa, domnul Jerome zise, apoi, încruntându-se:

— Seth? Fiul meu, Seth?

— Eu nu sunt fiul tău, răspunse Will, răsfrângându-şi buza de jos, cu un aer scârbit.

Vizibil şocat că-l revedea pe Will, domnul Jerome făcu efortul să-şi revină:

— Vasăzică… vasăzică fiul meu fugar s-a întors acasă, iar prietenii lui ne spun nouă ce să facem, râse el sarcastic, după care se întoarse spre comandantul poliţiei: Păi, arestează-i şi pe ei.

Dar comandantul poliţiei se săturase până peste cap:

— Nu, nu-i arestez, zise el, simplu.

Domnul Pearson se aruncă din nou în luptă. Înşfăcându-şi jobenul de pe masă, îl flutură ameninţător pe sub nasul locotenentului:

— Vezi asta? Noi reprezentăm singura autoritate aici! Aşa că pune naibii mâna şi fă cum ţi-a ordonat domnul Jerome!

— Eu ţi-am zis să nu te iei de prietenul meu, se răsti brusc Satâr. S-a terminat cu tine! Tacă-ţi fleanca aia odată şi lasă-l să spună ce are de spus, ai băgat la cap? se zborşi Satâr, aplecându-se peste marginea platformei şi lovindu-i la glezne pe domnul Pearson şi pe domnul Jerome, ca un urs furios.

Cei doi guvernatori săriră în spate ca să scape de Satâr, iar comandantul poliţiei se adresă mulţimii:

— Dacă vreunii dintre voi vă gândiţi că oamenii aceia de pe tarabă sunt doar nişte suprasoli, eu vă spun să vă mai gândiţi o dată. Femeia care a vorbit adineauri v-a povăţuit înţelept, zise el cu licăriri în ochi, arătând spre doamna Burrows. Femeia aceasta a fost supusă celui mai cumplit

interogatoriu cu Lumina-Întunecată pe care l-am văzut eu în toată cariera mea de poliţist, şi şi-a revenit. Nu a clacat… nu i-a spus Styxului ce voiau să afle.

Mulţimea murmura.

— Iar bărbatul acela… zise el, indicându-l pe Drake… a distrus Laboratoarele, ca să ne salveze pe noi. A pus capăt cumplitelor experimente la care lucra Styxul. Ştiu asta, fiindcă eram acolo. Eu l-am ajutat.

Murmurul se înteţi.

— Şi flăcăul care e cu ei, declară locotenentul, arătând direct spre Will, el este nepotul lui Tam Macaulay, şi…

De emoţie, mulţimea îşi ţinu răsuflarea la unison – ştiau cu toţii ce urma să adauge locotenentul:

— … şi fiul lui Sarah Jerome.

Acum, lumea ovaţiona deja.

— Sarah Jerome, o femeie dârză care a rămas credincioasă convingerilor ei şi s-a opus Styxului atâta timp… atât de mulţi ani. Noi n-am putut să facem nimic pentru a o ajuta, atunci când au adus-o înapoi în Colonie, dar putem acum să-i cinstim memoria. Putem să-i urmăm exemplul şi să nu mai lăsăm niciodată Gulerele Albe să ne conducă nouă viaţa.

Mulţimea se dezlănţuise frenetic. Plin de mândrie, Will nu se simţea deloc fâstâcit de atenţia care i se acorda.

Comandantul poliţiei ridică braţul şi mulţimea se potoli.

— Prin urmare, doamnă Burrows, ce trebuie să facem acum? întrebă el.

— Aţi putea numi un comitet care să coordoneze Colonia – un comitet provizoriu, le recomandă doamna Burrows. Se pot organiza alegeri ulterior, dar acum aveţi nevoie de oameni învestiţi cu autoritate, care să mişte lucrurile. Oameni de-ai voştri – oameni de încredere.

— Ce baliverne! *Ăia* n-ar avea nici cea mică idee de cum se conduce statul! strigă domnul Pearson. Aşa ceva e nebunie curată! Femeia aceea e din Suprasol. Nu ascultaţi ce spune!

— Locotenente, noi vrem ca *tu* să ne conduci, zbieră dintr-odată un om.

— EU?! se bâlbâi comandantul poliţiei.

Când propunerea primi susţinerea mulţimii, comandantul flutură din mână, cerând linişte:

— Dar… nu se poate să fiu doar eu singur. Nu ar fi just.

— Să fie şi Satâr! hârâi Baba-Cloanţa Mulligan. Fluturând o sticlă, era cocoţată pe o cisternă de apă, la marginea pieţei, şi după cum se clătina ai fi zis că putea să cadă în orice clipă.

Mulţimea se arătă întru totul de acord cu această sugestie, înghiontindu-l pe Satâr până când acesta se sui pe podium.

În momentul acela, întregul eşafodaj se înclină pe o parte, iar masa, scaunele şi guvernatorii alunecară jos. De îndată ce simţiră pământul sub tălpi, guvernatorii o luară la fugă.

În aplauzele mulţimii, toate ferestrele din oraş zdrăngăneau. Satâr şi Chiţcăilă profitară de ocazie şi se împroprietăriră cu câte un joben dintre cele abandonate de guvernatori, fudulindu-se cu ele pe cap.

— Ce bine ar fi dacă toate loviturile de stat ar decurge atât de lin, şopti Drake.

El, la fel ca toată lumea adunată în Piaţa Publică, era plin de optimism pentru viitorul Coloniei. Fără niciun Styx care să terorizeze populaţia şi beneficiind acum de puterea de a se guverna singuri, viaţa oamenilor din Colonie putea să se schimbe radical.

* * *

La vreun kilometru şi jumătate depărtare, Elliott auzea uralele şi ovaţiile mulţimii, dar nu ştia care era motivul acelei bucurii colective. După ce Sweeney şi colonelul Bismarck încercaseră în zadar să o convingă să nu plece de una singură, Elliott alergase într-un suflet tot drumul până în Caverna de Sud, fără să întâlnească niciun colonist sau, posibil, vreun membru al Styxului.

Iar acum, când intră în vechiul ei cartier de locuinţe, încetini pasul ca să privească atentă la împrejurimile acestea, atât de familiare ei.

Colonia putea fi asemuită cu o maşinărie foarte veche,

dar extrem de fiabilă, care funcţiona fără oprire, zi de zi, deoarece locuitorii ei aveau grijă să o întreţină permanent. În mare, fiecare colonist îşi ştia locul în ierarhie şi, aidoma rotiţelor dintr-o maşină, toţi faceau ceea ce se aştepta de la ei.

Însă maşinăria asta se stricase acum. Era limpede. Ceea ce Elliott vedea în jurul ei denota un haos fără precedent: străzi înţesate de gunoaie urât mirositoare, maldăre de mobile distruse îngrămădite în faţa caselor şi chiar lucruri personale azvârlite în şanţ. Pretutindeni unde se întorcea, erau semne de neglijenţă şi dezordine.

În cele din urmă, Elliott ajunse la şirul de clădiri, construite zid în zid, unde se afla casa în care copilărise ea. Aceea era casa de unde plecase în zorii unei zile, când fugise în Adâncuri, lăsând în urmă tot ce fusese al ei.

Copil fiind, Elliott se deprinsese să trăiască în minciuna că mătuşa ei ar fi fost mama ei, însă riscul de a fi surghiunită ca alţi Prunci ai Canalului crescuse tot mai mult. Şi, deşi opţiunea de a pleca în Adâncuri era echivalentă cu un suicid, cealaltă variantă ar fi fost mai rea. Nu numai că Elliott şi mama ei adevărată ar fi fost ucise imediat de către Styx, pe motiv de legături intime ilicite, dar şi ceilalţi membri ai familiei ar fi fost linşaţi, probabil, pentru că le acoperiseră.

Lumea începuse deja să şuşotească prin cartier, apropo de ochii negri ai lui Elliott şi de subţirimea trupului ca de Styx; un om încercase chiar să stoarcă bani de la mătuşa ei, în schimbul tăcerii. Elliott hotărâse atunci că trebuia să dispară din Colonie, înlăturând astfel orice pretext de şantaj sau delaţiune.

Păşind agale pe potecă, Elliott contempla tristă pajiştile cu licheni negri, situate de o parte şi de cealaltă, unde se jucase în copilărie. Judecând după paragina în care erau, se vedea limpede că totul fusese lăsat de izbelişte. Însă, spre deosebire de multe alte clădiri de pe stradă, casa lor părea încă locuită, ceea ce îi dădu curaj. Întinzând mâna, deschise uşa din faţă, care nu era încuiată.

— Salut! strigă ea.

O clipa, uriaşul vuiet al mulţimii din oraş îi distrase atenţia.

— Salut! E cineva acolo? repetă ea, deşi simţea că în casă nu era nimeni.

Dădu să păşească peste prag, dar se răzgândi. Înăuntru erau indicii, probabil, că mama ei mai locuia încă acolo. Însă Elliott ştia că reapariţia ei şi felul cum arăta acum nu ar fi făcut decât să reaprindă vechile suspiciuni, iar secretul mamei ei ar fi fost dat în vileag. Elliott nu avea nicio îndoială că prejudecăţile seculare despre relaţia personală dintre un Styx şi o colonistă nu ar mai fi la fel de actuale şi acum.

În plus, o parte din fiinţa ei nici nu voia parcă să descopere ce făcea mama ei. Misiunea spre centrul Pământului era presărată de primejdii, iar Elliott era perfect conştientă că exista şi riscul de a-şi pierde viaţa. Vârând mâna în scurtă, scoase din buzunar flaconul de parfum primit de la doamna Burrows şi-l aşeză binişor pe pragul uşii.

— Asta e pentru tine, mamă, şopti ea, după care plecă.

Capitolul douăzeci şi unu

— Asta am vrut eu să vedeţi, le spuse locotenentul lui Drake, Will şi doamnei Burrows.

Drake era nerăbdător să plece din Colonie şi să continue călătoria, împreună cu ceilalţi, dar totodată ştia că era important să-l ajute pe comandant cât putea de mult, acum, când oraşul îşi declarase independenţa.

Şi, când cotiră pe altă stradă, văzură Citadela Styxului. Cu faţada simplă din granit fasonat grosolan, Citadela era clădită chiar în peretele cavernei, întinzându-se pe verticală până sus de tot, la plafonul de stâncă, unde se pierdea în norii care se roteau şi se mişcau permanent acolo. Şi niciodată nu se întâmplase ca vreun colonist să fi călcat în clădirea interzisă.

— Niciodată nu m-am apropiat mai mult de-atat, şopti Will, uitându-se spre ferestrele de cristal negru, marcând nivelele superioare ale Citadelei, care se holbau în jos la el, ca ochii necruţători ai unui Styx. Comandantul se opri la poarta deschisă din grilajul de fier, unde un bărbat robust, cu o bâtă în mână, ieşi din cabina paznicului ca să-i întâmpine.

— El este Joseph, spuse comandantul. El şi încă un cetăţean au păzit construcţia douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pentru eventualitatea în care Gulerele Albe ar decide să vină înapoi.

Drake înclină din cap, salutându-l pe Joseph care, pieptos şi îndesat cum era, avea constituţia tipică pentru cei de *viţă pură,* cum erau cunoscuţi urmaşii armatei iniţiale de fermieri, care îl ajutaseră pe Martineau să construiască oraşul subteran, în urmă cu vreo trei sute de ani, şi apoi îl populaseră. Joseph se holba la Will, ceea ce pe băiat începea să-l cam deranjeze.

— Foarte înţelept, zise Drake, arătând spre bâta din mâna bărbatului. Dar veţi avea nevoie şi de arme de foc.

Câteva momente, cercetă Garnizoana – o clădire pătrată, cu două etaje, lângă Citadelă – zăbovind cu privirea asupra intrării. Apoi însă, porni direct spre Citadelă. Când ajunse la vreo zece metri, se aplecă şi lua o piatră, pe care o azvârli în uşi. Piatra se lovi de uşi şi apoi se rostogoli zăngănind pe treptele de la intrare. Văzând că dinăuntru nu reacţionase nimeni, Drake continuă să se apropie de clădire.

— Stop! striga comandantul. O să te trântească la pământ!

Nu numai portalurile fuseseră protejate cu câmpuri subauriculare montate de Styx; comandantul fusese deja chemat să salveze câţiva colonişti, care zăceau leşinaţi, din cauza câmpului subauricular din jurul acestei clădiri. Drake nu-i dădu atenţie, urcând treptele spre intrare.

— Cum de nu păţeşti nimic? întrebă comandantul, observând că Drake nu părea nicidccum afectat de acţiunea câmpului.

Drake verifică zidurile din jurul intrării; apoi, împinse în

uriaşul bloc de piatră amplasat acolo unde fusese înainte uşa. Îndepărtându-se pe urmă de clădire, mergând de-a-ndăratelea, examină ferestrele care începeau de la etajul de deasupra.

Când veni înapoi lângă ceilalţi, Drake căsca şi îşi mişca fălcile, ca şi cum l-ar fi durut urechile.

— Există un câmp subauricular extrem de puternic în jurul construcţiei, le spuse el lui Will şi doamnei Burrows. Locotenente, Styxul a demontat barierele de protecţie din interiorul clădirii şi a sigilat-o complet, aşa că n-am cum să-mi dau seama dacă a mai rămas vreun câmp subauricular înăuntru.

Comandantul părea foarte descumpănit.

— Ştii, se zvoneşte că ar exista diferite rute spre Suprasol, jos în clădire, aşa că..., zise el rotindu-şi privirea spre Citadelă, e posibil ca Styxul să se întoarcă tot aici, pentru a prelua din nou controlul asupra Coloniei.

— N-au decât să încerce, zise Drake.

— Dar voi veţi fi pregătiţi să-i învingeţi, interveni doamna Burrows.

— Hai să investigam clădirea Garnizoanei, îi sugeră Drake lui Will.

În continuare, Joseph nu-şi putea dezlipi ochii de la figura lui Will.

— Hm, facu el, vrând să spună ceva.

— Ce e? întrebă comandantul.

— Pot să vin şi eu cu voi? îl întrebă el pe Drake. Ştii, pe timpuri am lucrat acolo.

Comandantul era pe punctul de a obiecta la această cerere, dar Drake băgă mâna într-o pungă de la centură, de unde scoase o pereche de căşti.

— Pune-ţi-le în urechi, îi zise el lui Joseph.

Drake o luă înainte spre Garnizoană, iar Will şi Joseph veneau în urma lui, la mică distanţă.

— Seth? începu Joseph, cu emoţie.

Rasucindu-se spre el, Will îi zise:

— *Will*, te rog. Nu mă mai cheamă de mult altfel.

— Scuze, şopti omul, trecându-şi palma peste părul alb şi

ţepos de pe creştet. Am cunoscut-o pe Sarah, mama ta, rosti el apoi, cu mai multă siguranţă.

— Da? întrebă Will.

— Am fost prieteni în tinereţe, spuse Joseph, dar apoi se întunecă la faţă, de parcă i-ar fi fost greu să mai continue. Ultima oară a fost aici… când au prins-o Gulerele Albe şi au adus-o înapoi, atunci ne-am revăzut. Am avut grijă de ea în săptămânile cât au ţinut-o în Garnizoană.

Deşi Joseph lăsase capul jos, Will vedea că expresia lui era incredibil de tristă. Iar când bărbatul îi aruncă o privire fugitivă, ochii lui de un albastru pal – un colorit identic cu ochii lui Will – păreau să reflecte lumina, de parcă ar fi fost înlăcrimaţi.

— Cred că Sarah a ştiut ce urma, bolborosi Joseph. Şi-a dat seama că nu se va termina bine pentru ea.

Dintr-odată, Will simţi o apropiere sufletească atât de intensă faţă de bărbatul robust de lângă el, încât, pe moment, îl cuprinse cu braţul de după umeri, în timp ce mergeau mai departe. Asemenea lui Joseph, Will era prea copleşit de amărăciune, dar în acel moment ajunseră la intrare. Will simţea un zumzăit în ţeastă – exista un câmp în jurul uşilor de oţel, însă, în mod surprinzător, acestea nu erau încuiate.

Intrară în clădire, unde Will traversă pardoseala de piatră şlefuită, pe unde călcase şi mama lui cândva, împreună cu prietenul ei.

— Sunt sigur că, de fapt, nu a crezut niciodată vreun cuvânt din cele pe care Gulerele Albe încercau să i le bage în cap, apropo de tine, spuse Joseph, cu voce joasă. A colaborat cu ei fiindcă voia să te găsească pe tine.

— Mulţumesc că-mi spui asta, zise băiatul.

— Voi doi, acolo, sunteţi OK? întrebă Drake, uitându-se curios la ei, când băgă de seamă cât de marcaţi sufleteşte păreau amândoi.

— Da, suntem bine, răspunse Will.

— Bun, atunci hai să anihilăm câmpul subauricular din această clădire. Ştiu că există un depozit de arme înăuntru. Dacă ne arăţi unde se afla exact, Joseph, intrăm cu forţa şi

vedem ce-a lăsat Styxul în urmă, zise Drake. Ai nevoie de ceva mai profesionist decât bâta aia, daca le dă prin minte să vină înapoi.

* * *

Will, Drake şi doamna Burrows se întorceau în Cartier, când Elliott apăru ca din senin.

— Parcă ţi-am spus să fii cuminte, o dojeni Drake, vizibil supărat.

Elliott nu răspunse, iar Will observă că fata îi ocolea intenţionat privirea. Poate că relaţia dintre ei avea de suferit, după ce doamna Burrows îl atacase pe tatăl ei, iar el avusese o ieşire de furie în faţa lui Elliott. Oricum, Elliott nu vorbise deloc cu el pe tot parcursul drumului, până la locul de întâlnire cu Sweeney şi colonelul Bismarck, care rămăseseră de planton lângă armele nucleare şi restul echipamentului.

Deşi trebuise să se ocupe de alte chestiuni şi nu era încă liber ca să poată sta cu ei, comandantul le sugerase să-l aştepte la secţia de poliţie. Prin urmare, acolo era următoarea lor oprire. După ce aduseră şi tot echipamentul, se aşezară în biroul principal, ca să-şi mănânce raţiile. Armele nucleare erau în siguranţă, sub cheie, în una dintre celulele din Temniţă, un loc care lui Will nu-i trezea decât amintiri urâte. Atât de urâte, de fapt, încât nici nu se simţi în stare să mai coboare încă o dată în beciul muced şi lugubru de sub secţia de poliţie.

Când locotenentul îşi făcu apariţia, într-un final, păşind dezinvolt pe uşile batante, nu apucă să facă mai mult de câţiva paşi, când, de lângă doamna Burrows, se auzi un zgomot frenetic de gheare păcănind pe pardoseala de piatră. Dacă biata Colly nu ar fi avut pântecele aşa de greu, cu siguranţă că ar fi sărit peste ghişeu cu totul. Aşa însă, ţâşni ca o ghiulea prin deschizătura de alături.

— Fetiţa mea! strigă tunător locotenentul, când felina Vânător se ridică în două picioare şi puse labele pe umerii lui, lingându-l pe faţă. Credeam că n-o să te mai vad niciodată.

Torcând asurzitor de tare, Colly se tăvăli pe spate,

invitându-l să o frece pe burtică.

— Cine-i fetiţa dulce şi scumpă a lui tăticu? Cine, spune, cine-i fetiţa lui scumpă? o alintă el, de parcă pisica ar fi fost un copil.

Locotenentul îşi ridică privirea când doamna Burrows veni spre ei.

— Felina mea Vânător a fost cu tine tot timpul! îi spuse comandantul. Îţi mulţumesc! Şi arată atât de sănătoasă şi bine – da, s-a îngrăşat!

— E ceva mai mult, să ştii, îi spuse doamna Burrows.

— Pisoiaşi? Zău?! întrebă el, examinând pisica.

— Exact, zise doamna Burrows.

Un rânjet larg şi tâmp apăru pe faţa comandantului. Apoi, zâmbind în continuare, se ridică în picioare. Împunse aerul cu un deget, ca şi cum i-ar fi venit o idee.

— Am şi eu o surpriză pentru fiul tău.

Tropăind hotărât spre biroul lui, comandantul veni înapoi de-acolo ţinând ascuns la spate un obiect.

— Ţine! îi zise el lui Will, arătându-i ce avea în mână.

— Nemaipomenit! exclamă Will.

Era lopata lui de nădejde – obiectul lui preferat, din vremea când stătea în Highfield. Întinse mâna să ia lopata.

— Nu aşa de repede, îl tachină comandantul, ridicând lopata. Este a ta, dar cu o condiţie: vreau să-mi promiţi că n-o să mă mai ciomăgeşti niciodată cu ea, da?!

— Promit! zise Will, luând lopata şi inspectând cu atenţie lama bine lustruită.

Colly nu voia să mai plece de lângă locotenent, iar acum se freca afectuoasă de picioarele lui.

— Cât de dor mi-a fost de ea! murmură el.

— Ea rămâne aici cu tine, când plecăm noi, zise doamna Burrows. Nu i-ar prii să bată atâta drum în continuare.

— Sigur că da, acceptă bucuros comandantul, mângâind capul mare al pisicii, care torcea din ce în ce mai zgomotos.

— Hm, aş vrea să fac o propunere, Celia, începu Drake, punând deoparte sandviciul şi ridicându-se de pe scaun. Am discutat aceasta chestiune cu Will… şi noi credem că ar trebui să rămâi şi tu aici, în Colonie.

— O-k-a-y, rosti apăsat doamna Burrows.

— Torţele noastre sunt suficiente pentru această misiune, continuă Drake. Iar tu ne-ai demonstrat, fie şi fugitiv, cât de utilă poţi să fii pentru colonişti acum, când Styxul a dispărut de pe scenă. Ca să nu mai spun că, înzestrată cu simţurile tale supersensibile, prezenţa ta este nepreţuită ca sistem de alarmă timpuriu, în eventualitatea în care Styxul ar vrea să revină de unde-a plecat. Tu poţi să „miroşi” când s-ar apropia.

Doamna Burrows reflectă câteva clipe la spusele lui.

— Da, e logic totul, zise ea. Bun, atunci rămân aici.

Will era surprins că se decisese atât de repede, însă comandantul părea în culmea fericirii.

— Excelent, repeta el necontenit, bătând din palmele lui cărnoase.

În timp ce toţi optaseră să revină la sandviciurile lor, Drake rămase în picioare.

— Vreau să vă împărtăşesc ceva. Iar aici te includ şi pe tine, zise el, întorcându-se spre comandant.

Drake trase o mică servietă diplomat din rucsacul lui, pe care o puse pe suprafaţa uzată a mesei de stejar de lângă ghişeu.

— După cum ştiţi, obiectivul nostru este să închidem etanş lumea interioară, cu ajutorul armelor nucleare. Astfel încât Faza – dacă a fost reluată acolo – să nu se mai poată răspândi afară.

Drake desfăcu cele două încuietori ale servietei diplomat. Înăuntru, într-un suport fix din spumă poliuretanică, se afla o cutie de tablă, pe care o scoase afară.

— În anii cât am fost ţinut prizonier în Laboratoare, i-am tot auzit pe oamenii de ştiinţă discutând despre un virus, zise Drake, iar apoi zâmbi. Savanţilor le place să se laude unii la alţii.

— Nu era Dominionul? întrebă Elliott.

— Nu, nu Dominionul, răspunse Drake, deşurubând capacul cutiei şi, cu infinită grijă, extrăgând dinăuntru o mică eprubetă. Oamenii de ştiinţă ştiau exact ce dezgropaseră în Oraşul Etern. Testaseră asta pe o serie de

subiecţi, şi erau uluiţi de efect, zise Drake, ridicând eprubetă. Virusul asta este cu mult mai puternic şi mai universal decât Dominionul. Nu numai omul, ci şi Styxul, plus multe alte forme de viaţă mai dezvoltate sunt vulnerabile în acest caz. Este letal, cu L mare.

— Vasăzică l-ai luat din Laboratoare? zise Will.

— Da. Când, împreună cu Chester, le-am luat eu asalt şi, din fericire, am salvat-o în acelaşi timp pe Celia, am avut ocazia să înşfac asta din seiful aflat în laboratorul de la doi. Aşa se explică de ce am întârziat şi Eddie a fost mai iute decât mine, zise Drake, reflectând apoi la ceva. Apropo, nu trebuie să vă faceţi griji nici unul – aţi fost toţi imunizaţi la virus atunci când v-am vaccinat în Complex. Iar când eram la Londra, l-am rugat pe un prieten, Charlie, să-l transforme în armă biologică, astfel încât acum se transmite nu numai prin contact direct, ci şi prin nuclei de picătură.

— Asta fiind…? interveni doamna Burrows.

Drake privea aproape absent la lichidul limpede din eprubetă.

— Înseamnă că se poate transmite prin aer… prin vânt. Şi mă îndoiesc că în momentul de faţă ar mai putea exista ceva atât de letal sau atât de toxic undeva pe toată blestemata asta de planetă, înăuntru sau afară.

— Dar, transformând virusul în arma biologică, n-ai făcut decât să agravezi riscul… Crezi că a fost o măsură înţeleaptă? întrebă doamna Burrows.

— Poate că nu, dar când vom ajunge jos, în lumea colonelului, dacă dăm greş cu orice altceva, s-ar putea să am nevoie de o miza mai mare. Styxul ştie ce reprezintă acest virus. Conducătorii lor cunosc că acest virus va declanşa ceea ce comunitatea ştiinţifică numeşte *Momentul Extincţiei…* iar asta înseamnă şi sfârşitul rasei lor, zise el, întorcându-se apoi spre comandant. Motivul pentru care te-am cooptat în aceasta informare este că dispun de suficient vaccin pentru tot poporul tău. Există posibilitatea – fie şi infimă – ca, odată contaminată lumea interioară, virusul să se răspândească până la urmă şi în sus, spre suprafaţă. Iar voi aţi fi direct în calea lui, dacă s-ar întâmpla aşa.

— Cum rămâne atunci cu suprasolii? întrebă comandantul.
— Parry are şi el vaccinul, replică Drake, introducând eprubeta la loc în cutia de metal.
— Şi ajunge pentru toată lumea? se încruntă doamna Burrows, cu un aer sceptic.
Drake închise clapele servietei.
— Nu, şi oricum nici n-ar fi timp să vaccinăm pe toată lumea. N-am nici cea mai mică intenţie de a răspândi acest virus, dar puneţi-vă cu toţii această întrebare…, zise el, aşezând servieta înapoi în rucsac şi uitându-se apoi pe rând la fiecare – Sweeney, colonelul Bismarck, Elliott, Will, comandantul şi, în sfârşit, doamna Burrows. Aşadar, ce poate fi mai rău: acest agent patogen mortal sau Faza? Fiindcă eu cred că diferenţa nu e prea mare.

Capitolul douăzeci şi doi

Trenul Minerilor ieşi pufăind din gara Coloniei. Porniseră în primul tronson al voiajului lor care avea să-i poarte în măruntaiele Pământului. Spre deosebire de ultima dată, când Will călătorise ascuns în unul dintre camioane, acum se afla în vagonul paznicilor, la coada trenului. Şi, deşi scândurile curbate care alcătuiau pereţii şi acoperişul vagonului aveau numeroase spaţii goale între ele, înăuntru erai cumva ferit de trâmbele de fum şi funingine de la locomotivă, când începea să se încingă tare.
Peste huruitul locomotivei, Will auzea nechezatul celor doi armăsari albi pursânge din vagonul alăturat. Comandantul îi rechiziţionase de la una dintre reşedinţele guvernatorului – demnitarul îi ţinuse ascunşi în grajdurile lui personale, în timpul revoltelor, ştiind că masele înfometate i-ar fi devorat fără să pregete. Guvernatorul făcu spume de furie când Satâr apăruse cu o scrisoare oficială din partea Comitetului Coloniştilor, recent înfiinţat, dar neavând încotro le dădu drumul. Caii aveau să fie o adevărată

binefacere în Adâncuri; Drake voia să străbată cât mai repede cu putinţă Marea Câmpie, iar feroviarii îl asiguraseră că undeva în Gara Minerilor îi va aştepta o căruţă, care să-i ducă mai departe.

Vagonul paznicilor era luminat slab, cu un singur glob luminescent cu abajur, atârnat în partea din spate. O vreme, Will urmări scânteile răzleţe care mai intrau în vagon, încercând să le stingă şi arzându-se la degete. Privind existenţa efemeră a acestor scântei, îşi aminti fără să vrea de despărţirea de mama lui. Will nu-şi dădea seama prea bine ce se schimbase în relaţia lor, însă ştia că mama lui nu-şi luase rămas-bun de la el, aşa cum facea altădată. Doamna Burrows era conştientă de riscurile la care se expunea fiul ei, dar cu toate astea îl îmbrăţişase mai mult de formă şi-i urase mult noroc. Iar Will trebuia să recunoască, de asemenea, că de data asta şi el avusese alte sentimente când se despărţise de ea.

Poate că se schimbaseră amândoi, din cauza nenorocirilor prin care trecuseră. Sau, se întreba el, era din cauza că el se maturiza şi nu mai avea nevoie de mama lui, la fel ca înainte? Continua să mediteze la aceste probleme, dar legănat de roţile trenului începu să-şi simtă pleoapele din ce în ce mai grele, ca până la urmă să aţipească.

Şi, pe măsură ce temperatura creştea cu cât pătrundeau mai adânc în scoarţa Pământului, în următoarele douăzeci şi patru de ore niciunul dintre ei nu mai făcu altceva decât să doarmă şi să mănânce. Călătoria cu trenul le fusese întreruptă de câteva ori, pentru ca armăsarii să fie hrăniţi şi adăpaţi, sau pentru ca uriaşele porţi contra furtunii, montate de-a curmezişul şinelor, să fie deschise, lăsând cale liberă garniturii de tren.

Când, în cele din urmă, intrară în Gara Minerilor, Will constată că nimic de-acolo nu se schimbase prea mult – acelaşi şir de colibe dărăpănate şi jalnice, cum ţinea el minte. Sări din vagonul paznicilor, scrâşnind din tălpile cizmelor pe stratul de zăcământ de fier, cărbune şi clinker care acoperea solul. Inspirând adânc pe nări, aerul uscat îi aminti de momentul când el, Chester şi Cal se furişaseră

exact prin această cavernă. Şi Bartleby. Toţi muriseră sau simţiseră atingerea morţii, aşa explicându-se de ce niciunul dintre ei nu mai era cu el acum.

Reflectând în continuare la asta, începu să meargă spre cocioabele care alcătuiau gara, dar pe urmă se opri brusc. Altădată, Will ar fi profitat de ocazie ca să exploreze cocioabele, însă acum constata că n-avea niciun fel de chemare să le investigheze. Pur şi simplu, nu i se mai părea important să facă asta. În schimb, îi ajută pe Sweeney şi pe colonel să descarce echipamentul, în timp ce Drake se duse cu mecanicul de locomotivă şi ajutorul acestuia, colonişti amândoi, să caute o caruţă. Depistând repede o căruţă, înhămară imediat armăsarii şi încărcară echipamentul, pornind apoi la drum. Elliott şi Drake mergeau pe jos, spre ieşirea din cavernă, în timp ce colonelul conducea căruţa.

Will îi arătase colonelului cum să poarte ochelarii speciali ai lui Drake, reglându-i lentilele rabatabile, astfel încât să poată vedea clar drumul fără să aibă nevoie de vreo lumină. Apoi, Will îşi găsi un loc unde să se aşeze, chiar în partea din spate a căruţei, în dosul echipamentului stivuit în mijloc, după care îşi puse şi el ochelarii speciali. Revenind brusc în lumea familiară a luminii oranj schimbătoare, îi facea plăcere să poată urmări cum pereţii tunelului se perindau nesfârşiţi pe lângă ei, în timp ce Sweeney încheia plutonul, păşind voiniceşte în spatele căruţei.

Folosindu-şi simţurile exacerbate, Sweeney cerceta tunelul în urmă şi verifica pasajele laterale, pentru eventualitatea în care nişte Limitatori i-ar fi pândit din umbră, când dintr-odată privirea i se opri asupra lui Will.

— Hei, puturosule, îl înghionti uriaşul. Nu te obosi prea mult.

Will se pregătea să-i trântească indignat un răspuns pe măsură, când Sweeney zise:

— Ştii, îmi place la nebunie locul asta.

— La ce te referi? întrebă Will, foindu-se incomod din cauza transpiraţiei care i se prelingea pe spinare. E caniculă şi arşiţă… şi mizerabil, pur şi simplu.

— Sigur, aşa e, răspunse Sweeney. Dar pentru prima oară de mult timp, nu mai prind interferenţe radio, zise el, ducând mâna la tâmplă. Habar n-ai ce înseamnă să ai un smucit de DJ care face tărăboi în capul tău, toată ziua şi toată noaptea. În unele săptămâni nu e prea rău, dar pe urmă, brusc, începe distracţia de zile mari şi, vrând-nevrând, trebuie să-l ascult pe păcătosul ăla de Chris Evans[8], turuind tâmpenii, zise el, răsfrângându-şi buza dezgustat. Dar în locul ăsta, nu se aude nicio şoaptă… nu se aude nimic. E pace… şi o linişte sfântă.

Will mişcă din cap, ca să-i arate că înţelegea.

— Da, domn'e. Chiar mă văd stabilindu-mă aici într-o bună zi, spuse Sweeney.

* * *

Ajunseseră la o cavernă vastă, unde solul era presărat cu bolovani mari, în formă de lacrimă, dar tot drumul nu întâlniseră niciun suflet viu – om, Styx sau coprolit. Will profitase de pantă ca să-şi dezmorţească picioarele, mergând în urma căruţei împreună cu Sweeney.

— Oh, Doamne! exclamă brusc băiatul.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Sweeney, privind în jur. Ai văzut ceva?

— Nu, nu-i asta, îl linişti Will. Ştiu unde ne aflăm… dar speram să nu mai revăd niciodată locul ăsta. Fratele meu a murit nu departe de-aici. Şi mămica mea adevărată, la fel.

— E greu, Will, îmi pare rău, îl compătimi Sweeney, după câteva clipe de tăcere apăsătoare.

Traversară o cărare cu dale de piatră roase de vremuri, iar după un ceas, în faţa lor apăru uriaşa deschizătură în inima pământului.

— Uite, acolo… e craterul Por, îi spuse Will lui Sweeney, pe un ton sumbru.

Drake şi Elliott se opriseră, aşteptându-i pe ceilalţi să-i ajungă din urmă.

— Am identificat ceva nou, îi informă Drake. Se pare că sunt nişte colibe lângă Por.

---

[8] Christopher James Evans (n. 1966), celebru prezentator şi producător de programe radio şi TV din Marea Britanie.

Elliott era cu ochiul lipit de luneta cu vizibilitate pe timp de noapte, de pe puşca ei.

— Trei… sunt trei colibe, confirmă ea.

— Cunoaştem bine această zonă, colibele alea nu existau înainte, spuse Drake.

Stătuse ani de zile pe acest tărâm unde noaptea era veşnică, mai recent şi cu Elliott, iar acum, amintirile acelei perioade îi marcau profund pe amândoi.

— Mergem înăuntru ca să investigăm, reluă Drake, după care el şi Elliott o luară din nou înainte.

Colonelul Bismarck porni în urma lor, strunind armăsarii la trap scurt, în timp ce Will şi Sweeney rămaseră de veghe, ca să nu fie luaţi prin surprindere de un posibil atac al Limitatorilor.

Când ajunseră în cele din urmă la Por, potopul continuu de apă de deasupra îi stropi pe cap şi umeri, răcorindu-i plăcut. Pământul de lângă colibele rudimentare era înţesat de baloane cu aer cald dezumflate, iar lângă ele o platformă de lemn se întindea pe o lungime de aproape doisprezece metri deasupra hăului imens. Will, colonelul şi Sweeney păşiră pe lângă baloanele turtite, îndreptându-se spre capătul platformei.

Sweeney fluieră uimit când încercă să vadă până în cealaltă parte a vidului titanic şi, nereuşind, se uită în jos.

— Asta chiar e… mare… maiculiţă. Pe-aici te-ai aruncat tu în gol, aşa-i, Will?

— N-am prea avut de ales atunci, bălmăji Will, dându-şi seama că veniseră acum, aici, pentru a face din nou exact acelaşi lucru.

Doar dacă Drake nu avea o idee mai bună, ca de pildă să folosească nişte baloane pentru a-i transporta jos, departe, până la stâncile cu vegetaţie fungoasă.

Când începu să păşească din nou pe platformă, amintindu-şi de ultima oară când mai făcuse lucrul asta, Will îşi repetă în gând: „De fapt, nu vreau, nu vreau aşa ceva.” Şi era adevărat – ideea de a păşi în gol, dincolo de capătul scândurilor, şi de a se arunca orbeşte cu capul înainte în neantul acela negru îl umplea de o spaimă

cumplită. Se duse spre Drake, care stătea de vorbă cu Elliott. Când l-au văzut, tăcură.

— Care-i planul acum? se interesă Will. Chiar o să sărim jos în Por? Şi cum naiba o să ne dăm seama când am coborât suficient de adânc, încât să putem găsi pasajul?

Era furios pe ei, fiindcă avea senzaţia că-i ascundeau intenţionat anumite lucruri, exact cum se întâmplase atunci demult, când îi salvaseră prima oară pe el, Chester şi Cal, pe Marea Câmpie. După toate nenorocirile prin care trecuse, nu-şi câştigase oare dreptul de a şti ce intenţionau să facă?

Drake sesiză tonul iritat al băiatului.

— Din lipsă de alternativă, asta a fost iniţial ideea mea, răspunse el. Accept că şansele noastre de a nimeri *exact acele* stânci fungoase de la *exact acea* adâncime sunt slabe, în cazul cel mai bun. Mai ales că nu există un transmiţator de semnale radio care să ne ghideze.

Drake scoase un detector dintr-o pungă prinsă la centură. Semăna cu un fel de pistol ciudat, cu un cadran deasupra şi o farfurioară în loc de ţeavă. Detectorul avea capacitatea de a sesiza semnalele de foarte joasă frecvenţă emise de transmiţătoarele radio. Will plasase aceste transmiţătoare radio pentru orientare în spaţiu, pe traseul parcurs cu doctorul Burrows şi Elliott, când izbutiseră pentru prima oară să găsească o cale de acces spre lumea interioară.

— De când n-am mal văzut eu un dispozitiv ca ăsta, zise Will, în timp ce Drake, ţinând detectorul spre giganticul Por, apăsa pe trăgaci.

Se auzi un singur clic, după care nici un alt zgomot.

— E bizar, spuse Will, încruntându-se. Funcţionează bine?

— Aşa ar trebui. Nu uita că transmiţătorul radio pe care l-ai lăsat la punctul de lansare, pe al doilea Por, este destul de departe de noi, îi reaminti Drake.

— Da, lângă „Afumata Jean”, zise Will, amintindu-şi porecla pe care el o dăduse craterului.

— Exact, confirmă Drake, mişcând din cap. Şi, de asemenea, sunt de acord cu tine – va fi cam la nimereală,

dacă o să facem o săritură în gol ca rândunica, având legate de glezne armele nucleare.

— De fapt, tu n-ai niciun plan, aşa-i? îl acuză Will pe Drake. Nu faci decât să născoceşti totul, în timp ce vorbim.

— Asta-i viaţa, ce să-i faci? replică Drake.

— Oho, splendid, nimic de zis, spuse Will, scuturând furios din cap. Vasăzică, de fapt habar n-ai ce vom face în continuare.

— Will, interveni Elliott, întinzând mâna să-l mângâie pe umăr, dar lăsând-o apoi în jos. Uită-te la dârele adânci de pe drum, zise ea. O mulţime de maşini de-ale coproliţilor au trecut pe-aici.

Şi avea dreptate, fuseseră nişte vehicule grele, din moment cc bolovanii erau atât de sfarâmaţi pe jos.

— Văd o maşină dintr-asta acolo… pe marginea craterului, anunţă ea, uitându-se prin luneta puştii. Eu şi Drake socotim că ar trebui să aruncăm o privire mai de-aproape, încheie ea.

Drake arăta spre baloanele de lângă colibe.

— Styxul le-a folosit, probabil, pentru a urca şi a coborî, dar după starea în care au ajuns e limpede că, între timp, au găsit alte metode de deplasare. Şi mă întreb despre ce ar putea fi vorba – au găsit sau chiar *au făcut* singuri o rută alternativă? Cred că e de datoria noastră să aflăm, ce zici? îi propuse el lui Will, trăgându-i în glumă un pumn în braţ. Eh, eşti mai fericit acum? zâmbi el.

— Da, mult mai fericit, răspunse Will, zâmbindu-i şi el.

* * *

În timp ce Will mergea pe lângă căruţă, colonelul Bismarck mâna caii pe drumul cu hârtoape adânci de pe marginea craterului. În scurt timp, Will reuşi să desluşească în zare excavatorul coproliţilor. Forma cilindrică din oţel degradat strălucea ca argintul viu prin lentilele lui.

Când se mai apropiară, iar colonelul înfrână caii, Elliott şi Drake nu erau nicăieri în jurul maşinii, aşa cum ar fi trebuit.

— Unde-or fi? zise Will, când Sweeney îi ajunse din urmă. Şi de ce nu ţin legătura cu noi, prin staţia radio?

— Aşteaptă aici, răspunse Sweeney, plecând să afle.

Când Will îl văzu că ajunge la excavator, Sweeney dispăru şi el din câmpul vizual. După vreo douăzeci de minute, armăsarii începură să dea cu copitele în pământ şi să se agite. Atunci, Will auzi un fel de huruit de vehicul, undeva departe. Un motor puternic, după zgomotul pe care îl făcea.

— Ce-o fi asta? întrebă el, înclinând capul şi privind în jur. Şi de unde vine?

— De-acolo! zise colonelul, arătându-i cu degetul.

Din locul în care Will îl zărise pe Sweeney înainte ca acesta să dispară, se ivi un excavator coprolit. Când începu să se deplaseze direct spre ei, colonelul trebui să se lupte să ţină caii. Vehiculul masiv se opri, efectuând o rotire de o sută optzeci de grade pe loc, în timp ce pietroaiele se sfărâmau sub cilindrii imenşi pe care se deplasa.

Trapa din spate se deschise, iar Elliott şi Sweeney coborâră în norul de fum care ieşea din ţevile de eşapament ale vehiculului.

— Ne-am găsit maşină de plimbare! strigă Sweeney spre Will.

După cum se dovedi, Will descoperise că excavatorul coproliţilor avea rezervorul plin de combustibil şi putea fi folosit imediat. Will nu mai comentă nimic, fiind prea bucuros că apăruse o alternativă la ideea de a sări de sus în giganticul Por.

După ce încărcară la bordul vehiculului tot echipamentul, ancorându-l bine, colonelul dădu drumul armăsarilor, care o luară la galop spre libertate.

— Sper să găsească drumul înapoi la gară, rosti el, melancolic.

Apoi, se suiră toţi în excavator. Interiorul vehiculului era fabricat din metal uzat – în cea mai mare parte înnegrit, cu excepţia câtorva zone care, folosite cu regularitate, străluceau puternic. Will analiză afişajul de pe bord, observând becul roşu care indica starea boilerului.

Apoi, Drake se instală în partea din faţă a vehiculului, împingând şi răsucind o tijă pentru a porni motorul, şi apăsă pe o pedală. Excavatorul se aruncă în faţă, iar Drake

roti volanul, întorcând vehiculul cu botul spre direcţia opusă. Will veni lângă Elliott şi Sweeney, ca să poată vedea mai bine prin trapa deschisă, de la spatele vehiculului, în timp ce excavatorul începea să coboare o pantă.

— Ce tunel! strigă Will, încercând să se facă auzit peste vacarmul bubuitor al vehiculului, care măsura cam doisprezece metri până la acoperişul de tablă groasă, şi cam tot atâta în lăţime.

— Styxul a sechestrat nişte coproliţi şi i-a forţat să sfredelească pasajul asta cu una dintre megamaşinile lor, îi răspunse Elliott, strigând şi ea. Dar stai să vezi ce mai urmează!

În timp ce goneau înainte cu viteză, văzură zeci de excavatoare parcate lateral în tunelul masiv. Pe urmă, apărură un fel de pluguri pentru curăţare, prevăzute cu nişte cupe montate în faţă şi cu trailere lungi în spate. Will nu mai văzuse niciodată acest tip de vehicul, dar îşi amintea cum Drake îi povestise că pe măsură ce săpau mai adânc în stâncă, meşterii mineri avuseseră grijă, pas cu pas, să plombeze crăpăturile şi şanţurile deschise, utilizând materialul de la săpături. Pentru rasa meşterilor mineri, pământul reprezenta o entitate vie, tratându-l cu respect şi nevrând să-i pricinuiască mari stricăciuni cu excavaţiile lor.

— Uite, acolo! zise Sweeney, arătând ceva în depărtare.

Un grup de vreo treizeci de coproliţi roiau undeva mai încolo. Deşi costumele lor bulboase, de culoarea ciupercilor, nu se deosebeau aproape deloc de stâncile din jur, lumina de la lămpaşele montate în orificiile pentru ochi, din costumele lor, îi făcea acum vizibili.

— Şi nişte foşti-Pociţi, adăuga Sweeney.

Will văzu cadavrele de Limitatori întinse pe jos şi se uită la Elliott, care înclină din cap. În mod evident, echipa de patru Limitatori, morţi acum, îi supraveghease pe coproliţi. Will se întreba dacă Drake sau Elliott, ori poate amândoi împreună îi lichidaseră pe soldaţii Styx, când brusc Drake zbieră ceva din faţă.

— OK! Trageţi jos chepengul şi închideţi totul bine!

Apoi, după ce se aşezară toţi la locurile lor şi-şi puseră

centurile de siguranţă, apasă pe acceleraţie.

Excavatorul putea să se deplaseze cu o viteză impresionantă. Sweeney, Will şi colonelul alimentau în permanenţă boilerul, în timp ce vehiculul cobora ca un bolid prin noul tunel.

Pe drum, trecură pe lângă ceea ce fusese, probabil, un punct de control al Limitatorilor. Îşi dădură seama de asta, doar fiindcă auziră gloanţele lovind în parbrizul de cristal gros, când soldaţii Styx încercară să oprească excavatorul. Dar eforturile lor se dovediseră întru totul zadarnice, iar pasagerii ciudatului bolid râdeau şi se felicitau reciproc.

Elliott stătea pe scaunul copilotului, lângă Drake, verificând în permanenţă afişajul detectorului de orientare. Când Drake ridică un pic piciorul de pe acceleraţie, permiţându-i lui Sweeney să se ocupe de boiler, Will profită de acalmie ca să-şi desfacă harnaşamentul şi să vină în faţă.

— Nu mai avem semnal, strigă Elliott, arătându-i lui Will acul indicator care zvâcnea de rău augur pe cadranul detectorului.

Aplecându-se spre ei, Drake spuse:

— Dacă tunelul ăsta a fost terminat complet, până jos, vom ajunge la „Afumata Jean” într-un timp record! Poate în câteva ore chiar!

— Bîne, dar călătoria de la baraca Marthei la submarinul din „Afumata Jean” ne-a luat o săptămână! remarcă Will, încruntându-se.

— Atunci vă deplasaţi pe nişte linii de falii naturale, rătăcind haotic în funcţie de ele. Ruta asta, acum, e *cum sapă cârtiţa*, zise Drake. Directă, adică.

* * *

Deşi vehiculul îl hurducăia dintr-o parte în alta, Will aţipi pe scaun. Nu ştia cât picotise aşa, când nişte strigăte îl treziră brutal la realitate. Îşi dădu seama imediat că nu se mai deplasau pe un plan înclinat, ci pe o suprafaţă plană. Apoi, zări prin parbriz o zonă bine luminată.

— Iu-hu! strigă Drake şi se îndreptă cu vehiculul direct spre câţiva Limitatori, care stăteau în faţa unei cocioabe.

Soldaţii Styx săriră la o parte din calea excavatorului, care făcu praf construcţia.

— Drept înainte! anunţă Elliott, verificând detectorul de orientare.

Împuşcături multiple ciuruiră caroseria excavatorului, după care o explozie îl săltă în aer.

Când vehiculul ateriză la loc, Drake chiuia şi râdea, apăsând până la podea pe pedala de acceleraţie. Pe drum, erau bolovani ieşiţi în afară, dar el, pur şi simplu, trecea peste ei sfarâmându-i sub cilindrii compresori. Will zări un tablou familiar. Deşi nu auzea ce-i spunea Elliott lui Drake, vedea că fata arăta şi ea în aceeaşi direcţie. Era stânca înaltă, cu scobitura adâncă în care Will ascunsese unul dintre transmiţătoarele radio, locul de unde tatăl lui făcuse saltul în „Afumata Jean”. Dar pentru nimic în lume Will nu ar fi fost în stare să anticipeze următoarea mişcare a lui Drake. Ploaia de gloanţe din spate continua să-i biciuiască, aşa că era exclus să se fi oprit sau să meargă înapoi. Ajunseseră aproape lângă hăul imens, iar Drake continua să gonească vertiginos.

— Drake…, ce faci…? DRAKE! zbieră Will din rărunchi, când zburară ameţitor pe lângă stânca înaltă unde era ascuns transmiţătorul.

Will ştia că avea dreptate să se impacienteze, fiindcă auzea şi avalanşa de clicuri de la detectorul din mâna lui Elliott.

Cu un trosnet puternic, acoperişul excavatorului se izbi de partea de sus a craterului „Afumata Jean”. Însă vehiculul strivi roca, pur şi simplu. Din acel moment, părăsi drumul de pământ, căzând în vid. Drake opri motorul; nu se mai auzea acum decât foşnetul aerului pe lângă vehiculul care se rostogolea în gol.

— Păstraţi-vă centurile de siguranţă – pentru eventualitatea în care ne-am lovi de ceva, îi sfătui Drake.

Câteva pietre în cădere liberă pluteau în jurul cabinei – deja forţa gravitaţională nu mai era la fel de puternică. Iar prin parbrizul din spate, Will zărea vine de lavă roşie pe pereţii hăului.

— *Huliganule,* nu-mi vine să cred că ai făcut asta! îi strigă Will lui Drake.

Dar băiatul râdea încântat.

Capitolul douăzeci şi trei

În timp ce plonja vertiginos, excavatorul coprolit se agăţă de o platformă cu vegetaţie fungoasă, care ieşea în afară din peretele „Afumatei Jean”, şi o sfărâmă complet. Dar din cauza impactului violent, vehiculul începu să se rostogolească prin vid ca o minge. Cei dinăuntru se ţineau cu mâinile de scaune, din ce în ce mai dezorientaţi şi îngreţoşaţi. Dar asta nu fusese nimic pe lângă grozăviile care aveau să urmeze.

Excavatorul se rotea inexorabil spre peretele puţului. Prin parbriz, se uitau cu respiraţia întretăiată la stânca din faţă, care apărea şi dispărea odată cu rotirea vehiculului, dar coliziunea cu peretele de rocă, de care le era atât de teamă, nu se mai produse niciodată. În schimb, temperatura din cabină crescu vertiginos, din cauza apropierii de roca topită. Will începea să se întrebe serios dacă urmau să fie prăjiţi cu toţii ca pe grătar, când, din fericire, excavatorul se îndepărtă de lângă vinele de lavă, plutind înapoi spre centrul puţului. Continuând coborârea şi apropiindu-se tot mai mult de fundul craterului „Afumata Jean”, excavatorul încetă aproape complet să se mai rotească.

De câteva ori, se auzi ecoul prelung al unor lovituri de ciocan în jurul caroseriei, când treceau prin benzi de roci suspendate, asemenea unei nave spaţiale ciocnindu-se de o centură de asteroizi.

Apoi, cu o ultimă zgâlţâire puternică, excavatorul se opri. Un vuiet continuu reverbera prin vehicul, dar măcar nu se mai roteau prin aer, Drake îşi desfăcu centura de siguranţă, plutind prin aer spre trapa din spate.

— Toată lumea e OK? întrebă el, privind în jur. Treziţi-l

careva pe Scânteie!

Desfăcându-şi centura, Will înotă prin aer până la uriaş şi-i dădu un ghiont.

— Am ajuns deja? întreba Sweeney, căscând somnoros.

— Eşti incredibil, bombăni Will.

Apoi, se duse înapoi lângă Drake, care roti mânerul şi deschise trapa. Vuietul era acum asurzitor, năvălind în habitaclu. Când Elliott, Sweeney şi colonelul veniră lângă ei, în faţa ochilor le apărură nişte bolovani rotunzi, care săltau în sus şi în jos, ca nişte mere într-un ciubăr cu apă. Drake închise trapa, ca să se poată auzi mai bine unii cu alţii.

— Bun, spuse el. Urmează să ne legăm cu funii unii de alţii, ca să putem trece prin această centură de gravitaţie zero, despre care pomeneai tu, Will.

— Hm, aici sunt două aspecte, zise băiatul, pe un ton neliniştit. În primul rând, este înfiorător de imensă, iar în ea se găseşte şi o Centură de Cristale, cum a numit-o tatăl meu. Efectiv, nu ştiu dacă o să reuşesc să mai găsesc drumul.

Drake avea în mână detectorul de orientare. Îi dădu drumul, lăsându-l să se rotească lent, de câteva ori, prin aer, înainte de a-l prinde din nou.

— Halucinant, zise Swceney. N-am mai fost niciodată într-un loc ca ăsta.

Drake mişcă mâna cu detectorul, până când aparatul scoase câteva clicuri, iar acul indicator arătă prezenţa unui semnal puternic, spre podeaua vehiculului.

— Ăsta e transmiţătorul radio pe care l-aţi lăsat lângă submarinul rusesc, zise el.

— Am aterizat cu susul în jos! remarcă Elliott.

Nu sesizaseră acest lucru, din cauza absenţei oricărei forţe de gravitaţie în locul din centrul Pământului unde ajunseseră acum. Apoi, Drake îndreptă detectorul în direcţia opusă – spre acoperişul excavatorului. Deşi reacţia era mult mai slabă, detectorul înregistra din nou un semnal.

— Iar ăsta trebuie să fie transmiţătorul radio pe care l-aţi plantat în cealaltă parte a centurii, pe unde continuă şi drumul nostru spre lumea interioară a colonelului. Ce ar

putea fi mai simplu de-atat?

— Posibil, oftă Will, deşi tot nu părea convins.

— Şi care era cel de-al doilea aspect la care ai făcut aluzie? întrebă Drake.

— N-am putea traversa dincolo în acest vehicul coprolit? propuse Will. Am fi mai în siguranţă.

— Excavatorul e prea greu, iar eu aş prefera să economisesc substanţele explozive pentru propulsarea rachetelor, spuse Drake. E mai bine să fim mai uşori la drumul ăsta.

Acestea fiind zise, se pregătiră cu toţii pentru traversare. Ca nişte supravieţuitori ai unui naufragiu, se legară între ei cu funii, improvizând un fel de plută vie, care consta din două dispozitive nucleare şi celelalte echipamente ale lor, toate ancorate împreună.

Când ieşiră din excavator, Drake şi Will aveau rachetele propulsoare pregătite. Întrucât nu ar fi avut cum să se audă unul pe celălalt, din cauza zgomotului de la Centura de Cristale, Drake îi făcu semn lui Will, care înclină racheta din mâna lui şi apăsă uşor pe trăgaci.

În momentul în care flacăra albastră ţâşni din pâlnie, porniră şi ei, dar într-o direcţie complet greşită. După alte câteva încercări, Will căpătă experienţă în utilizarea rachetei propulsoare, reuşind să ghideze pluta pe lângă conglomeratul de bolovani volanţi, unde se oprise excavatorul. În momentul acela, ieşiră din „Afumata Jean”, gonind năvalnic spre neantul imens, unde pâlpâirile îndepărtate ale luminilor din Centura de Cristal păreau la o distanţă neînchipuit de mare, în faţa lor. Will şi Drake acţionau pe rând rachetele propulsoare, în timp ce Elliott verifica în permanenţă afişajul detectorului de orientare.

Cu bună ştiinţă, Will ocoli larg Centura de Cristale, exact cum făcuseră el şi doctorul Burrows, când călătoriseră pe acelaşi traseu. Rachetele propulsoare erau mult mai eficiente decât reculul puştilor Sten. Will nu avea noţiunea vitezei de deplasare din acel moment, însă vântul din faţă era atât de puternic, încât îi se tăia respiraţia.

Şi, pe măsură ce treceau orele, iar ei faceau slalom

printre luminile eterice ale Centurii de Cristale, Will începu să zărească, în cele din urmă, coloana solară strălucitoare, undeva, departe. Înţelese atunci că aveau să reuşească să ajungă în lumea interioară.

Capitolul douăzeci şi patru

După ce ieşiră din centura de gravitaţie zero şi intrară în deschizătura conică a puţului, razele celui de-al doilea soare făceau să sclipească totul, ca şi cum s-ar fi aflat sub apă. Will continua să acţioneze racheta propulsoare, pentru a menţine viteza de deplasare, în timp ce Elliott controla afişajul acului indicator pe cadranul detectorului de orientare, mai ales că vuietul gros din centura de gravitaţie zero continua să acopere orice alt zgomot, inclusiv semnalele sonore ale aparatului.

După încă o jumătate de ceas, Drake le făcu semn că trebuiau să se îndrepte spre peretele craterului. Imediat ce aterizară, el şi Sweeney îşi desfăcură funiile care-i ţineau legaţi de pluta din arme nucleare şi alte echipamente. Apoi, introduseră una dintre bombe în spatele unei roci masive, ancorând-o bine cu o funie. Drake deschise imediat un capac din carcasa dispozitivului nuclear şi începu să pregătească detonaţia.

— Am reuşit, oftă Elliott obosită, lungindu-se pe grohotişul de pe sol.

— Da, aşa e. N-aş fi crezut niciodată că o să mai ajungem aici din nou, zise Will, prăvălindu-se lângă ea.

Împărţiră un baton de ciocolată şi băură apă dintr-un bidon. Se auziră apoi nişte chiorăieli zgomotoase, iar Will întoarse privirea jenat.

— Ohhhh, gemu el. Stomacul meu face iar scandal.

— Şi al meu, râse Elliott. E din cauza gravitaţiei scăzute, aşa-i?

Fără să-i mai răspundă, Will privea în jur, încercând să descopere vreun detaliu care să-i amintească de ultima

oară când fuseseră acolo. Se gândea la lespedea de piatră pe care el, Elliott şi doctorul Burrows aterizaseră şi unde, instantaneu, adormiseră toţi profund, din cauza că erau absolut extenuaţi. Will se uita la micile plante alpine din jurul lui – se agăţau de grohotişul de pe jos, cu rădăcinile lor firave, ca nişte fire de bumbac; mai erau acolo şi câţiva copaci pitici, cu trunchiurile schimonosite. Judecând după vegetaţia abundentă, putea deduce că lăsaseră de mult în urmă planşeul stâncos pe care îl cautaseră. Ajungând la concluzia că era zadarnic să mai încerce să găsească vreun lucru familiar în imensitatea acelui loc, închise ochii, preferând să se odihnească.

— Te gândeşti la doctor? îl întrebă cu blândeţe Elliott.

— La *doctor*? zise el, clipind.

Avu nevoie de câteva momente până să se dumirească la cine se referea Elliott. Folosise porecla pe care ea şi Drake i-o dăduseră tatălui lui vitreg.

— Hm, înţeleg că nu, conchise Elliott, când el nu-i răspunse nimic.

— Nu, nu mă gândeam la el, dar ştii… nu mă mai gândesc la el atât de mult, recunoscu Will. E ciudat – dar acum, când tu ţi-ai regăsit tatăl, am cumva senzaţia că al meu a dispărut definitiv. Dacă toţi anii aceia în care a fost programat constant cu Lumina-Întunecată l-au transformat în personajul care era, înseamnă că tot ce făcea sau spunea nu venea de la *el,* de fapt… şi nici nu mi se mai pare acum atât… nu ştiu… atât de *important* pentru mine, zise el, într-un final.

— El a fost tatăl tău totuşi, îi reaminti Elliott.

Drake închise capacul de pe carcasa armei nucleare, montând la loc şuruburile, după care veni lângă ceilalţi. Sweeney şi colonelul legaseră un harnaşament în jurul celeilalte bombe, ca să o poată căra mai uşor.

— OK, gata, zise Drake, desfăcând de la centură un detonator radio şi apăsând pe o serie de butoane. Sweeney avea în mână un detonator identic. În regulă? întrebă Drake.

— În regulă, confirmă Sweeney.

— Bun – una dintre bombele nucleare e gata de rock-and-roll, anunţă Drake.

— *Was ist das* rock-and-roll? întrebă colonelul.

— Oh, scuze, am vrut să zic că bomba este armată, îi explică Drake. Am luat totodată măsura de precauţie de a instala o siguranţă anti-sabotaj pe panoul de vizitare, plus un întrerupător automat. Prin urmare, în eventualitatea puţin probabilă ca Styxul să coboare atâta drum până aici, împiedicându-se de mica noastră surpriză, bomba se va declanşa dacă vor încerca să o deschidă sau să o mute… rezolvând astfel problema. Gaura asta se va transforma într-o masă extraordinară de silice topită, şi nimic nu va mai putea trece vreodată prin ea, zise el, întorcându-se şi privind în jos în întunericul din centura de gravitaţie zero. Oricum, nu e pentru ei o rută viabilă spre suprafaţa Pământului.

— Şi a doua bombă? întreba Elliott.

— Tu şi colonelul Bismarck cunoaşteţi terenul, aşa că am să vă rog să mă ajutaţi să găsesc Pasajul Străbunilor, replică Drake, mijindu-şi ochii în sus spre soare. Dacă folosim ambele rachete propulsoare, la capacitate maximă, vom putea să deplasam rapid dispozitivul până sus. Apoi, îl cărăm, tot restul drumului. Şi slavă Domnului că gravitaţia e aşa mică.

Rachetele propulsoare îşi făcură datoria, dar când forţa lor se dovedi a nu mai fi de-ajuns pentru a învinge gravitaţia tot mai mare, a fost nevoie de contribuţia fizică a fiecăruia dintre ei. Câte doi, se apucară să care arma nucleară, în sus, pe o pantă de patruzeci şi cinci de grade, iar abia după douăsprezece ore reuşiră să ajungă la craterul masiv care marca vârful hăului.

— Iată-ne şi aici, zise Drake, punându-şi nişte ochelari de soare. Sper că n-aţi uitat să vă luaţi şi voi aşa ceva, ca să vă protejaţi ochii, adăugă el.

Erau toţi plini de ţărână roşie şi atât de vlăguiţi şi înţepeniţi după un asemenea urcuş, încât abia se mai ţineau pe picioare.

Sweeney se scărpina pe spate, gemând. Când îşi scoase

căciula, ca să se tamponeze pe frunte, îl izbi în creştet uluitoarea intensitate luminoasă a globului de pe cerul de deasupra lui.

— Aoleu! exclamă el. Ce tare străluceşte! E mai rău decât la păcătoasele alea de tropice.

— Bun venit în Grădina celui de-al doilea Soare, zise Will. Sau, cum spunea taică-meu, *Eden*.

— Nu aşa mi-am imaginat eu Edenul, fir-ar să fie, se văită Sweeney, punându-şi căciula la loc pe cap şi uitându-se spre dealurile din jur, acoperite de o pădure uscată.

— Încercaţi să săriţi, le sugeră colonelul lui Drake şi lui Sweeney.

Cei doi bărbaţi se uitară o clipă la el, după care Sweeney se lăsă pe vine şi apoi sări în aer, până la o înălţime de trei sau patru ori mai mare decât reuşea în Suprasol. Îl auziră cum chicotea amuzat, în timp ce revenea spre Pământ. Imediat, mai sări o dată, folosindu-şi picioarele puternice pentru a ţâşni şi mai sus. Când ajunse înapoi, era vesel ca un puştan.

— Poate că nu-i chiar atât de rău pe-aici, până la urmă, rânji el.

* * *

Drake, Elliott şi colonelul Bismarck plecară cu dispozitivul nuclear, în timp ce Sweeney găsi un loc unde să-i aştepte împreună cu Will. Alese o depresiune, la poalele celui mai apropiat deal. Nu îi ferea prea mult de soare, dar măcar nu erau prea la vedere, dacă s-ar fi întâmplat să apară pe-acolo vreun Styx.

Lui Elliott nu-i luă mult timp ca să localizeze pârâul ce ducea la cascadă şi la intrarea în Pasajul Străbunilor. Dar, când ieşiră din junglă, ceea ce le-a fost dat să vadă i-a făcut să încremenească locului.

Cascada care proteja intrarea fusese îndiguită şi nu mai exista nici urmă din heleşteul idilic cu libelule strălucitoare, în care se vărsau înainte apele năvalnice ale cataractei. Dar nu acest aspect îi uluia pe ei acum.

Cât se vedea cu ochii, copacii fuseseră tăiaţi, iar din junglă nu mai rămăseseră decât nişte câmpuri arse de

soare. Şi, pe aceste câmpuri, se vedea un număr incredibil de tancuri, transportoare blindate, tunuri de calibru mare şi aeronave militare, toate aranjate în şiruri ordonate, pregătite să fie introduse prompt în tunel.

— Armata mea, mai reuşi să îngaime colonelul Bismarck, scuturând stupefiat din cap.

— Se pare că am picat la ţanc, zise Drake. Când Styxul ar fi terminat de lărgit tunelul, toată tehnica militară de aici ar fi plecat cu destinaţia Suprasol... ca jucării pentru Clasa de Războinici Styx, comentă Drake studiind deja armamentul din faţa lui. Este de presupus că există santinele presărate prin jur – aşa că va trebui să intrăm şi să ieşim cât se poate de repede.

În timp ce Elliott stătea de pază, Drake şi colonelul duseră bomba în pasaj. Când veniră înapoi, Drake folosi din nou detonatorul radio pentru a o arma, apăsând pe nişte butoane.

— Rock-and-roll? întrebă colonelul Bismarck.

— Exact, confirmă Drake. E gata totul. Hai să mergem înapoi la Will şi Scânteie, după care putem pleca acasă cu toţii.

— Eu *sunt* acasă, sublinie colonelul Bismarck.

* * *

Will şi Sweeney auziseră tunete îndepărtate, dar apoi urmă o duduitură puternică, însoţită peste câteva clipe de zigzagul albastru scânteietor al fulgerului, vizibil chiar şi în lumina orbitoare a soarelui.

— Uau! Ce zbârnâituri! zise Sweeney, lipindu-şi palma de ureche. Mi s-au zgâlţâit condensatorii în cap.

— Înseamnă că şi fulgerul te afectează? întrebă Will.

— Doar dacă este o furtună cu descărcări electrice puternice, răspunse Sweeney.

— Mda, păi aici sunt o mulţime de furtuni de-astea, tot timpul, îi spuse Will. Crezi că o să te simţi bine...

— Stai aşa, îl întrerupse Sweeney, scoţând din buzunar un walkie-talkie şi citind ce apăruse pe LCD-ul minuscul. E Drake. Nu mai au mult, şi ajung aici. În curând, începe spectacolul.

— Şi noi abia am ajuns aici, zise Will, dar aşa obosit cum era, se bucura nespus că misiunea lor era aproape încheiată şi că, în curând, aveau să părăsească lumea interioară.

Will şi Sweeney îşi luară rucsacurile de pe jos. Când porniră spre crater, vântul se înteţi, iar nişte nori negri şi urâţi întunecară soarele. Sweeney îi zări pe Drake şi pe ceilalţi ieşind dintre copacii aflaţi în depărtare. Iar când cele două grupuri se întâlniră pe buza craterului, se treziră în plin muson.

— Frumoasă vreme, glumi Drake, când ajunse lângă ei.

Trăgându-şi de pe nas ochelarii de soare, clipi des din cauza picăturilor de ploaie care-i cădeau în ochi.

— Vreo problemă cu băştinaşii? se interesă Sweeney.

Drake le povesti repede, lui şi lui Will, despre stivele uriaşe de tehnică militară din Noua Germanie pe care le văzuseră pregătite să fie transportate la suprafaţa solului.

— Dacă le închidem etanş drumul, planurile Styxului vor fi zădărnicite o dată pentru totdeauna, zise el. Şi nici nu vor mai putea să re-excaveze Pasajul Străbunilor, cel puţin câteva decenii de-acum încolo, din cauză că roca va fi prea radioactivă.

Apa se adunase deja în băltoace mari la picioarele lor. La nici cincizeci de metri mai încolo, un trăsnet orbitor lovi pământul cu o asemenea intensitate, încât în locul unde căzuse se formă un mic crater aprins, care sfârâia sub ploaia torenţială.

— Iisuse! strigă Sweeney, plesnindu-se peste frunte.

— Haidem să coborâm acolo, da? propuse Drake, uitându-se peste umar spre craterul recent format, după care din nou la Sweeney, cu un aer îngrijorat.

— Eu nu vin, anunţă brusc colonelul, strigând tare ca să se facă auzit peste rafalele vântului şi aversele de ploaie. Aceasta este ţara mea. Vreau să salvez ceea ce se mai poate salva.

— Dar cum vei face asta, colonele? îl întreba Drake. Aşa, de unul singur?

Colonelul Bismarck arată spre rucsacul lui:

— Am acolo un Epurator. Poate reuşesc să deprogramez un număr suficient de oameni de-ai mei, pentru a putea nimici Styxul.

Păşind spre el, Drake dădu mâna cu el şi-i ură „mult noroc”.

— Mult noroc şi vouă, răspunse colonelul Bismarck, uitându-se la fiecare pe rând.

— N-ar trebui ca gradul de radiaţii de la armele nucleare să fie prea mare aici sus, îi spuse Drake colonelului Bismarck. Dar îndepărteazâ-te cât mai mult cu putinţă, pentru orice eventualitate. Ai timp suficient la dispoziţie, fiindcă nu le voi detona până nu ajungem înapoi în centura de gravitaţie zero. O să…

Nu mai apucă să-şi ducă ideea până la capăt, din cauza împuşcăturii care sfâşie liniştea din jur. Colonelul Bismarck se uită în jos, la pieptul lui, unde sângele care ţâşnea dintr-o gaură căscată se contopea cu apa de ploaie. Fusese un glonţ tras drept în inimă, provocându-i o rană indiscutabil fatală. Când colonelul se prăbuşi la pământ, toţi ceilalţi întoarseră capul să vadă cine era în spatele lor.

— Nimeni nu va detona nimic, zise Rebecca Unu.

— Nu! ţipă Will, simţind că i se taie respiraţia.

Şi, ca şi cum prezenţa acolo a uneia dintre gemenele Styx n-ar fi fost îndeajuns, lângă ea mai era şi Vane. Era prima oară când Will şi Elliott vedeau cu ochii lor o femeie Styx. Amândoi căscară ochii, văzând obrajii femeii, umflaţi de cele trei tuburi cu ouă care i se zvârcoleau în gură ca nişte şerpi, şi membrele ei, constând doar din muşchi şi oase, în timp ce abdomenul i se profila buhăit şi hidos.

Ea şi Rebecca Unu erau flancate de cate doi Limitatori, cu armele aţintite spre Will şi ceilalţi.

— N-aţi observat când ne-am furişat spre voi, aşa-i? zise Rebecca Unu, plină de trufie. Cam neglijent din partea ta, Drake.

Will îşi dădu seama că grupul inamic se apropiase, venind probabil pe partea interioară a buzei craterului. Foarte posibil, de asemenea, ca unul dintre elicopterele acelea ciudate, „Drache Achgelis”, cu două rotoare, să fi

fost ascuns în junglă, nu departe de locul unde erau acum.

— Mă bucur să te cunosc în carne şi oase, zise Drake, din vârful buzelor. Avea puşca de asalt atârnată de umăr şi ţinea mâinile în buzunare. Lui Will nu-i venea să creadă cum de putea fi atât de relaxat, având în vedere situaţia. De unde ai ştiut că suntem aici? întrebă Drake. Aţi prins vreun semnal radio?

Rebecca Unu scutură din cap.

— *Eu* am ştiut, zise Vane, împroşcând cu lichid printre buzele ei negre şi crăpate. Mi-a mirosit a căţea în călduri, zise ea, holbându-se la Elliott. De ce nu vii cu noi, pentru Fază?

— Eu? rosti stins Elliott.

— Sfinte Sisoe, tanti gargui asta ştie să vorbească! ciripi Sweeney, rânjind la Vane.

Cu faţa schimonosită de furie, Vane se năpusti spre el; trei perechi de membre insectoide plesneau aerul, înfipte în umerii ei.

— Asta-i ceva nou, şopti Will, când Elliott îi aruncă o privire.

— Îl… vreau… pe ăsta, mârâia Vane la Sweeney, în ump ce un tub cu ouă îi ieşea pe gură. Vreau să-mi pun copilaşii în el.

Sweeney se hlizea sarcastic:

— Asta-i o ofertă pe care nu o pot refuza.

La o asemenea impertinenţă, membrele de insectă ale lui Vane se zbătură cu furie. Rebecca Unu puse o mână pe braţul femeii Styx.

— Toate la timpul lor, Vane, zise ea. În primul rând, toţi de-aici suntem soldaţi profesionişti, ceea ce presupune să nu vă miraţi prea mult dacă vă cer să depuneţi armele. Oamenii mei vă au în vizorul lunetei, aşa că fără poante nasoale.

Crezând că totul se terminase, Will şi Elliott dădură să se conformeze, când Drake începu să vorbească, scoţându-şi mâinile din buzunare.

— Nu, zise el.

— Oh, scuteşte-mă, te rog, zise Rebecca Unu, pe un ton

plictisit. Mai să nu mai lungim treaba. Nu puteţi scăpa de-aici – şi urmează să mai sosească un detaşament de soldaţi. Puteţi să vedeţi şi singuri, dacă nu mă credeţi.

Will şi ceilalţi se întoarseră să vadă. Pe marginea craterului, alergau disciplinat în formaţie cel puţin patruzeci de soldaţi din Noua Germanie, conduşi de un Limitator. În câteva minute urmau să ajungă acolo. Sub ploaia care continua să cadă nemilos, Drake ridică încet braţele.

— Nu, nu voi face ce spui tu. În mâna asta am detonatorul, zise el, cu răceală în glas. O apăsare infimă, şi bombele nucleare explodează, iar voi rămâneţi închişi pe veci în lumea asta. Iar dacă te gândeşti că m-ai putea opri cu o împuşcătură, uită-te atunci ce ţine şi Sweeney în mână.

Sweeney ridica un detonator identic.

— Şi dacă nici asta nu e de-ajuns, am ceva cât se poate de special din Laboratoarele voastre, aici, în cealaltă mână, zise Drake.

Când desfăcu pumnul, lumina albastră şi scânteietoare a unui fulger se reflectă în mica eprubetă.

Acum, îi captase atenţia.

— Ce-i aia? întrebă Rebecca Unu.

— Am şterpelit eprubeta din seifurile plasate în Laboratoarele voastre, înainte de a distruge clădirea. Auzisem nişte zvonuri, de la oamenii de ştiinţă, că aţi avea aşa ceva acolo. Şi ştii cum le place savanţilor să se dea mari, spuse Drake, scuturând eprubetă şi clătinând lichidul dinăuntru. Un prieten de-at meu, imunolog, zice că este cel mai virulent agent patogen pe care l-a întâlnit vreodată. Mai zice că-l trec fiori de groază la gândul că acest virus s-ar răspândi, pentru că ar ucide orice formă complexă de viaţă de pe planetă. Ăsta e motivul pentru care oamenii de ştiinţă nu l-au elaborat mai departe – faptul că virusul are o rază de acţiune generală, indiferent de rasă sau specie? Fiindcă ar muri şi Styxul? zâmbi Drake. Cumva toate astea ţi-au declanşat vreun clopoţel, Becky, scumpi?

— Să nu-mi mai spui aşa, spumegă ea, dar fără să mai aibă tupeul de dinainte.

— Şi prietenul meu, Charlie, s-a jucat cu virusul, modificându-l oarecum. Cu un pic de manipulare genetică, virusul se răspândeşte acum nu numai în mediu lichid, ci şi în aer. Adică, purtat de vânt, ucide în câteva ore. Foarte periculos, pe cuvânt, zise Drake, ridicând din sprâncene. Apropo, voi v-aţi vaccinat împotriva virusului? Nu? Aşa mă gândeam şi eu. Păcat – noi ne-am vaccinat cu toţii.

— Minţi! zise Rebecca Unu. Minte, repetă ea, întorcându-se spre Vane. N-o să folosească virusul, din cauză că s-ar putea infiltra până la suprafaţă. N-o să rişte el aşa ceva, zise ea, răsucindu-se ca o Furie spre Drake. Nu-mi pasă, n-ai decât să spui ce vrei, fiindcă oricum eu nu cedez. Ceea ce înseamnă că am ajuns într-un moment de impas.

Dintr-odată, o linie pe sol se spintecă parcă în spatele unuia dintre Limitatori. Will zări fugitiv un bărbat uscăţiv, cu o barbă zbârlită şi chipul livid. Bărbatul îl luă complet prin surprindere pe primul dintre cei doi Limitatori, tăindu-i beregata.

— Jiggs! exclamă Drake.

Al doilea Limitator apucă să opună rezistenţă; luptându-se corp la corp cu Jiggs, căzură amândoi în crater, făcându-se nevăzuţi.

Sweeney profită din plin de acest moment de neatenţie, deplasându-se cu o viteză supraomenească. Într-o învălmăşeală de mişcări şi gesturi, îi dezarmă pe ceilalţi doi Limitatori, unuia dintre soldaţi smulgându-i efectiv capul de pe umeri, cu mâinile goale. Deşi totul se petrecuse în străfulgerarea unei secunde, Will îşi permise să creadă că scăpaseră, poate. Până când geamăna Styx zbieră la el.

— Tu nu mai scapi viu din chestia asta, să-ţi fie clar, Will, ţipă Rebecca Unu.

Scosese pistolul şi îl aţintea direct spre el. Will înlemnise. Degetul Rebeccăi Unu se încleştă pe trăgaci. Într-o clipită, Drake intră în acţiune.

— Scânteie, prinde! strigă el, aruncându-i eprubeta, în timp ce se postă în calea glonţului destinat lui Will.

Proiectilul îl lovi pe Drake în umăr, dar cu o asemenea forţă, încât îl azvârli în faţă. Când Rebecca Unu trase a doua

împuşcătură, Drake căzu peste ea, antrenând-o odată cu el în crater.

Vane intrase în luptă, dar ea pusese ochii pe Elliott. Femeia Styx se năpusti spre fată, trântind-o de pământ. Tuburile cu ouă îi ieşiseră din gură, încercând să se insereze singure între buzele lui Elliott. Will luase puşca şi încerca să tragă în femeia Styx, dar Vane simţi asta şi se tot rostogolea pe jos, fără să-i dea drumul lui Elliott. Will aruncă puşca, încercând să o dea la o parte cu forţa pe femeia Styx. Dar, ca şi cum ar fi acţionat pe cont propriu, perechile de membre insectoide începură să-l biciuiască, aidoma unor bucăţi de sârmă ghimpată. Când se apropie de Vane, unul dintre aceste membre îl zgârie pe faţă, crestându-i adânc obrazul. Un tub cu ouă se infiltră în gura lui Elliott. Fata ţipa speriată, dar zadarnic. Will vedea cum un săculeţ cu ouă înainta spasmodic prin ovipozitor.

— Hai încoace, păpuşă, mârâi Sweeney şi, smulgând-o pe Vane de pe Elliott, îi prinse toate membrele de insectă, ca un mănunchi, în mâinile lui masive.

Femeia Styx nu mai reuşi să facă nimic, când se trezi luată pe sus. Degeaba zvârlea din picioare prin aer.

Sweeney se întoarse spre trupa de soldaţi din Noua Germanie, în frunte cu comandantul lor, un Limitator Styx, ţinând-o pe Vane sus, în aer. Femeia Styx urla ca o Furie, împroşcând cu lichid peste tot.

— Faceţi paşi imediat sau, dacă nu, o strivesc pe Pocitania asta sub talpă! zbieră el.

Limitatorul ezita.

— Cară-te, Pocitule! zbieră Sweeney, scuturând-o pe Vane ameninţător. Şi nu mă face să-ţi spun de două ori!

Limitatorul nu prea înţelegea ce se întâmplase acolo, însă în lipsa altor ordine, decise că nu putea să pună în pericol viaţa lui Vane. Aşa că el şi soldaţii Noii Germanii făcură stânga-mprejur şi plecară înapoi pe unde veniseră.

— Drake! strigă Elliott gâfâind, când izbuti să se ridice.

Ea şi Will se duseră alergând la marginea craterului şi se uitară înăuntru. Deşi căzuseră deja destul de mult, Drake şi Rebecca Unu continuau să se lupte, încleştaţi unul de

celalalt.

* * *

Continuau să cadă mai jos, tot mai jos, rotindu-se ameţitor în vid. Drake avea braţul rupt din umăr şi nu putea să-l mai mişte. Şi, deşi mâna îi amorţise, iar degetele nu mai răspundeau la comenzi, tot nu dăduse drumul detonatorului.

Cu cealaltă mână încerca s-o împiedice pe Rebecca Unu să-l împuşte.

Dar Drake pierdea sânge şi se simţea din ce în ce mai vlăguit din cauza împuşcăturii. Folosindu-şi ultimele puteri, izbuti să-i smulgă pistolul din mână. Arma căzu învârtindu-se în hău, dar acum Rebecca Unu se repezi să-l zgârie pe faţă şi pe ochi cu unghiile.

Fugitiv, Drake zări peretele puţului, ca o înceţoşare roşiatică, şi îşi dădu seama cât de adânc căzuseră.

Ştia că nu era departe, probabil, de locul unde ancorase dispozitivul nuclear.

Dar nu avea idee dacă Sweeney avea să-l detoneze, ştiind că el se afla pe raza exploziei.

Nu putea risca aşa ceva.

* * *

În acel moment, Drake înţelese că putea să-şi piardă viaţa.

* * *

Rebecca Unu îl împiedica să atingă detonatorul cu cealaltă mână. Dar el trebuia să reuşească totuşi.

Atunci, îşi aminti de racheta propulsoare legată de rucsacul lui. Renunţând să-şi mai ferească faţa de atacul violent al Rebeccăi Unu, izbuti să desprindă racheta şi s-o aprindă. Amestecul exploziv era încă la parametri maximi, de când utilizase ultima oară racheta propulsoare. El şi Rebecca Unu începură să coboare cu o viteză ameţitoare în puţ, propulsaţi de acceleraţia rachetei. Drake înclină racheta, astfel încât coborârea lor se transformă într-un vârtej. Din cauza braţului care-i atârna inert, nu mai avea vizibilitate. Continuau să cadă cu o viteza incredibilă, când, brusc, Drake opri racheta şi izbuti să-şi smulgă detonatorul

dintre degetele paralizate ale mâinii rănite. El şi Rebecca Unu ajunseseră aproape în centura de gravitaţie zero. Drake ştia că era încă mult prea aproape de dispozitivul nuclear.

Dar lucrul ăsta nu mai conta acum.

Şi atunci, apăsă pe butonul de armare.

* * *

Detonatorul din mâna lui Sweeney piui scurt, captând semnalul. Sweeney verifică aparatul.

— BOMBA! zbieră Sweeney spre Will şi Elliott. PLECAŢI DRACULUI DE-ACOLO!

Nici nu se gândeau să-l contrazică. O luară la fugă de lângă marginea craterului, nivelul scăzut al gravitaţiei ajutându-i să capete viteză.

* * *

— Mă bucur că te-am cunoscut, Becky, îi spuse Drake gemenei Styx, când ieşiră din vid şi năvăliră în centura de gravitaţie zero, continuând să se mişte cu aceeaşi viteză fenomenală.

Rebecca Unu văzu zâmbetul lui. Pe urmă, mai văzu degetul lui deasupra unui buton de pe detonator.

Dădu să strige „NU”, dar sunetul nu se mai auzi niciodată; Drake apăsase pe buton.

Se produse un fulger orbitor, care strălucea cât o mie de sori la un loc.

* * *

Sweeney continua să o ţină pe femeia Styx, care se legăna zbătându-se în faţa lui.

— Nu am timp să mai fug.

O trase pe Vane mai aproape de el.

— Radiaţiile electromagnetice îmi vor prăji circuitele.

Se uită la tuburile cu ouă care atârnau din gura femeii Styx, împroşcând cu lichid. Ştia că ar fi trebuit să o omoare, însă în acel moment viaţa devenise ceva sacru pentru el. Orice formă de viaţă.

— Hai, dă-mi un pupic, scump…, îi şopti el.

Când dispozitivul nuclear explodă jos, în hău, pulsul electromagnetic trecu nimicitor peste Sweeney. Reţelele de

pe faţa lui se încinseră instantaneu, ca o rezistenţă de reşou incandescentă, pielea din jurul lor arse şi două panaşuri micuţe de fum îi ieşiră din urechi. Pe urmă, când circuitele din capul lui atinseră un punct critic, ţeasta lui Sweeney explodă literalmente. Aidoma unui copac falnic, doborât din trunchi, uriaşul se rostogoli în crater, trăgând-o cu el pe femeia Styx.

Pământul se cutremură şi un torent de praf şi dărâmături ţâşni afară din crater. Dar asta nu dură nici o secundă, căci fundul căldării adânci de dedesubt se închise, surpându-se irevocabil.

Vane încerca disperată să iasă de sub colosul care o trăsese în hău, cotcodăcind continuu de una singură. În afară de câteva coaste rupte, credea că scăpase teafară. Însă în şocul de după detonarea bombei, nu auzise zangănitul de sticlă subţire, când Sweeney atinsese solul, strivind eprubeta în buzunarul de la spate.

Când generalul Limitator ajunse la locul sinistrului, peste o jumătate de ceas, Vane avea leziuni pe piele şi scuipa sânge. Iar când Styxul încercă să afle de la ea ce se întâmplase, Vane delira şi vorbea fără nicio noimă.

În mod firesc, generalul Limitator presupuse că era efectul radiaţiilor. Asta, până când Limitatorul Styx şi garnizoana de soldaţi ai Noii Germanii, care fuseseră prezenţi lângă crater, nu începură toţi să prezinte simptome identice. Dar, teoretic, ei nu fuseseră într-atât de aproape de explozie, încât să fie afectaţi la fel de rău ca Vane.

După douăsprezece ore, Vane şi absolut toţi soldaţii muriră din cauza febrei.

Însuşi generalul Limitator, după ce se întoarse în oraşul din Noua Germanie, se prăbuşi la pământ şi muri la scurt timp după aceea.

Şi, purtat de vântul uscat, virusul se răspândi. Şi continuă să contamineze.

Capitolul douăzeci şi cinci

La masa din bucătărie, Stephanie frunzărea o revistă pe care o citise de-atâtea ori, încât o ştia pe de rost. Când apăru bunicul ei, fata ridică privirea, plină de speranţă.

— Ai aflat ceva? întreba ea.

— L-am prins pe Parry, dar din păcate nu a auzit încă nimic, zise moş Wilkie, punând pe bufet telefonul prin satelit.

— Chiar nimic? Prin urmare, tot nu ştim dacă Will e OK.

Bunicul clătină din cap. Desfăcându-şi tolba, scoase doi iepuri, pe care tocmai îi împuşcase, şi-i puse pe masă. Stephanie strâmbă din nas, scârbită.

— Ce mai face Chester? întrebă moş Wilkie.

— Acelaşi lucru, acelaşi lucru: stă acolo, cum face tot timpul, răspunse ea.

Moş Wilkie dădu înţelegător din cap.

— Dar cărţile alea pe care i le-am adus? Parry zice că băiatul citeşte cu plăcere.

— Îi e *indiferent*, pricepi? Oricum, nu-l pot blama. Am început şi eu una dintre cărţi, care se numeşte… *Cârtiţa din munţi,* parcă, zise ea, rotindu-şi ochii în cap şi scoţând limba. Asta apropo de viziuni *complet* nerealiste.

Scuturând din cap, privirea i se opri asupra unui articol din revistă, pe care-l rumegase de nenumărate ori, reflectând la titlu – *X Factor – Viitorul emisiunii Englezii au talent.*

— Lui îi plac cărţile de genul ăsta, o contrazise moş Willdc. Ce-ar fi să te duci să mai stai un pic cu el? Încearcă să-l faci să vorbească.

Oftând adânc, Stephanie închise zgomotos revista şi se ridică de la masă. Când ajunse la uşă, o întredeschise şi trase cu ochiul în încăperea alăturată. Chester stătea, pur şi simplu, holbându-se pe fereastră, la cerul de deasupra mării.

Când îi auzi paşii, ridică repede cartea pe care o ţinea în poală. Nu se uită la Stephanie, prefacându-se absorbit de lectură. Stephanie îl privi în tăcere câteva clipe. Băiatul

slăbise mult în lunile de când stăteau în cabană. Şi, deşi priveliştea de pe stâncile din Pembrokeshire, unde stăteau ei, era spectaculară, Chester nu se aventura niciodată afară. Chester, cel de altădată, s-ar fi simţit bine acolo, făcând lungi plimbări pe faleza înaltă. Nu şi acum, însă. Nu voia să stea de vorbă cu nimeni. Nu părea să-l mai intereseze nimic pe lume. Nu voia decât să fie lasat în pace, cu amărăciunea lui.

Stephanie se întoarse în bucătărie, unde bunicul ei curăţa de măruntaie unul dintre cei doi iepuri.

* * *

Sus de tot, în vârful piramidei, în adâncul junglei, Will stătea cu faţa în direcţia unde ştia că se afla oraşul din Noua Germanie.

— Nu mai vreau să mă întorc niciodată acolo. Niciodată în viaţă, zise el. A fost oribil.

Elliott venise lângă el.

— Nu mai spune asta – s-ar putea să trebuiască să mai aducem provizii.

Dar nici ea nu părea prea fericită de ideea unei alte expediţii, pentru a strânge conserve de mâncare şi haine din magazinele unde totul amuţise. Merseseră împreună pe străzile murdare şi pustii, simţind duhoarea morţii în nări, pretutindeni unde se duceau.

— Avem aici tot ce ne trebuie, insistă Will, coborând privirea spre vechea lor bază de la poalele copacului uriaş, unde locuiau din nou.

Un stol de papagali albaştri se adunaseră în crengile joase ale unui arbore de alături. Veneau în fiecare zi, sperând să ciugulească resturi de hrană. Sau poate era din cauză că nu numai toţi oamenii şi Styxul fuseseră nimiciţi de virus, ci şi majoritatea speciilor de mamifere din lumea interioară, iar păsările acestea căutau, pur şi simplu, compania altor vietăţi.

Unul dintre papagali cârâi zgomotos, ca şi cum s-ar fi plâns că trebuia să aştepte resturile de mâncare.

— Am văzut un om-tufiş, azi-dimineaţă, zise Will.

Elliott se uită atentă la el. Din moment ce toate celelalte

animale de pradă fuseseră eliminate din lumea interioară, rasa stranie a humanoizilor cu piele lemnoasă era singura primejdie care-i mai pândea.

— Nu era departe de izvor. Păşeam peste ceea ce credeam eu că era un buştean pe jos, când am văzut că avea ochi. Se pare, aşadar, că nici ei n-au pierit, oftă Will. N-am rămas decât noi, păsările şi peştii.

Elliott încuviinţă din cap.

— Apropo de peşti, ghici ce avem la dejun?

— Ăăă… peşte? zise Will, facându-i jocul.

— Nu. Fructe de mango, răspunse ea, râzând când îl văzu cum se strâmbă. L-ai căutat din nou pe doctor, aşa-i? îl întrebă ea, după câteva elipe.

Will credea că Limitatorii azvârliseră cadavrul tatălui său undeva prin jungla din apropiere şi era decis să-l găsească. Ea şi Elliott îl îngropaseră deja pe colonelul Bismarck, la fel şi ceea ce mai rămasese din trupul lui Sweeney, jos, lângă izvor.

Fără să-şi dea seama ce făcea, Will se întoarse să privească spre locul din vârful piramidei, unde tatăl lui murise împuşcat de Rebecca Doi.

— Da, aşa e, mărturisi Will. Chiar dacă tata nu a fost cine credeam eu, are dreptul la o înmormântare cum se cuvine. Îi datorez acest lucru.

— Şi tu, cu tine cum a fost? întrebă Elliott brusc. Te-ai gândit dacă în anii aceia, demult, în Highfield, Styxul nu te-a programat poate cu Lumina-Întunecată şi te-a transformat în altcineva… în cineva de care eu m-am îndrăgostit?

— Poftim?! exclamă Will, întorcându-se spre ea.

— Ai auzit perfect, zise ea încetişor, înconjurându-i gâtul cu braţele.

Şi el făcu la fel, ţinând-o strâns la pieptul lui.

Epilog

— Emma, îmi pare rău că nu ai reuşit, zise Rebecca Doi, ţinând uşa deschisă pentru fata cu picioare lungi şi păr şaten.

— Şi mie îmi pare rău, răspunse Emma, cu o privire plină de regret.

În urmă cu un ceas, fusese şi ea în saună, cu Hermione; căldura era reglată la maximum, în timp ce un om, anihilat cu Lumina-Întunecată, era azvârlit la picioarele ei. Fusese masorul, care lucrase la centrul de fitness, un exemplar de lux, cu trupul lui foarte musculos.

Dar, deşi era atât de aproape de Hermione, Emma nu se transformase. Simţise dureri ascuţite prin umeri şi avusese o senzaţie de vomă în gât, unde se afla tubul de ouă, încă nedezvoltat, dar asta fusese tot. Nu se metamorfozase, din cauză că, pur şi simplu, nu era încă aptă pentru Fază.

— Nu te mai purta aşa de rece, zise Rebecca Doi, când Emma apăru lângă automobilul care aştepta.

Fata era dezamăgită şi nu-i răspunse când se sui în maşină. Urma să se ducă înapoi la şcoala particulară de fete, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat; şi nici familia ei de suprasoli nu avea habar ce făcuse ea toată sâmbăta aia.

Rămasă afară, în aerul răcoros al după-amiezii târzii, Rebecca Doi privea cum discul cenuşiu al soarelui cobora încet spre orizont. Pe neaşteptate, ochii i se umplură de lacrimi.

Când se întoarse în Suprasol, o patrulă de Limitatori confirmase că tunelul spre lumea interioară era impracticabil, calea fiind astupată de ceea ce credeau ei că fusese o explozie nucleară. O a doua patrulă de Limitatori primise misiunea de a întreprinde o călătorie în necunoscut, prin centura de gravitaţie zero, dar deocamdată nu se prezentase înapoi la raport. Asta se datora, poate, faptului că pieriseră cu toţii în tentativa de a ajunge spre centrul Pământului, însă oricum Rebecca Doi nu mai spera la vreo veste bună.

Avea acest sentiment de săptămâni întregi. Era ca şi cum

o parte din ea fusese dată la o parte, iar în locul ei, rămăsese o umbră neagră. Se întâmplase ceva cumplit de rău, iar sora ei geamănă ori era în dificultate… ori murise.

Rebecca Doi simţea lucrul ăsta.

În timp ce se smiorcăia şi-şi ştergea ochii, bătrânul Styx apăru lângă ea, aruncându-i o privire. Nu se cădea ca un Styx să îşi arate astfel emoţiile, aşa că se gândea să o mustre, dar renunţă, existând chestiuni mai presante de care trebuia să se ocupe.

— Trebuie să-ţi arăt ceva.

Şi o conduse în clădire, iar acolo în continuare sus pe scări, până la fereastra largă din capătul piscinei.

Privind în jos, Rebecca Doi observă că apa se făcuse ca un mâl închis la culoare, din cauza sângelui şi a nenumăratelor cadavre aflate în putrefacţie pe marginea bazinului. Larve de Războinici dolofane viermuiau pe pardoseală, în timp ce altele intraseră deja în stadiul de pupă, cu crisalide care atârnau de pereţi.

— Bun, şi? Ce ar trebui să vad aici? întrebă ea, pe un ton tăios.

— Acolo, uită-te acolo, îi zise bătrânul Styx. Rebecca Doi îi urmări privirea, până în celălalt capăt al piscinei. Apa începu să clocotească, după care, cu un pleoscăit enorm, la suprafaţă ţâşni ceva şi ateriză pe marginea bazinului.

Când apa împuţită se scurse de pe forma care ieşise din apă, se văzu că avea dimensiunile unui bărbat, însă era aproape transparent, ca un crevete. Branhiile, desfăcându-se ca un evantai, începură să pompeze fluide limpezi în jurul trupului. Şi arătarea asta urla, cum Rebecca nu mai auzise vreodată pe nimeni urlând.

— Vasăzică nu e doar un mit, şopti ea, plină de veneraţie. Acesta este Armagi.

Mulţumiri

Aş dori să mulţumesc…

… soţiei mele, Sophie, şi celor doi fii ai mei. Nimic nu ar mai exista fără ei.

… lui Barry Cunningham, care este pentru mine mult mai mult decât redactor sau editor. Până să-l întâlnesc, la începutul verii lui 2010, plănuisem cu totul altfel partea de mijloc a *Spiralei.* Ca din senin, Barry m-a întrebat dacă rasa Styx era sau nu de natură umană. Aşa cum fac de fiecare dată când cititorii mă bombardează cu această întrebare, am încercat să evit un răspuns, însă el a fost insistent. Aşa e Barry. Când am început să vorbesc mai deschis cu el, conversaţia care s-a legat treptat a cristalizat câteva idei radicale despre femeile Styx şi a schimbat cursul cărţii. Aşa că, dacă nu vă place cum a ieşit povestea, ştiţi cu cine să vorbiţi.

… lui Catherine Pellegrino de la Rogers, Coleridge & White, cel mai bun agent literar şi cel mai bun prieten de suflet la care poate spera vreodată un scriitor.

… lui Karen Everitt, care joacă un rol crucial în redactarea cărţii, ea fiind cea care îmi corectează nenumăratele greşeli, folosindu-şi cunoştinţele enciclopedice despre seria *Tunelelor.*

… lui Kirill Barybin, un tânăr artist excepţional, care a luat legătura cu mine prin TunnelsDeeper.com şi care continuă să mă inspire cu lucrările lui, în lunile sumbre şi solitare când scriu.

… lui Andrew Douds, pentru sfaturile lui nepreţuite. Orice inadvertenţe îmi aparţin întru totul.

… lui Rachel Hickman, Elinor Bagenat, Steve Wells şi Nicki Marshall de la Chicken House, precum şi lui David Wyatt (un extraordinar creator de coperte), care, împreună, au făcut să existe această carte; şi lui Siobhan McGowan, de la Scholastic din New York, care mă ajută ori de cate ori o rog, indiferent cât de târziu în noapte, şl care este întotdeauna atât de răbdătoare.

… lui Simon şi Jen Wilkie, precum şi lui Craig Turner, care împreună cu Karen Everitt se ocupă de TunnelsDeeper.com şi care au făcut atât de mult pentru aceasta serie de romane!

… şi, de asemenea, numeroaselor persoane – pe care trebuia să le fi menţionat deja, deoarece ajutorul, susţinerea şi influenţa lor au fost nespus de importante pentru mine, pe măsură ce seria *Tunelelor* a progresat. Aceste persoane sunt: Mathew Horsman, Rosemary Gordon (mama mea), Diana Harman (sora mea), Patrick Robbins, Andrew Fusek Peters, Richard şi Kathy Lynam, Chris şi Sue White, Stuart Clarke, Simon şi Miranda Grafftey-Smith, Ray Rough, Joel M. Guelzo şi Simon Finch.

Roderick Gordon, 6 aprilie 2011

Credite

Let's Panic Later (Să alungăm teama), formaţia Wire, din albumul *154*, 1979

The Son of God Goes Forth To War, 1812, Reginald Heber

Time Is on My Side, 1863, Jerry Ragovy, înregistrare ulterioară a formaţiei Rolling Stones, în 1964

SERIE PUBLICATĂ ÎN PESTE 40 DE LIMBI
BESTSELLER *NEW YORK TIMES*
FILM ÎN PREPRODUCȚIE

Forțele Styx vor să iasă la suprafață și să cucerească Pământul... Dacă până acum Limitatorii erau cele mai amenințătoare creaturi... de data asta, femeile Styx sunt cele care înspăimântă. Iar în calea lor se află Will și prietenii săi, cărora li se alătură și soldații din Vechea Gardă.

O spirală de foc, întuneric și neant...

Incredibil de interesantă... suspansul este bine dozat... o lectură pasionantă și, nu de puține ori, înspăimântătoare (să nu ziceți că nu v-am spus!). Pericolele care pândesc din întuneric sunt cât se poate de reale... merită așteptarea! – Philip Ardagh

Deschide și citește la pagina 12!

www.tunnelsthebook.com

www.corintjunior.ro
ISBN: 978-973-128-437-8

www.grupulcorint.ro